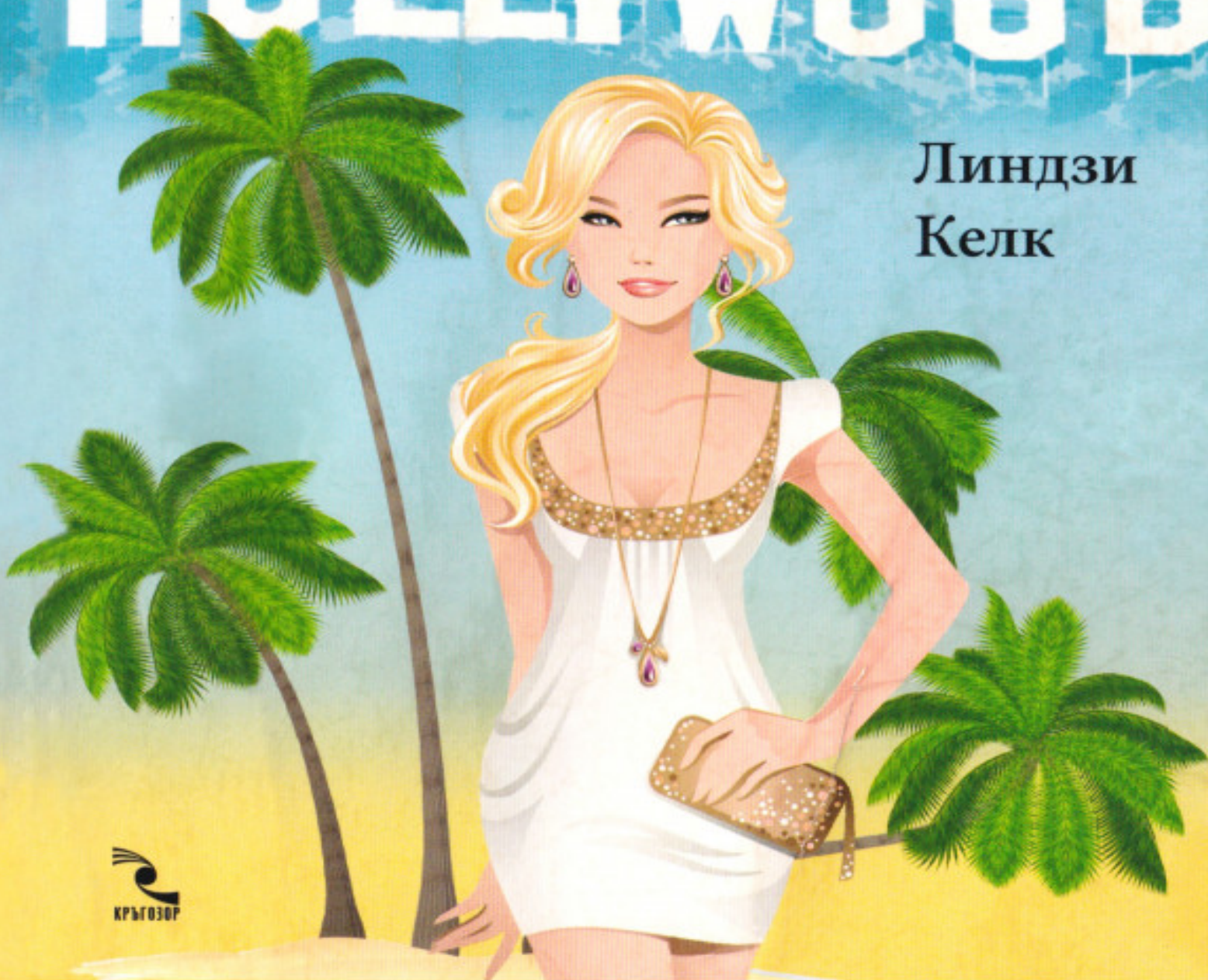

*Този път токчетата на Анджеела Кларк тракат по
Алеята на славата в Холивуд.*

Аз обичам HOLLYWOOD

Линдзи
Келк

КРЪГОЗОР

Продължение на романа „Аз обичам Ню Йорк“

ЛИНДЗИ КЕЛК АЗ ОБИЧАМ ХОЛИВУД

Превод: Антоанета Дончева-Стаматова

chitanka.info

Този път токчетата на Анджела Кларк тракат по Алеята на славата в Холивуд

Анджела Кларк се завръща... и този път токчетата ѝ тракат по Алеята на славата в Холивуд...

Анджела не може да повярва на късмета си — вече живее в Ню Йорк, има чудесна кариера като журналистка и страхотно гадже. Тъкмо когато си мисли, че има всичко, за което е мечтала, получава още един подарък от съдбата — поставят ѝ задача да замине за Холивуд и да интервюира своя сънародник, разбивача на дамски сърца и най-прочутия в момента актьор — Джеймс Джейкъбс. Озадачаващо е, че екипът на актьора пожелава точно нея.

Заедно с приятелката си Джени Анджела се отправя към града на звездите и се захваща за работа. След намесата на досадните папараци обаче положението се усложнява...

Дали мечтаното интервю ще се окаже успех или пълен провал?

Ще може ли да убеди шефката си, най-добрата си приятелка и, което е най-важното, гаджето си да не вярват на онова, което четат в пресата?

Дали Холивуд ще успее да спечели сърцето на Анджела?

Скандали, звезден прах и пикантни тайни по Сънсет булевард.

Линдзи Келк е безкрайно влюбена в Ню Йорк, но едва наскоро се е преместила да живее там. След големия успех на „Аз обичам Ню Йорк“ това е втората ѝ книга от поредицата „Аз обичам...“. Когато не пише, не чете или не се отдава на нездравословни количества телевизия, Линдзи обича да носи обувки и пазарува обувки и да критикува обувките на другите. Харесва ѝ да живее в Ню Йорк, но ѝ липсват английските кексчета, Лондон и пиенето на коктейли с джин и сок от бъз в компанията на приятели. Не задължително в този ред.

*На Големия мечо и Малката мишка
(Не е чак толкова мелодраматично, колкото звучи,
честна дума!)*

ПЪРВА ГЛАВА

Страхотна сватба!

Десетина човека в градския съвет, никакви химни, никакви обети, никакви дяволии. А после — направо в „Алта“ в Уест Вилидж за приема. Отраженията от пламъчетата на миниатюрните свещички играят по лицата на най-любимите ми хора на света: Джени, Ванеса, Ерин. И Алекс, разбира се. Божичко, страхотен е в официален костюм! Отбелязвам си мислено да купувам по-често костюм в три части на това момче. Например на нашата сватба... Не, лоша Анджела! Колко време е минало, че мислиш за такива неща! Там-та-рам-та-там, там-та-рам-та-там...

— Значи не мислиш, че допускам абсурдна грешка, а? — прошепва в ухото ми Ерин, сваляйки ме грозно на земята. — Така де, надали минаха и шест месеца, откакто ти се кълнях, че никога повече няма да се омъжа...

— Ни най-малко! — тръсвам авторитетно глава. Поглеждам към новия господин Ерин, по-познат на приятелите си като Томас. Или „онова страхотно дупе“, както е известен на Джени. — Сигурна съм, че нямаше да предприемеш подобна стъпка, ако не беше абсолютно убедена, че постъпваш правилно!

— Което си е напълно вярно! Здравейте на всички! — приземява се при нас Джени Лопес и лепва една голяма целувка на бузата на булката, омазвайки я с обилни порции червило „Мак Руби Ууу“. — Той е суперготин, супербогат адвокат и суперски влюбен в теб! Според мен това са трите ключови фактора, които една жена е длъжна да вземе под внимание, когато обмисля дали да се метне на нечий кон! Ама какъв кон, а?! С десетки класи над предишния ти избор! И хиляди класи над по-предишния!

— Божичко, каква безсърдечност! — засмива се Ерин и игриво плясва шоколадовите къдрици на Джени. — Но пък си напълно права — просто нямаше как да не се омъжа за него! Толкова е сладък!

— Да бе, сладък! Лично аз ще се омъжа само за онзи, който е в състояние да наеме целия ми най-любим ресторант за цяла събота вечер! — отсича Джени и присяда до нас с пълна чаша шампанско. — Случайно Томас да разполага със свободни приятели? Имам предвид свободни приятели от неговия богат адвокатски бранш?

Тук не мога да не се засмея. Последната сватба, на която ходих, не би могла да се нарече особено бляскаво събитие. Започнах въпросния ден като румена шаферка с дълбоко хлътнал по мен годеник, а го завърших като размахваща токчета на обувки ръкотрошачка, чийто хлътнал годеник вири задник върху някаква съмнителна особа на задната седалка на общия ни ленд роувър.

След като оставих всички гости на сватбата в сълзи или в болница, аз се метнах на първия самолет за Ню Йорк, където веднага бях поета от Джени — едновременно мое семейство, най-добра приятелка и психотерапевт. Е, надали първите ми месеци биха могли да се определят като разходка из Сентръл парк, но в крайна сметка успях да намеря своя път. Блогър за списание „Look“, страхотни приятели и истински живот — все неща, които толкова дълго време ми бяха липсвали. В този момент през кръста ми се плъзва нечия ръка, която ми напомня за още едно нещо, което бях открила в Ню Йорк — Алекс Райд.

— Това е най-хубавата сватба, на която някога съм ходил — изрича тихо той и нежно докосва с устни кожата на рамото ми. — При това най-готиното маце тук е моето!

— Първо, на цялата сватба присъстват само осем жени и второ, това пак не е вярно! — обръщам се към него и бръсвам дългия му черен бретон от очите му. — Ерин е зашеметяваща, Джени е невероятно красива в тази рокля, а Ванеса...

— Не можеш ли просто да приемеш комплимента като нормален човек? — поклаща глава Алекс. — Освен това мисли каквото си искаш, но аз знам, че точно в този момент в целия град няма по-красива жена от теб!

Сбърчвам нос и приемам целувката му, като тайничко благодаря на щастливата си звезда. С него се запознахме непосредствено след пристигането ми в Ню Йорк и бързо всичко стана твърде сериозно. После той удари спирачките, а аз прекарах цели шест месеца в охлаждане на страстите, преструвайки се, че не съм готова да започна

истинска връзка, но на практика през цялото време се питах кога ли ще бъде най-подходящият момент да му се обадя. В крайна сметка вдигнах телефона, зложих всичките си кармични чипове и, слава на Бога, Буда и Марк Джейкъбс, той отговори. А сега просто се опитвах да се забавлявам и да не обръщам внимание на онова постоянно изгарящо чувство в стомаха ми, че *той* е човекът, че *Алекс* е избраният. За нищо на света не бих повторила предишната си грешка! Ще има да взема този, дето реди съдбите! Похабих десет години от живота си да живея с бившия си, ала нито веднъж, за момент дори не съм изпитвала такъв неописуем страх да не изгубя Алекс, както когато се будя понякога посред нощ и го съзерцавам как спи блажено до мен.

За последните два месеца той се доказва като най-внимателното, най-съобразителното, най-сърцераздирателното прекрасно гадже, което една жена може да си представи. Купува ми дребни подаръчета, като например красивия слънчоглед — моето любимо цвете, което ми връчи, за да украся масленозелената си рокля на Синтия Раули за сватбата на Ерин. Изненадва ме с домашни пикници, когато гоня поредните срокове за довършване на материалите, търчи да купува закуска, преди да съм се събудила, а веднъж дори измина пеш целия път от Бруклин до Манхатън с чантата и ключовете ми, които бях забравила в неговия апартамент, а даже и с махмурлийско приятелска пица, когато веднъж двете с Джени се оказахме без ключове за апартамента си в три през нощта. Тогава така и не разбрахме къде точно Джени бе оставила ключовете... И което е най-важното, когато малко прекалих с дегустацията на вино, за която трябваше да пиша отзив за списание „Look“, той ми държа косата назад, докато драйфах. Зад един изключително тузарски ресторант. Докато всички ни зяпах. Върху обувките му.

И Алекс не стига, че се съревноваваше за титлата „Най-доброто гадже на света“, ами и беше същински бог на рока! Докато траеше „почивката“ ни, бандата му беше пуснала на пазара третия си албум и въпреки известния комерсиален и големия критически успех той продължаваше да се държи като същински ангел. И докато Джени се чудеше как още не съм го сгацила да смърка кока от пъпа на поредната луднала по него фенка, Алекс се излежаваше преспокойно на нашия диван, зяпаше „Следващият топмодел на Америка“ по телевизията и похапваше китайска храна за вкъщи.

Оглеждам сватбената маса и се изпълвам с невероятно щастие и спокойствие. Не си спомням скоро случай, когато да съм се чувствала по този начин. Какво от това, че не тези са хората, с които съм израснала, и не тези са хората, които са ме учили да карам колело?! Това обаче са хората, които ме научиха да се возя в метрото и да стоя здраво на краката си! Или най-малкото — как да се изправам на тях, след като съм се изтърсила по задник, пияна до козирката.

— Хей, Ерин не те ли кара да позеленееш от завист, а?! — сръгва ме Джени. — Как така тя се жени вече седми път, а аз засега не съм сварила дори и един?!

— Тъкмо се бях отдала на щастливи мисли за това, каква късметлийка съм с такива невероятни приятели като вас, а ти разваляш момента! — потупвам я с укор по ръката аз.

— О, ама ти си ме обичаш! — изгуква закачливо Джени, отпуска глава на рамото ми и ме щипва под брадичката. — И знаеш, че аз също те обичам! Добре де, сериозно — идва ми да се разрева, честна дума! Ако вие с Бруклин смятате да се ожените преди мен, ще имате да вземате!

— Джени! — скастриям я аз и поглеждам скришом към Алекс, но за мое щастие точно в този момент той засвидетелства пълното си внимание на един от приятелите на младоженеца — инвестиционен banker. — Млъквай! Не сме заедно чак от толкова дълго време! Всичко ще развалиш!

— Не е възможно, захарче! — кимва замислено Джени и поставя длан върху пламъка на близката свещ. — Откакто отново се събрахте, колко нощи сте изкарали разделени, а? Три? Е, може би най-много четири? Той е абсолютно хлътнал по теб, гарантирам ти го! Освен това ми е ясно, че от известно време в главата ти непрекъснато се върти сватбеният марш! Обзалагам се, на каквото искаш, но съм сигурна, че до края на годината ще бъдеш с брачна халка! Какво ще кажеш да го ориентирам към подходящите, а? Да бе, знам, че е творчески тип, но все пак трябва да ти поднесе нещо, което да носиш до края на живота си, нали така?!

Отмятам нервно назад дългия си светлокафяв бретон и смотолевям:

— Стига вече, казах ти! Ние просто сме решили да не избързваме и ти отлично го знаеш!

Джени се усмихва и прошепва:

— Да бе, знам, ама то си е очевидно! И ти отлично знаеш, че съм много щастлива заради теб! Страхотни сте, Анджи! Но сега те умолявам да ми помогнеш и аз да си намеря някого! Изминаха... колко? Шест месеца? И аз съм си все така самотна и нещастна! О, слава на бога, храна!

— Наистина! И аз вече бях започнала да се питам кога ще дойде тази вечеря! — промърморвам небрежно.

* * *

Вечерята мина твърде бързичко. Храната беше страхотна, но като че ли не успя да подложи достатъчно бързо на шампанското — или поне не толкова, колкото на мен би ми се искало. Една наденичка и пилешко бутче биха свършили чудесна работа, обаче това си беше тузарско нюйоркско мероприятие, а не някакво си просто семейно събиране. И когато вечерята премина в речи, а речите преминаха в още повече алкохол, аз се извиних учтиво на чудесния финансов аналитик, който едва не припадна, когато му съобщих, че нямам пенсионен план, и се запътих да търся хора, с които наистина щеше да ми бъде приятно да си поговоря. Ерин и Ванеса бяха заети с изпълнението на задълженията на булката и шаферката при вратата, Джени раздаваше най-чаровните си усмивки на неколцина от приятелите на Томас, а Алекс очевидно се криеше от последните в тоалетната. Той може и да беше облечен в костюм, и да беше пригладил послушно назад непокорната си черна коса, но не беше в състояние да скрие изражението в очите си, когато младоженецът и приятелите му започнаха да обсъждат акции и облигации. И сега, след като наоколо нямаше никой, който да ме спаси от същата позорна смърт чрез разговори, аз предпочетох да се изнеса на балкона, за да се скрия.

— И ти ли си решила да шпионираш хората? — чух гласа на Алекс, когато изкачих стълбите. Беше се подпрял на перилата с чаша шампанско в ръка, с разхлабена яка и вратовръзка.

— Значи тук си се скрил! — отбелязах и отпих глътка от чашата му. Е, една в повече няма да навреди. — Реших, че вече си се изнизал с новия си приятел от вечерята!

— Така е, паснахме си. Не знам защо, но открай време си падам по облигации с висока доходност!

— Знаех си! Знаех си, че рокът ти е само параван! Та кого шпионираме, между другото?

Алекс посочи към импровизирания бар в дъното на ресторанта и отбеляза:

— Първо обектът беше ти, но след като изчезна, няма кого друго да следя, освен Джени. Сега се опитвам да отгатна коя е мишената ѝ за тази вечер.

Веднага я забелязах — облегната небрежно на бара, с проблясващи шоколадови къдрици и червени устни. Пийваше си коктейл и оглеждаше ноктите си, без да обръща внимание на типа до нея, който непохватно се опитваше да привлече вниманието ѝ със слабоватото изкашляне и ужасена усмивка.

— Така, като гледам, май най-сетне е успяла да превъзмогне Джеф — кимна Алекс.

— Може би — смръщих се аз. — Но не знам точно как стоят нещата. В един момент се оплаква: „Искам някой да ме свали, искам някой да ме свали!“, а в следващия си седи вечер къщи и гледа сълзливи сериали. Разбираш ли какво искам да кажа? Сякаш изобщо не знае какво иска!

— Може пък просто да е придирчива — отбеляза Алекс и в този момент нещастният banker се оттегли и пренасочи усилията си към Ванеса. — Или пък наистина харесва сълзливи сериали.

— Разбира се, че ги харесва, но и трябва да бъде придирчива! Все пак тя е прекрасна! Но не мисля, че е само това — кимнах. — Не знам. Излиза, среща се с мъже, те ѝ дават телефонните си номера, а тя никога не им се обажда. А същевременно непрекъснато се оплаква как не можела да срещне никакъв мъж! Просто не знам какво да правя с нея! Наясно съм, че все още въздиша по Джеф, но това е единствената тема, по която тя за нищо на света не би проговорила. Когато е трезва, де.

— Да не би да продължава да си мисли, че двамата в крайна сметка ще се съберат? — Алекс подпря глава на моята.

Аз свих рамене. Официалната версия гласеше, че тя отдавна е превъзмогнала бившия си, но неофициалната, пияната, изречена в два посред нощ, скимтеше: „Никога няма да мога да го забравя, докато съм

жива! Той е моята душа-близнак!“ Обаче имах чувството, че това е нещо, което Джени не изгаря от нетърпение да сподели с Алекс.

— Значи да не ѝ казвам, че вчера при него се нанесе някаква блондинка, така ли? — погледна ме озадачено той. — Извинявай, че не го споменах по-рано. Забравих.

— Ти сериозно ли?

Алекс само кимна.

Фактът, че той категорично бе отказал да продаде апартамента си само защото беше в същата сграда като този на бившия на Джени, за нея се бе оказал достатъчно основателна причина, за да не му говори дни наред. Затова ми се струваше благоразумно да запазя тази прясна новина само за себе си.

— Мисля, че тя в никакъв случай не трябва да научава това! Сигурно няма да стане от леглото поне месец!

— Интересно! — усмихна се той и плъзна ръка през кръста ми, като с другата продължаваше да стиска перилата. — Вече може ли да го направим?

Погледнах към абсурдно зелените очи на Алекс. Бретонът му докосна миглите ми, когато той приведе лице към мен за дълга целувка. През тънката коприна на роклята си усетих горещината на тялото му, което ме прикова върху колоната зад мен. Усетих как чантичката се измъква от пръстите ми и пада и не бях сигурна дали е паднала през балкона или до мен. Пък и не бях сигурна дали изобщо ми пука къде е паднала.

— Мисля, че скоро ще трябва да тръгна — промърморих дрезгаво, докато Алекс прокараваше ръка по гърба ми и накрая започна да навива косата на тила ми около дългите си пръсти. — Утре в девет трябва да се видя с Мери.

— Моят апартамент е по-близо с метрото, твоят — с такси — изрече задъхано Алекс с разширени, потъмнели очи. — Обаче не мисля, че хорицата в метрото ще бъдат във възторг от онова, което съм ти намислил!

— Значи с такси — кимнах и пригладих роклята си. После вдигнах чантичката. Все пак, добре че не беше паднала през балкона и не бе ударила никого. Достатъчно хора съм потрошила по сватби, стига толкова. — Но не мога да не отбележа, че не съм те мислела за един от онези типове, които се надървят от сватби!

— А от кои типове съм според теб? — усмихна се дяволито Алекс. — Освен това не е от сватбата, а от теб! А сега бързо изнасяй ценния си задник към таксито!

ВТОРА ГЛАВА

Утрото на следващия ден беше студено и сиво — подобно на всички други сутрини от края на ноември насам. Когато пузнах босите си крака на пода и, опипвайки, започнах да търся чехлите си, дървените дъски отдолу ми се сториха като лед. Бях наясно, че е невероятно глупаво от моя страна да се лишавам от гигантските си чорапи за сън, когато Алекс преспива при мен, обаче не мислех, че с него ходим достатъчно дълго, за да му позволя да ме види в този ми вид. Поради което се подлагах на излишни страдания. Като пълен идиот.

Март беше пълна противоположност на юли — юли, прекрасният месец, в който слязох от самолета на летището в Ню Йорк и се препотих още на първата крачка. Но сега вече се питам дали някога ще успея отново да се стопля. Горещото и лепкаво лято бе отстъпило пред хладна и мразовита есен, която на свой ред твърде бързо бе превзета от температури под нулата и снежни бури. Колкото и да беше красив еднометровият сняг, вече бях научила, че: 1) той не е рядкост за този град и, 2) не е никак приятно нещо. В родината ми завалеше ли сняг, животът спираше. Майка ми чакаше снегорините да разчистят улиците, а след това поемаше към магазините с големите си гумени ботуши, вървейки точно в средата на пътя, за да купи престъпно излишни количества консервирана храна и четири литра прясно мляко, които се разваляха много преди тя да успее да убеди баща ми да ги изпие всичките, за да не се развалят. А тук, в Ню Йорк, въпреки дълбокия сняг, задръстил улиците и блокирал движението на метрото, животът продължаваше. И, честно да ви призная, да вървиш срещу напора на силния вятър и студът да пронизва като хиляди остриета кожата на лицето ти, надали би отговорило на представите на моето семейство за бляскавия живот, който според тях водя в Америка. Въпреки че това сигурно се дължи и на факта, че в имейлите и телефонните си обаждания до Англия някак си пропускам да спомена, че през последните няколко месеца се разхождам из Ню Йорк със

зачервен като на еленчето Рудолф нос и опакована като човечето от рекламите на гумите „Мишлен“.

Дръпнах завесите, за да проверя състоянието на улиците отвън. Тази нощ поне не бе навалял пресен сняг, обаче небето изглеждаше сиво и свъсено, а хората, стрелкащи се напред-назад по улицата под нас, бяха облечени като за арктическа експедиция.

— Колко е часът? — избоботи дрезгаво Алекс, претърколи се към мен и дръпна завесата от неговата страна.

— Седем и половина — въздъхнах и му позволих да ме придърпа обратно под юргана, където краката ми се почувстваха на седмото небе. Алекс беше като моя лична възглавничка с гореща вода. Независимо колко студено беше в апартамента, той неизменно си оставаше горещ като печка. Освен очевидните причини, това беше следващата, поради която много обичах да спя с него. — И колкото и да не ми се иска, вече наистина трябва да ставам — добавих.

— Не те е срам! — промърмори с престорен яд Алекс. — А аз непрекъснато разправам на хората колко е готино да имаш писателка за приятелка, защото не ѝ се налага да търчи на работа всяка сутрин в девет! А ти сега... в седем и половина...

— Не мога да не отида — въздъхнах за пореден път и за пореден път се въоръжих с търпение, за да издържа ледения студ на пода. Наметнах си гигантския копринен халат и се обърнах да го погледна. Беше стиснал здраво очи и се бе покрил с юргана чак до носа. — Ти наистина ли разправяш на хората, че приятелката ти е писателка? — попитах.

— Ммммм — беше краткият, но ясен отговор. След което Алекс се обърна настрани и се зави през глава, за да се спаси от запалената лампа. Изпод юргана продължи: — Че какво друго да им казвам? Че си британска бегълка, която не може да се прибере у дома, защото е счупила ръката на един тип ли?

— Прасе! — отсякох, грабнах си хавлиената кърпа от радиатора и се насочих към банята. — Разправай им, каквото си искаш.

„Стига да не пропускаш да споменеш, че аз съм твоята приятелка!“ — добавих наум, ухилена до уши.

* * *

Офисите на „Спенсър Медиа“ се намираха на Таймс Скуеър — едно от най-неприятните за мен места в цял Манхатън. Дори и днес, в мразовитото утро на мартенския понеделник, в девет без десет сутринта, улиците преливаха от туристи, стиснали здраво кафета от „Старбъкс“ и дигитални фотоапарати с ръце, облечени в неадекватни плетени ръкавици. Съвсем доскоро за нищо на света не бих допуснала да навлека дебело подплатено палто, защото си мислех, че то ме лишава от вродената ми женственост, но и съвсем доскоро не си бях представяла как се изкарва месец януари в Ню Йорк с елегантно манто от Марк Джейкъбс и тъничко кожено яке на „Н & М“. Никога, ама никога през живота си не бях брала толкова много студ. Сега вече проумях склонността на нийоркчанки да забравят интересите си към модата през този сезон, поради което и аз като тях изпробвах границите на човешките възможности, за да видя с колко пласта бих могла да се навлека, преди да напусна апартамента. Направо не се издържаше!

Разбутах групичка ученици, които се редуваха да правят снимки на цялата компания, и се запитах в колко ли туристически снимки съм успяла да попадна, откакто работя за „Look“. Сигурно фейсбук вече е пълен с милиони кадри от Ню Йорк, на чийто фон едно намръщено момиче крачи недоволено в снега, като непрекъснато пръхти и въздиша.

Ала гледката от офиса на Мери на четирийсет и втория етаж почти компенсираше зимния преход през Таймс Скуеър. Установила съм, че колкото по-нагоре се качвам, толкова по-удивителен ми изглежда Ню Йорк. На ниските етажи човек би могъл и да забрави къде се намира — на единия „Н & М“, на следващия „HSBC“. Но високо в офиса, обградена отвсякъде от небостъргачи и загледана в реките, които обгръщаха острова, аз за нищо на света не можех да забравя, че съм някъде другаде, освен в Манхатън.

— Мери те чака отдавна — изрече безстрастен глас иззад огромния монитор, докато се опитвах да открия групата ученици на площада под нас.

— Защо? Та нали подраних? — обърнах се аз към монитора.

Асистентката на Мери, Сиси, надали би могла да се определи като един от най-верните ми почитатели, но все пак от време на време ми оказваше честта да ме погледне. Кръвнишки. За нещастие, днес бях навлечена с толкова много пластове дрехи, че изобщо не успях да

стигна до часовника си, а сградата на „Спенсър Медиа“ прилича малко на Вегас — не си правят труда да поставят никъде часовници. Сигурно, за да не могат служителите им да разберат колко часа извънреден труд полагат вечер. Рядко минаваше ден, в който да не получи имейл от Мери или някой от членовете на екипа ѝ, изпратен в девет, десет часа през нощта.

— Мери идва на работа в седем, а срещата ви трябваше да започне в девет — отговори гласът иззад монитора, след което беше последван и от самата Сиси. Тя се изправи и заобиколи бюрото си. Не можах да се сдържа да не изпитам надежда, че някъде е скрила потопли дрехи, с които да се преоблече на излизане от работа. Миниатюрното ѝ задниче беше приклучено в миникънкьорска поличка, която едва прикриваше горния ръб на чорапите ѝ, а под полупрозрачната блузка не изглеждаше като да е сложила нещо потопличко. Всъщност като че ли не беше сложила абсолютно нищо. Божичко! — Сега обаче е девет и три минути! Непростимо закъснение!

Хей, бива ли една лична асистентка да ме кара да се чувствам като сгафила шестокласничка?!

— Анджела Кларк най-сетне благоволи да се появи! — обяви Сиси, докато ме въвеждаше през огромните стъклени врати, отвеждащи към кабинета на Мери. — Да ти донеса ли нещо, шефе?

— Още кафе — отсече Мери, обърна се към мен и допълни: — А ти искаш ли нещо?

Мери беше облечена в стандартната си униформа от прилепнали по краката ѝ дънки, кашмирен пуловер и стегната в изрядно кокче прошарена коса. Ала все пак от нея се излъчваше нещо различно. Огледах я и едва сега си дадох сметка какво е — тя се усмихваше. Сигурно е добър знак. Предполагам.

— С удоволствие бих пийнала едно кафе — отговорих и се опитах да се усмихна на асистентката ѝ, която изсумтя и се изнесе бясно. — Как си днес, Мери?

— Добре, а ти? — отговори тя, приведе се през бюрото си и без да дочака отговор от моя страна, допълни: — Имам страхотна новина за теб! Ще бъдеш на седмото небе!

— Звучи добре — кимнах и започнах да се разопаковам: ръкавици, шал, палто. — Обичам хубавите новини.

— Така. Знаеш, че тук всички обожават твоя блог — започна Мери, като се облакът на бюрото си. Откакто пристигнах в Ню Йорк, аз пиша онлайн дневник за уебсайта на „Look“ — благодарение на славещата се с невероятни връзки приятелка на Джени, Ерин, и на моята тотална липса на какъвто и да било срам по отношение признаването на всевъзможни подробности от връзките ми по интернет. Но за да угоди на журналистическите ми амбиции, редакторката ми от време на време ми подхвърляше по някой и друг критически отзив за книга или музикално парче, когато имаха нужда от допълнителна работна ръка. Ала най-вълнуващата част от работата ми беше моята лична колонка за британското издание на списанието — за огромно отвращение на майка ми. На нея никак не й харесваше, че Съюзът от пощата знае какво съм направила много преди нея самата. — Имаме нов проект за теб. Какво ще кажеш малко да се откъснеш от нас?

— Да се откъсна от вас ли? — заковах се насред процедурата по разопаковането си аз. Не знам защо, обаче това ми прозвуча по-скоро като уволнение. — Да се откъсна от „Look“?

— О, не в този смисъл! — отбеляза Мери и кимна по посока на Сиси, която точно в този момент й донесе кафето. Аз погледнах с надежда към секретарката. Не, никакво кафе за Анджела. Значи със сигурност ще ме уволнят. — Това е то, Анджела! Това е твоят голям пробив! Излезе едно голямо интервю и ние искаме да го поемеш *ти*!

— Ама аз никога не съм вземала интервюта от когото и да било — изрекох бавно от страх да не би да сгафя нещо.

— Разбира се, че си! Нали непрекъснато разговаряш с хората! — възкликна Мери, но без да ме поглежда.

Самият факт, че не можеше да ме погледне в очите, подсказваше, че не вярва дори на себе си. Но какво става тук, за бога?

— Задавала съм въпроси на четвъртата подгласничка от „Следващият топмодел на Америка“ и съм чакала на опашка за тоалетна с близнаците Олсен. Но това не са интервюта, Мери! — изтъкнах. — Нямах ли си достатъчно сътрудници, които да са специализирани в... сецаш се... интервютата?

— Имам си, разбира се — отбеляза Мери и погледът, който този път ми отправи, действително ме стресна. — Обаче това интервю е твое! Да не би да искаш да ми кажеш, че отказваш да го направиш?

О, чудо на чудесата! Пред мен се материализира вдигащо пара кафе! Ала преди да успее да ѝ благодаря, Сиси се беше изпарила от кабинета на шефката си. „На малки стъпчици“ — напомних си мислено.

Поех си дълбоко дъх. Разбира се, че исках да направя и интервю. Че какво му е трудното да зададеш на някакъв непознат няколко въпроса?

— Разбира се, че искам! — побързах да отговоря. — Би било страхотно! Смятам, че ще се справя. Е, поне ще опитам.

— Тук не става въпрос за опити, Анджеела! — отсече Мери и бутна обратно свлеклите се по носа ѝ очила без рамки. — Става въпрос за голям удар! Една седмица в Лос Анджелис с Джеймс Джейкъбс!

— Джеймс Джейкъбс? Актьорът?! — възкликна невярващо, докато бавно отпивах изгарящи дребни глътки кафе. — Аз?!

— Да, ти! — кимна Мери и се облегна назад в стола си. — И да, актьорът. Прочутият британски актьор!

— Искаш от мен да го интервюирам за уебсайта?

— Не съвсем — отговори редакторката ми. — За самото списание.

— Искаш от мен да взема интервю от Джеймс Джейкъбс за списанието?! — повторих невярващо, докато се питах дали тази сутрин не съм се плъзнала и не съм си ударила главата на плочките в банята. Това би обяснило защо сега имах усещането, че Мери говори как точно аз трябва да взема интервю от най-сексапилния британски актьор в момента.

— Точно така — кимна невъзмутимо тя. — Ще отидеш в Лос Анджелис, ще се запознаеш с него — смятам, че бързо ще си паснете, нали сте британци, — ще си поговорите на... де да знам... чай с бисквитки? И така ще навлезеш бързо в кухнята на нещата. Лично той няма богат опит с изяви по пресата, но доколкото схванах, няма нищо против да опита. Решил е да запознае своите почитателки с истинския Джеймс Джейкъбс — някакви подобни глупости.

— От онова, което съм чувала, вече е запознал значителна част от своите почитателки със себе си — отбелязах и свалих и последния си джемпър. Незнайно защо, изведнъж се сгорещих. — Той не си ли пада малко бройкаджия?

— Ако имаш предвид дали е ходил поне с няколко холивудски звездички, да, точно такъв е — кимна Мери. Натрака нещо със свръхзвукова скорост на клавиатурата си, след което отново насочи поглед към мен. — Но и точно по тази линия се налага да порботим. Екипът му се притеснява, че цялото това „внимание“ ще му създаде негативен образ сред неговите почитателки.

Обърна монитора към мен и точно в този момент търсачката „Гугъл“ изкара онова, което Мери й беше задала. На екрана се разкри високото атлетично тяло с широки рамене на Джеймс Джейкъбс — нямаше никакво съмнение, че изглежда страхотно по бански. Тъмносините му очи и влажните кестеняви къдрици само допълваха визията му на американски футболист.

— Нещо не ми прилича много на британец — отбелязах, хванах мишката и разгледах следващите снимки. — Откъде по-точно е?

— Ами „Уикипедия“ казва, че бил от Лондон. — Мери си върна мишката и щракна на друга снимка, очевидно любимата й. На нея Джеймс се взираше директно в нас. Тъмнокестенявата му коса галеше скулите му, папийонката висеше отпусната, а двете най-горни копчета на ризата му бяха разкопчани. — Та летиш в събота.

— Какво? — дръпнах се стреснато назад и погледнах към редакторката си. Физиономията й беше абсолютно сериозна — същата, която не търпеше никакви възражения. И същата, която не бих определила като една от любимите си. — Ама днес е понеделник! — възкликнах.

— Именно. Това ти предоставя почти цяла седмица, за да се подготвиш! — отсече Мери и започна да щрака върху други неща на екрана пред нея. Сигурен знак, че срещата ни почти приключи. — Сиси ще резервира билетите за самолета, колата, хотела и ще организира всички останали мероприятия. Пари в брой, кредитни карти, блекбъри, всичко.

— Все пак сигурна ли си, че идеята е добра? — продължих да настоявам аз. — Може би аз не притежавам необходимия опит за подобно интервю. Не съм професионалист във вземането на интервюта. В най-добрия случай умея да говоря, а когато имам късмет, хората ми отговарят. А това надали би могло да се определи като квалификация. — Погледнах с надежда към Мери, опасявайки се, че тя не се чувства много добре, за да ми предложи подобно нещо. — Освен

това, никога досега не съм ходила в Лос Анджелис! Кое е още една причина това...

— Виж какво, Анджела — прекъсна ме внезапно Мери, като отлепи поглед от монитора си. — Ето как стоят нещата. Не би трябвало да ти казвам, но истината е, че нарочно изискаха теб!

— Какво?!

— Да, и аз съм изненадана не по-малко от теб! — смръщи се Мери. — Не че не те намирам за страхотна, но, както и ти самата отбеляза, ти не си професионалист във вземането на интервюта. Обаче екипът на Джеймс не иска никого друго. И това беше единственото условие за вземането на интервюта, което поставиха.

Не знаех какво да кажа. Какво толкова съм направила, та да привлека вниманието на екипа на Джеймс Джейкъбс? Надали е било с онази моя поредица от статии за това, кои универсални магазини в Манхатън са най-подходящи за безплатен грим преди среща („Блумингдейл“, Сохо).

— Но ако не искаш да направиш това интервю, само кажи — продължи Мери. — И без това екипът на списанието ни е вече достатъчно бесен по този въпрос. Веднага могат да изстрелят някой, който...

— О, не! — побързах да я прекъсна аз. — Не е това. Нямам нищо против да го направя! Страхотно е! Просто... просто не разбирам.

— Аз също. — Мери не беше от хората, свикнали да щадят чувствата на другите. Прямотата ѝ често беше унищожителна. — Но единственото, което в случая мога да сторя, е да ти предам думите им. Хората на Джеймс не желаят прочута, бляскава репортерка, която ще го задуши с някое мръснишко експозе в холивудски стил. Искат човек, който ще спомогне Джеймс да бъде показан като... сещаш се... мъж на мечтите. Целта е интервюта да представлява нещо като пухкав, а не скандален вариант на „Моята незабравима седмица с Джеймс Джейкъбс“. Все едно е писано от някой читател на списанието.

— Значи в общи линии им трябва аматьор, който няма достатъчно опит, за да изрови подробностите около неговото незаконно дете — позволих си да разсъждавам на глас аз. Чувствах се едновременно леко облекчена и леко обидена.

— Да, долу-горе е така — кимна Мери, която или пропусна, или просто предпочете да не обръща внимание на онази част, където се

почувствах обидена. — Според един от колегите редактори изборът ти се дължи вероятно и на факта, че си британка, поради което той много по-лесно ще ти се довери.

— Да бе, всички си мислят, че Великобритания е едно голямо село, в което главната житейска цел на обитателите му е да приготвят мармалад и да поздравяват с добро утро съседите си! — промърморих тихичко аз. — Нали Маргарет Тачър също беше британка, обаче никой не ѝ вярваше!

— Ясно. Та, както казах, Сиси ще уреди всичко — отсече Мери и посочи многозначително към вратата, където асистентката ѝ вече седеше с клипборд в ръка и омраза в очите. — Ще можеш да ни изпратиш материалите за блога си и от Лос Анджелис. Можеш да споменеш, че подготвяш интервю, но е за предпочитане да не издаваш много неща. Запази основното за списанието — така ще бъде най-добре за теб.

— Но към Тони Блеър към края поомекнаха — добавих замислено. — И към Суитни Тод. Той реален ли беше?

— Не, Анджела, не беше — погледна ме сърдито Мери през бюрото си. — Анджела, разбери — настояха за теб и ние изпращаме теб! Въпреки огромната съпротива на целия ни редакторски екип. Гледай да не прецакаш нещата! Надявам се, че не искаш да изгубиш работната си виза, нали?

Прехапах долната си устна. Все едно чувах как майка ми ми заповядва да изчезвам отгук.

— Да изгубя визата си ли? — смотолевих.

— Става въпрос за едно голямо интервю за списанието — благоволи да ми обясни Мери. — И ако го направиш добре, със сигурност ще се сдобиеш с международна слава. Ако обаче сгафиш, издателите надали ще имат желание да продължават да спонсорират блога ти, ясна ли съм?

— Пределно — кимнах и внезапно усетих, че ми прилошава.

— Виж какво — продължи успокоително Мери, — никой не очаква от теб подвизи от рода на спечелването на наградата „Пулицър“ с това интервю. Просто върви там и говори с човека. Да знаеш, че има и много по-лоши начини за прекарване на една седмица през месец март! А в случая получаваш напълно безплатна за теб такава в Лос Анджелис плюс хонорар. Така че стегни се, купи си хубав бански и

вземи интервю от този красавец! — Махна с ръка, с което ми подсказа, че срещата ни завърши. — Ще се видим след две седмици. И гледай да не се издъниш!

Усетих нечия костелива ръка върху рамото си и предпазливо започнах да се надигам от стола. „Моля те, Господи, дано е Смъртта!“ — примолех се вътрешно, докато се заех да си събирам пуловерите, ръкавиците и палтото.

— Би ли побързала, ако обичаш? — изрече престорено любезният глас, който си вървеше със здравия като на бога Вулкан захват. — Нямам цял ден, за да те чакам!

— О, Сиси! — кимнах, като се постарях да не издавам разочарованието си. Тази жена може и да беше костелива като Смъртта, но беше далеч по-опасна от нея.

* * *

— А после, като че ли вече не бях достатъчно ужасена, тя подчерта, че ме искали най-вече защото съм била аматьор! — простенах и се стоварих върху масата в ресторанта на Скоти, който се намираше до нашия апартамент, и на практика излях кетчупа върху картофките на Джени. — Не смяташ ли, че трябваше да се обидя, а?

— Окей, обаче първо, ти наистина си нещо като аматьор, нали така? — отбеляза Джени, отпи голяма глътка от диетичната си кола и сви рамене. — Така де, искам да кажа, че и без това досега не си вземала интервю от никого. Но най-важното е, че в събота заминаваш за Лос Анджелис! Или май пропускаш да обърнеш внимание на този факт?

— Да де, ама... — запелтечих.

— Замълчи! — вдигна ръка приятелката ми. — Обърни внимание, че ти плащат, за да отлетиш до слънчевия, горещ Лос Анджелис, което ще те избави от зверски студения, мъглив Ню Йорк! При това през март! Изпращат те да интервюираш един от най-страхотните актьори в целия свят! Който, моля ви се, нарочно изискал теб! И на всичко отгоре ти плащат за всичко това! Да виждаш някакви лоши страни в тази работа? Защото аз — не! Това е една огромна стъпка в твоята кариера — да вземеш интервю от един от най-

красивите типове в света! При това в Лос Анджелис! С един от най-готините мъже на света! В Лос Анджелис!

— Да, вече схванах, че успя да видиш едно-две положителни неща в тази оферта — отбелязах смръщено, отпивайки от горещия си шоколад. — Обаче... Да, знам, че звуча като сълзлива крава, но... Но колкото повече мисля за това, толкова повече се убеждавам, че идеята не е никак добра! Не ми се ще да приемам подобна невероятна възможност, а после да я пропиляя само защото нямам никаква представа как се взема интервю от когото и да било, а какво остава — от един от супержребците на Холивуд! Освен това никак не ми се ще да заминавам за цяла седмица в Лос Анджелис съвсем сама! Не точно сега... — Не довърших и се вторачих нацупено в горещия си шоколад, прекрасно давайки си сметка, че онова, което изрекох, е голяма глупост.

Джени поклати глава и отбеляза:

— Не забравяй, че това е неподозиран шанс да се запознаеш лично с Джеймс Джейкъбс! Както и да се махнеш от мразовития Ню Йорк, заменяйки го за слънчевия Лос Анджелис! — Погледна ме с присвити очи, размаха едно картофче към мен и допълни: — Само не ми казвай, че смяташ да откажеш предложението, защото съвсем наскоро успя да скочиш обратно в леглото на Алекс!

— Първо, изобщо не съм имала предвид подобно нещо — излъгах и си придърпах картофките към себе си. През повечето време ми беше приятно, че Джени винаги знае какво всъщност си мисля, независимо какво казвам. Но понякога това си беше вбесяващо. — Второ, кога за последно си ходила в Лос Анджелис? И трето, ще дойдеш ли с мен?

— Първо, да, ще дойда. Второ — да, ходила съм, преди няколко години, разказвала съм ти хиляди пъти за това, обаче ти никога не ме слушах. И трето, да, точно това имаше предвид и трябва да знаеш, че е адски глупаво от твоя страна!

— Е, не че не искам да отида, или най-малкото — не е заради Алекс. Аз... просто не знам. Без него ще ми бъде много трудно. Смяташ ли, че това е твърде тъжна констатация?

— Повече от това няма накъде! — отсече Джени и ме фиксира с онзи поглед, който сякаш казваше: „Държиш се абсурдно!“. — Да не би да се страхуваш, че той ще ти изневери?

— Не, разбира се! — отсякох. Е, може и да съм си го помислила за секундичка. — Просто в момента нещата между нас вървят наистина много добре. Обаче и преди бяха тръгнали добре, а после виж какво стана!

— О, Анджи! — простена Джени. — Този път е различно, повярвай ми! И идиот е в състояние да разбере, че всичко между вас е истинско!

— А преди не беше ли? — попитах. Това беше въпросът, който месеци наред се стараех да не си мисля непрекъснато, а ето че сега го изрекох на глас. — А после той ме заряза. И направи един бог знае какво с един бог знае кого! Което ще рече, че в мига, в който замина, той ще се върне при приятелите си и... кой знае какво ще стане. Забелязала ли си колко е разкошен, а?

— Да бе, кой не е! Обаче да знаеш, че той за нищо на света няма да ти изневери, защото те обича! — отсече Джени и отново размаха рещу мен картофче, окъпано в кетчуп.

— Не ми го е казвал.

— А ти казвала ли си му го?

— Не съм.

— А обичаш ли го?

— Да.

— Аха! Значи си го мислиш, обаче никога не си му го казвала?

— Ами... да.

— Тогава какво те кара да мислиш, че той също не си го мисли, но просто избягва да ти го каже, а? — изтъкна очевидното Джени.

— Добре де, ама какво ще стане, ако аз му го призная, а той реши, че прекалено много избързвам и отново ме зареже? — контрирах аз.

— Тогава не му го казвай — сви рамене Джени. — Или му го кажи. Все тая.

— Хмммм. — Загризах замислено едно картофче, докато тя междувремето ги нагъваше по няколко. — Значи си ходила там на почивка, така ли?

— Къде? В Лос Анджелис ли? — уточни Джени с пълна уста.

Кимнах, като се постарах да не поглеждам към картофената каша върху лицето ѝ. За едно красиво момиче Джени понякога се проявяваше като твърде мърлява.

— Окей. Добър начин да сменим темата — продължи тя. — Само че не се смей! Много преди да реша, че искам да стана следващата Опра Уинфри и още преди шибаната Тайра Банкс да ме изпревари, аз бях решила да се пробвам и в киното. Та по този повод поживях малко в Лос Анджелис, изкарах целия сезон там, обаче установих, че тази работа не е за мен и затова се върнах в Ню Йорк. Мисля, че би било приятно да отида отново там, за да видя някои стари приятели. Може да отседнем в хотел „Холивуд“. Бих могла да си взема една седмица отпуск, а ти... сещаш се... да ме запознаеш с Джеймс Джейкъбс!

— Окей, стига толкова! — Колкото и да бях нацупена, не можах да не ѝ се ухия. — И изобщо не се опитвай да сменяш темата — това е моя работа! Значи си живяла в Холивуд, защото си искала да станеш актриса?

— И междувременно станах богиня на телевизионния екран, обаче установих, че Западното крайбрежие не е за мен! — допълни Джени, след което поклати глава и допълни: — Не може ли вече да не говорим за това, моля?

— Добре де! — кимнах. — Просто не мога да си те представя да играеш някоя друга, освен Джени Лопес. Това е.

— Да, така е. Това е ролята на моя живот — размаха Джени ръце с престорен мелодраматизъм. — Обаче имаш предвид мен, а не другата, нали? Защото, ако е така, ще ти сритам задника!

— О, не, точно теб имам предвид! Ти си истинска дива! — кимнах послушно. — Та как е в хотел „Холивуд“?

Джени помахна към стареца зад бара и се провикна:

— Скоти, може ли още малко картофки, ако обичаш? — А после се обърна към мен и отговори: — Хотел от веригата на „Юниън“ в Ню Йорк. В Лос Анджелис е „Холивуд“, във Вегас е „Стрип“, а в Париж — нещо си друго там. Не си спомням точно.

— Колко пъти да ви казвам, че не се казвам Скоти, а Игор! — приближи се с мърморене и нова чинийка картофки собственикът. — Просто купих този ресторант от Скоти, затова се нарича „При Скоти“!

— Благодаря, Скоти! — кимна Джени, пое чинийката и предпазливо започна да духа горещите картофки. — Страхотни хора сте вие!

— Сигурна ли си, че можем да отседнем там? — попитах аз. — От списанието казаха, че щели да ме настанят в апартамент някъде си.

Още не можех да повярвам как бе възможно Джени да се тъпче с толкова много боклуци и да не наддаде нито грам. А аз в продължение на цяла година бях забравила за всички храни с калорийно съдържание по-високо от това на моркова, само и само да се намърдам в злополучната си шаферска рокля! Вярно е, че сега разходките по улиците на Ню Йорк ми помагаша да поддържам форма, ала никога не бих могла да се наредя сред онези момичета, които по цял ден нагъват сладолед, пица и шоколад, без да напълнеят. Никога не бих могла да бъда момиче като Джени, която, дори и да наддадеше, беше с не повече от килограм, който на всичко отгоре отиваше директно към нейните и без това вече заоблени заоблености и никога към миниатюрната ѝ талийка. Ако не ми беше толкова голяма приятелка, отдавна да съм я намразила.

— Разбира се, че можем да отседнем там! И точно там ще отседнем! Кажи на онези от списанието, че си уредила престоя си! — отсече Джени, вече почти преполовила втората си чинийка с картопки. — Да не мислиш, че ще ти позволя да отседнеш в някакъв си неизвестен апартамент? Един бог знае какво може да ти се случи там! Освен това на бара в „Холивуд“ е приятелят ми Джо, а аз имам да вземам отпуската от няколко години! Хотелът ми я дължи! А и двамата с Джо имаме история, така че той ще се грижи за нас!

— Да не би под „история“ да имаш предвид, че си го чукала? А под „нас“ да имаш предвид теб?

— Е, всъщност, да — кимна Джени с блеснали очи. — Така че, ако между мен и Джеймс Джейкъбс нещо не се получи, винаги ще мога да разчитам на Джо. Вече ми е крайно време да легна с някого.

— Виж ти! А този Джо да не би да е готиният Джо, който някога работеше в „Юниън“? — реших да опипам почвата аз. — И сигурна ли си, че си в достатъчно добра форма за съблазняване на бармани и филмови звезди?

— Разбира се! — отвърна Джени, но не посмя да ме погледне в очите. — Сериозно ти говоря! Вече съм като нова!

— Хубаво. Защото нещо бях почнала да се притеснявам — отбелязах и потупах ръката ѝ, поставена собственически върху картофките. — Просто от цяла вечност не съм те виждала в обичайното ти леко дразнещо състояние.

— Това е от зимата — отсече тя. — През този сезон винаги леко се скапвам. Но и без това от известно време обмислям да изляза в отпуска, така че моментът е напълно подходящ!

Усмихнах се. Разходката до Холивуд с Джени определено ще бъде незабравима.

— Е, значи отлитаме за Холивуд, така ли?

— Анджи, скъпа, кога е било да не те насоча правилно, а? Ще бъде страхотно! — възкликна Джени и омете и последния картоф. — А що се отнася до Алекс, той действително е много печен — стига да си падаш по кльоцави рокаджии, разбира се. Но пък Джо... О, Джо е почти точно толкова готин, колкото и самия Джеймс Джейкъбс! Така че ти се заеми е организацията на полета, а аз ще организирам престоя. И плячката!

— Брррр! — поклатих усмихнато глава.

* * *

След като оставих свръхвъзбудената си приятелка в хотела на Юниън Скуеър, аз слязох в станцията на метрото. Докато влакът ме носеше към Бруклин, усетих, че настроението, с което ме беше заредила Джени, започва да се изпарява. Почти бях забравила, че това не е ваканция по женски, а сериозна журналистическа задача — вземане на интервю. Евентуалният провал щеше да ми струва работата, визата, всичко. И сега, докато се качвах по стълбите към нивото на улицата, внезапно усетих, че идеята не само е много лоша, но и че не искам да напускам Алекс. Колкото и абсурдно да звучи. Не можех да му кажа, че го обичам, защото той можеше да се паникьоса и да ме зареже, но, от друга страна, ако не му кажех, той как щеше да знае да не ми изневерява с всяка срещната фенка от Бруклин, докато ме няма?

А като оставим потенциалната заплаха от унищожение на личния ми и професионалния ми живот, какво му е толкова страхотното на този Лос Анджелис? Седем часа полет със самолет дотам, цял град, пълен с перфектни едрогърди мацки, и което е най-кошмарното — цяла седмица интервю с една истинска, прочута филмова звезда.

Писането на блога ми си беше лесна работа — винаги се намира нещо интересно, за което да разкажеш, пък и всеки може да направи рецензия на книга или на компактдиск. Обаче всички тези задачи бяха свързани с измислянето на двеста-триста думи. Интервюто обаче е вече съвсем друга работа. И просто не виждах начин как ще се справя. Няма съмнение, че това е невероятна възможност за мен като писател, но едновременно с това е и приказен шанс да се стоваря безславно по задник. Нали в крайна сметка бях просто един „аматьор“, нищо повече?! Докато стигна до апартамента на Алекс, пред погледа ми непрекъснато се въртяха картини как се хвърлям от буквата „X“ на подписа на хотел „Холивуд“, стиснала здраво в ръце снимката на Джеймс Джейкъбс.

— Хей! — Алекс отвори вратата, дръпна ме вътре, подпря ме на стената и впи устни в моите.

— Умирам от студ! — издишах, след като той ме пусна. Захвърлих шала, ръкавиците и палтото на пода и промърморих: — Посочи ми една причина, поради която не трябва да заминавам в Лос Анджелис в събота!

— Пицата там е гадна? — предложи Алекс, като междуременно ме метна на барплота в кухнята и само с един замах измъкна двата ми най-горни пуловера през главата ми.

— Става — кимнах и се опитах да изхлузя ботушите си зад гърба му, но единственото, което успях да постигна, е да го сритам няколко пъти по задника.

— Хей, боли ме! — извика накрая той, обърна се и измъкна ботушите ми.

Скръстих крака на кръста му, а той ме понесе, препъвайки се, към дневната.

— Май никога не става като по филмите, нали? — смотолевих.

Апартаментът на Алекс беше в същия безпорядък като собственика си — навсякъде се въргаляха книги, струни за китара и мръсни тениски. За щастие, от красивия му френски прозорец се откриваше гледка към Ист Ривър и Манхатън, която компенсираше вида на отвратителната му кухня. От известно време най-любимият ми начин за прекарване на вечерите в понеделник беше да лежа опъната на дивана, докато Алекс си подрънква нещо ново на китарата (а аз се преструвам, че не гледам „Ключарката“ със субтитрите). За пореден

път тази вечер се прозях и се загледах в панорамата навън. Когато не си там, Ню Йорк изглежда великолепно под снежната пелена. Нищо не може да се сравни със съчетанието от слънце, сняг, пясък и море.

Другият голям плюс в апартамента на Алекс бе, че беше с десетина градуса по-топъл от моя. Така че сега, напълно стоплена, аз нямах нищо против да лежа единствено по бикини и една от неговите тениски, сгушена до бавно издигащите и спадащите му гърди, преплела боси крака в неговите. И този път не бяхме успели да стигнем до спалнята — нещо, с което особено много се гордеех. Бях изминала дълъг път от онази Анджела Кларк, която десет години подред изкарваше часове наред по пижама преди завръщането на любимия, та да избегне неговото пъшкане и охкане и най-вече непохватните му пръсти.

— Някаква конкретна причина, поради която да се налага да се опитвам да те разубедея да не ходиш в Лос Анджелис? — попита по едно време Алекс, като прокара пръсти през разрошената ми коса. От повторното ни събиране насам и най-вече заради кошмарната зима моята прическа се състоеше най-вече в липсата на такава. — Това беше доста несъстоятелна молба, дори и за теб!

— От списанието искат да отида и да интервюирам онзи актьор — отбелязах аз, като се постарях да прозвуча колкото е възможно по-нехайно. — Обаче искат да замина още в събота, а аз никога досега не съм вземала интервюта от когото и да било, така че... не знам. Още не мога да се реша напълно.

— Изглежда ми като страхотна възможност за теб — отбеляза дипломатично той. — Пък и в Лос Анджелис е далеч по-топло отколкото в Ню Йорк.

— Да, така е — отговорих и се извърнах, за да го погледна. — Знам, че би трябвало да е страхотно. Просто е много далече... и други такива...

— Да, далече е — съгласи се той. — Но пък човек никога не знае, може и да ти хареса.

— На теб харесва ли ти? — погледнах го аз. — Искам да кажа — Лос Анджелис?

— На мен ли? — Той вдигна ръка и залепи длан до моята. Моята дребна, бледа ръка с изпилените докрай изгризани нокти до неговите

дълги, мазолести, стрелкащи се по струните на китарата пръсти. — Не, не ми харесва.

— Значи не би се навил да дойдеш с мен, така ли? — подхвърлих, за момент си представих гнева на Джени, но после го игнорирах. — Само за една седмица.

— Как ще оцелея толкова време без теб? — възкликна Алекс и целуна ръката ми.

Замлъкнах за миг, за да чуя сърцето му. Съвсем равномерно.

— Не знам. И не знам дали изобщо трябва да го правя. Нищо, че може да се окаже невероятно.

— Тогава не заминавай — отбеляза той.

Ударите на сърцето му започнаха да се забавят, което ми подсказа, че той съвсем скоро ще заспи. Това беше единственият ми проблем с този мъж. Винаги имаше нужда от дрямка след секс, докато аз ококорвах очи. И тъй като дори и в най-добрите моменти аз имах склонността да преигравам, неговата посткоитална нарколепсия не ми се отразяваше никак добре. В зависимост от начина, по който беше минал денят ми, аз или планирах сватбата ни (представях си ни как се женим боси на плажа в Мексико — макар че никога не бях ходила там, имах чувството, че ще бъде приказно), или изпадах в паника, че връзката ни безвъзвратно ще се разпадне.

Опитах се да се въртя тихичко, раздирана между алтернативите да избягам в Лос Анджелис с Джени или завинаги да остана точно тук, където съм сега, когато телефонът в красивата ми чанта започна да звъни. Измъкнах се от прегръдките на Алекс, станах от дивана и грабнах телефона.

— Ало? — прошепнах, докато вървах към банята.

— Анджела, аз съм! — изрече дрезгаво нечий глас от голямо разстояние. — Там ли си? Почти не те чувам!

— Луиза! Как си? Наред ли е всичко? Никога не си ме търсила по мобилния!

Луиза е най-добрата ми приятелка откакто се помня. Двете сме израснали заедно, учихме в един и същ университет, преместихме се в Лондон по едно и също време и кажи-речи всичко правехме заедно, докато не счупих ръката на съпруга ѝ на сватбата им. Но след като разрешихме този миниатюрен проблем, ежеседмичните ни телефонни разговори бяха подновени и продължаваха часове наред. Тя не би

имала нищо против дори да пишкам, докато разговарям с нея. Е, поне се надявам да е така.

— Да, знам, обаче ти не си беше у дома, а аз нямах търпение да ти го кажа! Толкова е вълнуващо! — Не я бях чувала толкова щастлива, откакто ми съобщи за годежа си. — Тази сутрин банката на Тим беше купена от някаква американска банка, сигурно вече си чула!

— Луиза, като се има предвид, че десет години бях сгодена за банкер, а дори не можех да ти кажа каква точно е длъжността, която изпълнява, мисля, че може би ще трябва да ме осветлиш за подробностите. Наред ли е всичко в работата на Тим?

— Ама, разбира се! Повече от наред! — продължи да писука Луиза. — И още днес заповядаха на него и екипа му да отидат в САЩ, за да се запознаят с управата! Така че пристигаме в Ню Йорк за цяла седмица! Следващата седмица!

Подскочих нагоре толкова рязко, че едва не изпаднах от седалката на тоалетната.

— Луиза, ама това е страхотно! Кога точно пристигате? Знаеш ли къде ще отседнете? Господи, искам да те заведа на толкова много места!

— Анджела, да не би да си в тоалетната?

Да.

— Не!

— Хубаво, защото би било отвратително, ако е така! — отсече строго тя. — Както и да е. Та излитаме оттук в петък вечер. Все още не знам къде точно ще отседнем. Тим току-що ми се обади, за да ми каже. О, Анджела, нямам търпение да те видя!

— Да, знам! Аз също! — изписах и се постарях да измия ръцете си, а после да пусна казанчето на тоалетната колкото е възможно тихо. — Теб и Тим! Божичко, направо не мога да повярвам!

— Има само едно нещо, което може би... Е, нищо, нищо особено — изломоти сконфузено Луиза. — Така де, Ню Йорк е голям град и други такива, нали?

— Луиза...

— Аз просто... добре де, нищо! Забрави, че съм го казала! Идвам в Ню Йорк!

— Луиза Прайс!

— Добре де, ама не само Тим отива в Ню Йорк! — изплю найсетне камъчето старата ми приятелка. — С него тръгва и целият му екип!

— Искаш да кажеш и... Марк?

— Хммм да. И...

— Марк и... оная?

Макар че минаха цели шест месеца, откакто разбрах, че годеникът ми ми изневерява, аз все още не бях в състояние да изрека името на въпросната особа, с която го сгащих. Колкото и да бях щастлива с Алекс, колкото и да бях доволна, че съм сложила точка на онази предишна връзка, женската логика надделяваше — той беше отвратително, измамно копеле, а тя — гадна кранта.

— О, Лу! — въздъгнах и разтрих слепоочията си. — Наистина ли?

— Всичко ще бъде наред, не се притеснявай! — занарежда тя. — Няма да бъде необходимо да се срещаш с него, нали така? Освен ако не искаш, разбира се.

— Изобщо не е смешно! — срязах я аз леко замаяна. — От къде на къде ще искам да го виждам?!

— Ами... оттогава измина много време, а и вие двамата бяхте заедно доста дълго... — отбеляза внимателно Луиза. — Може пък да се почувстваш по-добре, ако го видиш, а?

— Спомняш ли си какво стана последния път, когато се видях с него? — Усетих как започвам да набирам скорост, а гневът не е сред най-приятните ми изразения. Оттук и превръщането ми в ръкотрошачка на сватбата на Луиза. — И какво стана последния път, когато ти беше пропуснала да ми кажеш нещо? Хей, какво става, между другото? Откога пак си станала фен на Марк, а?

— Добре де, ето как стоят нещата — въздъгна Луиза. — Марк помолил Тим да ме попита дали няма да мога да му уредя среща с теб! Обаче аз заявих, че щом толкова държи да те види, сам трябва да се свърже с теб! Защото ако ти не искаш да го виждаш, тогава не е необходимо да го правиш, а и аз им казах, че изобщо не възнамерявам да те подмамвам на среща с него! Защото той е мръсник!

Вторачих се в тавана на банята на Алекс с усещането, че последните шест месеца изобщо ги е нямало. Да, наистина би било напълно логично да се срещна с Марк. Все пак живяхме заедно десет

години, на практика израснахме заедно. Пък и така бих могла да се почувствам по-помъдряла — да докажа на всички около мен, че през последните шест месеца наистина съм се променила. Обаче сега всичко ще бъде на мой терен — защото в крайна сметка Ню Йорк е моят нов дом, а той никога досега не е идвал в Америка. И макар че надали бих го направила, но, ако ме принудят, като нищо ще се появя с новия си суперготин приятел, за да се изфукам. Нищо на този свят не е в състояние да смути един банкер така, както срещата с красив китарист. Мъжете, които се занимават само с пари, просто не разбират мъжете на изкуството.

Но, разбира се, нищо от това не би имало значение, ако мен изобщо ме няма в Ню Йорк, когато Марк се появи...

— Анджела, там ли си?

— Да, скъпа, но съм принудена да ти съобщя една крайно неприятна новина! — отбелязах, поех си дълбоко дъх и продължих: — Нещо, което забравих да ти кажа. Точно следващата седмица ме изпращат в командировка в Лос Анджелис. От списанието.

— Какво?! — изписка Луиза.

— Отивам в Лос Анджелис, за да взема интервю от Джеймс Джейкъбс, така че няма да бъда в Ню Йорк — повторих.

— И забрави да ми кажеш веднага?

— Да, забравих.

— Забравила си, че тази събота летиш за Лос Анджелис, за да вземеш интервю от един от най-прочутите мъже на планетата?!

— Е, не е чак толкова прочут! — контрирах я аз. Брей, приятелката ми май наистина се ядоса.

— Това да не би да си го измисли сега, защото ще идва и Марк? Не може да си станала такава!

Направих кратка пауза, след което бавно отговорих:

— Не, изобщо не е така. Просто наистина трябва да замина в командировка. Това е невероятна възможност за мен, не мислиш ли? Е, не мога да те лъжа, че изпитвам известно облекчение, задето няма да ми се налага да се срещам с него, защото срещата с Марк не е сред приоритетите ми за този уикенд. Но иначе наистина трябва да замина за Лос Анджелис. И ме е яд, че няма да мога да видя *теб*.

— Ясно.

— Лу, моля те, не ми се сърди! — примолех й се аз.

— Не ти се сърдя — изрече накрая тя с дълбока въздишка. — Просто ми е тъжно, че няма да мога да те видя. Но пък напълно те разбирам — никой не е луд да седи и да мръзне в Ню Йорк, щом може да си спечели поне една гореща седмица в Лос Анджелис! При това, за да се запознае с Джеймс Джейкъбс!

И за първи път, откакто ми съобщиха тази новина, и аз го разбрах.

— Страхотна си! — възкликнах аз, изпълнена с огромно облекчение. — Обещавам ти, че ще ти изпратя по имейла списък с всички удивителни места, които трябва да видиш, а ти можеш да ме търсиш винаги, когато се чудиш какво да правиш. Става ли?

Казахме си довиждане и затворихме. А веднага след това, без да се замислям, аз натиснах бутона за бързо набиране.

— Сиси? Може ли да дойда след малко при теб, за да резервирам билетите за самолета? Излитам в събота, нали така?

ТРЕТА ГЛАВА

Събота дойде някак си много бързо за мен и като че ли не достатъчно бързо за Джени. След като направи няколко услуги на разни хора в работата, за да я пуснат в отпуска през следващата седмица, тя прекара последните дни в усърдно обезкосмяване, изтъркване и сдобиване с фалшив тен, като междувременно изпращаше все по-неприлични текстови съобщения на Джо в хотел „Холивуд“ и хвърляше все по-неприлично разголени бански в сака си. Аз обаче избрах далеч по-стресиращ подход за подготовката на това пътешествие.

След не особено забавния разговор с Луиза се бях върнала в леглото при Алекс, за да му съобщя, че в крайна сметка съм решила да замина за Лос Анджелис. Сънливата усмивка и краткото „Жестоко! Ще ми донесеш подарък, нали?“ не бяха точно реакциите, които очаквах, обаче бях решила, че за нищо на света няма да позволя на параноята по целомъдрието на красивото ми гадже да ми провали седмицата в Лос Анджелис. Но ако трябва да бъде честна, тайничко се надявах на него никак да не му хареса, че отивам да интервюирам разкошния актьор с ужасяващата репутация в красивия слънчев Холивуд и да поиска да дойде с мен. Обаче на него не му направи абсолютно никакво впечатление.

И сякаш това не беше достатъчно, та реши, че точно това е седмицата, през която трябва да „работи“, поради което почти не го виждах. Групата му току-що беше започнала да подготвя нов албум, което означаваше часове наред затворени в неговия апартамент и, една-две внезапни появи от негова страна у дома със зачервени очи и нова песен. Добре де, както и с всичко останало, което си върви с поява в два часа през нощта. Което изобщо не беше толкова лошо, но пък нощното будуване с Алекс и дневната борба с текстовете надали бяха най-добрата комбинация за привеждането ми в перфектна женствена форма. Което ще рече, че към петък вечер Джени вече изглеждаше като излязла от корицата на бляскаво списание —

безупречно почистена, бронзирана и с разкошна прическа, а аз — като излязла от дълбока пещера — опърпана, с подпухнало лице и огромни тъмни кръгове под очите.

В осем часа на следващата мразовита сутрин Джени потрепваше нетърпеливо на ъгъла на нашата улица, облечена в огромната си парка и още по-огромните слънчеви очила, а аз още не можех да се откъсна от прегръдката на Алекс.

— И да ми се обадиш, когато пристигнеш! — промърмори той и започна да навива на пръста си малко прекалено порасналата ми коса. — Изпрати есемес или каквото там се сетиш.

Кимнах, след което добавих:

— Стига да не съм заета да плащам гаранцията на нейна милост за сексуален тормоз срещу някого! — погледнах към Джени, която точно в този момент четеше поредното си текстово съобщение със зловеща усмивка. — Имам предвид в най-буквалния смисъл на думата!

— Е, стига лично ти да не тормозиш сексуално никого друго, освен мен! — отбеляза той и се приведе, за да ме целуне за пореден път. Бретонът му докосна замръзналия ми нос и ме накара да кихна. — Какво ще кажеш за телефонен секс, а?

— Сигурно вече замръзваш — заявих аз, без да обръщам внимание на въпроса му, — а като гледам Джени, като нищо ще си грабне такси и без мен! — „О, и между другото, обичам те!“ — добавих мислено. А на глас: — Окей, ще ти се обадя!

— За телефонния секс — кимна Алекс с напълно сериозна физиономия. — И да не забравиш, че там ще бъдеш с три часа след мен!

— Е, ти и без това винаги спиш три часа повече от мен! — отвърнах и дадох знак на Джени да спира някое такси.

— Това може да се окаже идеална възможност за нас! — заяви той, докато ми подаваше изтъркания ми кожен сак. Той изглеждаше жалък на фона на (въздиш! толкова прекрасната!) чантата ми от Марк Джейкъбс. Може би в Лос Анджелис ще й намеря достойно другарче. — Може да се окажем първата двойка, която е успяла да поддържа стабилна връзка и от разстояние!

— Да бе, може — опитах се да се засмея аз. Сякаш от мъж може да се очаква нещо по-умно, докато изпраща гаджето си на самолета! Божичко, наистина трябва да го кажа! — Алекс?

— Анджела?

— Аз... аз... — Замлъкнах, макар да нямах никаква престава какво точно чакам. Алекс потръпна в очакване, пъхнал дълбоко ръце в джобовете на дънките си. — Връщам се следващия понеделник! И гледай да не свикваш много със самотата!

Поздравления за страхливия ход, Анджела! Какъв великолепен пример за съвременна силна жена си станала!

— Е, все пак заминаваш само за седмица — отбеляза Алекс. — Мисля, че ще оцелея. — Целуна замръзналия ми нос и затръшна вратата на таксито. — И да не забравиш за телефонния секс! — подвикна.

— Чао, Алекс! — „Обичам те, обичам те, обичам те!“

— Хей, май не си много на „ти“ с телефонния секс, а? — обади се Джени, докато таксиджията отлепяше колата от бордюра.

— Я млъквай! — отговорих любезно аз, загледана във все по-отдалечаващия се зад гърбовете ни Алекс. Гледах го, докато не се превърна в миниатюрна точица на фона на нашата сграда.

* * *

От момента, в който излязохме от летището, беше повече от очевидно, че Калифорния ще се окаже много по-различна от Ню Йорк. Докато навлизахме в магистралата, направо не можех да повярвам, че съм все в същата страна. Градът беше широко отворен, колите се стрелкаха по широките магистрали със свалени гюруци, небостъргачите в центъра проблясваха в далечината и изобщо не си правеха труда непрекъснато да прихлупват и нас, и слънцето.

Въпреки хапливите забележки и непрекъснатото мърморене, с което се бях отнесла към непоносимо жаркото нюйоркско лято, когато една сутрин се бях събудила, то беше изчезнало. Внезапно. Времето ме беше залъгало с две-три седмици мека, подходяща за носене на жилетки есен, която обаче точно толкова внезапно като лятото се беше превърнала в мразовита, сковаваща носа и ръцете ти зима. Не че Ню Йорк не бе положил максимални усилия отново да ме спечели на своя страна — магазините скоро започнаха да преливат от готини костюми, ласкаещи тялото непрозрачни клинове и масивни количества вкусен

горещ шоколад. Но към Коледа, когато вече бях преживяла два силни снеговалежа и бях изгубила два чифта велурени ботуши в непредвидените бури, вече бях започнала да копнея за малко слънчева светлина. И ето я сега и нея — през цялото време се е крила в Лос Анджелис.

— О, господи! — примигнах веднъж. Два пъти.

— Да, знам — потупа ме успокоително Джени по гърба.

— Ама тук има слънце! — Вдигнах очи към ясното синьо небе.

— Да, знам — въздъхна Джени.

— През март?

— Не можеш ли просто да си затвориш устата, ако обичаш?

— Джени, виж! — Притиснах нос о стъклото на таксито, следейки прелитащите покрай нас билбордове и ресторанти за бързо хранене. Поне и тук таксиджиите си караха все така откачено — Лондон, Ню Йорк, Лос Анджелис, навсякъде си бяха еднакво луди. Тази мисъл ми подейства странно успокояващо.

— Аха — промърмори Джени и се зае с едно бързо освежаване на грима — потупване в бляскав руж тук, потупване с бронзант там, един замах гланц за устни и — та-да! — изглеждаше перфектна.

А аз избягвах дори отражението си в прозореца на таксито. Въпреки че прекарах целия полет в почистване с тоалетно мляко, мазане с овлажнители, а после мазане с още овлажнители, бях наясно, че изглеждам отвратително. Кожата ми беше гладка като шкурка, а косата ми висеше отпуснато и безжизнено покрай скулите ми. А което беше най-вбесяващото, в продължение на три часа Джени не беше правила нищо друго, освен да дреме край прозорчето в самолета, да погледа няколко серии от „Следващият топмодел на Америка“ и да се налива с толкова безплатно шампанско, колкото ѝ отпуснат, докато от време на време героично отблъсква опитите ми да намацам и нейното лице с овлажнител. И добре че човечецът на седалката до нас бе така любезен да се оплаче само веднъж — когато треперещата ми ръка, пълна с балсам за разкрасяване, се приземи точно в центъра на челото му.

— Видя ли това? — изписках и посочих към един разгърнат мол. — Тук има магазин, наречен „Кондомания“! Аууу! И „Айхоп“! Божичко, чувала съм за „Айхоп“!

— Анджела, живееш тук вече... колко? Девет месеца и нещо, нали така? И защо американските магазини и ресторанти продължават да бъдат такава новост за теб? — размахна Джени спиралата си като жезъл. — Ако възнамеряваш през цялото време да ахкаш и охкаш като селянин, попаднал за първи път в големия град, по-добре още сега се прибирай вкъщи!

— Извинявай — оклюмах се аз, макар че точно в този момент изгарях от нетърпение да ѝ посоча „Уол-Март“ вляво от нас. — Но е много вълнуващо! Виждаш всички тези неща по телевизията, обаче в Ню Йорк ги няма! Затова се чувствам малко като замаяна. Направо не мога да повярвам, че не исках да идвам! Сигурно е от слънцето!

— Да бе! — промърмори Джени. — Нали все пак не си забравила, че утре трябва да вземеш интервю от една голяма звезда?

— Добре де! Това е просто едно интервю, а той е просто един човек, нали така?! — Сбърчих нос, когато Джени ме изгледа невярващо и започна да клати глава. — Искам да кажа, че Алекс също не е безизвестен, свири в известна рокгрупа, а това никога не ме е притеснявало. И звездите са хора, не мислиш ли?

— Аха. И аз това си казвах, когато започнах работа в хотел „Юниън“ — въздъхна Джени. — Докато не се наложи да регистрирам Кристиан Бейл, а после три дена подред се промъквах нелегално в стаята му, за да му крада бельото.

— О, моля ти се! Каж ми, че се шегуваш! — възкликнах, като едва откъснах очи от един „Тако Бел“.

— Нищо подобно! Всичко е под нощното ми шкафче! — усмихна се щастливо приятелката ми. — Слава на бога, че той така и не подаде оплакване до управата на хотела! Работех там едва от седмица и със сигурност веднага щях да изхвърча! Така че да знаеш, че когато видиш своята звезда, със сигурност ще изгубиш ума и дума!

— Нищо подобно, Джени! — възпротивих се аз, като се постарях да си повярвам. Ами ако тя наистина е права? — Ще се справя! Все пак той е просто един човек. Не е като да не съм разговаряла с хора.

— Късмет тогава! — подхвърли присмехулно тя. — Обаче да знаеш, че знаменитостите не са като нормалните хора — невъзможно е да не бъдеш заслепен от тях. Те просто имат онова... как му беше името... харизма!

— Ама нали и ти виждаш знаменитости всеки ден! — изтъкнах очевидното. — И не съм те видяла да реагираш по някакъв по-особен начин, освен да се възмущаваш от Анджелина Джоли, че искала някакъв по-специален вид чай!

— Добре де, имам предвид мъжете знаменитости — отстъпи приятелката ми. — А за жените въобще не ми пука. Да знаеш, че ще си загубиш ума по Джеймс Джейкъбс, скъпа!

Тръснах глава и се усмихнах, след което извърнах очи към прозореца на колата и отбелязах:

— Имай предвид, че дори не съм гледала филмите му. Реших, че за мен ще е по-добре да не се впечатлявам от образа му на филмова звезда, за да го опозная по-добре като човек.

— Че какво има да го опознаваш? Той е суперготин, той е филмова звезда, следователно е безумно богат и освен това е суперталантлив. Двамата с Джеф някога гледахме онзи филм за казиното... — Не довърши, направи кратка пауза, след което добави: — Беше доста добър, между другото.

Останалата част от пътуването с таксито премина в неловко мълчание, но за щастие беше милостиво кратка. Бях ужасена от перспективата Джени пак да изпадне в едно от нейните ужасяващи състояния — в девет от десет пъти споменаването на Джеф беше последвано от крайности. Веднъж бях решила да я развеселя след кошмарен работен ден (беше объркала пратките на Миша Бартън и Никол Ричи от химическото и целият ад се бе стоварил върху главата ѝ) с една празнична кутия „Бен енд Джери“, но само за да получа като благодарност една съзлива, дори леко мелодраматична история за нея, Джеф, кухненския под, кутийка „Чънки Мънки“ и навечерието на Новата 2007 година. Друг път, когато ѝ се беше сторило, че го е зърнала в метрото, аз се бях опитала да я разсея с няколко бутилки вино, обаче вечерта беше завършила в четири сутринта с облечената по пижама Джени, проклинаща в пиянска забрава всички мъже по света. След което реши да повърне от прозореца ни на третия етаж. Щастливи спомени, няма що.

Не след дълго слязохме от магистралата и покрай нас започнаха да прелитат магазини и вериги кафенета, които вече познавах. „Американско облекло“, „Старбъкс“, „Гап“, още един „Старбъкс“ и

накрая истински хора, щъкащи напред-назад по тротоарите. Стиснали чашки от „Старбъкс“.

— Стигнахме! — заяви тържествено таксиджията и влезе рязко в малка кръгла алея. — Седемдесет и пет долара.

— Сериозно?! — прошепнах и погледнах ококорено Джени, докато вадех портмонето си, за да извадя оттам част от безценните си „режийни разходи“, връчени от управата на списанието.

— Да, такситата тук са безбожно скъпи — отбеляза безцеремонно Джени, докато се измъкваше от колата. — В Лос Анджелис всички се придвижват с коли. Защо според теб всички звезди тук непрекъснато ги излавят с дрога? Защото не хващат таксита!

— Че не могат ли просто да ходят пеша, щом се опасяват, че ще ги хванат? — попитах, докато пълзях по седалката към нея, след като не бях успяла да изляза през моята врата. Ако изобщо можеше да се каже подобно нещо, тук, до хотела, беше дори още по-слънчево, отколкото на аерогарата.

Джени ме изгледа така, сякаш бях някой бавноразвиващ се и изрече бавно:

— Анджела, това не е Ню Йорк! Нищо ли не знаеш за Лос Анджелис?

* * *

Аз не знаех нищо за Лос Анджелис.

Не подозирах, че е възможно, обаче фойето на хотел „Холивуд“ беше още по-шикозно дори от това на „Юниън“. Сумрачното осветление беше все така щадящо суетата човешка, дузините свещи бяха все така задушавашо ароматни, но като че ли всичко наоколо притежаваше някакъв допълнителен блясък — от блестящите златни повърхности наоколо до косите на момичетата на рецепцията. Единственото, което липсваше, бяха тълпите заможни туристи, скупчени около куфарите си и буквално мумифицирани в дебелите си зимни шуби. На тяхно място тук се виждаха няколко човека, излезли сякаш от снимките на „90210“^[1]. Високи, разкошни и полуголи, те стояха отпуснато покрай различните мебели — не точно седнали в тях,

просто опрени о тях. И докато Джени ни регистрираше, аз се стараех да не откъсвам поглед от земята, за да не попадам на огледални повърхности. Обаче и в пода виждах достатъчно ясно отражението си. На което никакво количество щадяща светлина не би могло да помогне.

— Хайде, Анджи! — изписка Джени, вече застанала до вратата на асансьора. — Ние сме на четиринайсетия етаж! Удивителна гледка! И имаме съседни стаи! Ти си само на една врата разстояние от мен!

— А тази врата заключва ли се? — обадох се плахо, опитвайки се да откъсна очи от красивите хора във фоайето.

— И от къде на къде ще искаш да си заключваш вратата заради мен, а? — подхвърли Джени, влетя в асансьора и натисна огромния кръгъл бутон с надпис „14“. — Хайде, побързай! Колкото по-скоро се преоблечем, толкова по-бързо ще стигнем до басейна!

— Басейнът ли? — промърморих, докато намъквах сакчето си на колелца в асансьора. Междувременно едно от момичетата във фоайето, облечено в най-късите къси панталонки на света, свали леко слънчевите си очила и ме изгледа с истински ужас. Сигурно беше ужасена, представяйки си ме по бански. Както и аз самата.

— Хей, Анджи, не е ли страхотно! — изписка Джени и ме щипна малко възсилничко. — Ние сме в Лос Анджелис, захарче!

После вратите на асансьора се затвориха, кабината се изстреля рязко нагоре и стомахът ми пропадна.

* * *

И сякаш всичко това не беше достатъчно, ами и не си бях взела подходящи дрехи. Или дори бегло подходящи. Картинката на моя милост, застанала до леглото и съзерцаваща унило плачевния си избор на гардероб в стаята на американски хотел, ми беше до болка позната. Върху чаршафите от египетски памук беше изсипано цялото съдържание на сакчето ми: два чифта дънки „Севън“, купчина тениски от „Американско облекло“ (с три-четвърти ръкави), две кашмирени жилетки, които бях открила с огромно намаление в „Сенчъри 21“ и моята супертежка памучна рокля с дълги ръкави от Марк Джейкъбс. Всички разправяха, че в Калифорния си е слънчево, обаче аз си казах:

„Все пак е месец март, не може да бъде чак толкова горещо, нали така?!“ Разбира се, че може. На ти сега!

И сякаш всичко това не беше достатъчно, ами хотел „Холивуд“ беше абсолютно идентичен на хотел „Юниън“. Стаите имаха същото разположение, същото спално бельо, същите тоалетни принадлежности от спа център „Възторг“, същите кондоми от по осем долара в „интимния комплект“ в нощното ми шкафче. Даже и завесите бяха същите. Потърках материята на тежките завеси между пръстите си и надникнах през прозореца. Долу, от слънчевата страна на улицата, се виждаха хора. Много хора. И всеки един от тях се разнасяше по миниатюрни къси панталонки и още по-миниатюрни и символични блузки. Мамка му!

— Влизам! — чу се гласът на Джени и тя влетя през вратата, която свързваше стаите ни.

В началото тя изрично настояваше двете да сме били в една стая, обаче после със същата настойчивост започна да повтаря, че възнамерява да опознае наново Джо при първия свободен за него момент, а аз, колкото и да обичах приятелката си, изобщо не възнамерявах да стоя затворена в банята със слушалки в ушите, докато двамата се срещат. Това да не би да ти е екскурзията до Белгия в шести клас!

— Какво?! Още не си готова? — провикна се тя.

Беше повече от ясно, че едноседмичната подготовка на Джени си е струвала. Тя просто цялата блестеше — от ноктите на краката, боядисани в яркорозово, до дългите шоколадови къдрици. Обикновено косата ѝ беше вдигната на конска опашка, когато ходеше на работа, или най-малкото укротена от индустриални количества панделка. Но сега гледката на освободените ѝ, подскачащи игриво около лицето ѝ къдрици ми напомни защо изпаднах в благоговение пред тази бляскава амазонка още в първия миг, когато я видях.

— Намъквай си плашливия задник в банския и давай да се омитаме оттук! — отсече авторитетно тя, свали очилата си и ме погледна сурово. Кое то отново ми напомни защо я бях харесала пет минути след първата ни среща.

— Моля те, не ме убивай, ама... — започнах да давам на заден аз, като предвидливо поставих между нас едно легло. Виждаше съм я как се справя на високи тънки токчета, така че тези чехлички надали

щяха да я задържат. — Обаче аз не съм си взела бански. Нямам такъв и... ами... забравих да си купя.

— Знаех си, че ще стане така! Не ти ли казах, че си напълно неподготвена за това приключение?! — провикна се възмутено приятелката ми, прехвърли се в нейната стая и започна да ровичка в гигантска черна торба.

— Каза ми, че съм идиот да откажа пътуване до Лос Анджелис. Каза ми, че възнамеряваш да чукаш Джо, докато не счупиш нещо. Каза ми също така, че си се обезкосмила до втрисаща степен. Обаче не си спомням да си ми казвала, че не съм подготвена за това тук.

С тези думи аз отново започнах да прехвърлям дрехите си — не че имаше някаква надежда, защото си знаех, че наистина не разполагам с бански. Не съм имала бански от седемнайсетгодишна. Банските са неща, които мразят жените.

— Знам, че са някъде тук... — мърмореше си Джени, а после се обърна към мен: — Сигурна съм, че не съм казвала точно, че ще „чукам“ Джо. — И в този момент измъкна от дебрите на торбата си черен бански в две части и обяви: — Какво, по дяволите, щеше да правиш на това интервю без мен?!

Охо, тя да не мисли, че ще ме накара да си сложа това парцалче, а?!

Петнайсет минути и една много, ама изключително много болезнена кола-маска по-късно, включваща един брой ентузиасирана Джени, една кутийка восъчни лентички и едно безкрайно ужасено същество в ъгъла на банята (разбирайте мен), аз най-сетне имах възможността да открия разликите между хотелите „Юниън“ и „Холивуд“. Басейнът на покрива, барът на покрива и категорично неманхатъновата гледка към знака на Холивуд, разположен наред хълма срещу нас. Приседнала свенливо на един от шезлонгите, аз ожесточено се заех да втривам в тялото си лосион със слънцезащитен фактор петдесет, за да спася моята по английски розова изнежена кожа от изгарящото слънце. После се вторачих в огромните бели букви срещу нас. Обаче нещо в тях не беше наред.

— Мохито! — обяви Джени и постави двата коктейла на масичката между нашите шезлонги. — Ура за Холивуд!

— А аз си мислех, че знакът ще бъде... не знам... някак си... по-голям? — отбелязах, като примижвах въпреки слънчевите си очила. —

Просто не е това, което си мислех, че ще бъде.

— Хммм, може — обади се Джени, загледана в бара. — Но ако го виждаш всеки ден, сигурно просто преставах да го забелязвам, не мислиш ли?

— Може би — съгласих се аз. — И все пак е твърде странно. Когато за първи път зърнах Статуята на свободата, просто не можах да повярвам на очите си. Беше удивителна! А това тук просто ми изглежда странно.

— Това е защото вече си истинска нийоркчанка, скъпа! — отбеляза Джени, подаде ми едно мохито и двете се чукнахме. — Лос Анджелис е страхотен град, но ако смяташ да се забавляваш, ще трябва да забравиш всички предишни твои предположения какъв точно трябва да бъде, защото той никога не е това, което си мислиш, че е!

— Успокоително, няма що — смотолех и леко придърпах горнището на банския си. Запитах се дали тук някъде не предлагат увеличаване на бюст по бързата процедура. — Дано поне магазините са добри. Ще се наложи да отидем на пазар — не мога да изпълня този бански така, както го изпълвах ти!

— Магазините си ги бива, не се притеснявай! Скоро ще имаш всичко, от което се нуждаеш! — отсече Джени и присви очи над ръба на чашата си. Точно в този момент зад бара се появи висок мъж с тъмна коса. — Като че ли и аз ще се сдобия с онова, от което се нуждая!

— Божичко! — поклатих глава и отпих от мохитото си. — Давай, тигре!

Джени се плъзна грациозно покрай басейна в елегантния си бански костюм, а аз се отпуснах назад в мекия шезлонг и се загледах в знака на Холивуд срещу мен. Изглеждаше ми толкова невероятно да си седя тук, на слънце, и да се припичам с коктейл в ръка, когато вчера трябваше да се навличам с хиляди пластове дрехи, да си слагам ушанки и да нахлузвам ботуши само за да отскоча до близката бакалия! Да, слънцето е прекрасно нещо! Обаче имах неприятното подозрение, че щеше да бъде още по-хубаво, ако Алекс беше до мен. Боже, много бързо започнах да се скапвам! Какъв срам!

Отворих едно око и надникнах по посока на бара. Джени вече развяваше коси наляво-надясно и се въртеше на високото столче, за да даде възможност на Джо да я огледа добре по бански. Оказа се, че тя е

била напълно права — Джо беше невероятно красив мъж. Беше подстригал гъстата си черна коса, по която Джени цяла седмица въздишаше, но късата прическа, вместо да му придаде вид на затворник, бе подчертала невероятно красивите му скули и разкошните кафяви очи. Да, очевидно за този човек си струва да пропътуваш половината страна — за едно бързо чукане, де. Странно, но черната му риза по-скоро подчертаваше тена му, а не го скриваше. Обаче панталоните ми се сториха съмнителни — не е възможно толкова тесни панталони да са удобни за нощна смяна зад бара! За големи бакшиши — да, но ако му се допишка? И как изобщо ще може да създаде деца с толкова дълго притискани слабини?

Едва когато Джо ми помахна, аз си дадох сметка, че го зяпам. А мръснишкият поглед на Джени добави информацията, че съм го зяпнала в чатала. Пресуших остатъка от мохитото си, метнах една тениска върху взетия назаем бански и затепах към тях в също взетите назаем чехлички. Надявах се да нямам някое ментово листо между зъбите си. Ще изглеждам адски секси, няма що.

— Здравей, англичанке! — ухили ми се широко Джо, докато се набирах на столчето до Джени. Тези столчета бяха прекалено високи за мен, за да се правя на дама, пък и надали бих заблудила някого. — Радвам се да те видя!

— Здравсти, Джо! — Опитах се да хвърля на Джени многозначителен поглед, за да ѝ предам моята положителна оценка за горещия му вид, обаче това изобщо не беше възможно.

— Джо тъкмо ми разказваше за всички готини местенца, където смята да ни заведе, нали така? — изчурулика Джени, докато навиваше една сламка на пръста си. — Той знае всички готини места.

— Звучи чудесно — кимнах аз. — Харесва ли ти тук, Джо?

— Прекрасно е! — кимна той и започна да ни приготвя вторите коктейли. — Слънце, лесен живот, хубави момичета — какво друго му трябва на човек?!

— Обаче не чак толкова хубави, колкото са в Ню Йорк, нали? — погледна го най-невинно Джени. Въпреки че вече шест месеца тя беше извън играта, никой не беше в състояние да застане дори на малкия ѝ пръст по флиртуване.

— Абсолютно вярно! — ухили се Джо, приведе се през бара и разроши косата на Джени. — Лопес, нали вече ти казах колко

страхотно изглеждаш!

— Никога няма да ми е излишно да го чуя за втори път — нацупи се игриво Джени. — Една жена е длъжна да поддържа самочувствието си! Да не би да си мислиш, че е лесно да имаш самочувствие, докато се разхождаш по бански, а?

Приведох глава и се усмигнах. Що се отнася до самочувствието, Джени си го имаше в достатъчни количества.

— Не знам дали е лесно, обаче ти се справяш добре — отбеляза Джо, докато ни подаваше коктейлите. — А момичетата, разхождащи се по бански, са една от основните причини човек да не иска да напуска Лос Анджелис. Звънни ми, когато момичетата от „Юниън“ започнат да се разхождат по белъо през януари, и ти обещавам, че веднага ще долетя, захарче!

— Е, зависи дали искаш да гледаш всички онези хора, на които просто трябва да им бъде забранено да припарват до бански — промърмори Джени.

— Може, обаче те дават най-добрите бакшиши! — контрира я Джо.

За една кошмарна частица от секундата се запитах дали пък не говорят за мен. Да не би кола-маската ми да не е станала добре? Но когато проследих погледа на Джени по посока на басейна, веднага разбрах. Беше напълно вярно, че не всеки изглеждаше толкова добре, колкото нея самата. Имаше две момичета по бански с бляскави дълги крака, идеална коса и перфектен грим. Очевидно не възнамеряваха да скачат в басейна. Лежаха една до друга, потънали в мълчание. Единствените движения, които правеха, бяха свързани с отливането на поредната глътка от шарените им коктейли. А, да, и на всеки петнайсет минути се обръщаха на следващата страна. Но ако човек плъзнеше поглед по цялата редица покрай басейна, веднага ставаше ясно, че не всички красавици по бански са създадени равни.

При по-внимателен оглед се изясняваше, че някои от жените, препичащи се на слънце, са доста по-стари, отколкото първоначално бях предположила — кожата под бляскавите слоеве грим приличаше по-скоро на пергамент. Други пък бяха предприели стратегическо прикриване на не особено лицеприятни места от телата си чрез скъпи саронги, позиционирани така, че да покрият стриите по бедрата им и отпуснатите коремчета. А на трети изобщо не им пукаше и разнасяха

телесата и преливащите си заоблености на воля в неадекватни бански. Тази сбирщина би попълнила поне няколко броя в един забавен блог.

По линията на пергаментовите дами се виждаха неколцина самотни мъже — или с коремчета и доста поопънали банските си, или безбожно кльошави и бледи. Но всички до един се бяха вторачили в своите лаптопи или блекбърита, от време на време отпивайки от питиетата си. Забелязваше се само една наистина мъжествена фигура, дремеща точно срещу мен. За този човек бях почти сигурна, че е гей. Ярко изразени мускули, безупречно поддържан и със сигурност обезкосмен — да, всички признаци бяха налице. Постарах се да не мисля за собствената си не чак толкова добре оформена фигура. Вярно е, че бях успяла да овладее килограмите си с усърдно изминаване пеш на десетки километри из Ню Йорк, както и с инцидентни опити за връщане към домашната гимнастика, обаче бях прекалено далече от стегнатите и бронзирани момичета покрай басейна, за да се надявам, че мога да бъда включена в съревнованието по красота. Внезапно се изпълних с усещането, че приличам на бяло-розово прасенце. А, не! Това не е нито времето, нито мястото да изпадам в криза на самоувереността!

— Струва ми се, че започвам да изгарям — изрекох на глас аз, оглеждайки мраморнобялата си ръка, която, дори и да не исках, някак си се набиваше на очи на фона на близкото до мен стегнато загоряло задниче, облечено в сребристи прашки. — Смятам да се прибирам в стаята си. Все пак утре в единайсет имам среща с господин Филмова звезда.

— Сигурна ли си? — обади се формално Джени, без да дава никакви признаци, че има намерение да тръгва с мен. — Не искаш ли да хапнеш нещо?

— Ресторантът ни е страхотен! — намеси се ентузиазирано Джо. — Мога да ви резервирам маса, ако искате.

— Не, благодаря. Мисля, че за мен ще бъде най-добре да се наспя, за да събера сили за утре. Освен това трябва да изпратя материал за блога си, а и да звънна на Алекс. — Целунах Джени по бузата, скочих от столчето си и допълних: — Денят беше дългичък.

— Е, щом така искаш. Поздрави Алекс от мен! — подвикна ми Джени. — А утре ми се обади веднага, щом се освободиш!

Влязох в хотела и тръгнах по коридора по посока на асансьора. Двата коктейла мохито бяха позамаляли главата ми. Докато плъзгах пръсти по фигуралните тапети по стените, се постарях да не се изненадвам, че и тук използват абсолютно същите ароматизатори за въздух като на Източното крайбрежие. Все едно се намирах в хотелска версия на веригата магазини „Лъш“. Различен град, но абсолютно същата задушаваща миризма.

Поспрых се пред огромното огледало с дървена рамка, подпряно на стената, измъкнах тениската си през глава и поемайки си дълбоко дъх, отворих очи. Е, не беше чак толкова лошо. Знаех си, че никога няма да мога да бъда супермодел, висок сто и осемдесет сантиметра, но и така не изглеждах зле. Вярно е, че бях малко бледичка, но все пак бях прекарала в Лос Анджелис не повече от един ден. Светлокестенявата ми коса очевидно имаше нужда от леко оформяне, но поне, благодарение на чудодейната чешмяна вода на Ню Йорк, бях успяла да я запазя удивително мека. Прощаването с твърдата вода на Лондон бе сътворило чудеса и за кожата на лицето ми, която бе станала възхитително чиста. И, о, чудо на чудесата, работата на свободна практика означаваше никакви ранни ставания за очите ми — макар че понякога биваха сполетявани от леки торбички вследствие на дългите нощи любов, самите ми очи бяха станали невероятно бистри и свежи. Даже и фините бръчици, за които през последните две години упорито се бях преструвала, че не съществуват, бяха успели да се поизпънат. Ако на света съществуваше доказателство защо жените никога не трябва да стават преди десет сутринта, това определено бях аз. Вярно, че банският все така не ме изпълваше с необходимата доза радост, но бях сигурна, че ще се справя. Важното бе, че нищо не висеше и нищо не преливаше, макар че надали имах някакви основания да се хваля с кой знае какви коремни мускули. Освен ако, разбира се, не ги намажа с достатъчно бронзир. Като че ли имах някакъв...

— Огледалце, огледалце от стената — занареждах си тихичко, докато вдигах тениската си от пода и я нахлузвах обратно през глава. Никога не съм била от жените, които се задържат дълго пред огледалото, защото за мен това беше прахосано време, а и нещо ми подсказваше, че пристигането ми в Лос Анджелис не е нито времето, нито мястото да се променям. Стига да не исках, разбира се, да се сдобия с някоя от онези болести като анорексия или булимия.

Придърпах един надуваем стол (същият, какъвто Джени беше влачила цели двацет пресечки от хотел „Юниън“ до нашата квартира) до огромния френски прозорец и стоварих върху него приятно затопленото си и леко подпийнало тяло. Под мен булевард „Холивуд“ буквално жужеше от народ — туристите за нищо на света не искаха да пропуснат прочутата улица на звездите. Протегнах босите си крака, опрях ги в стъклото и се загледах към тях. Бях в състояние да различа само бейзболните им шапки, но бях абсолютно сигурна, че всички до един се усмихват. И защо да не се усмихват — нали все пак бяха на разходка в Холивуд?! А високо над тях, отвъд най-голямата реклама на „Гап“ на света, се извисяваха прочутите хълмове на Холивуд. Запитах се колко ли звезди точно в този момент си седят у дома и наблюдават мен? И кои от тях се намират на ръка разстояние от мен? И на фона на колко точно риалити шоута на MTV ще бъда набутана за следващите седем години?

Ню Йорк и Лондон също бяха пълни с прочути актьори, музиканти и писатели, но все пак не беше същото. По някаква неизвестна причина представата за топ листатата на знаменитостите беше запазена марка на Холивуд.

Телефонът ми тихо завибрира, рязко изваждайки ме от леката дрямка с фантазии за Брад Пит, в която бях започнала да се унасям. Беше Луиза.

— Здравсти! — извиках и примъкнах стола още по-близо до прозореца, за да получа по-добър сигнал. — В Ню Йорк ли си вече? Добре ли си?

— Да и да! — отвърна със смях тя. — Пристигнахме преди два часа. Тим току-що слезе да се срещне с едни хора на бара.

— С едни хора ли? Ясно — усмигнах се аз. Изпълних се с огромна благодарност към нея, че беше така добра да не споменава пред мен името на оная измет, бившия ми годеник. Идваше ми да го удуша, че се е осмелил да стъпи в моя любим Ню Йорк! — И сега къде ще ходите?

— Накарах Тим да направи резервация за онзи ресторант „Балтазар“, за който толкова много си ми приказвала! — провикна се ентузиазирано тя. — А след това смятам да си легна по-раничко. А ти какво правиш там? Успя ли вече да се запознаеш с Том Круз?

— Разбира се! Тъкмо пийваме по един коктейл с него и Кейти! — разсмях се аз доволна, че с нея отново се разбираме. Никак не обичах да се карам с когото и да било (с изключение на отвратителните бивши гаджета, разбира се). Нали съм си зодия Везни, все се стараех да съблюдавам равновесието в живота си. Което, уви, невинаги ме правеше особено силна. — Но иначе сме тук едва от няколко часа. А аз в момента съм по бански!

— Хайде бе! — разсмях се приятелката ми така, че гласът ѝ сякаш прокънтя през целия континент. — Не съм те виждала по бански, откакто бяхме шестгодишни!

— И никога повече няма да ме видиш. Ще се постарая да не оставям никакви фотографски доказателства!

— Божичко, а аз бих дала всичко на света, за да бъда в този момент по бански! — простена Луиза. — Тук е дяволски студено!

— Мисля, че те предупредих — отвърнах, благодарна на слънцето, че все още продължава да грее през прозореца и да ме топли. Необичайната за сезона топлина, в която бях попаднала, значително облекчаваше угризенията ми, че в момента не съм в Ню Йорк с Луиза. Да, знаех си, че тази година надали ще спечеля титлата „Най-добрата приятелка на света“. — Но ще се оправиш. Просто се придържай към магазините и хващай редовно таксите. С други думи, постарай се да източииш колкото ти е възможно повече служебната сметка на Тим!

— Каква сметка? Не му дадоха и едно пени режийни! Нали затова сме отседнали в хотел „Хилтън“, за бога?! — въздъхна тя. — Е, вероятно трябва да бъда благодарна, че поне още е на работа. Както и да е. Вече трябва да отида да си хвърля един душ, защото изглеждам отвратително.

— За нищо на света не мога да го повярвам! — засмях се аз. Отлично познавах Луиза, за да знам, че тя винаги изглежда перфектно, дори и след осемчасовото пътуване. — Но и аз трябва да свърша малко работа. Така че, ще се чуем по-късно, става ли?

Затворих телефона, изпълнена с огромно облекчение, че разговорите за Марк ми бяха спестени. Знаех си, че ако бях останала в Ню Йорк, нямаше начин да избегна срещата с него очи в очи. Това е основният закон на всички раздели — когато за първи път срещнеш някого след раздялата, независимо колко време е минало оттогава и независимо от всичко, което ти се е случило междувременно, най-

голямото ти желание е отново да започнеш да обсъждаш събитията, довели до това. Знаех си също така, че ако не попитам за него, те щяха да си помислят, че всъщност много искам да го видя, обаче все още съм прекалено разстроена, за да се реша да го направя. Ако пък те не ми проговорят за това, аз щях да си знам, че умират да ми кажат нещо, някаква дреболия, която да ме разсее и да ме накара да се почувствам „малко по-добре“, но такава, за която аз не бих искала да знам. От друга страна, бях сигурна, че щях да ги попитам — нали вече съм зряла жена. Или може би по-скоро изпечен мазохист.

Грабнах отново телефона си и набрах Алекс. Няколко пъти даваше свободно, след което се включи телефонният му секретар, за който си знаех, че уведомява хората да не си правят труда да му оставят съобщение, защото никак не обичал да си проверява гласовата поща, обаче се надявал, че пак ще позвъните. Затворих и се вторачих за момент в телефона. Значи не отговаря. Е, нищо, ще му позвъня по-късно. Просто трябваше да си измисля някаква работа, за да не заспя. Поне около час. Извърнах се неохотно към лаптопа си и установих, че в крайна сметка наистина ще свърша малко сериозна работа — нищо, че само преди няколко минути идеята ми звучеше абсолютно смахнато. Нямах да ми навреди да покажа на Мери колко сериозно се отнасям към работата си, особено предвид абсурдната неблагодарност, която й демонстрирах, когато ми събщи за тази невероятна възможност. Включих се към моя акаунт в сайта на списание „Look“, пръстите ми застинаха над клавиатурата и само след секунда започнах:

„Приключенията на Анджеела — Хвала на Холивуд!

Ето ме и мен в Лос Анджелис. Можете ли да повярвате?! Аз съм герой на пътуванията със самолет!

Да, герой, ама криещ се в хотелската си стая с корем, пълен с два коктейла мохито и без никаква вечеря. Между нас казано, отвратителна идея! Не ви я препоръчвам! Но идват и щастливите новини! Отседнала съм в божествен хотел, пълен с божествени хора, и имам чувството, че за първи път от цяла вечност виждам отново божественото и топло слънце! Препоръчвам ви го горещо! Не ви препоръчвам обаче да си обличате бански за първи път

след много дълго време — ако питате мен, крайно жестоко наказание за всички, заинтересовани или не. Но, от друга страна, доста ефективно средство за убиване на апетита.

Е, надявам се да си изкарате един прекрасен уикенд! Просто исках да ви съобщя, че подготвям един жесток проект тук, в Лос Анджелис. Сигурно сте се досетили, че не мога просто ей така да хвана първия самолет и да долетя на почивка в Холивуд — както добре знаете, всичко, което правя, е плод на моите ежедневни саможертви. Но повече за това — утре. Засега просто ще изгася осветлението, ще се опъна на гигантското си хотелско легло и ще се наспя добре, за да бъда свежа като репичка за утрешния си велик ден.

Аз да съм самодоволна? Никога!“

Натиснах бутона за изпращане, а след това наистина се претърколих в леглото. Дори само намекът за бъдещото ми интервю изведнъж го направи много реално. Грабнах дистанционното и реших да свърша малко проучвателна работа по образа на Джеймс Джейкъбс. Може и да попрекалявам малко с този подход, лишен от всякаква представа за него. Ами ако се окаже някоя разглежена дива и да откаже да разговаря с мен, щом не съм гледала нито един негов филм? Пък и няма да ми навреди да изгледам един, нали?! Извадих от хотелския минибар пакетче бонбонки „М&М“ за десет долара, а после си смесих водка и кока-кола за двацет и три долара. Какво толкова?! Още едно питие няма толкова да ми навреди, я!

— Суперготиният и суперталантлив Джеймс Джейкъбс... — изрекох на глас по посока на отражението си в огледалото, след което се облегнах на разкошните възглавници и още по-разкошното спално бельо, на което, впрочем, се наслаждавах (малко нелегално и благодарение на Джени) всяка вечер в квартирата си в Ню Йорк. Включих на менюто за филми по желание и накрая попаднах на онзи филм с казиното, за който ми беше споменала Джени. По-добре да гледам него, че ако случайно заспя по средата на филма, тя ще може да ми го разкаже.

Обаче не заспах. Даже изобщо. Седях, вторачена неотклонно в екрана, с една ръка притиснала завивката към гърдите си, с другата — тъпчеща несметни количества шоколадови бонбонки. И така — в продължение на два часа. А после, не знам дали беше от последната водка, от факта, че Алекс не вдигаше телефона или от цялата онази плът, изложена на показ край басейна, но към края на филма установих, че съм започнала адски сериозно и адски нездравословно да си падам по Джеймс Джейкъбс.

Опирайки се на стълбовете на журналистическия интегритет, предоставяни ми любезно от всемогъщия интернет и най-вече от „Перез Хилтън“, аз бързо научих всичко, което трябваше да се знае за него — театрален колеж, университет, различни участия във всевъзможни сапунки, а после — големият пробив в Холивуд. А после идваха и хобитата му: талантлив художник, запален алпинист и — о, да! — обичал жените. Колкото повече, толкова по-добре. Търсачката „Гугъл“ буквално ме засипа със снимки на този невъзможно красив мъж във всевъзможни етапи на разсъбличане или пиянство от последните три години насам. Как се изтъркулва от някакъв нощен клуб с Линдзи, как обядва със Скарлет, как се забавлява на плажа с Парис и как дори ходи на опера с Натали. Щракнах върху една снимка на червения килим и я увеличих. Ауууу! Този тип определено знае как да изглежда в смокинг! Жестоко!

— Анджи?

Драматично силното просъскване иззад разделителната врата ме накара буквално да подскоча.

— Анджи, будна ли си?

— Да, Джени — промърморих, измъкнах се с огромно усилие от леглото си и се запътих към общата врата между нашите стаи. Когато я отворих, Джени се свлече в краката ми. — Тежка вечер, а?

— Забравила съм да си включа климатика, преди да изляза! — проплака тя. — Може ли да спя при теб? — И без да чака отговор, се затътри към леглото ми и се настани в него.

— Да — отговорих усмихнато и въздъхнах. — Само не лягай от моята страна! — Избутах облеченото ѝ в бански тяло в другия край на леглото си, но тя нищо не усети — вече хъркаше. — Дотук с надеждите ми да се наспя хубаво — промърморих.

* * *

Имах доброто намерение да стана по-рано, за да поплувам и да се освежа преди срещата с господин Джейкъбс, обаче това беше преди Джени да реши да нахлуе в стаята ми и да превземе цялото ми легло. След като в рамките на два часа я претъркожих най-малко седемнайсет пъти към нейната страна, накрая не издържах, свлякох се от леглото, настаних се на шезлонга и гледах клипове с Джеймс Джейкъбс по „Ю Тюб“, хипнотизирана от хубавото му лице. И след като най-сетне към три през нощта успях да заспя, се събудих чак в десет с възглавница, залепена за лицето ми. Само един час преди срещата ми с Джеймс Джейкъбс! Великият Джеймс Джейкъбс! Ужас!

Но можех да си позволя не повече от секунда паника. След което разтърсих здраво Джени, за да си подсигурия услугите ѝ на стилист. Запътих се към банята, а тя се измъкна от леглото дразнещо бодро и изчезна в гардероба си. Незнайно как, но в рамките само на трийсет минути успях да се измъкна от хотела накипрена с нефритенозелената памучна рокличка на Джени, красиви кафяви кожени сандали и кафяв широк кожен колан. Плюс три впръсквания сух шампоан в корените на косата ми и разрешение да си направя грима в таксито — бях изминала дълъг път от онези времена, когато тя за нищо на света не би ми позволила да припаря на улицата без пълен грим.

— Късмет, захарче! — подвикна Джени, докато отваряше вратата на таксито и ме целуваше по бузата. — Аз ще отида да взема кола под наем, така че, когато свършиш, ми звъни. Да, да, знам! Обещавам да избира хубава, сигурна кола. Какво ще кажеш да се запознаеш с приятелката ми Дафни на вечеря?

— Чудесно! — промърморих, докато ровех в чантата си. Дали взех всичко? Всичко ли е у мен? — А що се отнася до колата, изобщо не се шегувах! Да не вземеш да ми се появиш в нещо абсурдно?! Никакъв мустанг! Между другото, какво стана снощи с Джо?

— Принуждава ме да си заработя удоволствието — нацупи се Джени. — Да не би да съм напълняла?

— Нямам време да отговарям на подобни абсурдни въпроси! — провикнах се от таксито, докато то се отлепяше от бордюра. — Ти си разкошна!

— Да не забравиш да го кажеш на Джеймс Джейкъбс! — провикна се в отговор тя, при което всички на тротоара, включително и майките им, се обърнаха, за да я погледнат. Обаче на мен не ми пукаше. Настанена по живо, по здраво на задната седалка в таксито, аз вече бях на път към срещата си с Джеймс Джейкъбс.

Без диктофона.

Божичко, наистина ще закъснея!

* * *

След фантастично професионалното начало на деня успях да се добера до „Препечената филийка“ с доста несполучливо нанесен руж, няколко мацвания спирала за мигли и около три минути преднина. Според пътеводителя, приготвен специално за мен от любезната Сиси, „Препечената филийка“ било „много характерно за Лос Анджелис местенце за обекуска, пълно с все готини типове“. От което се подразбираше, че аз изобщо не трябва да си правя илюзиите, че някога ще се причисля към същите тези готини типове. Обаче Сиси се оказа права. Крехки на вид момиченца, облечени във впити по краката дънки, ботушки „Уг“ и най-големите слънчеви очила в света, се тълпяха по масите около едно относително обикновено на вид кафене, разположено край относително обикновен на вид път. Даже по-скоро — леко разбит път. Това определено не беше бляскавият Лос Анджелис, който очаквах да видя. Поради липса на задължителната за заведението униформа и на фигура размер нула аз реших да прибягна до спасителната сламка на слънчевите очила. Така въоръжена, се запровирах между маси, на които хилавите момиченца само бутяха храната в чиниите си, без да я докоснат.

— Здравейте! Добре дошли в „Препечената филийка“! Имате ли резервация?

На вратата ме посрещна момиче с клипборд. В кафене. В неделя сутринта.

— Здравейте! Ами... хmmm да. — Започнах да ровя в красивата си чанта (която, за разлика от мен, си беше напълно на мястото), за да открия листчето хартия, което натиках там, докато се качвах в таксито. — Малко подраних, но...

— Ние сме много заети! Така че, ако нямате резервация... — Момичето от вратата ме изгледа от горе до долу по не особено ласкав начин.

— О, не, имам си! Просто е на друго име — Джеймс Джейкъбс вероятно? Имам среща с Джеймс Джейкъбс. Може пък да е направена на името на „Look“, нали се сещате, списанието? — Опитвах с най-чаровната си усмивка. Никаква полза.

— Разбира се, захарче. Джеймс Джейкъбс — изрече тя. А на мен никак не ми допадна подозрително дългата пауза между двете му имена. Зачаках търпеливо, докато тя оглеждаше смръщено списъка с резервациите пред себе си. А след това издигна една от перфектно оскубаните си вежди толкова високо, че тя на практика се изгуби в косата ѝ. — О! Вие сте Анджела Кларк!

Кимнах и пак се усмихнах, като се постарях да не изглеждам като самодоволна крава. Ха-ха-ха!

— Окей! В такъв случай бихте ли ме последвали? Запазили сме ви любимата маса на Джеймс. В момента него все още го няма, но междувремето ще желаете ли да ви донеса кафе? — Страховитото момиче от вратата се беше превърнало в Прелюбезно момиче-тиресервитьорка и аз се запитах дали пък не съм попрекалила с параноята. Може би, просто може би тя също е човек като всички останали.

— Би било страхотно! — кимнах усмихнато. — Със сметана и захар, моля! — допълних, докато сядах на любимата маса на Джеймс, която, за мое огромно облекчение, беше скрита в един ъгъл в задната част на кафенето, далече от тълпите навън.

— И захар, и сметана?! — погледна ме неодобрително Момичето от вратата.

Хей, тези какво искат от мен? Да стоя гладна като тях ли? Като ги гледам, присъстващите тук не са хапвали нищо поне от месец! Човек ще рече, че като си в заведение, ще се радват да ти сервират колкото е възможно повече неща, а то... Възмутително!

Всичко от менюто ми изглеждаше великолепно, обаче апетитът ми изведнъж се бе изпарил. Само след няколко минути щях да се запозная с Джеймс Джейкъбс. Великият Джеймс Джейкъбс! На кого му трябват палачинки с канела и нарязани банани, когато всеки момент му предстои да се запознае със сто и деветдесет сантиметров сексимвол?! Така де, ако все пак се появи. Аз бях дошла с три минути

по-рано, а той вече закъсняваше със седем. Извадих новопридобитото си блекбъри и започнах да играя с него познатата на всички игра в стил „просто чакам някого“. Прегледах съобщенията си, очаквайки да видя нещо от Алекс. Той не ме беше потърсил. Сега колко е часът в Ню Йорк? Два следобед? Не би ли трябвало до това време вече да чезне по мен? Напечатах едно текстово съобщение, изтрих го, написах друго и него изтрих и накрая се спрях на идеалното необвързващо послание:

„Хей, здравей! Правя обекуска в «Препечената филийка», страхотно е! Липсваш ми! А.“

Смръщих се, фокусирах поглед в иконката за изпращане на съобщението. Ненапразно си изкарвах прехраната с писане. Все пак думите бяха моето оръдие на труда. Оръдие, което можеше и да не използвам никога повече, ако моята звезда всеки момент не се появи. Гризейки една гола филия хляб, която все по-подозрителното Момиче от вратата постави срещу мен, аз избутах още четирийсет минути, изпълнени със съчувствени погледи, не чак толкова дискретни подмятания и още три чаши кафе. И тогава телефонът ми иззвъня.

— Ало? — отговорих аз на непознатия за мен номер.

— Ало? Анджела? Тук е Блейк, асистентът на Джеймс Джейкъбс?

— О, здравейте! Аз съм в „Препечената филийка“. Да не би да съм на неправилното...

— Да, Джеймс няма да дойде? Забавиха полета му и той няма да успее? — продължи Блейк.

— Вие питате ли ме или просто ми съобщавате нещо? — изрекох значително объркана от настойчивата въпросителна интонация на този Блейк.

— Той адски съжалява и ние ще се свържем с вас по-късно с нов адрес за среща? Чао! — И затвори.

Момичето от вратата долетя веднага при мен като ястреб.

— Джеймс няма да дойде, така ли?

— Ами да, полетът му закъснял — магнах безгрижно с ръка, сякаш толкова често ми се е случвало филмови звезди да ми връзват тенекия, че вече изобщо не ми прави впечатление.

— Значи просто сметката, нали? — Въпросното листче беше вече в ръката ѝ и отдалече си личеше как изгаря от нетърпение да запълни масата с поредната група идентично кльоцави, пощипващи маруля момичета.

— Да, само сметката — кимнах.

Гадни филмови звезди! Можех поне да си хапна палачинки!

[1] Известен сериал от 90-те години на 20 век за живота на богатите тийнейджъри от Бевърли Хилс. — Б.р. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Не мога да повярвам, че този кретен не се е появил на срещата! — възкликна възмутено Джени, когато поехме по Западна трета улица в абсурдния червен мустанг кабриолет, който изрично ѝ бях казала да не наема, но който тайничко много харесах. Но онова, което, каквото и да правя, просто не можех да харесам, беше шофирането на Джени. Беше избрала точно този момент да ми признае, че не била сядала зад волана от последното ѝ пребиваване в Лос Анджелис (преди цяла вечност). И това определено ѝ личеше. Сякаш трафикът в този луд град не беше достатъчно натоварен!

— Обадох се на Мери и доколкото разбирам, не е чак такъв проблем — отвърнах, стиснала здраво колана пред себе си. — Очевидно графициите на звездите са много „гъвкави“, както се изрази тя. Все в някакъв момент ще се видим.

— Направо не мога да повярвам, че Джеймс Джейкъбс се държи толкова непрофесионално! Направо съм съкрушена! — отсече Джени, направи рязък завой и мина директно на червено. Независимо че поне хиляда пъти ми повтори как нямамо никакъв проблем да минаваш на червено, аз пак си затворих очите. — Мисля, че имаш нужда от малко шопинг терапия, скъпа! — допълни тя. — А аз съм доктор Лаура на шопинг терапията! Затова смятам да те заведа в най-добрите магазини на Лос Анджелис!

— Сигурна съм, че си е имал причини да не се появи, но щом предлагаш терапия... — не довърших, представяйки си как превземам „Родео Драйв“ в стил „Хубавата жена“, натоварена до уши с чанти и кутии. — Хайде да пазаруваме!

— Окей, ето ни и нас! — обяви тя и се вмъкна в някакъв подземен паркинг.

— Ама нали току-що станахме от кафенето! — озърнах се озадачено. Не сме били в колата повече от две минути.

— Е, и?

— Къде сме тогава? — Вдигнах слънчевите си очила, за да разгледам обстановката. Редица след дълга редица коли. Добре де, все пак е неделя, хората защо не са по църквите? — Нямаше ли да стане по-бързо, ако бяхме дошли пеша?

— Исусе Христе, трябва да те изхвърлят от този град! — провикна се Джени, примижа и вкара рязко колата в две празни места. — Не ти ли казах вече, че в Лос Анджелис хората никога не ходят пеша?

— Хубаво де, ама какво е това? Търговски център ли? — Просто не можех да повярвам.

— „Бевърли Център“, скъпа — кимна тя, докато търсеше нещо в жабката. — Това е главният мол на Лос Анджелис!

— И това тук е търговски център?! — продължих да повтарям невярващо.

— Хей, аз ли се довлякох в Лос Анджелис с дебели тениски и ски-костюм, а?! — погледна ме строго тя. — Очевидно не съм! Значи е време за пазар! Хайде, надигай си задника и да отиваме в „Блумингдейлс“!

* * *

След като успях да преодоля разочарованието си от „мола“ и след като напоих обилно тялото си с плодови сокове, започнах да се фокусирам върху задачата, която ми предстоеше.

— Каж ми какво точно става с Джо! Ама всичко! — промърморих през меката копринена рокля на ВСВГ, която Джени се опитваше да намъкне през главата ми в една от пробните на „Блумингдейлс“. Вече разполагах с един маслиненозелен тоалет на Роберто Родригес, жълта рокличка на Филип Лим, черна копринена рокля на „Кериган“ и половин дузина памучни роклички от Ела Мос, „Сплендид“ и Джеймс Пърс, които Джени беше увесила на стената до мен „за всеки случай“. Добре че с тези неща успях да й отвлека вниманието от банските костюми.

— Няма нищо за казване — отговори тя, отстъпи крачка, наклони глава на една страна и ме огледа. — Нищо не стана.

— Джени, роклята е най-малко с трийсет сантиметра по-дълга, отколкото трябва да бъде! — изтъкнах аз, за да премахна тази отвратителна физиономия от лицето ѝ. Изглеждаше безкрайно разочарована от мен. Но може пък защото вече беше фиксирала разнородното ми бельо — въпрос, относно който и тя, и майка ми проявяваха огромна чувствителност. — И какво искаш да кажеш с това „нищо“? Че той не направи никаква крачка ли?

— Нищо, никаква, точка! — тросна се тя. — Не знам защо, но просто отказваше да поеме намека. А между другото, роклята не е твърде дълга — тя е на ВСВГ! Просто ти си твърде ниска! Хайде, пробвай това! А как върви телефонният секс, между другото? Сигурна съм, че Бруклин много го бива по мръсните приказки!

— О, я стига! — скастрих я аз и се изчервих под колоната от коприна, която точно в този момент минаваше покрай главата ми. — И ако искаш да знаеш, все още не сме се чували!

— Сериозно?! — Джени дори не се опита да прикрие огромната изненада от гласа си, докато вдигаше ципа на тази много тясна и много синя минирокличка на „Френч Кънекшън“. — Ама ти нали му се обади снощи? Така де, когато ме заряза!

— Изобщо не съм те зарязвала! — изпищях. Божичко, тази рокля ще ми спуска ребрата! — И не, не можах да се свържа с него! Обаче няма проблеми! Все пак тук сме от... колко? Едно денонощие? Освен това сега той подготвя новия си албум! Звукозаписната компания ги притиска да приключат до края на годината.

— Аха, ясно — кимна Джени, намъкна се в роклята на ВСВГ и веднага заприлича на богиня. Кучка! — Ще ми се да не настояваше да говори с теб само когато те няма, а аз съм във ваната!

— Хмммм — отбелязах, но официално не мислех по този въпрос. До този момент моето звездно приключение в Холивуд не беше нищо друго, освен огромно разочарование, така че последното, от което имах нужда, бе точно сега да започна да се питам какво точно прави Алекс на четири хиляди километра отук и защо не се обажда. Вместо това попитах: — Джени, ако исках да отида на някое наистина блестящо място, ти къде би ме завела?

— Че къде другаде? Вярно, че това тук е само мол, обаче има почти всички важни магазини, а и всички пазаруват отук — отговори разсеяно тя, оглеждайки два нови тоалета — на Нанет Лепор в

тъмнорозово и на „Тиъри“ в тъмносиньо. — Е, ще отскочим и до „Мелроуз“, разбира се, както и до „Гроув“, обаче в „Бевърли Център“ просто има всичко... Веднъж дори зърнах тук Бритни! Преди цялата онази работа с обръсването на главата, когато все още ѝ разрешаваха да излиза сама. А що се отнася до булевард „Родео Драйв“, там нищо не можеш да си позволиш! Много добре знам колко изкарваш!

— Не, нямах предвид това, а нещо, което е типично за Холивуд! — изтъкнах, като се опитах да не се мръщя особено на розовата рокля. — Истинско преживяване в стил Лос Анджелис!

— Ами, не знам... Може би обяд в „Бръшляна“? Или аперитиви в „Ла Дю“? — И вдигна розовата рокля пред мен за одобрение. — А ако имаш предвид нощни клубове, „Лакс“ или „Хайд“, или... не знам. Отдавна не съм идвала тук.

— Всъщност идеята за обяда ми допада — кимнах и вдигнах пред себе си тъмночервена рокля на „Елизабет и Джеймс“. Джени кимна одобрително и върна розовото парче на най-близката закачалка. Ако трябваше да обсъждаме на глас всяко наше решение за пазаруване, нямаше да имаме време за нито един от останалите, не по-малко важни детайли от живота. — В „Бръшляна“ готино ли е?

— Ами сигурно — сви рамене Джени, зави около себе си червената копринена рокля, след което стовари в ръцете ми купчина дрехи. — Трябва да ги вземеш! А що се отнася до обяда, мисля, че Джо би могъл да ни резервира маса. Ще звънна на Дафни да ни чака там.

Плеснах щастливо с ръце, а Джени се отдалечи, за да открие място с по-добър сигнал за мобилния си, все така с червената копринена рокля около врата. И какво от това, че една филмова звезда ми върза тенекия?! Има ли мъж на света, който да може да се сравни с пазаруващата Джени Лопес или супертузарски ресторант за обяд?!

— Да ви запазя ли специална пробна?

Обърнах се и зърнах до себе си услужлива асистент-продавачка, която протягаше ръце, за да поеме огромната купчина дрехи от мен. Замислих се за момент. Пред очите ми изплува моят абсурден гардероб в хотелската ми стая. А след това цифрата на кредитния ми лимит. И после пак нещастният ми гардероб в хотелската ми стая.

— Всъщност бихте ли ги занесли направо на касата? — попитах.

Момичето кимна щастливо и буквално полетя с дрехите ми към касата. Надникнах в чантата си и набързо проверих телефона си. Все

още нищо от Алекс. Въздъгнах и преметнах чантата си през рамо. Да, определено имах нужда от стабилен десерт.

* * *

Оказа се, че моето разбиране за истинския Холивуд и разбирането на Джени за истинския Холивуд надали биха могли да се определят като идентични. Нямаше спор, че ресторант „Бръшляна“ е ексклузивен и тузарски, но за разлика от сходните първокласни заведения в Ню Йорк тук нямаше никакъв тъмен вход, който да отблъсква нежеланите елементи, пораждайки чувства на страхопочитание. Точно обратното — заведението беше плъснато наред една главна улица, обградено отвсякъде от магазини, и постоянно атакувано от всевъзможни породи туристи и търсачи на звезди. „Макдоналдс“ на Оксфорд стрийт в Лондон беше доста по-незабележим от това тук.

Докато си проправяхме път по малката пътека, отвеждаща от улицата към приятна малка селска виличка, от всички посоки към нас щракаха фотоапарати и камери. Когато стигнахме до верандата, спрях и се обърнах към тротоара — папараците ни махаха с ръце, крещяха и пищяха. Примигнах, обърнах се към ресторанта и последвах Джени. Озовахме се сред спокойствие, тишина и божествено красиви клиенти, от които никой като че ли не хапваше нищичко — вместо това горкичките полагаха огромни усилия да се преструват, че изобщо не са живите версии на всички онези снимки от списанията „Хийт“ и „Хелю“, които ние, простосмъртните, четяхме. Докато се опитвах да навигирам безопасно между масичките и столовете от ковано желязо, въоръжена с всичките си торби от магазина, аз най-сетне забелязах една ръка да ни помахва от дъното на верандата.

— Господи, Джей, защо, за бога, избра да се срещнем тук? — Ръката принадлежеше на приятелката на Джени, Дафни, която се представи и поздрави и двете ни с екстравагантни, пищни целувки. — Тук е невероятен цирк!

— Анджи искаше някакво преживяване, типично за Лос Анджелис — обясни Джени, като ме погледна над слънчевите си очила. — И го получи!

— Е, не мисля, че очаквах точно това — отбелязах и с мъка пренасочих вниманието си от тълпите простосмъртни на тротоара към Дафни. — Просто си мислех... Не знам... Бляскаво? Тузарско? Тук всички понятия са някак си разменени.

— О, да, свиквай! — отсече тя. — Надявам се, че нямате нищо против, обаче вече поръчах. Направо умирам от глад!

Предвид факта, че преобладаващата част от клиентелата на „Бръшляна“ представляваше абсолютно същата групичка хилави блондинки, които бях зърнала в „Препечената филийка“ тази сутрин (и които очевидно бяха отскочили по домовете си само за да сменят ботушите „Уг“ и момченцата от фитнеса с елегантни къси роклички и богати старци), Дафни се открояваше ярко на този фон. Не че не беше безсъмнено красива като всички наоколо — даже точно обратното! Просто, за разлика от останалите, тя беше както някаква ретрокрасавица. Блестящата ѝ черна коса беше вдигната в елегантен кок, а пред порцелановата ѝ кожа моята британска бледност изглеждаше така, сякаш току-що се бях върнала от Бахамите след шестседмична почивка. Натъкмена с най-точната очна линия и най-перфектните рубиненочервени устни, които бях виждала някога, Дафни действително представляваше неповторима гледка. Вярно, че Джени ми беше казала, че тя е художничка и стилистка, но изобщо не ми беше хрумвало, че талантът ѝ с четката ще се пренесе и към поставянето на очна линия. Редом до безупречната ѝ красота аз имах чувството, че току-що съм излязла от пералнята.

Но колкото и да не беше за вярване, никой не си правеше труда да погледне към Дафни повече от веднъж. Вместо това всеки един от клиентите на ресторанта полагаше огромни усилия да не обръща внимание на една дребна брюнетка, която седеше нацупена в ъгъла, облечена в идиотски много пластове дрехи за подобен слънчев ден, в компанията на невероятно посредствен мъж в делови костюм.

— Коя е тази? — попитах тихичко, присъединявайки се към играта на преструване, че не гледаме. — Май би трябвало да я познавам, обаче не мога да се сетя.

— Да, би трябвало — кимна Джени и отпи от питието, което Дафни вече ни беше поръчала. — Това е Теса Диармо, певицата. Беше отседнала при нас в „Юниън“ точно преди Коледа. Голям трън в задника!

— Когато става въпрос за твоя задник, всички са тръни! — отбелязах саркастично. А после реших да се простя с деликатността и най-нагло се обърнах, за да огледам въпросната певица. Момичето наистина беше дребничко, с буйна, чуплива светлокестенява коса и невероятен блестящ тен. Каквото и да беше онова, в което знаменитостите се къпеха, Теса очевидно го ползваше всяка сутрин. Без дори пърхане на клепки тя приковаваше вниманието на всички в ресторанта. — Как така не съм я забелязала в „Юниън“? Много е красива!

— Обаче не може да ни стъпи на малкия пръст, нали така, Джей? — отбеляза Дафни и отпи от втория коктейл, който безшумно се бе материализирал на масата ни. — Не можеш да разтресеш нещо, което го нямаш.

— Да разтресеш ли? — възкликнах изненадано, крайно озадачена от погледите, които двете си размениха. Джени беше леко подплашена, а Дафни се усмихваше най-невинно над ръба на чашата си.

— Джени ти е разказала как се запознахме, нали? — попита тя.

— Не — погледнах многозначително към Джени аз. — Всъщност нищо не ми е казвала.

— Дафни! — погледна я предупредително Джени. Незнайно защо обаче имах усещането, че Дафни няма да се трогне от малко по-строг тон на гласа.

— Стига де, Джей, какво толкова е станало! — отбеляза Дафни и притисна устни една в друга, за да оправи червилото си. — Просто някога работехме заедно. Когато Джей беше тук, разбира се.

— Когато е била актриса ли? — попитах.

— Не, когато беше танцьорка!

Прехапах устни и погледнах тайничко към Джени. Невъзможно! Тя се беше изчервила като домати.

— Танцьорка? Ти си танцувала?! — възкликнах, като дълбоко в себе си се молех Джени да кимне, да се усмихне и може би да ни покаже стъпка-две.

— О, кукличке, направо не вярвам, че госпожица Джей тук никога не ти е разказвала за нашия номер! — нацупи се артистично Дафни.

— Имали сте номер? Е, това вече е прекалено!

— Разбира се — кимна Дафни и точно в този момент се появи сервитьорът с три гигантски салати. — Една бурлеска.

Изчервяването на Джени постепенно се стопи, за да бъде заменено от твърде нездравословен отровназелен цвят. Дори и зад очилата ѝ се виждаше, че очите ѝ са станали големи колкото огромните чинии за салата пред нас. Двете едновременно протегнахме ръце към чашите си и ги пресушихме.

— Така — обадих се накрая. — Джени Лопес, палавница такава! Трябваше да се досетя.

— Моля? — промърмори Джени, протегна ръка, грабна коктейла на Дафни и пресуши и него. — Какво би трябвало да означава това?

— Ами искам да кажа, че ти... просто... вървиш като танцорка! — Само след един коктейл и ето че вече дори не мога да лъжа убедително! Дафни се изхили от другата страна на масата и направи знак на сервитьора да донесе още по едно питие. — И имаш добър ритъм, и... — Божичко, как сега ще се измъкна от всичко това? — Значи бурлеска, а? Джени Лопес и бурлеска!

— Отивам до тоалетната! — отсече тя, избута стола си назад и налетя директно на човека зад нея. — А когато се върна, повече не искам да чувам и думица по този въпрос!

— Разбира се! — подвикнах след нея, докато тя се изнасяше като фурия от верандата, а масивната ѝ чанта млатеше гърбовете на всички клиенти, покрай които минаваше. Изчаках я да влезе в тоалетната, след което се обърнах към Дафни и отсякох: — Мисля, че разполагаме с около три минути. Давай!

— Окей! — кимна тя и драматично прочисти гърлото си. — Двете с Джени се запознахме преди около седем години. Тя беше дошла тук, работеше като сервитьорка и междувременно се явяваше на всевъзможни прослушвания и кастинги, но на практика не беше стигнала доникъде. Аз пък работех в един тузарски магазин на „Мелроуз“, а вечер се заминавах със стриптийз. Ама класически стриптийз, а не от онзи, характерен за пиянските ергенски партита.

— О, ясно — кимнах, като се опитах да си представя картина на класически стриптийз. Не успях.

— И така, една вечер и двете бяхме в един клуб — продължи Дафни — и започнахме да говорим, после да танцуваме, след това се отдадохме на сериозно пиене и накрая аз ѝ съобщих, че на следващия

ден има прослушване за танцьори в едно ново музикално шоу. Не знам защо, обаче тогава изобщо не ми хрумна, че тя ще се осмели да се покаже там. Обаче ето че се появи. И изкара целия „Флашданс“, в най-буквалния смисъл на думата, чак до облеклото!

Пое си дълбоко дъх и продължи:

— Проблемът обаче е, че Джени изобщо не може да танцува. Е, не че не може да извършва някои движения. Просто не е професионален танцьор. А погледни и мен! Не може да се каже, че съм мечтата за продуцентите на MTV, нали така? Та, накратко казано, отиваме ние там, правим се на пълни маймуни и тъкмо когато се каним наистина да се напием и да удавим в смях цялата тази работа, при нас идва един тип и ни пита дали някога не сме мислели да се занимаваме с бурлеска.

— А после какво стана? — подканих я с блеснали очи аз. Представата за Джени, облечена като статист от водевил, вече ми идваше в повече, обаче нямах търпение да чуя останалата част от историята.

— Аз какво предупредих, а?! — Як шамар по тила на главата ми възвести завръщането на Джени от тоалетната. — Никакво говорене по този въпрос!

— Напротив, ще говорим! — контрирах и ѝ подадох следващата чаша. — Я пийни да се успокоиш мъничко!

— Съвсем сериозно ви казвам! — отсече тя, но не отказа питието. — Няма да говорим за това! Освен това няма да бъдем в състояние да върнем мустанга обратно в хотела! Чувствам се като пълен парцал. Бях забравила колко силни могат да бъдат коктейлите тук.

— Аз ще карам — побързах да предложа услугите си и я потупах успокоително по ръката. — Само по още едно. Давай, Дафни!

— Не, не го прави, Дафни! — поклати глава Джени. — Освен това ти също не можеш да караш, Анджи, защото и ти си гипсирана като мен! Вече не можем ли да хапнем нещо, моля?

Поради липса на нещо друго, което да правя, аз се отдадох на чоплене на салатата си, усмивки, кимания и приемането на всяко следващо питие, което ми се поднасяше. Лицето на Джени, докато съзерцаваше Дафни от другия край на масата, беше като градоносен

облак. С всяка следваща напрегната секунда десертът ставаше все по-наложителен. Или поне още едно питие.

* * *

— Е, къде ще ходим сега? — попита Дафни, след като сервитьорът отнесе чиниите ни. — Вие там си имате басейн, нали?

— Ние ще поемем сметката и ще се приберем в хотела си — изрече с назидателен тон Джени, загледана в часовника си. — Анджи очаква включване от господин Филмова звезда, а освен това трябва да се обади на Алекс, нали така?

— Да бе, вярно, че трябва да се обадя на Алекс — потупах ръката ѝ в знак на съгласие аз. Е, може би бях леко подпийнала. — Хей, чувате ли нещо?

— Анджи, скъпа, това е телефонът ти! — Джени изрови новото ми блекбъри от моята (божествена) чанта и го вдигна към лицето ми. Приведох се към него и получих пръст в ухото си. От Джени.

— Йо, мен! — изрекох завалено.

— Здравсти, обажда се Блейк?

— Блейк ли? Познавам ли някой си Блейк?

— Асистентът на Джеймс Джейкъбс?

— О, хиляди мълнии! Искам да кажа, о, разбира се, Блейк. Как си...

— Джеймс иска да дойдеш в шатото веднага?

Мамка му, мамка му, мамка му, мамка му...

— Веднага ли? — Божичко, твърде много въпроси за един разговор!

— Обади се на този номер, когато пристигнеш?

И затвори. Камбанен звън.

— Какво става? — изгледа ме подозрително Джени, докато връщаше телефона в чантата ми. — Да не би да се е отказал окончателно?

— О, боже, де да се беше отказал! — простенах, затворих очи и се примолих, когато ги отворя отново, да съм изтрезняла. — Точно обратното! Още сега!

— Искат да вземеш интервюто сега? — примигна шашната Джени. — Той е тук?

— Тук е. И трябва веднага да отида и да се срещна с него. Божичко, Джени, като парцал съм! Ще ме уволнят! Ще изгубя визата си, ще трябва да се върна у дома и...

— О, я стига си преигравала! — отсече Дафни, изправи се и остави цяла купчина банкноти на масата. (Тези коктейли да не би да са златни?) Протегна ръка към мен и попита: — Къде е отседнал?

— Ами... в някакво шато? — Дори и за пияния ми мозък това някак си не звучеше много убедително.

— Аха, Шато „Мармонт“! Е, то е на петнайсетина минути оттук. Джей, отнеси я в тоалетната и... Мамка му! Не знам, просто направи нещо с нея! Аз ще поръчам таксито.

Добре че сред нас се намираше поне един делови човек. Веднъж допълзели до тоалетната, за всички стана болезнено ясно, че аз съм всъщност много, ама много пияна. И точно докато Джени се опитваше да измъкне през главата ми своята памучна рокличка, която беше покрита със салатен сос на мястото, където един домат беше решил да се приземи по време на яденето, и да ме навлече в моята нова смарагдовозелена копринена рокличка на Робърт Родригес, която беше източила значителна сума от кредитната ми карта по време на шопинг офанзивата в „Блумингдейл“, моето блекбъри пак зазвъня.

— Отговори! Може пък да е онзи спасителен отказ, който така чакаме! — изпуфтя Джени, докато се оправяше с катарамата на черния ми кожен колан. — И ако е така, подай ми телефона, та да му сритам по-ефективно задника! А, и не забравяй да му дадеш моя номер!

— Не мога да го стигна! — простенах, докато се опитвах да изритам телефона от моята (злополучна) чанта, обаче единственото, което постигнах, е да я сритам зад тоалетната чиния.

Джени ме изгледа неодобрително и отбеляза:

— Скъпа, заведението може и да е добро, но надали е сред приоритетите ми да пълзя из тоалетните му! Да знаеш, че си ми адски задължена! — Наведе се, измъкна чантата ми иззад тоалетната и ми я подаде. Извади телефона и подсвирна: — Хей, пропуснато обаждане от Алекс!

— Мамка му! — Натиснах бутона за набиране, обаче той се включи директно на гласова поща.

— Анджи, нямаш никакво време! Звънни му от таксито! — С тези заключителни и абсолютно безкомпромисни слова Джени грабна телефона ми, сграбчи ръката ми и ме поведе покрай претъпканите маси към вече очакващото ни отвън такси, което Дафни вече беше призовала от другия свят. — Всичко ли е в теб?

— Така мисля — кимнах и стиснах здраво чантата си с надеждата, че тя по някакъв начин ще накара земята под краката ми да престане да се върти. — Диктофон, пари, ключ за хотелската стая. Да ти звънна ли на връщане?

— Остави! Очевидно ще се наложи да се уверя, че си стигнала там здрава и читава! Хайде, влизай! — И Джени ме набута навътре на задната седалка, след което скочи до мен. Дафни се прокашля силно откъм тротоара и отпрати към Джени поглед, който аз изтълкувах като най-съжалителното нацупване на света. Приведе се към вратата и въздъхна. Накрая Джени отсече: — Добре де, кукличке, намъквай си и ти задника при нас, а после ще ходим някъде да си допиваме!

* * *

Както ми беше обещала Дафни, Шато „Мармонт“ наистина се оказа на петнайсет минути път от ресторанта, с което времето между обаждането на Блейк и моята поява там стана точно половин час. И така, вече стоях героично пред вратата на бунгало номер две. Момичетата бяха успели да ме гримират за нула време, след което се занесоха към бара на шатото, а мен ме оставиха да се справям с останалата част от изпитанието съвсем сама. Но макар че бях погълната от суперсложната задача да принуждавам единия си крак да се премества пред другия, не можах да не отбележа колко красиво беше това място. Точно така си бях представяла Стария Холивуд. Красиви кулички, възправящи се високо на хълма, огромни дъговидни прозорци, тераси, пълни с аристократични столове с високи облегалки, палми навсякъде, дискретни, но невероятно готини сервитьори. Ако не бяха вездесъщите блекбърита, макбукове и копията на Линдзи Лоън, накацали покрай басейна, почти можех да повярвам, че съм се върнала в петдесетте години на двайсети век.

Ала онова, което изобщо не можех да повярвам, бе начинът, по който се чувствах — като абсолютен парцал. Не бях съвсем наясно дали е от горещината, която идва в повече дори за Лос Анджелис, от бесния преход дотук или от моя скорострелно нарастващ страх от срещата с Джеймс Джейкъбс — все още уморена от полета със самолета, пияна до козирката и гримирана набързо в такси, — но истината бе, че в стомаха ми се провеждаше някаква революция. Спрях за момент и набрах телефона на Алекс за последен път. Знаех, че само минутка, дори секундичка разговор с него ще ми бъдат достатъчни, за да се почувствам по-добре и да направя онова, което от списанието очакват от мен да направя. Обаче той все така не отговаряше. И както винаги става в моя живот, в моментите, когато приятелките ми се веселят в бара и се оказва, че не мога да разчитам и на гаджето си, аз се обърнах за помощ към двете константи в битието ми — чантата и гланца за устни. Едно бързо мацване с гланц за устни „Мак“ и бях напълно готова за подвизи.

Едно бързо почукване на вратата и тя се отвори.

— Здравейте, аз съм... — Вдигнах глава и си сложих възможно най-свежарската и учтива усмивка. И изгубих ума и дума. Човекът, който ми беше отворил, беше самият Джеймс Джейкъбс.

— Анджела Кларк? — довърши изречението ми той с усмивка, която напълно затъмни моята. — Здравей, аз съм Джеймс!

— Аз... аз... аз... — Протегнах ръка напред, сграбчих нещо твърдо, завъртях се като развинтен тирбушон и започнах да драйфам в някакви адски красиви храсти до мен. А после настана пълен мрак.

* * *

Събуждането на непознато място на фона на смеха на непознат мъж не бе сред нещата, с които бях свикнала. Затова, когато отворих очи в стая, която категорично не беше моята, облечена с нещо, което определено не беше моята рокля, аз се паникьосах. Мъничко. Претърколих се в леглото, праснах си лакътя в нощното шкафче и изкрещях от болка. Но преди да успея да открия отворен прозорец, за да се изпаря оттук, на прага се появи някакъв мъжки силует. О, боже,

това е един от конниците на Апокалипсиса! Ясно е накъде съм се запътила.

— Здравейте! Мога ли да ви помогна с нещо? — Тъй като така и така вече нямаше никакъв начин да избягам от страховития непознат, насочил към мен тъпо оръжие и блокиращ изхода ми, защо да не се престоря на учтива? Майка ми много би се гордяла с мен.

— Съмнявам се. Или най-малкото не и преди да си облека роклята.

От мрака се разнесе дълбок, гърлен, перфектен британски акцент в стил Би Би Си, а после завесите се разтвориха. От мястото на пода, където се намирах, зърнах много висок, много красив мъж, хванал в едната си ръка красивата ми нова зелена рокля, а в другата — огромна чаша с вода. Ха, като че ли ще изпия неговия наркотичен коктейл! Да бе, да! Освен ако това не е никакъв наркотичен коктейл, а този много красив мъж, който държи роклята ми, не е всъщност Джеймс Джейкъбс! О, хиляди мълнии!

— Джеймс... Джейкъбс? — простенах и придърпах края на тениската, в която незнайно как се бях озовала, до коленете си.

— Анджела Кларк? — Той постави чашата с вода на нощното шкафче и ми подаде ръка, за да ме вдигне от земята. — Надявам се, че вече се чувстваш по-добре.

— О, ами... да. — Божичко, това не може да е истина! Не може да се случва! Този метър и деветдесет и нещо гръцки бог, който държи току-що изгладената ми рокля с разкошна крива усмивка на уста не може да е Джеймс Джейкъбс! — Много съжалявам! — изломотих. — Нямам представа какво точно стана!

— Хранително отравяне, няма какво друго да е! — изрече спокойно и уверено той, като постави внимателно роклята ми на леглото. — Ей там има душ, а роклята дадох на химическо чистене, така че по нея вече няма повръщано. Когато си готова, ще те чакам в дневната.

— Благодаря ви. — Съществуваше такава огромна вероятност да продължавам да сънувам, че просто нямаше как да не проверя. — На обувките ви ли повърнах?

— Е, мъничко — отговори той и (за щастие) продължи да се усмихва. — Не се притеснявай! Имам обувки колкото за цял магазин, така че ще оживея!

* * *

Един бърз душ, продължителна среща с фон дьо тена и ето че бях изтупана и готова да срещна съдбата си. Мери ще откачи, като разбере. Едно беше да проваля най-големия шанс в кариерата си, но, както си дадох сметка още под душа, съвсем друго — да проваля едно изключително голямо интервю за списанието. През изминалата седмица ми повториха предостатъчно пъти, че Джеймс Джейкъбс почти не дава интервюта за пресата, а ето че аз току-що бях повърнала върху обувките му, бях изгубила съзнание в хотелската му стая и... божичко, той ме е съблякъл?! Защото бях повече от сигурна, че не бях пристигнала тук в тази великанска тениска на „Абъркромби и Фич“.

— Здравей! — Той се изправи почтително, когато аз се плъзнах в дневната — в целите си божествени метър и деветдесет сантиметра, стиснал някакви листи в загорелите си ръце.

— Здравсти! — Не знаех накъде да гледам.

Вижте сега, и моят Алекс си беше невероятно секси, дотолкова, че само от мисълта за него стомахът ми се преобръщаше и започваше да мърка. Обаче това гигантско парче от мъжки пол беше нещо съвсем друго. Чупливата му тъмнокестенява коса беше по-дълга, отколкото във всички негови снимки, които бях разгледала, а сините му очи бяха толкова тъмни, че изглеждаха почти черни. Дори и под леко широката тениска, с която беше облечен, можех да различа широките му рамене, възправящи се високо над тесния кръст, и — о, боже! — жестоките му бедра, които сякаш изгаряха от нетърпение да изскочат от дънките и да се изпънат в горещата вана. С мен. И шишенце бебешко масло.

Лоша Анджела! Много лоша! Крайно време е да започнеш да се държиш професионално!

И освен това, дори и да проявявах някакъв интерес, имах чувството, че Джеймс Джейкъбс надали си пада по момичета, които се представят чрез повръщане върху обувките му. Може би още отсега е време да се задоволя с думата „приятели“.

— По-добре ли се чувстваш вече? Мога да звънна на асистента си, за да го помоля да ни донесе кафе или нещо подобно, ако желаеш — отбеляза той и ме прикани с жест да седна на канапето. — Честно да си призная, не очаквах да се съвземеш толкова скоро.

— Колко време бях в безсъзнание... така де, заспала? — изрекох колебливо и огледах бунгалото му. Въобще всичко, само и само да не поглеждам в очите този Най-готин мъж на света. Всичко тук беше адски готино, съвсем в стил „Поверително от Ел Ей“, пълна противоположност на ресторант „Бръшляна“.

— Около два часа — отговори той. — Нямах представа на кого трябва да се обадя, затова реших, че е най-добре да те оставя да си отспиш.

Джеймс се сгъна на хайлашкия стол, а аз се настаних на канапето. Краката му бяха толкова дълги... Достатъчно, за да ги увиеш около кръста на някое момиче. Хипотетично, де.

— Единственият проблем е, че съвсем скоро ще трябва да излизам — тази вечер имам среща с един режисьор — каза.

Фантастично! Значи наистина се провалих. Колко мило от негова страна да ми предостави няколко секунди спокойствие, преди да хвърли голямата бомба.

— О, разбирам. И много съжалявам за... всичко. За мен беше чест да се запозная с теб! Ще уведомя списанието за случилото се. Съжалявам!

— Сериозно? Не мисля, че на хората от „Look“ нещата ще им се сторят толкова смешни, колкото бяха за мен. Не мислиш ли, че най-добре ще бъде да започнем от утре и да се престорим, че това никога не се е случвало? — отбеляза Джеймс, остави листите със сценария, които държеше, и допълни: — Обожавам начина ти на писане. Наистина много смешно! Нямам търпение да видя как ще излезе интервюто!

И точно в този момент аз си дадох сметка, че той не чете сценария. Чете разпечатки от моя блог. Лист след лист от „Приключенията на Анджеела“, фотокопия от статиите, които съм писала за британското и американското издание на „Look“, разпръснати по масичката пред него. Аууу! И красив, и подготвен!

— Много благодаря, но... Как да ти кажа... Трудно е да приемеш комплимент от човек, на чиито обувки току-що си повърнала — промърморих, без да отлепям очи от босите му крака. Дори и краката му бяха секси. Така, не отлепяй поглед от килима! — Значи все още държиш да направим интервюто?

— Абсолютно! — отговори гласът, прикрепен към красивия мъж срещу мен. — И стига си преживявала това! Иначе от случката ще излезе голяма история, която да разказваш на внуците си!

Изгъгнах, засмуквайки остатъци вода от носа си.

— Нали? — успях да изломотя накрая. — Както и да е. Щом имаш среща, значи трябва да те оставя да тръгваш. А утре кога искаш да започнем?

— Какво ще кажеш в десет, а? — Той се изправи и се обърна към вратата. — Ще кажа на Блейк да ти изпрати кола. Къде си отседнала?

— В хотел „Холивуд“ — отговорих и отново се концентрирах върху нелеката задача да поставям единия си крак пред другия. — Приятелката ми работи в хотел „Юниън“ в Ню Йорк, така че предпочетохме да отседнем в хотел от веригата.

— Обожавам „Юниън“! Все още не съм отседнал там, разбира се, обаче... хммм... ходих на гости при една приятелка, която беше отседнала там. Миналата година. — И извади голямото си оръжие — леко смутена усмивка под огромните сини очи, надничачи иззад разкошната му коса. — Някой ден ще трябва да ти дойда на гости в този „Холивуд“. Да проверя дали е толкова приказен като нюйоркския си побратим.

— Приказен, а? — повторих. А после се изкисках. — Е, значи до утре в десет!

— Да, до утре в десет! — Той ме целуна по бузата, а аз се заклатих бавно към вратата. — Довиждане!

И когато вратата зад гърба ми се затвори, здравият ми разум започна да се възвръща. Така. Сега имах нужда от такси. Трябва да се обадя на Джени. Трябва да се обадя и на Алекс. Господи, ама този мъж определено си го бива!

* * *

Колкото по-далече в географски смисъл ме отнасяше таксито от Джеймс Джейкъбс, толкова повече се отдалечавах и от реалността. Няма начин всичко това, което стана, да е станало. Единственото, в което можех да бъда сигурна, бе, че на Джени никак не ѝ хареса второто ми ранно прибиране две вечери подред.

— Хей, Анджи, за втори път ме изоставяш! — опита се да надвика тя рева в бара. — Хайде де, стига си се правила на монахиня! Идвай веднага! Нали вече си повърнала? Значи можеш да продължиш!

— Джени, наистина много ми се иска да можех — излъгах, надявайки се, убедително. Единственото, за което си мечтаех в момента, бе да се опъна в леглото си. — Утре сутрин имам среща с Джеймс, а освен това трябва да се обадя на Алекс, та и да поспя малко.

— Да се обадиш на Алекс ли?

Това май не трябваше да го казвам.

— Значи ще се върнеш в хотела и ще се обадиш на Алекс, а няма да дойдеш при мен?! — На Джени определено не ѝ беше много весело. — Виж какво, веднага си довлечи задника тук и ми разкажи всяка подробност от срещата си с Джеймс Джейкъбс!

— Тя те зарязва заради мъж?! — чух гласа на Дафни над рамото ѝ. — Каква идиотка!

— Не, аз... Джени, просто трябва да се наспя — въздъхнах. — Съвсем сериозно. А утре ще излезем.

— Хубаво бе, както кажеш. — Изхълца. — Докато не решиш да си стоиш самотна и да чакаш да ти звънне любимият. Само не си прави труда да ми се оплакваш, когато господин Филмова звезда пак ти върже тенекия! И аз си имам планове!

— Какви например? — попитах, обаче тя ми затвори. Джени беше голям образ, когато се напие и започне да мърмори. Обаче защо имах чувството, че влиянието на тази Дафни няма да ѝ се отрази никак добре?

* * *

Върнах се в хотела, съблякох новата си рокля и извадих праисторическата тениска с надпис „Блонди“, която бях „заела“ от Алекс, преди да тръгна. Сигурно беше прана милион пъти, но все още ухаеше на неговия апартамент, на дома. Отново набрах номера му.

— Ало?

— Алекс, аз съм. — Никога не съм изпитвала такова неземно щастие да чуя гласа му.

— Търсих те преди няколко часа.

— Да, знам. Съжалявам. — Ясно, значи не започнахме с „Обичам те, липсваш ми, ще полудея без теб“. — Просто днес имах много странен ден.

— Аха. Аз също бях много зает. Бяхме в студиото до... не знам... май три часа през нощта? — отговори Алекс и се прозя. — Хей, ти не трябва ли да вземаш интервю от твоята филмова звезда?

— Тази работа малко се позакучи за днес, но от утре всичко ще бъде наред. Надявам се. А Джеймс всъщност е много мил — отговорих и се усмихнах, представяйки си черната коса на Алекс, разрошена на фона на възглавницата, а после и себе си как се отпускам върху гърдите му, а неговите пръсти се сплитат около китката ми. — Звучиш ми сънено. Добре ли си?

— Ами, сигурно защото бях заспал. — Нова прозявка. — И точно колко мил е този Джеймс? Имам ли причини да се тревожа?

— О, не! — Пъхнах се в леглото и нагласих алармата си за осем сутринта. — Мисля, че нямаш никакъв повод за притеснения. Особено след като аз...

— След като ти какво?

— След като бърбих като идиотка. Сигурна съм, че вече ме мисли за най-отвратителния журналист на света. — Реших да не споделям точно сега с него истината за моето запознанство чрез повръщане — по-добре да я оставя за разговор на четири очи. — А ти върви да си лягаш. Не искам аз да бъда причината светът да остане без нов албум на „Стилс“ за тази година!

— Всъщност точно ти си причината, поради която изобщо ще има такъв албум! — изрече тихо и нежно Алекс. Аз се отпуснах върху възглавницата, свих крака и се усмихнах. Никой двуметров сексидол не може да се сравнява с гласа на моя Алекс и подобно признание. — Хей, какво ще кажеш за телефонния секс, за който говорихме?

Сигурна съм, че точно тук му се искаше да ми каже: „Обичам те и не мога да живея без теб.“ Обаче не го направи.

— Лека нощ, Алекс! Върви да поспиш!

— С какво си облечена?

— Лека нощ, Алекс! — Затворих телефона и изгасих лампата.

Мъже!

ПЕТА ГЛАВА

Когато Джеймс каза, че ще изпрати кола, нямах представа, че е имал предвид лимузина. А още по-малко си мислех, че той ще бъде в нея. За щастие, този път бях успяла да се излюпя в съвсем приличен час и бях в пълна бойна готовност. Което ще рече — гримирана и издухана. Постарах се да изглеждам колкото ми е възможно по-различно от вчерашния ми образ на повръщаща пияница — бях се спретнала в готина тъмносиня рокличка на Ела Мос, поредното доказателство за издевателството над моята кредитна карта в „Блумингдейл“. Поне тя не носеше никакви спомени от неприятни петна, минали през химическото чистене на шатото. И мислено си стисках палци великата звезда да бъде дотолкова разсеяна от краката ми, та да не забележи у моя милост тоталната липса на умения за вземане на интервю.

— Добро утро, госпожице Кларк! — поздрави формално Джеймс и се премести по-навътре на задната седалка в лимузината, сякаш вътре нямаше достатъчно място. Или пък може и да се е шашнал от невероятния дванайсети размер на моя задник^[1]. Предвид размерите на повечето от момичетата, които бях зърнала по масите в Шато „Мармонт“, едва успяващи да ударят четирийсет и осмия килограм с мокри дрехи, напълно разбирах притесненията на звездата относно моята талия. — Изглеждате удивително освежена!

Приех това като кодова фраза за „не се каните да повръщате“.

— Много ви благодаря, господин Джейкъбс! — отвърнах подобаващо на формалния му тон аз и се усмигнах изкусително. Божичко, вече бях повръщала върху краката на този човек! Още ли щях да се правя на зашеметена от звездния му статус?

— Позволете ми да ви представя моя асистент Блейк — посочи Джеймс към един изключително стресиран на вид, обаче адски готин блондин, седнал на противоположната седалка на лимузината. За мой огромен срам изобщо не го бях забелязала — бях прекалено много заета с оглеждането на яките бедра на Джеймс, очертани от неговите

къси панталонки. Заради интервюто си, разбира се. — Тъкмо побягахме по хълмовете. Е, по-точно аз побягах. От няколко часа насам Блейк е напълно отдаден на преглед на клюкарските сайтове, най-вече на „Перез Хилтън“.

— Я стига! — вдигна ръка Блейк, а към мен изрече: — Много се извинявам, че вчера не можах да присъствам на разговора ви?

— О, няма проблеми. Колкото по-малко хора на вчерашния разговор, толкова по-добре — отбелязах мило, стискайки ръката му. Всъщност този Блейк не изглеждаше никак зле — точно както съм си представяла типичното калифорнийско момче: разрошена руса коса, невероятен тен и атлетично тяло. Ако не беше фактът, че по някакъв необичаен начин той ме караше да се чувствам некомфортно, веднага щях да започна да го подгрявам за една моя позната на име госпожица Джени Лопес. Тоест, стига въпросната госпожица Джени Лопес да се беше прибрала снощи. Едно бързо надникване в стаята ѝ, докато излизах за срещата с Джеймс, ме беше уверило, че леглото ѝ е все така непокътнато, както го беше оправила камериерката предишната сутрин. Надникнах в моята (леко страдаща от факта, че е била за момент на пода в тоалетната на „Бръшляна“) чанта на Марк Джейкъбс, за да проверя дали не ми е пратила есемес, но не намерих нищо.

— Окей? Та ето как стоят нещата? Тук съм най-вече, за да се уверя, че се придържате стриктно към одобрените теми на разговор, което ще рече, че ако в даден момент кажа „стоп“, това значи „стоп“? Ясен ли съм? — излая Блейк. — Нали получихте списъка с одобрените теми?

Одобрени теми... Постарах се да не направя онази физиономия, която питаше: „Това да не е един от листите, които Сиси ми връчи и които оставих в хотела?“

— Абсолютно!

Абсолютно сигурно е, че това е бил точно един от листите, които Сиси ми връчи и които аз оставих в хотела.

— Фантастично? — продължи Блейк, сякаш Джеймс изобщо го нямаше. Аз се стараех да насоча цялото си внимание към злощастния асистент, обаче как точно се прави това, когато Джеймс Джейкъбс е изпълнал крака на една педя от теб и прави смешни физиономии от рода на „какви глупави правила“? Концентрирай се, Анджеела! Концентрирай се! — Идеята на интервюто е да запознаете вашите

читатели с „истинския Джеймс Джейкъбс“. Поради което онова, върху което искаме да се фокусираме, са неговите филми, неговите хобита, неговите амбиции за бъдещето. И много добре знаете върху какво не желаем да се фокусираме?

— Има предвид секса, наркотиците и рокендрола! — прошепна ми театрално Джеймс. И като по команда получи моето първо неблагоприятно високо и леко истерично изхилване за деня.

— Да, Джеймс, много смешно! — скастри го Блейк и многозначително повдигна едната от перфектно оформените си вежди. — Да си правиш шегички пред репортер! Не го записвайте, чухте ли?

— О, в никакъв случай! — започнах, после направих пауза, поех си дълбоко дъх и продължих: — Тук съм, за да работя с вас, а не за да се опитвам да ви подхлъзвам по някакъв начин и да ви вкарвам в капани! — Олеле! Това дали беше професионално изказване?

— Да, Анджела, знаем го! — кимна Джеймс и хвана ръката ми. О, замълчи, биешо като лудо мое сърце! — Блейк просто понякога прекалява с предпазливостта. Но и ти самата знаеш, че някои репортери просто не мирясват, докато не изровят най-скандалното и пикантното за звездите. Но в случая единственото, което ме притеснява, е, че може би леко ще се разочароваш, защото животът ми изобщо не е чак толкова вълнуващ и скандален, колкото го описват вестниците.

Блейк ми се усмихна напрегнато и кимна на Джеймс. Хम्म. Като че ли до момента изобщо не ми беше хрумвало, че тази работа ще изисква огромен труд. Докъде се простира невежеството на тази звезда относно медиите? И ако той не смята да ми казва нищо, то тогава какво ще напиша?

— Сигурна съм, че всичко ще стане страхотно! — кимнах, запазила самообладание, след което професионално измъкнах от чантата си моя съвсем нов бележник за интервюиране на суперзвезди, химикалка и диктофона. — Окей! Та какви са плановете за днес тогава?

— Невероятно вълнуващи! — засмя се Джеймс и се протегна към хладилничето (лимузините са страхотни в това отношение), откъдето извади бутилка вода за мен, после подхвърли една към асистента си, а третата отвори за себе си. — Тази сутрин имам репетиции в студиото. Помислих си, че може би ще ти бъде приятно да

дойдеш да ме погледаш, а и да се запознаеш с останалите от екипа, нали?

— Звучи чудесно! — отговорих с подобаващо спокойствие. Божичко, отивам във филмово студио! И ще се запозная с целия филмов екип!

— А след това смятам да отидем да обядваме някъде. Мога да ти покажа някои от любимите си местенца в Холивуд.

— Би било страхотно! — Главата ми чу за любимите му местенца в Холивуд, обаче стомахът ми чу единствено „обяд“. Тази сутрин бях посветила толкова време на привиждането си във форма, че закуската беше напълно забравена, а тъй като всичко, което бях погълнала вчера, отиде в храстите пред бунгалото на Джеймс, вече умирах от глад. В момента бих дала дори дясната си ръка за едно парче кейк. — Нямам търпение да видя любимите ти части от града. Защото лично аз засега не съм във възторг от Ел Ей!

— Така ли? — погледна ме изненадано Джеймс, без да обръща внимание на неодобрителните звуци, които издаваше Блейк. — Не ти ли харесва слънцето? Знам, че повечето британци умират за това слънце тук!

— О, слънцето си е съвсем наред — съгласих се аз, — но мисля, че когато става въпрос за лоялност към места извън родината, моята вече е отдадена изцяло на Ню Йорк. — Много ми беше приятно да го кажа, честна дума!

— Аз също харесвам Ню Йорк, но Лос Анджелис е не по-малко фантастичен! — не се предаваше Джеймс. — Ти къде си ходила досега?

— Ами, в „Бевърли Център“, ресторант „Бръшляна“ и в кафене „Препечената филийка“. Където ми върза тенекия, между другото.

— А, да! Извинявай за което — усмихна се мило Джеймс. И как човек да му се разсърди?! — Забавиха полета ми. Така ми се пада, щом се съгласих да правя филм в Канада! И нищо чудно, че тук не ти е харесало. Какво си видяла досега? Била си в един търговски център и в един капан за туристи! Аз ще ти покажа истинския Холивуд, не се тревожи! Е, а сега ми кажи как така се озова в Ню Йорк!

И през целия път от Холивуд до огромния студийен комплекс „Сенчъри Сити“ аз разказвах на Джеймс как съм се влюбила в Ню Йорк, включително превръщането ми от шаферка ръкотрошачка в

сътрудник на списание и блогър, сдобиването ми с новата чанта, с новата най-добра приятелка и новия суперсекси приятел. И когато навързах всичко това заедно, не ми се стори никак зле. Е, да не забравяме, че бях попропуснала две-три нещица.

— Значи излизаш с вокалиста на „Стилс“? — възкликна Джеймс безсъмнено впечатлен. — Ама те са страхотно добри! Смяташ ли, че ще проявят интерес да се включат в създаването на някой и друг саундтрак? Ще бъдат идеални за следващия ми филм!

— Алекс много отдавна си мечтае да работи по филми! — възкликнах възбудено. Вижте ме сега, а?! Гаджето с най-многого връзки на света! — Непременно трябва да говориш с него!

— Защо не му звънеш веднага, а? — извика Джеймс, измъкна блекбърито от ръцете на Блейк и ми го подаде. — Хайде, давай! Ще ми бъде много приятно да си поговорим! Аз съм му голям фен!

И тъй като красивият мъж ме помоли толкова любезно, и тъй като Блейк изглеждаше толкова вбесен от нерегламентираното по неговия сценарий действие, аз веднага набрах номера на Алекс. И както можеше да се очаква, Алекс не отговори.

— Е, няма значение! — махна с ръка Джеймс, подхвърли обратно телефона на асистента си и се засмя. — По-късно ще го намерим. Е, май стигнахме, а? Знаеш ли, че централата на „Фокс“ беше използвана за сградата на корпорация „Накатоми“ в „Умирай трудно“?

— Няма начин! — изкрещях аз и увиснах през прозореца като свръхвъзбуден лабрадор.

— Аха! — дръпна ме Джеймс, защото точно в този момент минавахме покрай охраната. — Използваха я и за „Алвин и катериците“, но колкото по-малко говорим по този въпрос, толкова по-добре.

— Да не би да си играл и в „Алвин и катериците“? — изгледах го с присвити очи аз.

Джеймс ми отвърна с изненадващо сериозен поглед и отсече кратко и ясно:

— Колкото по-малко говорим по този въпрос, толкова по-добре. Да, ура за Холивуд!

* * *

По някаква неизвестна причина бях решила, че ще мога да се разнасям из студийния комплекс, без да ми мигне окото, сякаш всеки ден се разхождам из такива места и сякаш гледката на преминаващия в количка за голф покрай мен Адам Сандлър си е скучно ежедневиe. Но вместо това се превърнах в най-безсрамно въртящия глава навсякъде зяпнал селяндур, каквито винаги съм ненавиждала. А компанията на Джеймс още повече усложняваше нещата. Почти всеки втори човек, с когото се разминавахме, искаше да му каже нещо или най-малкото си търсеше някакво хилаво извинение, за да го заговори и да стисне ръката му, да го потупа по гърба, да щипне любовно рамото му или направо да го залее с похот. Стараех се да не ревнувам, но единственото, което постигах, е да бъда напълно невидима.

— Ето тук ще снимаме днес! — обяви Джеймс, след като седмата асистентка на асистента на асистента за деня беше приключила с брътвежите за това, колко поласкана била, че щяла да работи с него.

Отвън всичко ми приличаше като един обикновен, просто възголемичък склад с пясъчен цвят и окъпан от слънчева светлина, подобно на всичко останало в Лос Анджелис. Но в мига, в който Джеймс отвори вратата и аз пристъпих вътре, се случи нещо невероятно. Върнахме се в Лондон! Обърнах се, за да погледна през вратата. Отвън — слънчевият, бляскав Лос Анджелис. Вътре — Лондон на залез. Или, ако трябва да бъде по-точна, площад „Трафалгар“.

— Няма начин! — възкликнах и се озърнах, изгубила всякаква ориентация за света. — Толкова е странно, че чак тръпки ме побиват!

— Да. Но ми помага да преодолявам носталгията — отбеляза Джеймс, хвана ме за ръка и ме поведе през лабиринта от кабели и камери. — Качвала ли си се някога на лъва на площад „Трафалгар“?

— Не — отговорих и започнах да се озъртам. — Никога не съм го правила. Толкова ли е лошо?

— Можеш да го направиш сега, ако искаш — предложи Джеймс и ми посочи към едно перфектно копие на лъва от площад „Трафалгар“, точно до полуколоната на Нелсън, но без Нелсън. — Дай ми телефона си! Ще те снимам!

Божичко, това е пълна лудост! В мига, в който се озовахме в центъра на декорите, далече от камерите и кабелите, мозъкът ми просто отказа да приеме факта, че все още се намирам в Лос Анджелис. Нито пък, че съм във вътрешността на помещение. Брей, какви неща можели да правят днес с осветлението!... По настояване на Джеймс аз се изкатерих върху лъва, леко шокирана, че той не е от бронз, а от нещо не чак толкова твърдо и при това топличко.

— Дали няма да се счупи? — попитах, докато се опитвах да прехвърля единия си крак през лъва, без да правя ревю на бельото си. — Не ми изглежда особено стабилен.

— Добре си е — успокои ме Джеймс и ме постави в средата на окуляра на моята слаба телефонна камера. — Просто гледай да не сриташ нещо! Оня ден върху него беше Джесика Алба и нищо не ѝ се случи.

Сграбчих здраво гривата на лъва, като се постарях да не пресмятам точно колко Джесика-Алби тежа, и се замолих на всички богове на реквизита този лъв да е създаден да поема тежестта и на нормални хора, а не само на вейки в холивудски стил. Обаче едно тихо пропукване отдолу ми подсказа, че храня напразни надежди.

— Мисля, че няма да мога да слеза! — извиках, като се опитах да не звуча прекалено паникьосано. Божичко, това надали ще бъде най-женственият ми миг в живота! — Съвсем сериозно ти казвам!

Джеймс се засмя, пхна телефона ми в задния джоб на дънките си и ми подаде ръка.

— Хайде, скачай!

— Не мога! — простенах и сграбчих още по-силно лъва. — Заклеших се!

— Не мисля, че оттам ще ти бъде удобно да вземеш интервюто от мен, нали? — изтъкна очевидното той. — Освен това след около час точно тук имам да снимам една сцена. А доколкото познавам сценария, теб те няма в нея. Хайде, скачай!

Прехапах устни и затворих очи. Колкото и да се старая, движението ми няма как да стане женствено. Прегъвайки единия си крак под тялото и почти изваждайки го от ставата му, аз започнах да се измъквам бавно от лъва, обаче по едно време усетих, че се плъзгам назад доста по-бързо, отколкото бях очаквала.

— Мамка му! — нададох луд вой и в следващия момент се озовах в протегнатите ръце на Джеймс.

— Това май ще се превърне в най-хубавото интервю, правено някога, не мислиш ли? — изгледа ме усмихнато той.

Наложи се да се въоръжа с неவிждани количества самообладание и въздържание, за да се откъсна от широките му, твърди гърди. После се покашлях, защото не знаех какво да сторя първо — да оправя косата си или да смъкна надолу полите на роклята си.

— Ами, смятам да не споменавам за тази част — отбелязах невъзмутимо и поех телефона си обратно. Беше все още топъл от джоба му. — Но пък този декор е невероятен!

— Така си е — кимна той и се огледа. — Винаги ми се струва лудост, когато тръгнат да харчат тези безумни пари за подобен декор. Но пък, от друга страна, не могат просто да отскочат до истинския площад „Трафалгар“ и да започнат да взривяват отделни негови части, нали така?

— Ще взривявате части от този декор? — огледах се стреснато, надявайки се това да не касае моя любим лъв.

— Мамка му! Бях се заклел да го пазя в пълна тайна! — отсече Джеймс и дръпна въображаем цип пред устата си. — Не си го чула от мен!

— Разбира се — кимнах. — Днес ли ще го взривявате? Може ли да гледам?

— Аха, жадна за кръв, а?! Е, много съжалявам, но няма да стане днес. Площад „Трафалгар“ ще си остане цял-целеничък до следващата седмица.

— Джеймс! — изрева Блейк от стълбите на Националната галерия и почука по часовника си. — Караваната!

— Искаш ли да видиш моята каравана? — погледна ме Джеймс и повдигна перфектно оскубаната си вежда.

Аз не му останах длъжна и също повдигнах моята.

— Сигурно го казваш на всички момичета!

— Е, може би на едно-две — кимна той, прегърна ме през рамо и ме поведе към залеза по моста „Ватерло“.

И ако влизането в снимачното студио беше като връщане в Лондон, то влизането в караваната на Джеймс беше като пристъпване в рая. Никога, ама никога досега не бях виждала по-люксозна

обстановка! На фона на тази каравана хотелите „Юниън“ и „Холивуд“ приличаха на младежки общежития.

— Ама тук е приказно! Защо изобщо си правиш труда да поддържаш къща?! — възкликнах и се втурнах напред. Три масивни дивана, тапицирани в кадифе, заемаха почти цялото пространство на импровизираната дневна и трите бяха обърнати към огромен плосък телевизионен екран, а между тях бе поставена изящна масичка. Точно под телевизора имаше дивиди плейър, блурей плейър и няколко конзоли за плейстейшън. Истински момчешки рай!

— След известно време ти омръзва — отбеляза Джеймс, ръката му се задържа за малко над фруктиерата върху масичката, а след това се стрелна към купата с бонбонки „M&M“. — Понякога ми става толкова досадно, че ми се приисква да зарежа всичко и да се върна у дома при мама. Нали знаеш, че вече има директни полети за Шефилд? Бих могъл да стигна вкъщи само за един ден!

— Шефилд ли? — изгледах го озадачено. — Мислех, че си от Лондон.

— Не е одобрено! — провикна се Блейк откъм кухнята. Надникна през пролуката на вратата и отсече: — Никакви разговори за миналото на Джеймс, госпожице Кларк!

— Окей — кимнах, отпуснах се върху един от разкошните дивани и мислено си отбелязах да не задавам въпроси в този дух.

— И така, Джеймс ще трябва да свърши малко истинска работа. Ще се забавим някъде към... два часа. Нещо против да ни изчакате тук? — изрече Блейк, избута Джеймс през вратата, а той ми намигна безпомощно.

— Няма проблеми — кимнах и измъкнах лаптопа от чантата си. Вече приближаваше дванайсет, а блогът ми надали щеше да се напише сам. Няма да навреди поне да се опитам да изпратя днешния материал навреме...

„Приключенията на Анджела — Приказка от Ел Ей

И така, ето че най-сетне мога да ви издам малката си тайна... точно сега, в този момент. В момента ви пиша от караваната на една невероятно готина, невероятно талантлива и буквално приказна филмова звезда! Сериозно

ви казвам — става въпрос за личност от първата десетка, за един суперсекси, стопроцентово възхитителен актьор!

Но онова, което е най-важно за мен (и вероятно абсолютно маловажно за вас), е, че аз го интервюирам за списание «Look» — моето първо истинско, ама съвсем истинско интервю! Обаче не това е най-лошото (освен ако не се проваля, което ще си бъде вече трагично) — най-лошото е, че не ми е позволено да ви казвам кой е той!

Да бе, знам, гадна работа!

Но пък мога да ви разкажа за Ел Ей и за всичките приключения, които ми се случиха напоследък... Които засега се заключават в малко шопинг терапия и малко драйфване пред едно бунгало в Шато Мармонт. Да, голяма работа съм, знам. Ама на кого му пука?! Защо не мога да харесам това място ли? Да, знам, нямах търпение да се простя за малко със снега и студа на Ню Йорк, обаче този Лос Анджелис тук ми изглежда малко празен и безличен, а не бляскавият и вълнуващ град, за който го мислех. Да не би аз да не правя нещо както трябва? Ако имате някакви идеи, пишете ми и ми кажете къде би трябвало да отида. И, да, преди да попитате — имам кола.

Е, нещата може и да се пооправят, когато господин Филмова звезда ме изведе из града този следобед... Правя го само за вас, нали знаете?“

След като приключих с блога си и го изпратих на Мери в Ню Йорк, аз си сложих слушалките на диктофона и се приготвих да запиша бележките си. Хмммм. Как разказвам на Джеймс за озоваването си в Ню Йорк. Джеймс се смее. Как разказвам на Джеймс колко мразя Лос Анджелис. Джеймс се смее. Блейк ми казва, че трябва да се придържам към одобрените теми. Джеймс се смее. Значи засега единственото, с което разполагам от това интервю, гласи: *Джеймс Джейкъбс обича да се смее.*

Но преди да успея да се паникьосам, чух как телефонът в чантата ми звъни. Мери — офис. Олелеее!

— Здравей, Мери! — провикнах се весело, изхлузих се към ръба на дивана и активно се заех да не гриза ноктите си. — Получи ли блага ми?

— Да. Драйфала си пред неговото бунгало? — Мери не беше от хората, които си губят времето в празни приказки.

— О, това ли? Ами... леко хранително отравяне — блъфирах умело. — Джеймс няма никаква представа за това. Реших, че просто ще прозвучи смешно за блага.

— Ясно. — Знаех си, че тя изобщо не ми вярва. — Всичко наред ли е при теб? Събра ли вече достатъчно добър материал?

— Да!

— Искаш ли да ми го изпратиш?

Престанах с опитите си да се опитвам активно да не гриза ноктите си.

— Не е готово.

— Не е готово ли?

— И аз съм перфекционист.

— Ясно. Утре да си ми изпратила нещо!

Нямах представа като лош или като добър знак да тълкувам факта, че тя ми затвори, без да ме сравни със земята, обаче нещо вътрешно ми подсказваше, че това не е много на добре. Мери може и да се бе съгласила да ми позволи да направя това интервю, обаче бях сигурна, че ако само за миг заподозре, че нещата не вървят както трябва, ще ме изтегли на секундата — а аз за нищо на света не можех да позволя подобно нещо. Това беше моят шанс за пробив и наистина исках да успея. Не знам точно кога, но постепенно си бях внушила, че ако направя това, ще мога да направя всичко. И тогава може би Мери ще започне да ми възлага по-интересни задачи от примерно рецензия на новия албум на Кристина Агилера. Да, просто бях длъжна да се справя добре. Макар да нямах никакъв опит, никакво основание, нито пък реална причина да вярвам, че мога да го направя. Мамка му!

И така, какво всъщност бях научила за Джеймс Джейкъбс? Че обича да тича по хълмовете, че току-що е снимал филм в Канада и че може да е, а може и да не е от Шефилд. Хммм. Не е достатъчно дори за десетсекундно интервю по фейсбук, а какво остава за публикация в списание!

„Окей, Анджела — казах си, — в мига, в който Джеймс се върне в караваната, ти се превръщаш в безкомпромисна журналистка! Ще се превърнеш в най-разследващия репортер на света! Ще оправиш грима си и ще се надяваш, че все още приличаш на човек.“

И както можеше да се очаква, Джеймс се появи точно в мига, в който бях завъртяла под очите си два впечатляващи кръга с фон дьо тен, предназначени да прикрият торбичките под очите ми. И както винаги, в сянката му вървеше Блейк.

— О, Анджела Кларк, красавице неземна! — ухили ми се той. Цяло чудо беше, че Джеймс не беше започнал да възприема всички останали по света като умствено изостанали — не познавам човек, който е в състояние да реагира смислено, когато той застане пред него.

— Да, труден е товарът на красотата! — отвърнах в същия шеговит стил аз. А после делово: — Е, сега какво ще правим?

— За днес приключих — отсече той и се протегна толкова, че докосна с пръсти тавана на караваната. — Изчакай ме само да се преоблека, а после можем да се поразмотаем из града.

— Звучи ми добре — кимнах и го проследих как изчезва в другата стая.

Което пък ми предостави възможността да потупам (никога да разтрия) моя магически грим в кожата си, както и да проверя телефона си. Нищо от Джени. Засега. Нищо и от Алекс. Е, хубаво е да се чувстваш обичан. Изпратих бърз есемес на Джени, за да проверя дали е все още жива, обаче не ми остана време да измисля подходящо съобщение и за Алекс, защото точно в този момент се появи Джеймс с ключове за кола в ръка. И неизменният Блейк до него. Не беше лесно човек да се държи непринудено в присъствието на този човек.

— Е, къде отиваме сега? — попитах, докато връщах телефона в чантата си.

Джеймс ми подаде ръка, изправи ме и отговори:

— Смятаме да ти покажем Лос Анджелис. Готова ли си?

* * *

Когато излязохме от караваната, установих, че лимузината на Джеймс по някакъв мистериозен начин бе изчезнала, заменена от

огромен тъмносин джип. О, боже!

— Хамър? — възкликнах и се постарях да не издавам изумлението си от клиширания модел кола за хора като него.

— Модел Н2Н, с водородно гориво! — изтъкна Джеймс. — Не съди за книгата по корицата, Анджела! — И ми отвори вратата.

— Доста далече си от дома, Джеймс Джейкъбс! — засмях се аз и се качих вътре.

— Не е одобрено! — провикна се Блейк и ми „помогна“ да вляза с набутване на задника. — Съвсем сериозно, госпожице Кларк, по никакъв начин няма да говорим за миналото на Джеймс... — ала преди да бе успял да се намъкне в колата след мен, Джеймс се приведе, трясна вратата под носа му и заобиколи в тръс колата, за да седне зад волана. Скочи, запали двигателя и размаха весело ръка на асистента си, докато се измъкваше на задна от мястото си.

— Чао, Блейк! Ще я държа само около одобрените теми! — подвикна, докато изчезвахме, и се престори, че не чува побеснелия си асистент, като форсира още повече двигателя. Когато излязохме от паркинга, отбеляза: — Обичам това момче, но как си представя той, че ще направим интервюто, когато на всеки десет секунди рече: „Не е одобрено!“?!

— Напълно съм съгласна с теб! — кимнах и свалих стъклото на прозореца до мен, като се опитах да не обръщам внимание на пърхането в корема си, докато напускахме района на студиото и поемахме по Авенюто на звездите. Не беше само от смехотворното име на тази улица — беше и от високата скорост, с която се носехме напред в този огромен, блестящ джип. Беше и от това да гледам през прозореца и да виждам само яркото слънце. Беше и от широката, съвсем искрена усмивка върху лицето на Джеймс. — Но не се ли страхуваш, че мога да ти задам някои крайно неподходящи въпроси и да публикувам скандални глупости за теб в списанието?

— Какво друго му остава на човек, освен да се надява! — ухили се той.

* * *

— Какво ще кажеш? — попита ме Джеймс, скочи върху спирачките и закова джипа на място.

За втори път през днешния ден погледът ми се спря на нещо невероятно красиво. Бях толкова заета да го проверявам чрез избора му на песни в айпода на джипа (което се оказа невъзможно, защото той имаше всичко — от Щраус до „Ролинг Стоунс“ и „Стилс“, разбира се), че изобщо бях забравила да гледам навън от момента, в който излязохме от филмовото студио.

И защо да си правя този труд? Тук улиците не бяха така интересни, както в Ню Йорк и Лондон. Никой не ходеше пеша, веригите магазини бяха грозни или западнали и наоколо нямаше нищо, което си заслужава да се види. Но докато съм била толкова заета да не обръщам внимание на нещата около мен, се оказах на брега на океана, материализирал се сякаш от нищото. Хамърът беше наобиколен от хора, които се смееха, тичаха и се носеха на ролери. Намирахме се на плажа.

Почти изпадайки от джипа, аз се втурнах право към пясъка, като по пътя изгубих сандала си.

— Възхитително! — провикнах се, но по-скоро на себе си, отколкото конкретно на някого. — Виж само!

— Да, това е Малибу. Бие Скегнес по всички параграфи, нали? — изрече тихо зад мен Джеймс, като ми връчи изгубения сандал. Но после размисли, приведе се, хвана босия ми крак в огромната си лапа и ми пхна сандала обратно на мястото. Инстинктивно задържах и дъха, и баланса си, подпряна върху раменете му. Което беше много добре — докато и балансът, и дъхът ми не решиха, че не желаят да бъдат задържани и аз се претърколих на забавен каданс директно върху Джеймс.

— Да, бие Скегнес по всички параграфи — промърморих.

Почти не съзнавах, че роклята ми се е вдигнала доста над бикините ми, но пък си давах отлично сметка за миниатюрните зелени точки в сините очи на Джеймс, за белега във веждата му от отдавна забравен пиърсинг и за това, колко невероятно бляскав беше всеки косъм от косата му. И някъде, скрит не чак толкова дълбоко в мен, биологичният ми часовник се настрои на стандартно тихоокеанско време и аз усетих неконтролируем копнеж да родя всички бебета на Джеймс. Колкото е възможно по-скоро.

— Това ти е за втори път днес — промърмори Джеймс, вторачи се за момент в мен и отметна косата от лицето ми. — Знаеш ли, че имаш много красиви очи?

— Какво?

— Очите ти, много са красиви — повтори той, избута ме нежно от себе си и седна. — Толкова сини! Мислила ли си някога да си потъмниш малко косата?

— Ммммм? — Ама той сериозно ли? Аз се нахвърлям върху него на плажа, а той ме пита дали не съм мислила да си купя боя за коса!

— Извинявай — изрече, вдигна ме внимателно, а после деликатно извърна очи, докато се оправях. — Прекарвам твърде много време със стилисти и гримьори. Те непрекъснато ми повтарят, че ако косата ми е по-тъмна, очите ми ще изглеждат още по-сини. Очевидно.

— Аха, гримьорите — кимнах, най-сетне схванала какво иска да ми каже. — Значи не са всичките онези горещи мацета, с които непрекъснато те снимат, а?

— Не е одобрено — изхили се той, хвана ме за ръка и ме дръпна. — Млъквай и тръгвай!

Безкрайният океан се разливаше нежно между безоблачно синьото небе и златистия плаж, ала нищо от тези красоти не можеше да се сравни с допира на ръцете му. Бях сигурна, че всичките тези тръпки, които пълзяха нагоре-надолу по гърба ми, автоматично ще отшумят в мига, в който говоря с Алекс. Обаче телефонът ми имаше наглостта да иззвъни само веднъж, при това само за да ми напомни, че повторението на „Клюкарката“ започва. Или щеше да започне, ако в момента се намирах в Ню Йорк, а не в Малибу. Разтърсих се мислено и издишах дълбоко. Сега или трябваше просто да изключа Алекс от съзнанието си и да се заема с интервюто, или да се превърна във всеобщо посмешище за гилдията с празния си диктофон.

— Какво ще кажеш да приседнем за малко, а? — предложих, изритах си сандалите и извадих целия си професионален инструментариум.

— О, да, като че ли трябва — смръщи се Джеймс. — Знам, че си журналистка и всичко останало, но не може ли поне да се опитаме да го направим като забавление, а? Ще ти издам една тайна — не съм особено добра знаменитост!

— Добре, ще се постарая — отвърнах смутено. — А може ли и аз да ти издам една тайна? Аз също не съм много добра журналистка.

— О, няма нужда от излишна скромност! — махна с ръка той. — Чел съм нещата ти. Ти си страхотна!

— Не разполагаш ли с хора, които да вършат подобни неща вместо теб? — попитах, за да парирам усещането за изчервяване от комплимента. — Не може сам да си четеш нещата!

— Напротив. Имам си само мениджър, един счетоводител някъде из страната, който се грижи да не фалирам, и Блейк. Когато за първи път дойдох тук, имах десетки хора в екипа си. Обаче никога не ме е бивало особено да оставям другите да мислят вместо мен и да говорят вместо мен, а освен това мразя около мен да се въртят разни хора, за които никога не мога да бъда сигурен дали са искрени към мен или не. Това е една от причините, поради което сега правим това. — Наклони глава и ме погледна косо. — Блейк е... Блейк се справя страхотно с управлението на живота ми, но не мисля, че е най-подходящият човек, с когото мога да се представя пред журналистите. Всички хора от медиите са просто... ами... малко прекалени. Искат да знаят всяко едно нещо, което някога си направил или искаш да направиш. Не ти оставят място за никакъв личен живот. Това, между другото, е неофициално.

Вдигнах диктофона към него и попитах:

— Искаш да го изключа ли?

Вместо да отговори, той го грабна от ръката ми, огледа го от всички страни, след което го захвърли директно в океана.

— Не се притеснявай за това!

— Само да си ми поискал назаем телефона! — възкликнах, обаче сърцето ми се сви от страх дали ще успея да прокарам загубата на диктофона като режийни разходи. Мамка му! — Окей, да си изясним нещата. От списанието ми казаха, че ще се опитаме да напишем нещо, което да обясни на всичките ти почитателки, че ти не си някакъв разбивач на женски сърца, а просто неразбран човек на изкуството, който си търси идеалната жена. Това ли очакваш наистина?

— Ами, звучи ми добре. Ще пробваме ли да го направим? Какво искаш от мен? — попита и започна да загребва пясък с ръце, оставяйки го да се изсипе между пръстите му. — Напълно твой съм в периода от днес до уикенда.

Постарах се да не си представям всички значения на израза „напълно твой“ и се концентрирах върху задачата. Така де, почти.

— Имам милиони въпроси към теб, разбира се, но ако трябва да бъда честна, никога досега не съм се занимавала с измислянето на точните въпроси. Какво ще кажеш просто да си говорим, аз да следя редовно темите, които би трябвало да покрием, вечер да написвам нещо, ти да го преглеждаш, а след това да го изпращам на шефката си?

— Да знаеш, че с този подход никога няма да те вземат на работа във „Венити феър“ — поклати глава той. — Но иначе ми звучи идеално.

— Окей — кимнах. — Та преди да започнем по същество, не мога да не те запитам едно нещо. Да, знам и вече чувам как Блейк ми реве „не е одобрено“, но тъй като ти и без това захвърли диктофона ми във водата, аз държа да ти го задам. Откъде си точно?

— Е, Анджела Кларк, учих в театралната школа в Лондон...

— Не ми цитирай блога, ако обичаш! — срязах го аз. — Кажеш къде си роден? — Бях решила поне веднъж да получа честен отговор, ако ще и това да е краят ми.

— Добре де, добре — сви рамене той. — Даже съм изненадан как вече не се знае от всички. Аз съм от Южен Йоркшир. Близо до Шефилд.

— Сериозно? — разсмях се на глас. — Знаеш ли, че баба ми и дядо ми са от Шефилд? Когато бях малка, прекарвах всичките си лета при тях. Долових акцента, но някак си не успях веднага да отгатна откъде е.

— Че ти какво очакваше? На пресата не й допада особено да говори за „мрачния, сив север“! — разсмях се и той и ме замери с шепа пясък. — А къде е твоят йоркширски акцент?

— Не съм казвала, че съм оттам — просто, че прекарвах летата си там. Божичко, какви сцени съм правила на пода в „Редгейтс“! Щастливи спомени...

— Ах, да, магазинът „Редгейтс“! Всичките ми фигурки с героите от „Междузвездни войни“ са оттам. Точно така разбрах, че искам да стана актьор. Искях да направят малка пластмасова фигурка и на мен, точно като тази на Люк Скайуокър. — Издигна малка купчинка пясък между нас, след това я изравни с дланта си. — Защото тогава си мислех, че правят фигурки на всички хора, разбираш ли? А после

майка ми ми каза, че ги правели само на хората от филмите и аз реших, че това е то! Трябва да вляза във филмите! Господи, знаеш ли откога не се бях сещал за „Редгейтс“? Майка ми ме водеше там на всеки рожден ден, а после ходехме на сладкарница. Шантава работа!

— Така си е, шантава — кимнах усмихнато. — Кой би си помислил — Джеймс Джейкъбс, каймакът на Холивуд, роден и израснал в добрия стар Йоркшир!

— Е, тогава не бях Джеймс Джейкъбс — ухили се той. — Просто обикновен Джим.

— Джим ли? — изгледах го, полагайки огромни усилия да не се разхиля. — Джим Джейкъбс?

— Че какво му е толкова смешното на Джим?! Баща ми е шотландец!

— Нищо. Просто вече разбирам защо си го променил — отбелязах, като накрая се овладях. — Защото никога няма да чуеш името Джим да бъде свързвано с определения като „секси“ и „готин“, нали?

— Е, може и да си права — засмя се той, но на нещо, което като че ли само той си знаеше. — Когато става въпрос за Джим, той обикновено е дърт или перверзник.

— Или дебел — добавих аз.

— Хей, ти дебел ли ме нарече току-що? — бутна ме назад той и аз отново се свлякох върху горещия пясък.

— Неее! — изхилих се аз, като се постарях да не броя вече колко пъти той видя бикините ми. — Нарекох те просто Дебелия Джим!

— Добре де, дебел или не, важното е, че вече съм много гладен! — отсече той и ме издърпа на краката ми. — Хайде да отидем да хапнем нещо!

Кимнах и го последвах, като се постарях да не се разсейвам от гледката на облечения му в дънки стегнат задник, докато порехме пясъка под нас. Той приличаше на жива, ходеща реклама на „Левис“. Нямах начин да е прекарал основните си години на друго място, освен в каталог на „Абъркромби и Фич“.

— И кога напусна Шефилд? — попитах.

— Когато бях на осемнайсет. Отидох да уча в театралното училище в Лондон и никога не се върнах в родния си град — отговори той, докато изключваше алармата на джипа. — Родителите ми се

преместиха, а там, където отидоха, нямаше много възможности за актьорска кариера. Е, имаше пантомима, но колкото по-малко говорим за това, толкова по-добре.

— Пантомима ли?

— Колкото по-малко говорим за пантомимата, толкова по-добре — повтори с необичайна до момента упоритост той. — Иначе е странно, че хората не знаят откъде съм точно. Може би защото направих пробива си в Лондон, просто са приели, че съм оттам. И сега смяташ ли да ме изложиш като северняк?

— Може ли? — погледнах го с надежда, че най-сетне ще разполагам с нещо, за което да пиша.

— Окей, става — кимна след кратък размисъл той. — Ще ти позволя да напишеш откъде съм, но при едно условие — никога и за нищо на света да не споменаваш за пантомимата!

Замислих се.

— Хммм... добре...

— Анджела! — това прозвуча по-скоро като предупреждение, отколкото като каквото и да било друго, но на мен все пак ми хареса да го чуя как изрича името ми.

— Добре, обещавам! — отсякох.

Когато влязохме в колата, погледнах набързо телефона си, за да проверя дали имам нещо — имах две пропуснати повиквания от Джени. Прехапах устни. Очевидно телефонът ми е звънял почти през цялото време, докато сме седели на плажа, а аз изобщо не съм се сетила да го погледна.

— Гаджето ли? — попита Джеймс, като премести поглед от телефона в ръката ми към напрегнатото ми изражение. — Ако трябва, звънни му за малко — аз все ще намеря с нещо да се занимавам.

— Не, няма нужда! — отсякох и хвърлих телефона обратно в чантата си. Но нали съм на работа, за бога! Джени би трябвало да ме разбере! — Няма проблеми. А ти не трябва ли да се обадиш на Блейк? Досега сигурно е откачил горкичкият!

— Сто процента! — погледна ме той и се усмихна. В нормално състояние спокойно би могъл да мине и за нормален човек — докато не се усмихне. Тази невероятна холивудска усмивка! — Брей! Само дващсет и седем пропуснати повиквания от Блейк!

— Само толкова?

Джеймс кимна и отбеляза:

— Той непрекъснато се тревожи за мен. Това му е работата.

— Тогава не трябва ли да му се обадиш наистина?

— Ще почака! А сега побързай да си сложиш колана! Аз карам като маниак! Очевидно.

— О, я стига! — ухилих се аз, но все пак си сложих колана. — И къде отиваме сега?

— Честно ли? Ти дотолкова ме подгря, че единственото място, за което се сещам, е... — Не довърши. Само запали и форсира абсурдно шумния си двигател.

* * *

— О, боже! Господи! — простенах аз. — Аз съм на седмото небе!

— Ти си невероятна жена! — отбеляза Джеймс, наблюдавайки ме шокирано. — Не си спомням кога за последен път съм се хранил с жена, която яде хляб! Че и хамбургер на всичко отгоре!

— Е, в такъв случай бъди готов и за други изненади! — ухилих се аз, протегнах ръка и грабнах цяла шепа пържени картофки. — Смятам днес да си причиня калорийно претоварване!

Оказа се, че да се мотаеш с филмова звезда не било никак зле. Можеш да изоставиш работата си и да отидеш на плажа ей така, посред бял ден. Можеш да се спасиш от глоба, като дадеш автограф за четиринайсетгодишната дъщеря на полиция. Можеш също така да получиш маса в „25 градуса“ — най-възхитителния ресторант за хамбургери на целия свят, при това — само като се усмихнеш на сервитьора. Постарах се да не изглеждам самодоволна, докато се носехме изящно покрай хората, които чакаха за маса. Обаче тази работа не се оказа никак лесна. Да, това наистина беше Джеймс Джейкъбс и, да, той беше с мен! Вярно, че беше с мен само по работа, но въпреки това си беше адски готино.

Онова, което не беше никак готино, беше ужасът в какво състояние се намирам, докато всичките тези хора ни зяпат. Едва сега се сетих, че не съм освежавала гланца си за устни, откакто излязохме от снимачната площадка. И макар че не може да се каже, че не бях

свикнала хората да си шепнат зад гърба ми за мъжа, с когото съм излязла, това тук беше на съвсем друго ниво. В Бруклин почти всички знаеха кой е Алекс, обаче разликата бе в това, че можеш да си висиш на опашката в най-близкия до апартамента на Алекс „Старбъкс“ и трима от петима души пред теб също да свирят в разни групи. Докато тук, докдето ти око види, не виждах абсолютно никой, който да е бил номиниран за „Най-хубавият бой“, „Най-хубавата целувка“ и „Най-добрият актьор“ в класацията на MTV. А да не говорим, че в радиус от трийсет метра не забелязвах нито един претендент за титлата „Тяло на седмицата“ на списание „Хийт“.

— Просто трябва да... — Не довърших изречението, защото нищо не ми се струваше подходящо за случая. Затова просто се изнесох и се запровирах между масите, стиснала здраво своята (прекрасна, но в момента леко покрита с пясък) чанта. Джеймс само кимна в блажено неведение за вниманието, което предизвикваше, и изцяло отдаден на своя гигантски хамбургер. Ресторантът беше дълъг и тесен, поради което на практика беше невъзможно да се скриеш от десетките чифта очи, които ме последваха през целия път до тоалетните. Не че можех да ги виня — аз също щях да зяпам, ако бях на тяхно място.

— Хей, ти наистина ли си гаджето на Джеймс Джейкъбс?

Онова, което със сигурност не бих направила, е да последвам въпросната особа, да я сграбча за ръката и да ѝ задам този прекалено груб въпрос. Но пък, от друга страна, аз не бях гневно на вид момиче с боядисана в яркочервено коса и торба през рамото.

— Хей, ти да не си бавноразвиваща се или нещо такова, а? — провикна се тя, скръсти ръце пред гърди и ме изгледа на кръв.

— Извинете, ама аз... — Не довърших и погледнах назад. Джеймс продължаваше да унищожаваше обяда си, очевидно в тотално неведение за вниманието, което получаваше. — Не, аз не съм гаджето му.

— Аха! И аз това казвах! Няма начин да си гаджето му! — Момичето изглеждаше видимо облекчено. — Обаче сестра ми... — Не довърши и посочи към едно кльоцаво момиче със същата като нейната яркочервена коса, която ми помаха от масичка в другия край на бара. — Та тя рече, че ти си му гаджето, защото ви чула да говорите, а ти си

британка! Да не би да си сестра му? Не ми приличаш на сестра, ако питаш мен!

— Не, аз просто вземам интервю от него — отвърнах напълно ошашавена. Божичко, сега вече наистина трябва да се изпишкам! — Така че нито съм негова роднина, нито съм негово гадже. Извинете, но просто трябва да отида до тоалетната!

— Ще те изчакам! Непременно трябва да ме запознаеш с него! — изрева след мен момичето.

Направо не можех да повярвам! С това ли беше принуден да се справя Блейк? Не можех да не се запитам обаче какво ли щеше да направи момичето, ако наистина бях негова приятелка. Бях приела като нормален факта, че има достатъчно момичета, които си падат по Алекс (а доста по-неприятният факт е, че преди да се срещнем, той си е паднал малко женкар), но сега това вече беше останало в миналото. Ала сега си давах сметка, че заплахата от фенките на Алекс е нищо в сравнение със заплахата от почитателките на един актьор. А и Джеймс не беше кой да е — всяка жена, която имаше очи, отлично знаеше кой е той. И като комбинираш известността му с външния му вид, както и с омразния факт, че той всъщност беше един много, ама много мил човек, беше изключително трудно да не си паднеш по него. Съвсем мъничко. Не че на мен ми се беше случило. Честна дума! Така де, няма да взема да изневерявам на Алекс, де!

Знаех, че Алекс никога няма да ми изневери. Нали? Нали няма да ми изневери? Не, разбира се. Не и когато аз съм далече от него, в Лос Анджелис, а той си е там, в Ню Йорк, без мен, пише си новия албум, развява се щастливо из Бруклин, може би пийва по едно с другите от бандата, които не са обвързани, заобиколен от онази ограничена, но значителна тълпа от фенки, за които точно сега си мислех.

Няма да навреди да му звънна един телефон.

* * *

Потънах в едно от кадифените канапета на разкошното лоби. „25 градуса“ се намираше в хотел „Рузвелт“, който беше невероятен — дотолкова, че имах чувството, че го предавам с моята простичка рокличка, дори и посред бял ден. Огледах се и забелязах не по-малко

от осем човека, които разговаряха по телефоните си. В такъв случай нямаше нужда да се притеснявам за разговора си. Впрочем в момента не можех да се сетя за нито едно място, където хората да не разговарят по телефоните си. Натиснах бутона за бързо набиране на Алекс и го оставих да звъни. В Лос Анджелис беше почти пет часа, което ще рече, че в Ню Йорк е около осем — твърде късно за него да спи, но твърде рано, за да пише. Което ще рече, че може би е излязъл. Може би точно сега е заобиколен от фенки. Горещи, кльоцави, руси групарки, които го засипват с комплименти. И наркотици. О, божичко, те наистина го тъпчат с наркотици...

— Анджела?

— Здравсти! Просто исках да... — Да проверя дали не си насред наркотична оргия, в компанията на руси групарки. Или на Кейт Мое. — Добре ли си?

— Да, но извинявай, точно сега не мога да говоря. — Алекс звучеше така, сякаш е навън и аз автоматично се изпълних с носталгия по звука на сирени и клаксони. Групарките, които натискат клаксоните си срещу моя Алекс... — Тъкмо влизам в метрото!

— На някое хубаво място ли отиваш? — Например в стаята на Кейт Мос?

— Тази вечер ще пробваме нещо на открито, насред града! — извика той. — Да проверим как звучи на живо!

— Сериозно? — Изненадах се от неприятното чувство, което изпитах. Значи той ще пробва нови песни без мен? — Де да можех да бъда при теб!

— Искаш ли да те изчакаме, докато се върнеш?

— Да! Ще го направиш ли?

— Няма.

— О!

— Майтапеше се, нали?

„Не“ — казах си аз.

— Да — изрекох на глас. — Разбира се. Ще ми кажеш как е минало, нали?

— Окей. По-късно. — И затвори.

— Да, интервюто върви страхотно. Не, не възнамерявам да тръгвам с Джеймс, но все пак много мило от твоя страна, че се притесняваш — промърморих си под носа и набрах номера на Джени.

— Анджи? — извика тя.

— Значи все пак си добре! — отсякох, преструвайки се на ядосана. — Къде беше снощи, ако смея да попитам? С Джо ли?

— Не — подсмръкна тя. — Извинявай, Анджи, но в момента не мога да говоря. Заета съм. А и ти сигурно не искаш да си имаш неприятности с твоята филмова звезда.

Направо не знаех какво да кажа — тя ми звучеше леко ядосана.

— С интервюто всичко е наред. Просто исках да се уверя, че си добре. Притесних се, когато снощи не се прибра в хотела.

— Но не достатъчно, че да се обадиш по-рано или снощи да дойдеш с мен, а? — подхвърли заядливо тя.

— Мис Джей, хайде! — чух в далечината вика на Дафни. — Пак ли говориш с онази британска кокона?

— Извинявай, Джени, но снощи наистина ми беше много зле, а знаех, че днес ще трябва да си събера мислите. Не можем ли да излезем някъде за вечеря? — попитах предпазливо. Сърдитата Джени надали можеше да се определи като най-приятното нещо на света.

— Не съм убедена, че ще успея за вечеря. Вече съм навън — отвърна неопределено тя. — Извинявай. Знам, че работиш. Просто се надявах, че ще можем да прекараме повече време заедно. Къде си сега, между другото?

— В хотел „Рузвелт“ — отвърнах и за пореден път се огледах щастливо. — Тук е направо божествено!

— Джеймс с теб ли е? — попита Джени с внезапно изострен интерес. — Ще може ли да ни вкара в списъка с резервациите за „Теди“?

— Ако знаех какво е това, може и да може.

— Това е нощният клуб в „Рузвелт“! — извика тя. Най-сетне някаква положителна реакция. — Окей, върви да го питаш, а после ми се обади!

* * *

— Може ли да изям и твоя хамбургер? — попита Джеймс без никакъв срам, когато се върнах на мястото си при него. — Но ако искаш да поръчаш още нещо, мога да ти помогна и с него!

— Не, благодаря — кимнах и започнах разсеяно да разхождам из чинията си едно вкусно картофче. — Какво ще кажеш вече наистина сериозно да се заемем с онова интервю?

— Всъщност — смръщи се Джеймс — вече съм напълно разбит. Какво ще кажеш да го отложим за утре? Едно по-ранно лягане няма да ми се отрази зле.

— Става — кимнах. По-ранно лягане ли? Не съм си представяла така живота на прочутите холивудски звезди. — Аз също не бих се отказала от едно ранно лягане, обаче имам ужасното чувство, че ще завърша някъде с приятелката си.

— Решили ли сте къде ще ходите? — попита той, докато омиташе последните остатъци от моя хамбургер, след което се прехвърли на картофките. — Защото, ако не внимавате, като нищо можете да налетите на някой бардак.

— Тя спомена нещо за бар „Теди“. Бил някъде наблизо, вярно ли е? — подхвърлих съвсем невинно. Не ми беше удобно да го моля да ни вкарва вътре.

— Да, даже е точно тук. Приятно местенце — кимна Джеймс, замислено предъвкващ картофките. — Обаче — и не ме разбирай погрешно, моля те! — там не е никак лесно да се влезе. По кое време смятате да дойдете насам?

— Нямам представа — свих рамене. — Сигурно по-късничко. В момента Джени има някаква работа... нещо. — И това въпросно нещо определено ме притесняваше.

— И без това преди единайсет няма никакъв смисъл да ходите. Знаеш ли какво? Сега ще се върна в хотела, а после какво ще кажеш да се върна и да ви чакам тук? Сигурен съм, че така ще се почувствам по-добре, ако съм с врага де! Така съществува по-малка вероятност да си навлека неприятности! — отсече и пресуши диетичната си кола.

— Врагът ли? — погледнах го озадачено аз.

— Журналистите — кимна към мен.

— Аха! — Едва не се изкисках на глас. — Е, извинявай! Значи вече съм те предала.

Джеймс остави чашата си, протегна ръка и постави падналите ми кичури зад ухото ми. Пръстите му се задържаха за миг върху зачервената ми буза. После отсече:

— Ами, да! Срамота!

Палецът му се плъзна по лицето ми. Пръстите му потърсиха тила ми и се вплетоха в косата ми. Тъмносините му очи се впиха в моите и започнаха да ги изследват с нещо като усмивка, която се задържа единствено в ъгълчетата на устните му. Издишах бавно. Добре че не изядох целия си сандвич, защото сега стомахът ми направи тройно салтомортале, а сърцето ми се изстреля някъде в гърлото ми.

— Е, в такъв случай да те оставям да си почиваш — промърморих в хладната му длан.

— Извинявай — изрече тихо Джеймс, издърпа ръката си и сведе очи. — По-добре да те оставям да си почиваш!

Божичко, това интервю наистина ще бъде много, ама много трудно, отколкото се надявах! Но по причини, напълно различни от онези, които си представях.

С люлееща се походка аз се изнесох бавно от ресторанта.

[1] Номер 12 за дамско облекло по американските стандарти отговаря на номер 42 по европейските. — Б.пр. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

Кратката разходка между хотелите „Рузвелт“ и „Холивуд“ беше напълно достатъчна, за да си внуша, че цялата онази история с галенето на бузата изобщо не се е случвала. А дори и да беше се случила, то причината за това е (както и можеше да се очаква), че Джеймс Джейкъбс просто не е свикнал да комуникира с жена, докато не ѝ се пъкне в гащите. Само дето не беше точно така. Размисляйки за нещата през деня, аз си дадох сметка, че той е точно обратното на онова, което бях очаквала от него. Не беше арогантен, не беше груб и — крайно неприятно за Анджела Кларк, най-великия интервюирац репортер на света — като че ли не беше особено склонен да говори за себе си. Хммм... Бях напълно подготвена да се влюбя в красивото му лице и дори очаквах да ми се наложи да стисна зъби, за да изтърпя идиотщините му, но онова, за което изобщо не бях готова, бе той да се държи любезно и мило с мен. Даже адски мило, ако трябва да бъде честна. Имах нужда от едно питие.

Стоях на покрива на хотел „Холивуд“ с мохито в ръка и съзерцавах огромните букви на хълма срещу мен. Не бяха станали по-реални от събота, когато пристигнах. Дадох си сметка, че ако животът в Ню Йорк е като във филм, само че на живо, то стъпването в Лос Анджелис прилича по-скоро на излизане на снимачна площадка. Всичко ми изглеждаше някак си изкуствено, сякаш ако градът не се окажеше достатъчно сполучлив, небето, хълмовете и знакът на Холивуд всеки момент можеха да бъдат издърпани и заменени от друга, по-добра версия. Приведох се през парапета и се опитах да обгърна с поглед всичко наоколо. Не, не става. Все така нереално.

— Хей, англичанке! Къде се губи Лопес?

— Здравсти, Джо! — усмихнах му се аз. Когато се подпря на перилата до мен, ръкавите на черната му риза се изпънаха под напора на огромните мускули. Не си го спомнях толкова масивен, но сигурно това е резултатът от непрекъснатото разбиване на коктейли.

Моментални бицепси. — Нямам представа къде е. Цял ден обикалям по задачи и не съм я виждала.

— О, да! — кимна той и заслони с ръка очи от яркото слънце срещу нас. — Джени ми спомена, че си щяла да вземаш интервю от Джеймс Джейкъбс. Е, как върви?

Той погали бузата ми и имах чувството, че иска да ме целуне и на мен много ми се искаше да го направи, което сигурно ме превръща в ужасна жена, защото си имам сериозен приятел, обаче той нито ми се е обаждал, нито ми е пращал текстови съобщения, а и в крайна сметка не е ли готино, защото той е филмова звезда? Всичко това си го помислих, разбира се.

На глас изрекох:

— Ами, смятам, че върви добре.

Джо се изхили и отбеляза:

— Този тип е пълен въздухар! Нямам търпение да видя какви ще ти ги надроби!

— Не съм съвсем съгласна с теб — отбелязах леко изненадана. Не познавах достатъчно добре Джо, но никога не съм го възприемала като ревнивец. — Не е такъв, за какъвто го мислиш. Или по-точно — за какъвто го представят списанията.

— О, я стига! Аз не чета подобни боклуци! — махна с ръка Джо, обърна се и опря гръб в перилата на терасата. — Срещал съм го лично и мога да ти гарантирам, че е пълен кретен!

— Така ли? — изгледах го невярващо. — И къде го срещна? Кога? Той какво правеше?

— О, bravo! Превърнала си се в истински репортер! — засмя се Джо. — Кой, къде, кога, как, защо? Променила си се, англичанке!

— Е, за това не знам — промърморих и опрях хладната чаша о горещото си чело. — Все още нямам ни най-бегла представа справям ли се или не.

— Според мен се справяш изключително добре — отбеляза Джо, постави леко ръка през рамото ми и ме дари с приятелска прегръдка. — Тук си от колко? Шест месеца? Започна от нулата, а ето че вече интервюираш разни въздухари от Холивуд! При това, ако смея да отбележа, изглеждаш много готино! Сигурен съм, че Лопес вече съжالياва, задето те трансформира толкова добре!

— Благодаря! — промърморих. Стори ми се поне опит за комплимент. — Но мисля, че Джени няма никакви поводи да се притеснява. Тя е невероятен човек! И направо разкошна! — допълних, като на ум си напомних да не забравя да си запиша няколко точки пред Джени, ако все още ми се сърди за нещо.

— Да, Лопес винаги си е била такава. Като те гледам, животът с нея ти се е отразил много добре! — ухили се той и стисна лекичко рамото ми. — А между другото, какво стана с теб и онзи тип от Бруклин? Още ли сте скарани?

— Алекс ли? — Бях изненадана, че Джо все още си спомня за това. Той се премести в Лос Анджелис около месец, след като първият ни опит с Алекс така безславно приключи, а от този момент нататък аз нито веднъж не го бях споменавала. — Всъщност пак се събрахме.

— Много лошо! — отбеляза замислено Джо и задържа погледа ми точно една секунда повече от нормалното. Побързах да извърна очи към хълмовете. Абе, какво ми става днес? Да не би на челото ми да пише „Аз съм отчаяна и лесна“ или може би роклята ми продължава да бъде вдигната над гащите ми?

— Разкажи ми как се запозна с Джеймс — изрекох по едно време. — Да не би да е отседнал тук? — Може и да не ме биваше много като интервюиращ, но със сигурност бях ненадмината по смяна на темите на разговор.

— О, не беше тук — смръщи се Джо. — Беше из града. Не беше много приятно. Очевидно се мисли за много специален.

— Странно! — промърморих, неспособна да повярвам, че говорим за един и същи човек. — А с мен се държи изключително кавалерски.

— Е, може с жените да е различен — сви рамене барманът. — А онзи педал, с който се разнася навсякъде... Голям задник!

— Да, Блейк наистина е малко напрегнат — изрекох аз през стиснати устни, — но не разбирам как фактът, че е гей, автоматично го превръща в задник!

— Не ме разбирай накриво! — вдигна отбранително ръце Джо. — Нямам какво даделя с този човек! Но тук е Холивуд, което ще рече, че повече от половината от мъжете са педали! Той просто... ами... Може да се каже, че той просто не се сработва добре с другите!

— Знаеш ли, защо не вземеш тази вечер да дойдеш с нас? — предложих внезапно, а наум си казах: „С един удар — два заека. Джени ще ми прости, ако ѝ заведе Джо, а Джо ще разбере, че Джеймс не е такъв, за какъвто го мисли.“ — Ще ходим в клуб „Геди“.

— С Джеймс Джейкъбс?

— И Джени — допълних дипломатично. — Хайде де! Джеймс надали ще благоволи да стои с нас! Просто ще ни вкара.

— Аз също можех да ви вкарам — изсумтя Джо.

— Няма значение кой ще го направи. Важното е, че много ще се радвам да дойдеш. Джени също — добавих и стиснах леко ръката му.

Джо се замисли, погледна за миг към бара, за който се грижеше по цял ден, а след това се обърна към мен и отсече:

— В колко часа?

* * *

Откакто влетя в стаята ми някъде към осем, Джени беше в доста по-добро настроение, отколкото когато говорихме за последен път. Но не беше споменала и думица за това, къде се е подвизавала през последните двацет и четири часа. Единственото, което благоволи да ми обясни, беше, че просто „се е занимавала с разни неща“ — това бе отговорът на всички мои въпроси. Е, какво пък! След сякаш цяла вечност тя се появи от банята като богиня — къдриците ѝ подскачаха около лицето ѝ като ореол, кожата ѝ блестеше от двата дена излагане на слънце, а на лицето ѝ беше лепната най-заразителната усмивка, която бях виждала от месеци насам.

— Доколкото виждам, Лос Анджелис ти се отразява забележително добре — отбелязах, докато се борехме за място пред тоалетката. Искаше ми се за наказание да ѝ вържа очите и да я оставя така да си оправя грима. Пада ѝ се, защото там, където слънцето бе придало на кожата ѝ златист отблясък, мен ме бе надарило с червени петна. Косата ми беше в не по-завидно състояние.

— Просто бях забравила колко е забавно — призна си тя. — Кара ме да се държа като подивяла. Кара ме да се чувствам... не знам... може би жива? Не е ли твърде мелодраматично?

— О, не! Отлично разбирам как се чувстваш — отбелязах, докато очертавах очите си с катраненочерен молив „Мак“. Целта на заниманието беше да отвлека вниманието на околните от непокорната си грива и бележия ми се нос. Не исках твърде много, нали? — Не конкретно за този град, но точно така се чувствам и аз в Ню Йорк. Може би просто си имала нужда да се махнеш оттам, да си дадеш шанс за ново начало.

— А сега имам нужда и от нещо друго — отбеляза тя, като ми намигна съзаклятнически, след което се зае с четвъртия пласт спирала за мигли. — Така де, известно ми е, че ти нямаш никакъв свободен ход спрямо Джеймс Джейкъбс, но на мен какво ми пречи да го взема за едно пробно кръгче, а? А после ще ти разкажа подробностите. Така ще се сдобиеш с най-ексклузивното интервю на света!

— Джени! — изрекох предупредително, докато се намъквах в новата си яркочълта рокличка на Филип Лим. Надявах се, че този слънчев цвят ще ми донесе и холивудско настроение. Засега единственото, което беше успял да ми донесе, е значително занижаване на кредитния ми лимит. Но иначе си беше хубаво тоалетче. — Не мисля, че идеята е особено добра. Ами Джо?

— Че какво за Джо? — направи се на разсеяна тя, изваждайки от гардероба си роклята, която автоматично разпознах като късметлийската ѝ дреха — красива копринена рокля на „Алис и Оливия“ в яркочервено, пурпурно и златисто, с дълбоко остро деколте с аристократичен профил. Кръстосаните презрамки на гърба подчертаваха още повече златистия ѝ тен и тънката талия, докато бухналата пола се завърташе при всяко нейно движение. Божичко, тази жена наистина е решила да действа сериозно! — Ако не греша, Джо вече имаше своя шанс. Пък и човек винаги трябва да се стреми към най-доброто, Анджи! Ако ти самата не си убедена, че заслужаваш най-доброто, как можеш да очакваш от хората да го повярват?!

— О, боже, Опра Лопес е отново на екран! — въздъгнах, преструвайки се на раздразнена. Междувременно стиснах устни, за да размажа гланца, който току-що бях нанесла. — Отлично знаеш, че аз най-много от всички на света ти пожелавам да изживееш една празна, безсмислена и адски страстна сексуална връзка, но трябва ли твоето „най-добро“ непременно да бъде човекът, от когото вземам интервю?

— Разбира се, че не — отговори Джени, обърна ме и огледа критично грима ми. — Така де, искам да кажа, че ако Джеймс познава Джейк Гиленхал, не бих имала нищо против да го заменя за него.

— Това няма да бъде никаква замяна — прошепнах, поемайки новия гланц за устни, който тя ми подаде. — Защото Джеймс определено е по-готин от Джейк. И много по-мил — поне така мисля. Както и по-добър актьор!

— Охо, май някой се е влюбил до уши! — изкиска се Джени и кимна одобрително, когато видя как ми стои прасковеният цвят. — А какво смята Алекс за подобна замяна?

— О, моля те! — изчервих се аз. Бях толкова щастлива, че тя отново ми говори, че просто не счетох за необходимо да ѝ разказвам за галенето по бузата. — Дори и най-великата филмова звезда не би могла да замени моя Алекс! Не можеш да сравняваш страстта с любов, нали?

— Чакай малко, да не би вече да ти е казал, че те обича? — смръзна се Джени наред процедурата по пудрене на носа. — Кога се случи това и защо чак сега разбирам?

— Е, не ми го е казал — нямаше как да не призная аз. — Просто исках да кажа, че не бих заменила с нищо онова, което е между нас.

— Анджи, защо просто не вдигнеш телефона и не му го кажеш? — изгледа ме Джени. — Какво чакаш още? Кой е казал, че ти не можеш първа да му го признаеш?

— Мразя те, когато превключваш на ролята си на Опра Уинфри! — промърморих, докато нахлузвах моите вечни лубутенки. Как е възможно някакви си прости червени подметки да трансформират един обикновен сандал със златисти каишки от „хубава обувка“ в „похарчи месечната си заплата за мен и аз ще те допълвам перфектно“? С тези обувки на Кристиан Лубутен сме преживели какво ли не, включително счупване на една ръка. И макар че би трябвало да ми напомнят за едни не чак толкова добри времена, ефектът, който имаха върху краката ми, беше почти магически. От което следва, че всичко останало им е простено.

— Значи така, а? Не искаш да си признаеш първа, така ли? — продължи да настоява Джени. Отлично знаех, че тази крава просто няма да миряса, докато не получи отговора, който иска. На всичко отгоре веднага ме усещаше кога лъжа.

— Не, не искам — въздъгнах и вдигнах крак върху ръба на леглото си, за да закопчея сандала. — Не искам да го признавам първа. Ясно ли е?

— Повече от ясно — изрече тя и приседна до мен. — Но всъщност аз вече знам, че го обичаш, скъпа! И мисля, че всички го знаят. Ерин го знае, Ванеса го знае, а мисля, че дори Скоти от ресторанта до нас също го знае! Затова няма начин и самият Алекс да не го знае!

— Той не се казва Скоти! — поправих я за кой ли път аз. — Значи мислиш, че трябва да му го кажа първа, така ли?

— Не. Просто искам да ти кажа, че не можеш да скриеш онова, което ти е на сърцето, Анджи. Но може би този път е добре да го изчакаш — допълни, докато оправяше косата ми. — Остави го да се поизпоти! Ако наистина те обича, ще ти го каже!

— Ако! — Минаха часове, откакто с него не бяхме говорили, а ето че аз вече започвах да се ядосвам, че не ми се обажда.

— Да имаш да ми казваш нещо друго, кукличке? — попита Джени. — Защото, ако той нещо е сгафил...

— О, не, разбира се! — побързах да го защита. Поех си дълбоко дъх и се изправих. — Знам си, че съм параноичка. Но през последните два дена наистина ми е много трудно да се свържа с него. Хайде, стига сме говорили, а да тръгваме!

— Добре де, ясно! — кимна тя и нахлузи бързо сандалите си. — Но да не вземе да се оплаче, че не е бил предупреден! Само да видя и една сълзичка от очите ти заради него, и ще му ритам задника през целия мост Бруклин, така да знаеш!

— Първо ще трябва да те върна обратно в Бруклин — отбелязах, хванах я под ръка и я измъкнах от стаята. — Защото тук нещо започва да се чувстваш съвсем като у дома си!

— Добре де, дай първо да видим как ще се спогодим с твоята филмова звезда! — изрече закачливо приятелката ми. — А после, щом толкова се налага, винаги мога да долетя при теб с частния му самолет!

* * *

Джо вече ни чакаше на рецепцията, облегат на стената. Беше с плътно прилепнали по краката му черни дънки и точно толкова прилепнала по тялото му сива тениска с дълбоко остро деколте. Очевидно бе приел изключително на сериозно съперничеството си с Джеймс. Нищо, че Джеймс нямаше никакво понятие за съществуването на Джо. Джени буквално се изстреля от асансьора и се намести в свивката на ръката му, изведнъж забравила всичките си мечти за частни самолети и къщи в Малибу — или най-малкото за времето, което ни беше необходимо да изминем разстоянието от рецепцията на хотел „Холивуд“ до колата на Джеймс, която вече ни чакаше отвън.

Не бях сигурна дали трябва да се радвам, или не, обаче веднага стана ясно, че той отново бе заменил хамъра с лимузината — за огромна наслада на Джени, разбира се. Ала нищо не можеше да се сравни с изражението на лицето ѝ, когато се озова между леко ужасения Джеймс и леко териториално настроения Джо. Аз се задоволих с мястото си до Блейк на отсрещната седалка за петминутния път до хотел „Рузвелт“, като се опитах да се престоря, че неловките моменти с Джеймс и Джо никога не ги е имало.

Опитах се, но не успях.

— И защо само за някакви си пет минути път трябва да ходим с кола? — извисих глас аз, след като приключихме с представянето. — Не е особено добре за околната среда, не мислите ли?

— Искаш ли да видиш какво става, когато се замотая по булевард „Холивуд“ към единайсет вечерта? — обърна се риторично към мен Джеймс, докато смъкваше матираното стъкло на прозореца си. — Здравейте, дами! — подвикна към група момичета, които се мотаеха пред „Гап“.

— О, боже! Божичко! Вие не сте ли... — Високата брюнетка, която беше най-близо до лимузината, изпусна чашата си и заля целия тротоар под краката си с кока-кола.

Момичетата се наведоха и надникнаха в колата, оглеждайки ококорено Джеймс. Ако трябва да бъда честна, дори и да не беше мегазвезда, той пак би привлякъл женското внимание. Черната му риза се опъваше сексапилно по яките му мускули в стил „току-що завърших поредния си филм“, а макар и свободни, правите му дънки не бяха в състояние да скрият фантастичните му бедра. И макар вече да седеше

на него, преди малко бях успяла да забележа задничето му, докато се преместваше на седалката си. Не че гледах конкретно него, разбира се.

— Точно така, аз съм Джеймс Джейкъбс! — ухили се той, вдигна ръка и любезно им помахаша. — Приятна вечер, момичета!

Трите момичета като по команда пребледняха и останаха със зяпнала уста — поне докато Джеймс бавно издигаше обратно прозореца на лимузината си. След което започнаха неистово да пицят. И преди да успее да се облегна назад в седалката си, те вече бяха върху колата. В най-буквалния смисъл на думата.

— Стига игрички, Джеймс! — въздъхна Блейк, докато лимузината поемаше бавно напред, оставяйки горките момичета силно огорчени зад нас. — Всичко това ще се озове в скандалното й списание! Това ли искаш в крайна сметка?

— Така ли става навсякъде, където се появиш? — попитах, вторачена в момичетата зад нас, заковали се в средата на улицата и вкопчени една в друга, за да не паднат.

— Долу-горе — засмя се Джеймс. — Днес не го ли забеляза?

— Само в ресторанта — отговорих, прехвърляйки през ума си целия ден. Много е възможно хората вляво и вдясно от нас да са припадали, обаче аз бях толкова заета да се старая да не се влюбвам в Джеймс, че ако ще и собствената ми майка да се беше строполила пред нас, надали щях да я забележа. — Но това е истински кошмар!

— Е, свиква се — кимна той и се усмихна на Джени, която (за първи път през живота си) не смееше да отвори уста — само седеше и съзерцаваше Джеймс с най-абсурдната усмивка, която бях виждала на лицето й. Лицето на Джо обаче беше като градоносен облак. Е, май идеята ми няма да се окаже чак толкова добра. — Ще влизаме ли? — посочи към хотела пред нас.

Бяхме стигнали.

* * *

Нощен клуб „Теди“ се оказа не само приятен, а по-скоро сюрреалистичен. Подобно на всичко останало в хотел „Рузвелт“, и той беше оазис на бляскавия стар Холивуд. Докато вървахме през затъмнения бар, дискретните сепарета, тапицирани във винено кадифе

и съдържащи махагонови хора, аз имах чувството, че съм самата Елизабет Тейлър. Стига Елизабет Тейлър да се е притеснявала, че тежи колкото всеки две жени в заведението, взети заедно. Същевременно опитвайки се да не позволява на приятелката си да атакува всеки мъж наоколо. Но, от друга страна, може пък на Елизабет Тейлър да ѝ се е налагало да прави всичко това, кой знае?!

— Божичко, Анджи, имам чувството, че съм умряла и съм отишла в рая! — прошепна ми под сурдинка Джени, докато ни ескортираха тържествено до една ВИП маса. — Винаги съм знаела, че точно тук ми е мястото!

— Само че не разчитай на мен винаги да бъда с теб, докато се мотаеш тук — прошепнах ѝ в отговор. — Аз пък имам чувството, че някой е напъхал в роклята ми не мен, а един от близнаците Олсен! Как въобще ходят тези клечки наоколо? Освен това нещо ми подсказва, че Джо всеки момент се кани да цапардоса Джеймс. Или Блейк. Или и двамата.

Въпреки любезните опити на Джеймс да завърже някакъв разговор изражението на Джо си оставаше все така каменно — с изключение на случаите, когато аз или Джени се обръщаме към него. Освен това двамата с Блейк бяха започнали да си разменят злобни погледи още от мига, в който се бяхме качили в лимузината, а откакто пристигнахме в клуба, нещата станаха още по-трагични.

— Е, Джо — положих аз началото на своя набързо формулиран план за разсейване на напрежението, — често ли идваш тук?

— Ммммм — измуча Джо и завъртя шишето бира, което бе настоял сам да си купи от бара. — С няколко от момчетата в хотела. Нали знаеш, че понякога работя и като модел? Преди две седмици например работех в „Тропикана“, в бара на покрива. — И с тези думи той се настани между мен и Джени, премятайки ръце през раменете на всяка от нас. Отстрани движението може и да изглеждаше небрежно, обаче твърдят хватат върху рамото ми подсказваше, че далеч не е такава.

Джени разсеяно хвана пръстите му и сплете своите в тях, макар че нито за момент не отлепяше очи от Джеймс. А аз полагах извънредни усилия да не осъществявам очен контакт с никого друго, освен със самата себе си в огледалото зад бара. А, да, и с някой, който

много приличаше на Кристен Стюарт. Да бе! Това е самата Кристен Стюарт!

— А мислил ли си да влезеш в актьорския бранш? — попита любезно Джеймс, докато наливаше щедри количества водка в чашата на всеки от нас от бутилката, която веднага ни донесоха.

— Все тая! — махна с ръка Джо, като извърна поглед. — Да бъдеш модел е едно, но да си изкарваш хляба с танци по чорапогаци — съвсем друго! Не мисля, че е за мен!

— Хей! — изгледа го на кръв Блейк.

Джеймс се засмя, безсъмнено в пълно неведение за огромния психологически проблем на Джо. И рече:

— Да, това е един от рисковете на филмите за супергерои. Но знаеш ли, че чорапогаците са удивително удобни? С течение на времето се свиква с тях.

— Чорапогаци ли? — изгука най-сетне Джени, пусна ръката на Джо и демонстративно стисна коляното на Джеймс. — Да не би и в момента да си с такива?

— Сериозно? — изгледа го с присвити очи Джо, докато Джени запозна масата с най-кръшния си смях. — Всички знаят, че актьорите са просто едни егоисти, които живеят в свой свят на илюзиите! И всички рано или късно минават през някаква рехабилитационна програма!

— Да не би да подгрываш Джени за следващото ѝ превъплъщение като Опра? — опитах се да разведря обстановката аз, защото положението започваше да става нетърпимо. А както е добре известно, аз не съм от хората, които обичат конфронтациите.

— Не, просто смятам да се поразходя! — отсече Джо и собственически обгърна раменете ми. — Идваш ли, англичанке?

Джеймс ме погледна, обаче аз не бях сигурна какво се опитват да ми кажат тъмносините му очи. Отворих уста, за да кажа нещо, обаче Блейк ме изпревари.

— Да, идеята не е никак лоша! — изрече с предизвикателно присвити очи и отпи директно от бутилката с водка. — Може би и двамата не е зле да се омитате оттук!

— Аз ли? — подскочих сащисано. — Аз пък защо?

— Защото ти доведе тук този кретен! — отговори Блейк. — И що се отнася до мен, интервюто приключи. Всъщност, Джеймс, мисля, че

трябва да тръгваме!

— Страхотно! Защо ти не вземеш да се изметеш оттук, педал долен?! — изграчи Джо в гърлото на бутилката си с бира.

— Как ме нарече току-що?! — изправи се внезапно Блейк. Само след частица от секундата след него се изправи Джо, а накрая и Джеймс.

— Хей, момчета, стига! — пъкна се Джеймс между двамата, които вече се бяха наежили един срещу друг. — Това не може да се случва наистина!

— Да, защото всички сте въздухари гадни! — изрева Джо, промъкна се покрай тях и помете Джени от седалката, като междувременно я запрати в скута ми. Тежестта на Джени Лопес не беше достатъчна, за да ми причини някакви особени неприятности, обаче водката със сода, която изля върху роклята ми, вече ми дойде в повече.

— О, мамка му! — извиках и скочих. Право в обятията на Джеймс.

— Трябва да се омитаме оттук! — извика Блейк и започна да дърпа Джеймс.

Аз застинах за момент, притисната в гърдите на Джеймс. Мократа ми рокля попиваше бавно в ризата му, докато накрая не се затопли от горещината на кожата му. И едва след като той ме грабна на ръце, сякаш бях лека като перце и тежах колкото половин Олсен, а не трима, пъкнати в една рокля, аз си дадох сметка, че излизаме от клуба.

— Анджи! — изкрещя Джени, надвиквайки музиката, все още на пода под масата. — Почакай ме!

— Джени! — размахих безпомощно ръце аз, избирайки кестенявите къдрици на Джеймс пред погледите и шепота, които се носеха покрай нас. И, о, боже мой! Проблясъци на светкавици!

— Блейк, върни се за нея! — изкомандва го Джеймс, докато влизаше с широка крачка в асансьора, оставяйки побеснелия си асистент съвсем сам. — Вече си спомням защо много отдавна спрях да ходя по заведения — допълни.

Не знаех какво да кажа. От една страна, ми беше много гадно, че изоставих Джени, но, от друга, си знаех, че в мига, в който Джеймс ме остави на земята, това ще бъде краят на интервюто, работата ми, визата ми, а може би и на целия ми смислен живот. Налагаше се да

направля всичко възможно да върна нещата на старата им позиция, иначе Джени изобщо нямаше да разполага със съквартирантка, на която да се сърди.

* * *

— Джеймс, толкова съжалявам! — простенах, докато се настанявахме в лимузината, която автоматично се стрелна напред по булевард „Холивуд“. — Аз... трябва просто да се върна в хотела и...

— Идеята не е никак добра — отбеляза спокойно Джеймс. — Погледни през задния прозорец!

Макар да ми беше трудно да се въртя, стегната от колана, аз накрая се обърнах и едва не ми прилоша от скоростта, с която се носехме. Не знам какво точно бях очаквала да видя, но каквото и да беше то, в никакъв случай не включваше ярки светлини и светкавици с индустриална мощ. Вярно е, че все още имах проблем с въпроса от коя страна на пътя се движат тук колите, обаче тези коли сега бяха буквално от всички страни. Сирени, свистене на гуми, дори писъци — но толкова високи, че не можех да си чуя мислите. На този фон разходката по най-оживените булеварди на Ню Йорк ми се стори като разходка из полето.

— Какво става? — промърморих, все още леко замаяна от обръщането назад.

— Папараци — въздъхна Джеймс. — Моите добри приятели папараците.

— И откъде са разбрали къде си?!

— Кой да ти каже? Може този следобед някой да ни е чул и да ги е предупредил. Или може просто вече да са чакали пред „Теди“ с надеждата да заковат някоя знаменитост. Може също така някой да ги е повикал, след като пристигнахме.

— Ама ние не сме седели там повече от половин час! — възкликнах. Не можех да повярвам, че колкото и бързо да се носехме напред, те пак успяваха да ни настигнат, скупчвайки се около колата като мухи на мед.

— Махни се от прозореца — извика Джеймс и ме дръпна в центъра на лимузината, след което ме бутна на пода между седалките.

— Някои от тези светкавици са толкова ярки, че могат да те хванат дори през матирани стъкла!

— Боже, какво приключение! — въздъгнах, опитвайки се да смъкна роклята си по-надолу, за да избегна поредното разкриване на бельото си.

— Да бе, рокаджийският живот на филмовите звезди! — отбеляза той и ме хвана, за да не ми позволи да падна, докато вземахме един остър завой. — Но ти пък отлично знаеш какъв е рокаджийският живот, нали?

— Кой, аз ли? — промърморих, намествайки се по-удобно на пода, като се стараех да не се мушкам между дългите му и топли крака.

— Нали гаджето ти е рокзвезда? Как му беше името? Алън ли? О, ясно!

— Не, Алекс. Казва се Алекс. И изобщо не е рокзвезда. Между него и Боно има огромна разлика. — Плъзнах ръка по пода, за да издиря чантата си. — Колко е часът, между другото?

— Няма даже дванайсет — отговори той. — Защо, какво става?

— Просто попитах. — Извадих телефона си. Щом тук е дванайсет, значи в Ню Йорк е три през нощта. И едно пропуснато обаждане от Алекс. Само едно. Само преди двацет минути, при това без никакво съобщение. — Да го вземат мътните! — изрекох на глас и тъкмо се канех да му позвъня, когато Джеймс изтръгна телефона от ръката ми.

— Хей, ако изхвърлиш и телефона ми, вече ще се побъркам!

— Извинявай! — изрече той и просто го изключи. — Но ще го проследят!

— Какво ще направят?!

Още колко абсурдна може да стане тази ситуация? Джеймс кимна бавно и тъжно изрече:

— Ако са достатъчно близо, са в състояние да ти хакнат телефона. Не знам как го правят, но е факт.

— Но тогава как изобщо разговаряш с хората? — ококорих се аз.

— Не разговарям. Просто съм се върнал в 1995 година — отговори той и сви рамене. — Ако наистина много държа да се свържа с някого, Блейк излиза и му се обажда от мое име.

— Значи не можеш просто така да изпратиш есемес на приятелите си, за да провериш какъв вид кифлички предпочитат да им занесеш?

— Дори не мога да изляза, за да им купя кифлички! Поради което дори вече не ги ям.

— И не можеш да си извикаш такси, когато ти се налага?! — продължих да дълбая аз.

— Е, ако не си забелязала, имам си шофьор.

— Ами ако искаш да си увеличиш кредитния лимит, за да си купиш нещо страхотно?

— О, това ли? Точно сега не бих го нарекъл проблем. Освен ако не става въпрос за бентли, разбира се.

— Ако бях на твое място, сигурно щях да мога да живея и без мобилен телефон — отбелязах аз, като с всяка следваща минута съчувствието ми към него се изпаряваше все повече и повече.

Джеймс кимна и отбеляза:

— Но ако аз не бях аз, сега нямаше да се налага да бягаме от клуба като престъпници! Защото папараците нямаше да ни преследват. И ти нямаше да седиш на пода на колата ми, разваляйки красивата си рокля, без да можеш да се обадиш на приятеля си!

— Но ако ти не беше ти, аз изобщо нямаше да бъда в Лос Анджелис! Нямаше да те срещна и... ами... нямаше да мога да нося такава хубава рокля през март! — изтеглих се обратно на седалката, когато усетих, че лимузината взема някакви невидими за мен завои, намалява и постепенно спира. Вривата от папараците оставаше все по-назад и по-назад, докато накрая вече не чувах нищо, освен бръмченето на климатика, докато излизахме от лимузината.

Джеймс прокара ръце по тялото ми и оправи намачканата ми рокля. Поех си рязко дъх, когато пръстите му се стрелнаха по голите ми ръце.

— Страхотна рокля! Или вече ти го казах, а? — отбеляза, извисявайки се далеч над мен. Беше ужасно висок. Досега изобщо не бях забелязала колко висок е всъщност. — Филип Лим, нали?

— Честно да ти кажа, мине не мине, и все успяваш да ме изненадаш с нещо! — промърморих и проточих врат нагоре, за да го видя по-добре. — Ако не излъчваше толкова силна холивудска

закваска, щях да си помисля, че си гей. Което щеше направо да скъса сърцето на горката Джени!

— Хубаво е, че ми го каза — кимна той и бръкна в джоба на дънките си, за да извади ключовете. Да, оказах се права — задничето му наистина изглежда страхотно. — Сега си давам сметка, че трябваше да си останем тук тази вечер. Нали знаеш какво казват? Ако смяташ да се забъркваш в неприятности, направи го в шатото!

Искал да се забърка в неприятности? Олеле!

— Виж какво, аз май наистина трябва да се върна в хотела си — изломотих смутено. — Късно е, а доколкото ми е известно, утре трябва да правя интервю с един човек.

— Чух, че бил голям егоист, живеещ в свой илюзорен свят, който обичал да подскача наоколо по чорапогащи — отбеляза Джеймс, отвори вратата и ме придърпа вътре. — Така че, според мен, няма да имаш никакви проблеми. Освен това мога да уредя да изчистят роклята ти само за двамадесет минути, а после, когато папараците се ометат, да разпоредя да те откарат с колата. Хайде, ела! Умирам за чаша хубав чай!

Последвах го в бунгалото и свих рамене. Как да се противопоставиш на един толкова добре обмислен план?!

* * *

— А тук, вътре, мога ли да използвам телефона си? — провикнах се от банята, докато събличах мократа си жълта рокля.

Банята беше пълна с продукти за разкрасяване: „Клиник“, „Антъни Лоджистикс“, „Питър Томас Рот“. Безсъмнено изпратени от съответните отговорници за връзките с обществеността. Но дори и така да беше, мъжете, които притежават повече овлажнители от мен, ме караха да се чувствам леко некомфортно.

— Със стационарния вероятно няма да има проблеми, обаче мобилният ти ми остава заложник, докато не си тръгнеш — провикна се Джеймс, почука на вратата и без да изчака отговор, влезе. Което ми предостави достатъчно време да грабна един от халатите, увесени от задната страна на вратата, ала не достатъчно, за да го облека. — Готино бельо! „Калвин Клайн“, нали? — отбеляза делово.

— Хмммм, да — промърморих, като се опитах да се напъхам в халата, без да разкрия нито сантиметър плът или бяла дантела. Кое то не беше никак лесна задача дори и в спокойни времена, а да не говорим колко беше трудно, когато ти си: а) смехотворно непохватна и, б) в хотелската баня на един готин до оглупяване актьор. Готин до оглупяване актьор, който на всичко отгоре си беше съблякъл ризата. Боже, каква красота!

— Не казвай на приятеля ти, модела, но миналата година участвах в рекламната им кампания — продължи спокойно той и хвана единия ръкав на халата — на теория, за да ми помогне да го облека, но на практика, само да ме накара да се омотая в невиждани метри плат. — Мисля, че точно този комплект беше любимият на Ева!

Чудничко! И коя жена не си мечтае да бъде сравнявана с Ева Мендес, когато е по бельо?!

— Много съжалявам за станалото — изрекох за кой ли път тази вечер. — Нямам представа какъв му е проблемът на Джо. Просто... Божичко, Джени ще ме убие!

— Сигурен съм, че ще се оправи — отбеляза той и отметна назад косата си. Възможно ли е скулите му винаги да са били толкова високи? А какво друго криеха тези негови кестеняви къдрици? — И моля те, престани да ми се извиняваш за този тъпоглавец! Ако трябва да бъда честен, изненадан съм само, че ти е приятел. Даваш ли си сметка, че той е адски хлътнал по теб? Хей, от години не съм наричал никого „тъпоглавец“! Ти наистина събуждаш англичанина в мен!

— Е, благодаря — смотолевих, минах набързо покрай него, прекосих светкавично спалнята (като само хвърлих поглед на намачканите чаршафи) и се настаних в дневната. Във фотьойл. За един. Този човек няма ли най-сетне да си облече някаква риза? И аз съм човек, за бога! — Но за протокола — той не е хлътнал по мен. Аз дори не го познавам и с него не сме дори приятели. Някога работеше в хотела на Джени в Ню Йорк. Това е.

— Значи те са приятели, така ли?

— Нещо такова — сбърчих нос. Знаех си, че при тези обстоятелства Джени надали ще продължи да „проучва приятелството“ им. И аз здравата щях да я загазя.

— Аха, приятели с привилегии!

Преди да успее да изясня нещата, на вратата се почука. Джеймс отвори и замени роклята ми за поднос напитки.

— Благодаря — каза на някого, когото не видях. — Чай?

— Да, моля! — въздъхнах, внезапно давайки си сметка колко уморена съм всъщност. — Точно сега направо бих убила за чаша чай!

— В такъв случай направо не ми се мисли как ще реагираш на моите „Хобнобс“! — ухили се той и извади пълен пакет от най-вкусните английски бисквити. — Това действително е най-добрият хотел на света!

— Само не го казвай пред Джени! — усмихнах се широко и аз и веднага си грабнах шепа от трошливото бисквитено блаженство. — Тя признава само „Юниън“. Или най-малкото в миналото — в последно време не е примъквала оттам нищо.

— Така. Значи сега трябва да запълним около двайсет минути — отбеляза Джеймс, хванал между двете си ръце горещата чаша чай. — Какво искаш да правим?

Какво искам да правим ли? Ето това вече е въпрос! Разумът ми искаше да се обади на Джени, за да се увери, че тя е добре и че все в някой момент ще ми проговори. Сърцето ми искаше да се обади на Алекс, за да разбере как е минало изпълнението им на живо, да чуе мекия му сънлив глас и да го накара да остави слушалката на телефона край възглавницата, за да мога после да чувам спокойното му дишане, когато заспи. Ала една друга, не чак толкова поетична част от мен изгаряше от копнеж да се изправи, да грабне чашата чай от ръцете на Джеймс Джейкъбс и да постави на изпитание всичките му флиртаджийски подмятания до момента. Да прокара пръст по мускулите му, по перфектно оформените му гърди и над плътната му долна устна. И само да се притисне до нея, за да провери дали тя е така твърда и сочна, колкото изглежда. А после, може би, да я гризне мъничко. А после...

— Изражението ти е много странно — прекъсна мечтанието ми Джеймс. — За какво си мислиш?

Как да те бутна назад на дивана и да правя с теб хиляди мръсни неща, докато визитата ми не свърши.

— О, нищо особено — отговорих.

— Искях да ти кажа нещо — продължи той. — За този следобед, в ресторанта за хамбургери.

Е, може би само едно бързо гризване.

— Няма нужда.

— Напротив, има. Много съжалявам! Просто бързо се увличам. Да, знам, жалка работа! Обаче прекарвам толкова много време във вършене и изричане на глупости, написани за мен, че започвам да ги повтарям дори тогава, когато не са по сценарий. — Подпря една ръка на фотьойла ми. Ухаеше божествено. — Вероятно точно затова Блейк толкова често се ядосва. Навличам си огромни неприятности с тези снимки.

— Снимки ли?

— На мен. Е, ако бяха само на мен, нямаше да има проблем.

— Аха!

— Но пък са си само снимки, Анджеела! — настоя той и ме погледна право в очите.

— На мен не е необходимо да обясняваш каквото и да било — изрекох, вторачена право напред. Стараейки се да не се проявя като тотална ревнивка.

— Напротив, защото ти си репортерът тук! — изрече той. — Държах да го знаеш. Макар че не мога да не се чудя като какво ще стане това интервю!

— О, интервюто! — покрих лицето си от срам. — Не се справям много добре, нали? Сега ще ме уволнят и после ще ме депортират! И ще остана без дом! И после някой ще се раздрънка пред майка ми...

— Но какви ги говориш, за бога?! — свали Джеймс ръцете от лицето ми и усетих, че неговите са затоплени от горещия чай. — Как така ще те уволняват?

— Та нали Блейк отмени интервюто? — изгледах го аз така, сякаш беше пълен глупак. Да, красавец, но леко глупавичък.

Джеймс ме погледна по абсолютно същия начин.

— Блейк не може да отменя интервюто — рече.

— Не може ли? — погледнах го озадачено аз. — Ама нали той вършеше всичко за теб?

— Да, но не той го уговори — обясни Джеймс.

— Не той ли?

— Не, Анджеела, аз уговорих интервюто.

— Виж какво, знам, че не съм от най-умните на тази земя, но не разбирам...

— Интервюто, ти — всичко това беше моя идея! — отсеке Джеймс със самодоволна усмивка. — Не съм толкова глупав, та да не разбирам какво си мислят хората, когато виждат всички тези снимки с мен и... ами... всяка жена, с която се срещам. Затова се запознах с няколко женски списания, проверих някои от журналистите и така попаднах на теб.

— *Ти* си изискал мен? — изгледах го шашнато. Е, всъщност не беше чак толкова необичайно. — Бил си самият ти?

— Да, бях аз. Харесах стила ти на писане — кимна той. — Но след като избрах теб и списанието, трябваше да прокарам идеята си чрез Блейк, иначе щеше да изглежда странно. Актьорите обикновено не си уреждат сами изявите в пресата. И ако трябва да бъда честен, Блейк не беше напълно убеден, че точно ти си правилният избор, затова ще ти бъда много благодарен, ако поне се опиташ да дадеш всичко от себе си, за да го опровергаеш!

— Значи интервюто не се отменя, така ли?

— Е, вчера ти повърна върху мен, днес въввлече мен и асистента ми в ръкопашен бой, та нямам търпение да видя какви ще ги забъркаш утре! — изрече той полу на шега, полу на сериозно, след което извърна очи към прозореца. — Ще се обадя за колата ти. Вече всичко би трябвало да е спокойно.

Отпуснах се назад във фотьойла и проследих как мускулите на гърба му напускат стаята. Боже, Джеймс Джейкъбс е избрал мен! Лично! И интервюто не се отменя! Е, може пък в крайна сметка да не ми се налага да напускам Щатите. Което означава, че с Алекс може и да не скъсаме заради завръщането ми в Англия. Което си е много добро нещо.

Освен ако Алекс все още не е толкова зает да обръща внимание на фенките си, че не може да отдели и три минути, за да ми остави съобщение. Индикаторът на батерията на вътрешния ми телефон проблесна сигнално някъде дълбоко в корема ми. Очевидно не е като той да е адски нетърпелив да се свърже с мен и да ми каже, че ме обича или нещо подобно. Как стана така, че той не може да ми каже дори, че не може да живее и миг без мен, когато една световна суперзвезда — не, мегазвезда — ме е избрала лично измежду всички други журналисти по целия свят, за да даде интервюто си? Ето че вече идвам в хотелската му стая два пъти. И двата пъти съм без горните си

дрехи. Това трябва да е някакъв знак, нали така? Поредното почукване на вратата прекъсна тези мои крайно непродуктивни мисли.

— Това трябва да е роклята ти! — извика Джеймс от съседната стая. — Колата ти ще бъде тук след пет минути.

Увих се старателно в халата и като внимавах да не се спъна в него, отидох да отворя вратата. Да, това наистина беше роклята ми — безупречно чиста, увита в блестящ найлон. Двайсетте минути химическо чистене действително бяха революционизирали живота ми.

— Благодаря ви! — кимнах, като поех роклята.

— Не, аз ви благодаря! — изрече някакъв глас иззад огромен фотообектив.

— Какво, по... — извиках и отстъпих назад, като вдигнах високо роклята си, за да се защитя от ярките светкавици.

— Анджела! — изрева Джеймс и се втурна като побеснял през дневната. — Затваряй вратата! Махни се оттам!

Блъснах вратата под носа на обектива. Чух удовлетворително трясване, думите „мамка му“ и бързо оттеглящи се стъпки. Напълно замаяна, аз се обърнах за помощ към Джеймс, обаче той вече беше на телефона и крещеше нещо неразбираемо. Поради липса на друго, което бих могла да направя, аз се завлякох обратно в банята и се преоблякох. После се огледах в огледалото — така, полата не се е подпъхнала под гащите ми, не се вижда дори презрамка на сутиен. Безупречна работа! Поне за мен. А що се отнася до онази сцена на подплашената от фаровете невинна сърна, мисля, че се справих доста добре.

— Окей! — отсякох, когато се върнах в дневната и грабнах чантата си. — Мисля, че вече е най-добре да тръгвам. Причиних достатъчно неприятности за тази вечер.

— Точно сега не можеш да излезеш! — извика Джеймс и ме изгледа така, сякаш бях пълна глупачка. Да, двамата с Джени биха се сработили много добре. — Току-що звъннах на охраната, но все още не са го хванали. Не можеш да излезеш оттук, докато не изловят този папарак!

Идваше ми да се изхия, ала нещо ми подсказваше, че подобна реакция надали би се възприела добре. Точно в този момент.

— И защо, Джеймс? — изрекох вместо това. — Единственото, с което разполагат, е моя снимка как си държа роклята!

— Да, може би — кимна замислено той. — Може обаче да се каже също така, че разполагат с твоя снимка, на която си без роклята си, облечена в моя халат и застанала на прага на бунгалото ми в един през нощта! Това дали ще се хареса на приятеля ти, а? Или на редакторката ти? А на майка ти?

— Що се отнася до майка ми, тя най-вероятно ще бъде изключително впечатлена — отбелязах, обаче усетих, че започва да ми се гади при мисълта за тези снимки. — Иначе разбирам какво искаш да ми кажеш. А това е още една причина, поради която не мога да остана повече тук. А и трябва да се върна в хотела си и да намеря Джени. Няма ли някакъв начин да се измъкна, без онези кретени да ме щракнат отнякъде?

Всичките сто и деветдесет сантиметра на Джеймс Джейкъбс застанаха между мен и вратата. Очите му ме пронизаха с онзи поглед, който лично аз обикновено пазех за човека от опашката, който стои пред мен и последното шоколадово кексче с капучино в „Старбъкс“. Обаче в случая не бях много сигурна коя от двете роли изпълнявам пред Джеймс — на човека от опашката или на шоколадовото кексче.

— Наистина ли държиш да си тръгнеш? — попита дрезгаво той.

О, не! Не, не, не и не!

— Да!

Ауууу! Не знаех, че мога да бъда толкова силна!

— Тогава ще извикам кола пред задния вход на бунгалото — изрече той, издиша тежко и раменете му се отпуснаха. — Все трябва да имат нещо, което да не привлича голямо внимание. Телефонът ти е в спалнята ми.

Едва в този момент осъзнах, че не съм си поемала дъх, откакто заявих, че искам да си тръгвам. Бях стиснала чантата си толкова силно, че ципът ѝ се беше впил в ръката ми. Лоша Анджела! Как е възможно да храня такива порочни мисли към Джеймс Джейкъбс, когато Алекс си седи нещастен у дома в Ню Йорк и очаква да му се обади?! Вероятно. Впрочем не може да се каже, че изгаря от нетърпение да ми се обади. Нито да ми каже, че ме обича. Нито пък да ме придружи в Лос Анджелис. Докато Джеймс изглеждаше относително нетърпелив да не ме пуска да си тръгвам — по една или друга причина. Сигурна съм, че деветдесет и девет от всеки сто момичета в подобна ситуация

биха останали, а гаджето да го вземат мътните. Може пък ако проведе един бърз разговор с въпросното гадже, би било по-лесно...

Позволих си да отпусна най-сетне чантата си и извадих оттам мобилния. Вярно, че в Ню Йорк в момента беше четири сутринта, обаче той няма да има нищо против едно бързо обаждане, нали? Стига да си е вкъщи, разбира се.

— Ало?

— Алекс, аз съм! — измърках. — Много съжалявам. Е, май не очаквах да вдигнеш, но... Просто имам ужасна вечер и...

— Анджела?

— Да?

— Четири сутринта е.

— Да, знам.

— Какво искаш?

Прехапах устни.

— Просто исках да те чуя. Да ти кажа, че ми липсваш.

— Пияна ли си?

— Не — смръщих се аз. — Просто преживявам кошмарна вечер. Излизахме и Джеймс беше въввлечен в бой, а после ни накачулиха едни папараци...

— Виж какво, Анджела, в момента спя! Обади ми се утре, става ли? — въздъхна Алекс.

Опитах се да не се обиждам. Да, той има пълното право да се чувства леко раздразнен, защото го събудих, но пък дълбоко в себе си се надявах да възприеме това мое спонтанно обаждане като сладък жест. Нали смята за съвсем нормално да се появява в квартирата ми по всяко време на нощта? Защо тогава не възприема обаждането в четири сутринта като романтичен жест?

— Окей — промърморих в телефона. — Тогава продължавай да спиш. Просто исках да ти кажа... Реших да ти се обадя, за да ти кажа, че... че те обичам.

— *Какво?!* — Изведнъж прозвуча значително по-събуден.

— Ще ти звънна утре. Сега продължавай да спиш. Чао! — Затворих, хвърлих обратно телефона си в чантата и притиснах устата си с ръка. Как можах да кажа подобно нещо? Как така тези думи ми се изплъзнаха от устата?

— Каза ли нещо? — обади се Джеймс, влизайки в стаята. Преди да успея да отговоря каквото и да било, хотелският телефон иззвъня само веднъж и спря.

— Това трябва да е колата ти — отсече Джеймс, хвана ме за ръка и ме поведе към задната врата на бунгалото. — Знаеш, че утре няма да се видим, нали? Освен, разбира се, ако не искаш да дойдеш, за да видиш как ме гримират пробно.

Свих рамене. Винаги съм харесвала нещата, свързани с гримирането. Ама наистина ли казах на Алекс, че го обичам?

— Значи ще те взема в сряда сутринта, нали? Единайсет, така ли?

— Става — кимнах и извървях краткото разстояние между задната врата и вече отворената врата на очакващата ме кола.

— И не се притеснявай за нищо! — подвикна Джеймс, докато затваряше вратата след мен. — Днес беше просто един стандартен понеделник, както подобава — максимално депресиращ. А сега върви да дремнеш няколко часа!

Приведе се през прозорчето, целуна ме нежно по бузата, а после шляпна задницата на колата.

Ако всичките ми понеделници бяха толкова откачени като днешния, щеше да ми трябва нещо повече от неколкочасово дремване, за да изтикам седмицата докрай.

Отпуснах се сънено на седалката и точно в този момент колата се включи плавно в движението по булевард „Сънсет“ — Булеварда на залеза.

СЕДМА ГЛАВА

Сега, когато не бях следвана от глутници папараци, пътят до хотел „Холивуд“ ми се стори безкраен. Най-накрая се претърколихме до входа, след което аз се претърколих до фоайето, а оттам — до стаята си — пребита като куче и жадуваща за сън.

— Къде беше толкова време, мамицата ти?!

О, сън, очевидно няма скоро да се срещна с теб! Джени стоеше в средата на стаята ми в нападателна стойка с обезумели очи.

— Джени...

— Изобщо не ме „Джен“-освай, драга! — изкрещя тя и тропна силно с дребното си краче по пода. — Изостави ме в онзи клуб! Изостави ме на *пода* и избяга с онзи *кретен*! Направо не мога да повярвам!

— Не съм избягала, бях отнесена! — започнах, но не посмях да се приближа твърде, защото в ръцете на Джени се виждаха обувките ѝ — факт, който я правеше едновременно по-бърза от мен, защото е боса, и разполагаща с адско, смъртоносно оръжие. От личен опит знам какво могат да направят едни тънки токчета! — Джени, чувствам се ужасно! Много съжалявам! Обаче Джеймс каза, че ще се оправяш, а и, честно да ти призная, никак нямаше да ти хареса да дойдеш с нас...

— Аха, Джеймс значи! — изрева тя и запокити към мен едната обувка. Избегнах я. Е, едно смъртоносно оръжие по-малко. — Е, щом Джеймс е казал, сигурна съм, че е било за добро да ме оставиш на пода на някакъв си тузарски клуб, подгизнала от алкохола на някакъв си мръсник! Направо не мога да повярвам! Прекара един ден с това копеле от киното и вече се държиш като същинска кучка!

— Хей, малко прекаляваш! А и не разполагах с никакъв избор по въпроса дали да те оставя или не! Ако не си забелязала, не може да се каже, че се изнесох оттам на собствен ход! И мисля, че просто бъркаш Джеймс с истинското копеле — Джо! Той беше човекът, който ни заля с напитките!

— Само защото онзи педал Блейк го дразнеше! — изкрещя Джени и размаха заплашително втората обувка. Не беше от най-приятните моменти да се намираш от другата страна на подобна траектория. — Впрочем и двамата се държаха изключително грубо с Джо! През цялата вечер! Гледаха го снизходително, защото за тях е прост барман, макар за всички да беше напълно очевидно, че просто ревнуват! Ако поиска, Джо би могъл да стане по-голяма звезда от Джеймс Джейкъбс!

— Мисля, че бъркаш посоките, скъпа! — промърморих, захвърлих чантата на леглото си и изхлузих собствените си обувки — обаче ги оставих в удобна близост, в случай че накрая се стигнеше до дуел. — Джо беше този, който имаше проблем с Джеймс и Блейк, и особено с Блейк! Демонстрира го още в мига, в който влязохме в колата! Даже преди това. Още този следобед говореше много странно за тях. Поканих го само заради теб!

— И си мислиш, че имам нужда от теб, за да ми уреждаш срещи от съжаление?! Искаш да кажеш, че Джо е дошъл само защото си го поканила? О, господи! Ти за коя се мислиш вече, а?!

— Джени — поклатих уморено глава, — не мога да продължавам така. Адски съм уморена, а ти се държиш нелепо. Защо просто не си легнем и да обсъдим случилото се утре, на свежи глави?

— Аз съм била нелепа, така ли? — Този път и втората обувка полетя и удари пода. — Ако искаш да знаеш, нелепата си ти! В Лос Анджелис сме само от два дена, а ти успя да ме зарежеш вече два пъти и на всичко отгоре ме остави на пода на един клуб пред десетки тузари! Ето това е нелепотото! Ти си нелепата!

— Джени, съжалявам! — Наистина много, ама много ми се спеше. — Много съжалявам, че те изоставих, обаче бях уморена и леко пияна. И съжалявам, че не можах да се върна за теб, обаче ни преследваха папараци, а после бях приклепена в хотела. И съжалявам, че си мислиш, че съм те изоставила заради Джеймс — нищо подобно! Просто тук съм по работа и работата ми е да взема интервю от него! Затова ме изпратиха в Лос Анджелис, спомняш ли си? Поради което се налага да прекарвам с него известно време. Ще ми се да можех да се разхождам повече с теб, но не мога. Така стоят нещата!

— Все тая! — отсече наежено тя и постави ръце на кръста си. — Направо не мога да повярвам, че ме изостави! А онзи Блейк наистина е

голям задник!

— А пък Джо си има голям проблем с Блейк! — не се предавах аз. Ураганът Джени понякога се нуждаеше просто от едно шляпване през лицето. — Но все пак те изпрати дотук, нали?

— Ако имаш предвид дали ме е влачил за ръката, след което ме е хвърлил в асансьора, за да се оправям сама — то да, изпрати ме! — нацупи се тя. — И ако питаш дали се извини за свинското си поведение, а после дали ме изпрати до хотела, то отговорът е не!

— Много съжалявам, Джен, обаче Джо наистина се държи като идиот напоследък. От друга страна, Блейк също не е от най-лесните. Много съжалявам! Трябваше... Не знам какво трябваше да направя. Но не трябваше да те изоставям.

— Виж тук си напълно права! — кимна безпомощно тя и отпусна ръце. — Много съжалявам! И аз не трябваше да ти викам така! Сигурно съм уморена. И раздразнителна.

— Аз също — кимнах, бавно прекосих стаята и се отпуснах на леглото. Джени се свлече до мен. — Но си мисля, че е крайно време да се научиш да се владееш. Смяташ ли, че Опра би направила подобна сцена?

— Да бе, ясно — махна с ръка тя, измъкна се от роклята си и се пхна под завивките ми. Значи ми беше простила. — Обаче ти казвам, че този Блейк е пълен кретен! И Джеймс би трябвало да го изхвърли! Джо казва...

— О, не, не може ли друг път? — въздъхнах, изправих се, съблякох се и отидох да си закача роклята. — Не ми се сърди, но не ти ли е хрумвало, че Джо може би завижда на Джеймс и просто си го изкарва на Блейк?

— Все тая! — прозя се Джени. — Все още съм бясна, но умората ми е по-силна. Да поговорим за това утре. И да направим нещо забавно, искаш ли?

— Защо не?!

— Направо да! — промърмори Джени във възглавницата и без да ме пита, изгаси лампата.

— Лека нощ, Джени! — прошепнах и преди главата ми да беше докоснала възглавницата, вече бях заспала.

Алармата ми беше нагласена на девет, затова първоначално не можах да разбера кое е онова, което издава подобни звуци, когато надигнах глава, а малкият часовник на нощното ми шкафче показваше осем и двайсет.

— Изключи шибания си телефон! — промърмори Джени откъм възглавницата до мен.

— Че кой ще ме търси толкова рано? — промърморих все така тотално разбита.

— Кой може да е, освен Алекс!

Божичко, вярно! Алекс!

Претърколих се от леглото, грабнах чантата си от пода и погледнах дисплея. Беше номер от Ню Йорк, но не този на Алекс.

— Ало?

— Анджела Кларк, би ли ми обяснила, ако обичаш, какво точно става при теб? — Беше Мери! — Анджела? Там ли си? Или все още си прекалено уморена от нощта, в която заложи на карта всички ни, за да говориш с мен?

— Мери, нямам представа какво ми говориш — промърморих, енергично разтривайки очи. Уф, не си бях почистила спиралата!

— Предлагам ти да погледнеш в... където искаш — „Перез Хилтън“, Ти Ем Зед, а може и който си искаш друг уебсайт по целия свят, а после, когато ми се обадиш, гледай да имаш достатъчно добро обяснение защо не би трябвало да те изрита от списанието!

И затвори. Примигнах неразбиращо. Ама какви ми ги говори тази жена? Припълзях до лаптопа си и бързо влязох в уебсайта на През Хилтън. Който може и да бях, а може и да не бях добавила към иконките си за бързо набиране по време на проучванията си на (разбирай преклонението пред) Джеймс Джейкъбс.

И ето го и него. Или по-точно — ето ги и тях. Снимка на мен и Джеймс, седнали на брега на Санта Моника. Снимка на нас как похапваме в „25 градуса“. Снимка на нас как той ме изнася на рамо от „Теди“. Снимка на нас как ме вкарва в колата в шатото през уж свръхтайния заден изход. Да, оказваше се, че той беше абсолютно прав — снимките действително изглеждаха не така, както беше наистина.

Особено на фона на драматичната изфабрикувана история, прикрепена към тях.

„Въздиш! Любимецът на Холивуд, британският продукт Джеймс Джейкъбс отново къса сърцата ни! Няма и седмица, откакто беше сниман да се разгорещява с някаква съмнителна жена в «Хайд», но ето че въпреки всеобщите очаквания той не се е скапал. Изглежда, че този път Джеймс наистина е влюбен! Вчера звездата от «Нощ в казиното» беше засечен на няколко романтични местенца в Ел Ей, придружаван от нова сърдечна тръпка. Един съвет от нас, Джеймс — когато си положил такива усилия да ухажваш една жена в продължение на цял ден, не е много възпитано да я вмъкваш и измъкваш от бунгалото си в Шато Мармонт в рамките само на един час! Анонимни източници от снимачната площадка на новия му филм «Великият момент», ни съобщават, че на Джеймс му трябва много повече време, за да се настрои за работа, отколкото на всички останали. Е, така поне доказва, че полага усилия да върши работата си по-добре поне в една област на своя живот! Сори, скъпа, обаче Джеймс е изцяло отдаден на «занаята» си!“

Ужас! Мамка му и хиляди дяволи! Е, поне не са включили снимката ми с халата на Джеймс. Засега. Припълъзах в банята, набрах номера на списанието и зачаках да бъде свързана с Мери. Макар че изобщо нямах представа какво ще й обяснявам.

— Гледай да си заслужава! — започна без церемониални уводи тя.

— Мери, виж сега, видях снимките. — Поех си дълбоко дъх. — И единственото, което мога да ти кажа, е, че те изобщо не са това, което изглеждат! Честна дума!

— Това ли е най-доброто, което можеш да измислиш?

— Това е самата истина! — въздъгнах, свалих една хавлиена кърпа от поставката на стената и увих краката си. — Няма нищо, от което да се срамувам — просто нарочно е направено да изглежда така

по интернет! Не знам какво друго да ти кажа. Просто всичко е измама, тотална измама!

— И очакваш от мен да ти повярвам, така ли?

— Да — пак въздъгнах и сведох глава.

— Така — изрече Мери след доста продължителна пауза. — Вероятно ние сами сме си виновни, щом изпращаме неопитни репортери за такава важна задача. Какво си мислеше, че ще постигнеш, Анджеела, когато излезе на среща с обекта ни?

— На среща ли? Аз и Джеймс на Среща?! О, стига, Мери! — опитах да се засмея. — Онова на плажа беше част от интервюто, просто Джеймс искаше да го направим там — интервюто, де! А що се отнася до нощния клуб, там с нас имаше още трима души! Мери, ще ми бъде много неприятно, ако си мислиш, че просто си измислям и че нищо не правя! Защото истината е, че интервюто върви страхотно! Честна дума!

— Ако си мислиш, че като добавяш „честна дума“ в края на всяко изречение, ще ми попречиш да те изтегля автоматично от работата по това интервю, много се лъжеш! Знай, че единствената причина, поради която вече не си на обратния самолет за дома, е, че получихме имейл от екипа на Джеймс, в който потвърждават, че няма да дадат интервюто на никого другото от нашето списание!

— Така ли? — възкликнах искрено изненадана аз. Кога е успял да го направи? И защо изобщо го е направил?

— Поради което вече разбираш защо всички в офиса вече са убедени, че ти... хммм... вършиш нещо повече, освен само да го интервюираш — добави Мери абсолютно безстрастно. Очевидно изобщо не ми беше повярвала. — Анджеела, не знам какво точно става там, но искам да ти кажа само едно: бъди много внимателна! Това твое поведение изобщо не ти печели точки при нас!

— Честна... Мери! — възкликнах, неспособна да повярвам, че всичко това изобщо се случва. На мен! — Гарантирам ти, че ще ви предоставя най-доброто интервю, което някога сте имали! Обещавам ти! И между мен и Джеймс няма абсолютно нищо! Познаваш ме — аз никога...

— Окей. Просто не ме предавай, Анджеела! — извиси предупредително глас редакторката ми, след което най-безцеремонно затвори.

Чудничко! Няма що! Оборих вече пулсиращата си глава върху хладната стъклена плоскост на душ-кабината и притворих очи. А аз се тревожех, че ще ме уволнят, защото съм притеснила Джеймс! Вместо това сега всички в редакцията на „Look“ си мислеха, че съм го свалила, поради което те искаха моето уволнение! Какво се очаква от мен да правя сега? Но преди да успея да взема каквото и да било решение, телефонът ми отново иззвъня. Моля те, Господи, дано Мери не е размислила...

— Ало?

— Доста интересни снимчици виждам по нета тази сутрин! — изрече Алекс в ухото ми.

— Ами да, само че са... — Това определено не беше най-доброто начало на този ден. Все още не бях решила как да се измъкна от ситуацията с „онези две думички“, а какво остава — да измисля как да му обясня пък това. Затова избрах подхода на твърдението: — Абсолютна глупост!

— О, това не мога да знам — изрече той. Не бих казала, че се заливаше от смях.

— Алекс, много добре знаеш, че подобни снимки никога не са това, което изглеждат! Просто всичко е част от интервюто, това е! Но пък в реалния си смисъл от него не става добра новина, а е много възможно днес просто да не е имало нищо друго, за което да пишат!

— Може и така да е — изрече той абсолютно безчувствено. Беше ужасно — можеше поне да прояви благоприличието да ми се развика, да ме нарече нещо си или други такива!

— Честно ти казвам, това е пълен абсурд! Току-що говорих с редакцията на списанието и стана въпрос, че може би ще ги съдим! — Е, не беше съвсем така, но какво друго да кажа?! — Цялата тази работа е пълен абсурд! Когато бяхме в клуба, Джеймс беше въввлечен в бой с приятеля на Джени, Джо, поради което се наложи да избягаме! А после Джо разля върху роклята ми водка, та на Джеймс му се наложи да даде роклята ми на химическо чистене! И точно това ставаше, когато снощи ти се обадох! Именно това се опитвах да ти разкажа!

— Имаш предвид телефонното обаждане в четири сутринта?

— Съвсем същото — изрекох бавно. — Вечерта ми беше ужасна и просто ми се искаше да поговоря с теб, за да се успокоя. Съжалявам!

Никакъв отговор.

— Как мина изпълнението ви на живо?

— Добре. — Все същият безстрастен и равен глас. — Е, какви са ти плановете за днес? Да ти купят годежен пръстен ли? Или може би една бърза сватбичка във Вегас?

— Алекс, между мен и Джеймс няма абсолютно нищо! Знам как изглеждат отстрани тези глупави снимки, но... всъщност няма нищо такова! Единственото, което съм направила, откакто пристигнах тук, е да се проваля триумфално като репортер, да се скарам с Джени и да се опитвам да се свържа с теб! И на всичко отгоре съм само на косъм от уволнение! — Усетих, че когато изрекох това на глас, започна да ми прилошава.

— Само едно нещо във връзка с интервюирането — сигурен съм, че не е необходимо да ходиш в хотелската стая на своя обект в един през нощта, за да го интервюираш — отбеляза безжизнено Алекс. — Лично аз винаги съм успявал да остана с вдигнати гащи, когато са вземали интервюта от мен.

— Така ли? Сигурно защото нямаш голям опит в държането на гащите си на задника! — Думите се изстреляха от устата ми, преди да успея да помисля. Да, такива са рисковете на прибързаните приказки.

— Браво! Значи целият интернет е заял с твои снимки как се правиш на курва из Лос Анджелис с някакъв шибан актьор, с когото току-що си се запознала, и на всичко отгоре имаш наглостта да повдигаш въпроса за *мое* минало?! — Е, сега определено бях успяла да привлека вниманието му и да породя някакви емоции. Мамка му! — Тук ли е мястото, където аз отварям уста, за да кажа, че в началото на връзката ни ти излизаше и с друг мъж, при това зад гърба ми?

— Не, тук е мястото, където ти трябва да се успокоиш и да си дадеш сметка, че цялата тази работа е адски глупава и че аз никога не бих ти изневерила, и че понякога, просто понякога клюкарските уебсайтове обичат да публикуват пълни лъжи! — Как смее да се намира на другия край на страната за нашето първо жестоко скарване! Имах чувството, че буквално го чувам как мисли, макар че все така продължаваше да мълчи. — Виж какво, Алекс, единственото, за което те моля, е да повярваш на мен, а не на интернет! Не би трябвало да е много трудно, нали? — изрекох отчаяно. Чувствах се адски нещастна. В миналото подобен тип разговори никога не бяха минавали добре за мен. Освен това не е като да не ми беше минало през ума да прекрача

границите на професионализма с Джеймс — настройка, която надали спомагаше за придаване на необходимата достоверност на думите ми.

— Съжалявам, но всичко това изглежда ужасно странно — изрече накрая Алекс. — И просто не знам какво да кажа.

— Аз също съжалявам! Не исках да ти казвам всички онези неща! — подсмъркнах аз. — Просто съм станала параноична, защото откакто пристигнах тук, с теб не сме разговаряли нормално, а после и всичките тези снимки и глупости, и Мери тази сутрин ме събуди вбесена, и ти сега се държиш така...

— Анджела, задръж малко! — прекъсна ме Алекс. — Много съжалявам, но не мога да разговарям за подобни неща по телефона. Накрая ще се окаже, че сме си говорили само глупости. И после още повече глупости.

— Какво искаш да ми кажеш? Че няма да си говорим, докато не се върна ли?

— Връщаш се в неделя!

— Ама днес е вторник... — Прехапах устни. — Не може ли да ти се обадя по-късно?

Той издиша дълбоко и отсече:

— Съжалявам, но... нека аз те потърся, когато реша. Става ли? Чао!

Погледнах към телефона си, просто за да проверя, че не съм се излъгала — да, той наистина беше затворил. Наистина чудесно начало на един чудесен ден! По-добре вчера да се бях оставила на Джеймс да ме чука до безсъзнание, щом така и така пак попаднах в такава ситуация! Шибана глупава шибана съвест!

— Анджела, има те по интернет! — изпищя Джени откъм спалнята. — Станала си прочута!

Чудничко, просто чудничко!

* * *

С Джени ми трябваше доста повече време, за да я убедя да не пипа лаптопа ми и да не изпраща подробностите около моята персона право на „Перез Хилтън“. Тя си беше втълпила, че аз непременно трябва да се възползвам в максимална степен от новооткритата си

слава или най-малкото — да се запиша за някое риалити шоу и да уредя и за двете ни някакви подаръци. Аз, от друга страна, имах непреодолимото желание да се върна в леглото и да заспя, и да спя дотогава, докато хората по света престанат да четат клюкарските уебсайтове или интернет се счупи — което се случи първо. Обаче не можех да го направя. Трябваше да пускам материал за блога си, а утре — ако предположим, че Джеймс продължава да държи на мен — да извлека задника си от хотела и да продължа работата по интервюто. Може и да беше изпратил имейл до списанието, но все още не ми отговаряше по телефона. След като дадох тържествена клетва, че ще отида с нея на обекуска, успях да изпратя в другата стая леко раздразнената Джени, за да мога най-сетне да седна пред лаптопа си.

„ПРИКЛЮЧЕНИЯТА НА АНДЖЕЛА — ДОЛИНАТА НА СКЪРБИТЕ

Хмммм. Очевидно моето холивудско приключение не минава точно според плана. След като вече четете това, предполагам, че сте успели да се запознаете с тазсутрешните клюкарски уебсайтове и всички техни страници с прекрасни, направо великолепни снимки, които се съдържат там. Но за съжаление се оказва, че има и страници с не чак толкова приятни неща, а голяма част от тези страници се правят точно тук, в Лос Анджелис.

Вярно е, че преди да дойда тук, бях наясно с всичко това, защото кой не е пилял минути/часове/цели работни дни в четене на «Перез Хилтън»?! Хайде, стига, не ми казвайте, че на света има човек, на когото да не му се ще да надзърне в личните снимки от мобилния телефон на някоя звездичка от «Дисни»! Ала онова, което до този момент не знаех (въпреки всички доказателства в полза на противното), е, че някои от нещата в тези уебсайтове не само че не са напълно достоверни, но и често са толкова добре запознати с истината, колкото съм и аз с Брад Пит! Което ще рече — далече от нея! По дяволите!

Сигурно мнозина от вас си мислят, че е много забавно да си по тези уебсайтове, да бъдеш заснет как се

мотаеш с разни звезди из тузарски холивудски нощни клубове, но истината е, че точно както и във въпросните уебсайтове нещата невинаги са такива, каквито изглеждат.

Да се надяваме, че холивудският край на историята все още не е напълно невъзможен за мен... И все така чакам вашите препоръки за местата в Ел Ей, които трябва да посетя! Очаквам имейлите ви на адрес: нечактакаваглупачкачестнадума@thelook.com."

След като изпратих блога по имейла на Мери, молейки се за нейната пощада на всички познати богове, в това число дори на джина от лампата на Аладин, аз се заех да огледам внимателно моя гардероб и този на Джени в търсене на нещо в стил „наистина не съм направила нищо с Джеймс Джейкъбс“. Ала постепенно ми се изясни, че всичко, с което разполагахме, беше все едно излязло от замъка на „Плейбой“.

Абе кой нормален човек ще повярва, че спя с истинска филмова звезда?! Точно аз ли?! Това съм аз бе, хора, аз! Същата онази, дето така и не се научи да си подбира бельото поне в един и същи цвят, същата онази, която не е в състояние да си сложи спирала на миглите, без да си бръкне в окото, същата онази, която изглежда като кифла във всичко останало, с изключение на едни дънки. Същата онази, добре познатата ви Анджеела Кларк! Леко безполезно създание, което на двайсет и седем години все още не може да смени дори една електрическа крушка, а не изкусителка на филмови звезди, не страстна валкирия!

С тези безрадостни мисли аз се напъхах в дънките си (не онези, с които не приличам на кифла), а отгоре сложих един суичър на райета. И дръпнах ципа догоре. Всеки разюздан сантиметър от тялото ми вече беше скрит. Още от стаята си започнах да се потя като прасе, но важното бе, че всичко похотливо по мен беше покрито!

* * *

— Значи да разбирам, че „Бевърли Център“ не ти е харесал — изрече делово Джени, докато наместваше очилата си, след което се

изстреля като стрела от паркинга на хотела. — Да разбирам също така, че цял ден ще си скубеш косите за онези снимки. Права ли съм?

— Долу-горе — съгласих се мрачно с нея. Все още се чувствах в безтегловно състояние след разговора си с Алекс — дотолкова, че дори нямах сили да се уплаша от безразсъдното шофиране на приятелката ми.

— В такъв случай какво можем да сторим за теб, за да те извадим от дупката, в която си затънала?

— Ммммм — отговорих многословно, прокарвайки пръст по ръба на таблото пред мен. Хубавото на кабриолета поне беше това, че сега нямаше нужда да се притеснявам дали имам прическа или не — дори и да бях направила нещо за косата си, пак щях да приличам на чума. Кое не бях направила, разбира се. И, о, чудо на чудесата, слънцето се беше скрило зад няколко облака! С малко повечекъкъсмет може да завали и дъжд!

— Ммм... да! — констатира Джени. — Очевидно работата няма да бъде никак лесна! — Скочи на газта и продължи нехайно: — Слушай, ако някой ти каже „Лос Анджелис“, кое е първото, което ти идва наум?

— Какво?!

— За какво би се сетила? Какво е онова, с което лично за себе си свързваш Холивуд? — поясни тя.

Папараци. Руси коси. Силиконови гърди.

— Слънце?

— Нещо друго? — настоя тя и ме погледна за миг.

Това, че се чувствам изцяло не на мястото си. И че Алекс ми липсва. И че се притеснявам за Джеймс.

— Филми?

— Кои филми?

— Джени! — Наистина, ама наистина ми се щеше да можем да се върна в хотела и да се скрия в леглото си. — Какво точно имаш предвид?

— Захарче, просто се опитвам да те разсея, нищо повече! А за онова — да знаеш, че до утре ще бъде напълно забравено! Когато животът ти подхвърли топка, просто я хвани и побягай с нея до следващата база! — отбеляза с бейзболна метафоричност приятелката ми, докато паркираше бавно пред верига магазини. Блякави, тузарски,

красиво изглеждащи магазини. — Или върви с нея на пазар! — добави тържествено.

— Къде се намираме? — запримигвах аз и започнах да се озъртам наляво-надясно. Всичко беше толкова красиво! И толкова бяло! И толкова голямо! — Какво по-точно правим, ако смея да попитам?

— Каним се да пропилеем неприлично голямо количество пари! — ухили се Джени.

Щом колата беше предадена по живо, по здраво в сигурните ръце на момчето, което отговаряше за паркирането (нещо, с което никога няма да свикна), Джени ме задърпа напред по широката слънчева улица и покрай нас започнаха да се редят дизайнерски след дизайнерски магазин.

— Никога досега не съм искала толкова много да бъда проститутка! — изписках тихичко и сграбчих ръката на Джени. — Божичко, виждаш ли тази чанта?!

— Да, знам — здравей, Хубава жена! — кимна разбиращо Джени и стисна ръката ми в отговор. — Даже и аз бих спала с Ричард Гиър заради тази рокля, нищо, че вече е малко старичък!

— Боже, значи това бил той, „Родео Драйв“! — дивях се като малко дете аз. — И защо, за бога, вчера ме заведе в онзи скапан мол?

— Защото тук не можем да си позволим абсолютно нищо! — отсече тя и ме дръпна от витрината на магазина на Луи Вюитон, сдобила се с изобилие от петна от моите пръсти. — Но реших, че ще ти се отрази добре да се поразсееш малко.

— Не можем да си позволим нищо ли? — изписках и едва устоях на изкушението да не вляза в най-близкия магазин и да си купя гигантска шапка. И ръкавици. — Сериозно?

— Анджи, когато в Ню Йорк решим да пазаруваме, къде ходим обикновено? — погледна ме приятелката ми.

— В „Блумингдейлс“? В „Бергдорфс“? — Не бях в състояние да отлепя поглед от всички красиви неща по витрините около мен. Неща, които бях виждала само по списанията, включително и в „Look“, но които сега бяха точно пред мен, под носа ми! В магазин! Готови за купуване!

— Нямам предвид там, където ходим само да пробваме неща, но където никога не купуваме нищо, освен ако няма разпродажба! —

подчерта Джени. — А там, където наистина пазаруваме!

— Хммм. „Сенчъри 21“ и „Файлин“ — бях принудена да призная аз. — А когато теб те няма наблизо, за да ме спреш, и в „Гап“.

— Именно! А вчера аз изсмуках докрай кредитната си карта в „Бевърли Център“, така че тук наистина не можем да си позволим нищо! — С тези финални слова Джени измъкна от чантата си гланца за устни, добави един напълно излишен пласт към вече достатъчно обилното количество, а после постави един крайно необходим пласт върху моите бледи и изсъхнали устни. — Обаче няма нужда някой да знае това, нали? Нищо на този свят не може да се сравни с усещането да пробваш неща за хиляди долари! Това е най-доброто средство за поне временно забравяне на проблемите! Хайде!

* * *

Ако единственият ми проблем с Лос Анджелис беше фактът, че той не е толкова бляскав и величествен, колкото го мислех, булевард „Родео Драйв“ би разрешил всичките ми проблеми. От импозантните мраморни фасади на магазините, палмите, изпъстрили снежнобелия тротоар, та чак до портиерите с каменни физиономии, които охраняваха подстъпите към всеки дизайнерски магазин, това беше всичко, което бях очаквала от Ел Ей.

Да, момичетата с ботушите „Уг“ все още бяха навсякъде, но тук бяха сведени до една съвсем различна порода жени на Лос Анджелис. Не бях в състояние да отлепя очи от тях. Те бяха миниатюрни вейчици, точно като платинените блондинки в „Препечената филийка“ и „Бръшляна“, ала някак си изглеждаха далеч по-бляскави, далеч по-скъпи и ми беше адски трудно да определя на колко години беше коя и да е от тях. Дори и да искаше човек, не можеше да види етикетите на покупките, които носеха — освен ако не проследиш къде се връща асистент-продавачът, който им е отнесъл чантите до колите. Едно беше сигурно — те бяха бъкани с пари. Една от тях изскочи право пред нас, загледана някъде другаде, и определено ме стресна. Закова се на място и ни изгледа така, както аз понякога гледам кученцата от витрината на магазина за домашни любимци близо до „Блумингдейлс“ — сякаш

бяхме сладки, но тя нямаше желание да се доближава до нас, за да не би да ѝ се изпишкаме върху дрехите. Или нещо по-лошо.

— Е, какво искаш да пробваме първо? — обърна се към мен Джени в блажено неведение за отношението на момичето към нея. — „Диор“? „Долче и Габана“?

— Не, ето там! — възкликнах и посочих към другата страна на булеварда към една разкошна витрина, пълна с роклички като на балерини във всевъзможни нежни цветове. — „Миу Миу“ е моята мечта!

* * *

След втората чаша шампанско в магазина вече бях повече от готова да се съглася, че в крайна сметка и Холивуд си има своите достойнства. Джени беше облечена от главата до петите във висша мода — божествена бронзова бухнала поличка, която трептеше на тънкото ѝ кръстче, и дванайсетсантиметрови платформи, които я караха да пристъпва като в паници.

— Как ги усещате? — Ненормално привлекателният продавач прихвана нежно крака ми в ръката си и закопча сребрилата каишка на изящните сандали с пайети, които пробвах.

— Прекрасни са! — измърках. Но вътрешно се ужасявах да се изправа на тези тъй тънички токчета. Запитах се кога най-сетне ще започна да се чувствам повече като Кайли и по-малко като Лили Савидж, когато пробвам типично женски неща.

— Знаете ли, мисля, че точно днес разполагаме с една от чантите, които си вървят с тях! В склада е! — прошепна ми продавачът. — Непременно трябва да проверим дали наистина си върви с обувките!

— Съгласна съм — кимнах, втречена в краката си. Как е възможно нормална жена да обуе ботуши, когато живее в Лос Анджелис?! Та били те и „Уг“! Да, в Ню Йорк вали сняг, студено е и там просто не можеш без божествената закрила на ботушите, обаче тук?! Тук можеш целогодишно да си вървиш само по тези магически творения на „Миу Миу“! Впрочем дори няма нужда да вървиш — това

беше перфектното място за носене на обувки за лимузини. Може би точно затова всички непрекъснато се придвижваха с коли.

Извадих блекбърито си, за да запълня времето, докато новият ми най-добър приятел — продавачът на обувки, издирваше чантата в склада. Този мобилен телефон-компютър беше все още новост за мен. Като че ли мобилният ми телефон не ми влече достатъчно неприятности с факта, че могат да ме намират навсякъде и при всякакви обстоятелства, та сега и да бъда длъжна да отговарям редовно и на имейли! Ужас! Под „навсякъде и всякакви обстоятелства“ разбирате пияна. Но преди да бях успяла да върна обратно блекбърито в моята (изключително раздразнена, че е обкръжена от толкова много по-млади красавици) чанта, то започна да бръмчи в ръката ми.

— Ало? — отговорих автоматично, без да поглеждам дисплея.

— Анджела, обажда се Джеймс.

Ужас, Джеймс! За последните петнайсет минути бях дотолкова омаяна от красотите наоколо, че бях забравила за всичките си проблеми.

— Анджела, там ли си още?

— Да. — Започнах да махам енергично по посока на Джени. Не можех да се справя с всичко това сама. Дори и в сандали за осемстотин долара. Всъщност *особено* в сандали за осемстотин долара!

— Исках само да ти кажа, че много съжалявам за снимките. В момента Блейк прави всичко възможно да ги накара да ги свалят от уебсайта. — Звучеше искрено притеснен за мен. Но пък нали е актьор — може да си звучи така, както иска! — Ти добре ли си? Обадохме се в твоето списание — всичко ще бъде наред!

— Ами свари ме леко неподготвена, но... — И преди да успея да довърша изречението си, Джени грабна телефона от ръката ми и взе на бегом разстоянието до другия край на магазина.

— Джеймс? Джени е! — чух я да казва, преди да изчезне от обхвата на моя слух. Започнах да разкопчавам каишките на сандалите, които бяха на краката ми, но очевидно бяха изработени от елфи, защото дебелиите ми (от горещината в Лос Анджелис) непохватни пръсти изобщо не можеха да се справят с тях.

— Ами, не знам, никак не е наред — дочух отново гласа на приятелката си, която пак се появи от дъното на магазина. — Но сега

се опитвам да я поразсея мъничко. Пазаруваме!

— Джени! — просъсках ѝ аз. — Върни ми шибания телефон!

— Ние сме в „Миу Миу“! — рече тя в телефона, намигна ми и вдигна ръка, за да ме спре. — Да, мисля, че ще бъде много щастлива. Окей, сега ще те свържа с един човек!

И докато успея да се измъкна от прекалено скъпите за мен обувки, моето блекбъри вече беше в ръката на прекрасния ми продавач, който тъкмо се беше върнал и държеше в ръка нещо дълго и обезоръжаващо блестящо.

— Но, разбира се, господин Джейкъбс! — изрече мазно той, затвори и ми върна телефона. И красивото блестящо нещо. Почувствах се като котенце, на което са връчили топче за пинг-понг. Блекбъри или блестяща чанта. Блекбъри или блестяща чанта.

— За какво беше всичко това? — попитах Джени, ала без да свалям очи от чантата. Беше дълга и елегантна, и заоблена, подобно на моливника, който ми подариха, когато станах на осем години. Но за разлика от моливника, който ми подариха, когато станах на осем години, това нещо тук имаше етикетче за петстотин долара, скрито дискретно в красивите гънки на чантата, зад блестящите златни, проблясващи във всички цветове на дъгата камъчета. О, и малка кожена каишка, която да плъзвам на китката си, така че никога, ама никога да не я изгубя. Дори и в съня си. — Джени?

— Да ти кажа, няма да е зле да се оставиш да те снимат и с други известни личности! — отбеляза тържествено тя и ме прегърна. — Джеймс иска да плати обувките ти. Всъщност нашите обувки! Но ако той каже, и двата чифта ще бъдат за теб! Поръча да ги запишат на неговата сметка и ми предаде да ти кажа, че утре ще се видите както ви е уговорката.

— Ти майтап ли си правиш с мен? — извиках стреснато, загледана в гърба на продавача, който тъкмо отнасяше чантата и обувките към касата, а после започна да си шепне нещо с колегите си. — Той не може да прави такова нещо! Ние не можем да му позволим да прави подобно нещо!

След тези думи се нацупих, защото веднага си представих как ли ще реагира Мери, когато разбере, че съм приела обувки и чанта от Джеймс. И точно до момента, в който продавачът замени празната ми

чаша от шампанско с две огромни, завързани с ярки панделки кутии, аз наистина си мислех, че трябва да откажа подаръците. Нещо такова.

— О, Анджи, Анджи, Анджи! — разроши щастливо косата ми Джени широко ухилена. — И той може, и ние можем! Боже, колко е хубаво! А сега накъде?

* * *

Дарбата на Джени за пазаруване можеше да се равнява единствено на дарбата ѝ за ядене. Така, след като напазарувахме в бутика на „Миу Миу“, след като пробвахме какви ли не неща в магазините на „Долче и Габана“, „Кавали“ и „Гучи“, тя най-накрая се предаде. А лично аз отчетох, че дори „Ла Перла“ няма да ми достави щастието, което очаквах от неземното им бельо на празен стомах.

— „Тифани“ не би трябвало да бъдат част от търговски център — отбелязах, докато разрязвах вездесъщия лист маруля в чинията си. — Няма значение колко луксозен е този търговски център! Просто не е правилно!

— Да бе, голяма работа! — махна с ръка Джени, облегна се назад, затвори очи и се усмихна на искрящото слънце. — Хапвай си рачешките кексчета и престани да дъвчеш Лос Анджелис!

— Добре де, ще оставя този град на мира, ако ми разкажеш какво си правила, когато си била преди тук! — реших да заложа аз. — Искам да чуя всичко за танцувалната ти афера! И как изобщо тези „Пусикет долс“ са си позволили да те изпуснат!

— Стига! — отсече Джени, все така зареяла поглед в далечината. — Това колибри ли е?

— Да, колибри е, макар че може би ще се окаже най-приятното нещо, което съм зърнала тук — отвърнах, докато наблюдавах миниатюрната птица как се стрелва над масата ни и започва елегантно да кръжи над огромния букет с цветя до нас. — Обаче не си мисли, че с това ще ме разсееш! Хайде кажи, наистина ли танцува тогава?

— Да.

— Прави ли стриптийз?

— Не беше стриптийз — беше бурлеска.

— Добре де, ама ти съблича ли се?

Тя въздъхна, най-сетне благоволи да погледне към мен и отговори:

— В номера ми нямаше никакво събличане.

— Тогава защо си се върнала толкова скорострелно в Ню Йорк? — попитах, докато разбърквах диетичната си кола със сламката. — Защо, щом като двете с Дафни сте били толкова възхитителни? Да не би танцуването да е довело до други неща?

— Може би — засмя се тихо приятелката ми. — Поне за Дафни доведе до други неща. Други неща, свързани с мъжете, които идваха да ни гледат как танцуваме. Други неща за пари.

— Дафни го е правила за пари? — възкликнах аз. И ако се вярва на хората от съседната маса, които изпуснаха звучно приборите си, направих го твърде високо. — Дафни е била проститутка? — добавих тихо.

— Не мисля, че тя би го определила точно по този начин — отбеляза дипломатично Джени. — Може би по-скоро момиче на повикване. Навремето го смяташе за доста бляскаво занимание.

— А ти не, така ли? — продължих да разпитвам. — Искам да кажа, не си го мислела за бляскаво, така ли? Сигурна съм, че е било точно така! Нали?

— Можеш да ми вярваш, но в тези момчета нямаше нищо бляскаво — отвърна многозначително тя.

— Значи не си го направила, нали? — И дузина колибри да се бяха появили в този момент, всички до едно изпълняващи синхронен танц, не биха могли да ми привлекат вниманието.

— Разбира се, че не съм го направила! — отсече Джени. — Но все пак си беше изкусително. Изведнъж Дафни се оказа с много пари, престана да ходи на прослушвания, започна да пропуска представленията ни. Накрая окончателно спря да танцува, а аз се чувствах странно да танцувам сама. Особено след като Дафни беше започнала да се сдобива с конкретна репутация. Сигурно щеше да ми бъде много по-лесно и аз да бях тръгнала по същия път, но някак си не можах да го направя.

— Затова се върна в Ню Йорк? — Не бях привикнала да гледам приятелката си как се гърчи. И гледката изобщо не се оказа толкова забавна, колкото си мислех, че ще бъде.

— Да, наистина се върнах в Ню Йорк — отвърна, вдигна очи и ми се усмихна ведро. — И добре че съм го направила, иначе лошо ти се пишеше!

— Но тя вече не се занимава с това, нали? — не можах да не попитам аз, макар да виждах ясно, че Джени всячески се опитва да смени темата. — Вече не... сецаш се...

— Анджи, честно да ти кажа, плашиш ме, че на твоята възраст все още се срамуваш да изречеш тези думи! Добре де, вече не го прави! Напусна, след като... приблизително, след като аз напуснах. Започна да ходи с някакъв богат старец и вече нямаше нужда от дребни. А сега вече печели доста добре като стилист, така че... — Не довърши.

— Липсва ли ти животът тук? — попитах, макар да не исках. Тя беше моята Джени, моята страхотна Джени от великия Ню Йорк, а не частна танцьорка на Дафни от Лос Анджелис!

— Сега вече е различно. Това беше преди много време. Вече отдавна не съм на двайсет и две и всичко е много различно. — Погледна ме усмихнато. — Все пак е хубаво отново да усетя това ярко слънце! Но иначе като че ли не искам от града същото, което исках, когато преди бях тук. Обаче не знам какво точно искам!

— Е, ще го измислиш — кимнах, наблюдавайки я как се преструва, че не ѝ пука. — Винаги измисляш нещо!

— Да, бе! — кимна Джени и измъкна яркожълтите си обувки от „Миу Миу“. Бяха красиви. — Винаги се сецам, нали?

— Направо не мога да повярвам, че си водила толкова бурен живот! — възкликнах. Да, Джени никога нямаше да престане да ме удивлява. Не познавах друг човек като нея. Независимо колко време прекарвахме заедно и независимо колко дълго говорехме, тя винаги успяваше да ме изненада с нещо, всеки божи ден. Някой ден — просто с пакетче шоколадови бонбонки с фъстъчено масло, други път — с факта, че някога е била танцьорка в бурлеска, докато приятелката ѝ е била проститутка от най-висока класа. — Чудя се само как успяваш да стоиш всеки ден зад онова бюро на рецепцията, без да откачиш?!

— Ами, не знам — промърмори тя, измъкна две къдрици от опашката си и започна да ги оглежда за нацъфтели краища. — Сигурно защото за известно време си имах Джеф, за да ми помага да не мисля за работата си. Но иначе... не знам.

В продължение на следващите няколко минути се хранихме в пълна тишина — Джени, концентрирана върху салатата си, моя милост — болезнено усещаща продължаващото и до този момент възмущение на сервитьора, когото имах нещастieto да попитам дали рачешките кексчета не вървят с пържени картопки. Не вървели.

Първа се обади Джени.

— Какво смяташ да правиш с Джеймс? — попита.

— Какво имаш предвид? — отложих отговора си аз, защото не го знаех.

— Просто на мен ми се струва, че щом гаджето ти вече си мисли, че спиш с някакъв суперготин тип, който е хлътнал до уши по теб, нищо не ти пречи и да спиш — отбеляза логично тя.

— Той изобщо не е хлътнал по мен! — отвърнах инатливо, но вътрешно не успях да сдържа усмивката си при мисълта, че може и да е хлътнал. — Само защото накара няколко магазина да ни дадат безплатно стока не означава нищо, Джени! За него това не е нищо! Все едно ти да позволиш на някой твой приятел да се нанесе безплатно в хотелска стая. Просто един от бонусите на работата.

— Честно да ти кажа, бих могла лесно да свикна с подобни бонуси — отбеляза тя и ухилено вдигна повторно новите си обувки. — Окей, съвсем сериозно! От онова, което видях снощи, съм повече от сигурна, че той те харесва!

— Не, не ме харесва! А дори и да ме харесва, което не е вярно... — не довърших, заета с ровене в чантата си. Майната им на режимните разходи — това тук отива в служебната кредитна карта! — ... това мен изобщо не ме касае!

— Но щеше, ако нямаше гадже! — изтъкна Джени и си открадна парче рачешко кексче от чинията ми.

Обмислих следващото си изречение много внимателно, защото бях сигурна, че тя ще се залови за всяка моя дума.

— Ако няхах гадже и ако не бях на работа, и ако той не беше толкова известен актьор — може би — отсякох.

— О, Господи! Ама ти също си хлътнала по него! — плесна щастливо с ръце Джени. — Знаех си! Още снощи бях сигурна! Анджи, колко пъти човек получава подобен шанс, а? Колко пъти човек изобщо получава подобен шанс?!

— Няма значение — погледнах надолу и се изчервих от глава до пети. — И няма значение също така колко готин е той и колко ме харесва. Това е просто работа! Дори и в момента да не изглежда така, това пак си остава просто работа!

— Май вече забрави онази част с гаджето — отбеляза Джени и ме погледна изпитателно. — А аз бях си помислила, че Алекс е напълно достатъчен като причина. Интересно!

— Няма нищо интересно! — поправих я аз. — Това просто се подразбира.

— Значи нещата при вас са добре? И той не е побеснял заради снимките?

Знаех, че няма никакъв смисъл да крия разни неща от Джени. Защото после, когато наистина имах нужда от помощ, това скриване щеше да ми се върне много солено. А нуждата от помощ беше почти постоянно състояние при мен.

— Всъщност той не беше особено очарован от тях — признах. — Но иначе всичко ще се нареди.

— Аха, и аз така си помислих! — кимна Джени. — Той е абсолютен ревнивец!

— Не е ревнивец! Или е? — изгледах я аз. — Какво те кара да мислиш така?

— Стига, Анджи! — Тя изтри ръцете си в салфетка, а после стегна опашката си. — Алекс е типичният собственически тип мъж. Не получаваш любовните песни или уж случайните появи в три през нощта само защото „искал да те види“ току-така! Той държи да се увери, че неговото си е негово. Поради което просто не мога да си го представя да бъде спокоен при мисълта, че ти се разхождаш из Холивуд с някакъв прочут и адски готин актьор, докато целият свят ви гледа! Права ли съм?

— Просто казах, че той не беше особено очарован от снимките — промърморих и подадох кредитната си карта на сервитьора, без изобщо да поглеждам сметката. — Но иначе всичко ще се нареди, нали?

— Той е твой приятел, не мой, така че не бих могла да знам — отсече тя и ми подаде гланца си за устни. Тази жена наистина е станала голям педант спрямо външния си вид! — Ти какво мислиш?

— Мисля, че вече е крайно време да престанем да говорим за мъже, да отидем да си приберем колата, а след това да отскочим да поплуваме! — отсякох и поех кредитната си карта и разписката от сервитьора. — И ако намерим някакъв спа център или нещо подобно, можем да си направим масаж! В крайна сметка това все пак си е твоята ваканция, а до утре в единайсет аз нямам никаква работа!

— Не мога да не ти призная, Анджи — изрече ухилено Джени, изправи се и започна да събира чантите с покупките ни, — че винаги съм харесвала начина, по който мислиш!

ОСМА ГЛАВА

Точно до момента, в който лимузината на Джеймс спря пред хотел „Холивуд“ в единайсет и четири минути сутринта, аз очаквах телефонното обаждане на Блейк, с което ми съобщава, че няма да дойдат и интервюто се отменя. Обаче ето че те се появиха и ето ме и мен, с гигантските слънчеви очила на Джени, в ръка с чашка кафе от „Старбъкс“ и (красивата ми, но с всеки изминал ден все по-износваща се) чанта на Марк Джейкъбс през рамо. Поех си дълбоко дъх, задържах го и отворих вратата на колата. И ако вчера си бях мислела, че Алекс е крайно притеснен, а Мери — ядосана, то това е било, защото не бях виждала Блейк.

— Ето защо тези проклетите интервюта в стил „един ден от живота на“ не се получават! — започна гръмовната си реч той още в мига, в който лимузината се отлепи от бордюра пред хотела. — Не искам да те чувам да казваш каквото и да било, докато не се върнем в хотела! Точно затова трябваше да се срещнем за един час в някой хотелски апартамент, придружени от отговорник за връзките с обществеността и охранител, и това изобщо нямаше да се случи!

Не можех да споря с тази безупречна логика.

— А там щеше ли да има минерална вода? — обади се невинно Джеймс.

— Разбира се! — скастри го Блейк, но без да отлепва от мен хвърлящите си гневни искри очи.

— А от онези миниатюрни пастички?

— Не, защото този месец си на диета! — отсече асистентът му, скръсти бясно ръце и ме погледна унищожително.

— Блейк, успокой се, моля те! Анджела няма никаква вина за това! — постави внимателно ръка Джеймс върху рамото му. Аз пък свалях слънчевите си очила и го дарих с най-невинния си поглед.

— Така е, както вече ти казах, снимките са изцяло твоя грешка! — избоботи Блейк, но все така гледащ към мен. — Твоя е грешката

също така, че тя е все още тук! Обаче казвам и на двама ви — бяхте дотук! От този момент нататък няма да се отлепя от вас!

— Ясно, Блейк — усмихна се мило Джеймс. — Обещаваме, че ще играем по твоите правила. Но ако ще се наложи да говорим в продължение на цял час, аз определено ще имам нужда от кафе! А тъй като „Кофи бийн“ е точно зад ъгъла, какво ще кажеш да си вземем по едно? Знаеш колко мразя хотелските кафета!

— Хубаво — просъска Блейк, все така не отлепящ очи от мен. Зачудих се дали няма да е най-добре отново да си сложа очилата. — Тя да отиде да ти го купи!

— Искаш Анджела да излезе от моята лимузина и да поръча любимото ми кафе в любимия ми магазин за кафе, който често посещавам? — изрече най-невинно Джеймс, протегна ръка и хвана моята. Аз едва се сдържах да не се изхиля. Нерви, това са само нерви. — Блейк, не мислиш ли, че това само ще разпали още повече огъня? Знаеш, че там непрекъснато гъмжи от папараци!

— Да, гъмжи — изгъгнах аз.

— Казах ти да не си отваряш устата, докато не стигнем в хотела! — срязва ме автоматично Блейк, но веднага тръгна да излиза от колата.

Задържах дъх, докато вратата зад него се затвори.

— Съжалявам! — промърморих накрая. — Знам, че не е смешно, но...

— Само секунда, Анджела! Хей, Джак! — извика Джеймс, стисна ръката ми, а после натисна бутона за микрофона, за да говори с шофьора. — Струва ми се, че докато спирахме, забелязах някакви фотографии! Какво ще кажеш да потегляме, а? Като например към „Пинкбъри“ на Бевърли Драйв?

Силуетът от другата страна на матираното стъкло кимна и колата се изстреля напред.

— Най-сетне! Какво облекчение! — въздъхна Джеймс и опъна ръце по цялото протежение на седалката. — Откакто онези снимки излязоха в интернет, Блейк вече окончателно откачи.

— И смяташ, че сега няма да откачи още повече, така ли? Имам чувството, че веднага ще се обади в редакцията на моето списание! А вече ме предупредиха, че съм само на една крачка от уволнение. И ако той им се обади...

— Той няма да им се обади — изрече спокойно Джеймс и бръсна някаква несъществуваща пращинка от тъмносинята си риза. — Колко пъти трябва да ти казвам, че Блейк няма власт да взема никакви решения! А и от списанието няма да те уволнят. Веднага щом снимките излязоха, аз им изпратих имейл. Припомних им, че това интервю ще го дам само на теб и те много добре го знаят!

— Направо не мога да те разбера! — възкликнах и започнах да разтривам слепоочията си, като се стараех да не мисля за това, че ризата е в същия цвят като очите му. — Единственото, което съм направила до този момент, е да ти причинявам неприятности. Можеше да си имаш истински репортер, можеше да направиш само онова едночасово нещо в хотелската стая, за което говореше Блейк, и така да си спестиш цялата тази суматоха и проблеми. А снимките — не те ли притесняват? Или поне дразнят?

— Ти не си ли правила проучване за мен, преди да се запознаем, а? — погледна ме Джеймс и поклати глава. — В интернет има далеч по-лоши мои снимки. Снимки, видеозаписи... Все неща, които в никакъв случай не бих показал на майка си. И защо тогава ще искам да седя в специална стая и да повтарям същата стара песен за следващия си филм, за това, защо обичам да живея в Лос Анджелис, липсва ли ми Великобритания и прочее глупости, когато мога да си похапвам бургери и да говоря за истинските неща с теб?

— Логичен довод — съгласих се аз. — Но не си ли поне мъничко притеснен заради снимките?

— Притеснен съм само защото те притесняват теб! Иначе — сви рамене той, — лично аз съм им свикнал. А и жените, които са на тях с мен, също обикновено са им свикнали.

Дори не се изчерви! Затова аз се изчервих и заради двама ни.

— Съжалявам! Очевидно още тогава трябваше да кажа нещо. Но истината е, че в мига, в който зърнеш фотографите, обикновено вече е твърде късно — рече той, загледан през прозореца. Аз също погледнах и зърнах табелата на Бевърли Хилс, поставена наред безупречно подстригана морава. Е, не точно като знака на Холивуд, но не по-малко бляскава от него. — А как беше приятелката ти, когато се прибра снощи? — попита той.

— Джени ли? Не може да се каже, че ме посрещна с отворени обятия — признах аз. — Но днес почти се успокои от пазаруването.

Между другото, много благодаря! Това е... как да се изразя... истинска лудост! Нямахте нужда да го правиш!

— Моля, няма защо — махна с ръка той, за да парира благодарностите ми. — Ами другия ти приятел, Джо?

— Не съм го виждала. Още веднъж се извинявам за поведението му. Очевидно наистина има някакъв проблем! — И наистина, все още не можех да повярвам колко жалко се бе държал Джо. — А и както ти казах още онази вечер, той не ми е приятел!

— Да, той е малко... — Замисли се. После махна с ръка. — Няма значение! Да знаеш, че в живота няма такъв проблем, който да не може да бъде разрешен от замръзнало кисело мляко!

— Боже господи! Ти си истинска жена! — засмях се аз. — Ще ми се да те чуя как изричаш това в Шефилд!

— Млъквай и си вади портфейла! — отсече весело той, докато колата спираше. — Сега ти черпиш!

— Със замръзнало кисело мляко? — подвикнах му аз, докато се измъквах от лимузината след него. — Звучи ми като справедлива отплата за всичко, което ни купи вчера.

— Може, обаче за онези неща не съм длъжен да плащам! А това тук е много скъпо кисело мляко!

— Очевидно напълно забрави откъде си тръгнал, Джим Джейкъбс! — подкачих го аз.

* * *

Оказа се, че замръзналото кисело мляко „Пинкбъри“ има почти магически свойства. Докато Джеймс трупаше върху своето ананаси и ягоди, аз покрих моето с шоколадови топчета и парченца шоколад. И на всичко отгоре ми върнаха ресто от десетачката. Жестоко!

— Направо не мога да повярвам колко е вкусно! — промърморих с уста, пълна с млечното удоволствие. — Киселото мляко не трябва ли да е безвкусно и здравословно?

— То си е здравословно — или поне беше, докато не го засипа с всичките тези боклуци! — отбеляза шеговито Джеймс. Улицата около нас беше пълна с красиви мъже с огромни мускули и златист тен, както и поредната порция от вездесъщите момичета „Уг“.

— Какво ще кажеш да продължа да те запознавам с моите любими кътчета в Лос Анджелис? — продължи след малко той, докато вървахме по пътя покрай всичките жени, които ни зяпаха, и всичките мъже, които се преструваха, че не ни зяпат. Единствената разлика днес бе, че вече зяпаха и мен, а не само него. — Какво ще кажеш за „Гроув“? Още малко пазаруване? Това би трябвало да те развесели!

— Извинявай, Джеймс, но... — промърморих и сведох глава. Защо всичко в Лос Анджелис е толкова открито? Какво ли не бих дала сега за една сенчеста странична уличка или метростанция! — Разбирам, че не искаш обичайния тип интервю със заседяване на едно място, но не може ли поне да отидем някъде, където е... не знам... където не е чак толкова открито?

— Може би „Бевърли Център“? — изгледа ме Джеймс, глътна последната лъжичка от киселото си мляко и хвърли кофичката в близкото кошче. — Или на „Мелроуз“? Макар че там сигурно ще има папараци.

— Навсякъде ли, където отидеш, има папараци? — попитах, активно игнорирайки две момичета с малки кучета и огромни чаши кафе, които ни зяпаха от отсрещния тротоар.

— Долу-горе — сви рамене той. — Но както вече ти казах, това не е проблем.

— Напротив, проблем е! — промърморих, докато оглеждах група дребни пубертети, облечени от глава до пети във висша младежка мода, най-нагло сравняващи истинския Джеймс Джейкъбс и „мистериозното момиче“ с изображенията от своите блекбърита. — Поне за мен със сигурност е проблем! Извинявай.

— Няма защо да се извиняваш! — отсеке Джеймс и демонстративно ме прегърна. Имах чувството, че чувам как цялата улица си поема дъх. — Щом за теб е проблем, значи и за мен е проблем! Кажи сега, ако точно в този момент би могла да се пренесеш магически някъде, къде би избрала да отидеш?

— Ню Йорк?

Джеймс се усмихна и рече:

— Е, за половин час не мога да те пренеса на другия край на континента, но мога да сторя нещо не по-лошо от това!

* * *

Върнахме се в лимузината, с която напуснахме Бевърли Хилс и поехме през Холивуд, и продължихме още напред — до момента, в който Джеймс не почука по разделителното стъкло, за да даде знак на шофьора Джек да спре. В мига, в който пристъпихме навън, аз се почувствах като у дома си. От момичетата с тен, огромни ботуши и миниатюрни панталонки нямаше и следа. На тяхно място се виждаха бради, разнебитени стари коли и карирани ризи. „Старбъкс“ беше заменен от ъглови кафенета, „Ърбан Аутфитърс“ — от смесени магазини, а огромните мултиплекси — от миниатюрни кинозалони. И макар че оттук океанът не се виждаше, красивото синьо небе бе обрамчено от хълмове и високи планини.

— Харесва ли ти? — попита Джеймс и се подпря на абсурдно натрапващата се в тази обстановка лимузина. Не можех да повярвам, че се намираме само на десетина минути път с кола от Холивуд.

— Харесва ми — кимнах и прекарах дръжките на любимата си чанта през главата си. — Къде се намираме?

— Лос Фелис — отговори той. — Това е най-близкото място, напомнящо за дома, до което можех да те заведа, без да използвам самолета.

— Сигурна съм, че пицата не е чак толкова добра, колкото в Бруклин — отбелязах, докато се оглеждах. Тук нито един човек не ни зяпаше. — Окей, в такъв случай да се захващаме за работа! Къде ще направим интервюто?

— Ето там! — посочи той един малък мрачен вход зад мен. — След теб!

Джеймс отвори и от слънчевата улица се озовахме в миниатюрен, сумрачен бар. Минах през ресните и примижах. Подобно на нощния клуб „Теди“, и тук имаше червени сепарета, само че те бяха тапицирани с напукана винилова кожа, а не с кадифе. Луксозното лустро на купения блясък на Стария Холивуд, символизирано от Джесика Симпсън, беше изцяло заменено от истинската класа на старата школа, символизирана от леко застоялия мирис на няколко десетилетия бурни нощи. На миниатюрната сцена в центъра на залата имаше барабани, няколко китари и едно пиано.

— Здравей, Джеймс! — достигна до нас глас иззад бара, опънат по цялата задна стена на помещението и осветен от антични лампи от онова време. Само дето имах чувството, че са толкова антични, че всеки момент могат да се разпаднат, ако ги докосна. Момичето, което поздрави Джеймс, имаше буйна огненочервена коса и ярка, черна очна линия. — Вземи си, каквото искаш. Аз ще поизляза малко.

— Благодаря, Марина! — кимна Джеймс и седна на пианото. — Добре дошла в „Дрезден“! Това е най-любимият ми нощен клуб в цял Лос Анджелис! Никакви папараци.

— Ти свириш? — изгледах го изумено, докато се настанявах до него.

— Да, свиря — усмихна се той, вдигна капака и изсвири няколко нежни акорда. На фона на този сумрак, загледана в свирещия на пиано Джеймс, имах чувството, че съм много далече от всичко. От снимките в уебсайта, от Алекс, от Мери... Поставих пръсти върху хладните клавиши на пианото и се загледах в клавиатурата.

— Свириш ли? — попита той.

— Не. Не мога да свиря дори на свирка.

— А пееш ли?

Погледнах право в тъмносините му очи и се изсмях високо.

— Не, не мога да пея! Но стига вече! Нали дойдохме тук да правим интервю?

— Така е — кимна той и затвори капака на пианото. — Просто се чувствам малко като измамник да премина през цялата типична актьорска процедура с теб. Защото журналистите са тези, които създават образа на актьора. Именно техните въпроси създават заглавия от рода на: „Обичам уханието на океана в спокойна лятна нощ“!

— Мога ли да те цитирам? — изгледах го закачливо. — Защото нямам никакви въпроси за уханието на океана, по което и да е време на деня или нощта, а този ми се стори доста добър.

— Окей, предлагам да го направим така — рече Джеймс. — Ти ми задаваш въпрос, а после аз ти задавам въпрос. Това значително ще намали напрежението.

— И ще ми даде идеи за следващи въпроси — кимнах аз и започнах да ровя в моята (пълна с какво ли не, но никога с химикалка, когато ти трябва) чанта. — Тъй като вече изхвърли диктофона ми в

Тихия океан, съм принудена да мина на стенография. Така че малко по-бавно, ако обичаш.

— Ще го карам точно толкова бавно, колкото на теб ти харесва.

Отказах да се изчервя. Категорично отказах!

— И така, стари ми друже Джим Джейкъбс — започнах с най-професионалния си маниер аз, като прочистих гърлото си. — Кои са трите ти любими албума?

— По-кратко, и много съжалявам, че трябва да го кажа, но този въпрос не е много оригинален — изрече той и се престори, че се прозява. — Добре де, така. Та значи: „Смит“ на „Смит“, „Няма значение“ на „Нирвана“ и „Различна класа“ на „Пълп“. Защото си знам, че ще раздухаш до небето факта, че съм от Шефилд.

— Е, би могъл да кажеш и „Деф Лепард“ — отбелязах, докато записвах отговорите му и се питах дали същите тези албуми и състави биха се оказали в списъка на най-слушаните от него в айпода му. Сякаш щяха да бъдат и в моя.

— Сега е мой ред! — отсече Джеймс и изпъна ръце над главата си, наслаждавайки се на мига. — Анджела Кларк, защо се притесняваш толкова много за това, какво мислят хората?

— Би могъл просто да ме попиташ за трите ми любими филма — опитах се да се измъкна аз.

— Чакам отговор!

— По-кратко, и съжалявам, че трябва да го кажа, но не е чак толкова оригинално — цитирах неговия отговор аз и повторих протягането му, обаче си вдигнах косата на опашка, преди да е успяла да се свлече обратно пред лицето ми. — Не се притеснявам. Сега е мой ред!

— О, не мисля! — поклати глава Джеймс. — Мислиш ли, че не забелязах как се ужаси, докато онези момичета пред сладкарницата за кисело мляко ни гледаха? И макар че ти казах милион пъти, че няма да имаш никакви проблеми в работата си, ти продължаваш да се притесняваш за интервюто и за списанието! Така че изобщо не се опитвай да ме залъгваш, че не се притесняваш!

— Не ме предупреди, че трябва да бъда откровена с теб — промърморих и отмахнах един непокорен косъм, залепнал за гланца ми. Знаех си, че от мен никога няма да стане дама. — Просто ми каза, че трябва да отговоря на твоя въпрос и аз отговорих.

— Окей. Сега е твой ред.

— Аха! — извиках леко изненадана. Не бях очаквала да се измъкна толкова леко, но сега не беше моментът да насилвам късмета си. — Три неща, без които не можеш, когато си на път?

— Едно дребно магаре, Майкъл Кейн и клещички за нокти на краката — отговори Джеймс, като ме гледаше абсолютно сериозно. — Сега е мой ред.

— Изобщо не си смешен!

— Петдесетте милиона души, които са гледали последния ми филм, няма да се съгласят с теб.

— Ще запиша точно това, ако не ми отговориш сериозно!

— Тогава и ти ми отговори!

— Добре — въздъгнах. — Наистина малко се притеснявам.

— Благодаря за откровеността! А сега ми кажи защо!

— Защо ли? За теб ще бъде ли толкова лесно да ми отговориш защо *не си* притеснен? Защото не може всичко това да не ти се отразява по някакъв начин! Даже да ти се случва всеки ден, че и по два пъти на ден, просто не мога да разбера как си в състояние да го подминаваш с лека ръка и да очакваш всички останали да правят същото!

Джеймс се приведе напред и постави висящите кичури коса зад ухото ми. Накрая изрече тихо:

— Защото не е реално. Знам, че тези снимки не са реални, хората, които обичам, също знаят, че не са реални. Това е просто поредният образ. Дори и това интервю — независимо от чудесния начин, по който си прекарваме, и независимо че на мен ми е много приятно да бъда с теб — пак ще достигне до списанието ти като интервю с образ, който създаваме. Въпросите, които ми задаваш, не целят да отговорят на това, кой съм аз всъщност. Те не се интересуват от суровите факти. Целта им е да отговорят на нещата, които вашите читатели искат да знаят за онзи Джеймс Джейкъбс, когото са гледали непрекъснато по всички ленти, които съм направил!

Тук вече не знаех какво да кажа. Защото той беше почти прав.

— Анджела, няма никакво значение, че всички извън този клуб си мислят, че в момента се чукаме като зайци! Защото ние с теб знаем, че това не е така — и точно това има значение! А и никой, който е с

всичкия си, не би повярвал и думица на нещата, които се пускат по клюкарските сайтове!

— Да, и аз така си мислех — кимнах и загризах края на химикалката си. После погледнах към бара и попитах: — Можем ли да си вземем нещо за пиене?

— Обаче някой си мисли, че снимките са истински, така ли? — не се поддаде на опита ми за смяна на темата той.

Точно тук обаче аз направих нещо, от което майка ми би изпаднала в ужас — прескочих бара и си налях едно питие. След което отговорих:

— Точно така.

— Майка ти ли?

О, боже! Дори не се бях сещала за това! Удвоих питието.

— Засега, не.

— Гаджето?

— Да, гаджето. — Долях чашата с водка с диетична кола, но се оказа, че в нея има място само за една трета от бутилката.

— Не мога да повярвам, че те е нарекъл лъжкиня! — възкликна Джеймс, като се присъедини до мен на бара.

— Какво? — вдигнах очи към него аз, като междуременно разбърках коктейла си със сламка. — Не е казал подобно нещо.

— Обаче смята, че снимките са истински. А ти си му казала, че не са, така че съм напълно сигурен, че той те е нарекъл лъжкиня.

— Е, не точно. — Отпих голяма глътка, смръщих се, а после добавих още кока-кола. — Беше просто... ами... не беше особено щастлив. Което е напълно разбираемо.

— Обаче ти си му казала, че нищо не се е случило, а той не ти е повярвал? — не се предаваше Джеймс, настанявайки се на едно столче на бара. — За мен бира, барман!

— Браво бе, сега станах и барман! — промърморих, грабнах една „Корона“ от хладилника и му я подадох. — Казах му, че те не са това, което изглеждат. И това не означава, че не ми е повярвал. Просто беше малко ядосан. Бившата му приятелка му е изневерила, затова понякога му е трудно да се доверява на хората.

— Да де, обаче ти не си бившата му приятелка — отбеляза Джеймс, докато изстискваше парче лимон в бирата си. — И не си му изневерила!

— Не, но когато се запознахме, излизах и с друг човек, макар че на практика не съм му изневерявала. С никого. Никога. — Пъхнах една салфетка под бутилката му. Е, вече можех да бъда спокойна, че мога да работя и като барман, когато ме изритат от списанието. — Никога не бих изневерила на Алекс! — изрекох и гордо вирнах брадичка. — Никога!

— В такъв случай той няма никакво право да те тормози така заради някакви папарашки снимки! — изтъкна Джеймс. — Би трябвало просто да се довери на думите ти и да се счита за късметлия, че има такава удивителна приятелка!

— Е, чак пък удивителна! — махнах с ръка и пак отпих от питието си. — Традиционно перфектна е напълно достатъчно.

— Винаги ли се шегуваш със себе си? — изгледа ме Джеймс и остави бутилката си на бара. — Защото наистина си удивителна! А твоят приятел никога не би трябвало да те кара да се съмняваш в това!

— Виж какво, аз не се шегувам със себе си и не съм удивителна! — отговорих. В бара беше толкова тихо, че чувах биенето на сърцето си. Това задължителна съставка ли е на интервюто? — Настина. Както и да е. Та имам и други въпроси към теб.

— Ти си сладка, ти си умна, ти си забавна, ти очевидно обичаш този идиот, макар че той не го заслужава! — продължи Джеймс, без да ми обръща внимание, и набута парчето лимон на дъното на бутилката. — Ако беше моя приятелка, никога нямаше да ти позволя да се чувстваш нещастна! Никога!

— Е, не знам — промърморих, вторачена в ноктите си. — Надали някой може да ми помогне да се чувствам по-добре с истината, че никога няма да мога да стана „Следващият топмодел на Америка“.

— Да бе, никога не се шегувала със себе си! — изсмя се Джеймс.

Колкото повече потъвахме в мълчание, толкова по-неловка ставаше тишината.

— А той изневерявал ли ти е? — попита накрая Джеймс. — Приятелят ти де.

— Не, разбира се, че не! — побързах да отговоря. — Не би го направил.

Джеймс надигна бирата си, но без да отлепя поглед от мен.

— Може ли вече да се върнем към интервюто? — обадох се плахо и стомахът ми се преобърна.

— Защото, ако беше моя приятелка... — започна отново Джеймс.
— Интервюто, моля! — прекъснах го аз. Това вече беше прекалено! Наистина прекалено!
— Видеоайпода ми, марафонките и „Великият Гетсби“ на Скот Фицджералд — отсече той и изгълта до дъно бутилката с бира.
Вдигнах неразбиращо очи към него.
— Трите неща, без които не мога, когато пътувам — сви рамене той. — Какво друго имаш за мен?

* * *

Измина още един час в обсъждане на любимите дизайнери на Джеймс, любимите му места за почивка, любимите му ресторанти и всичко останало, което читателките на „Look“ биха искали да знаят за своя любим актьор. Говорихме, докато ръката ми не ме заболя, а бележникът ми не се напълни.

— Знаеш ли какво? — отбелязах, докато дописвах името на любимия му магазин за хлебчета. — Мисля, че свършихме. Свободен си!

— Искаш да кажеш, че трябва да се върна при Блейк? — провикна се Джеймс, превъзходно имитирайки ужас в очите си. Е, поне на мен ми изглеждаше като имитация — нищо чудно и ужасът да си беше съвсем неподправен. — Не искаш ли тази вечер да правим нещо? Разчистих си графика специално за теб!

Усмяхнах се, поклатих глава и отговорих:

— Всъщност единственото, което искам, е да се прибера в хотела и да се наспя. Последните няколко ноци бяха доста тежки, а и наистина трябва да се усамотя, за да напиша интервюто и да го изпратя на списанието. Да им докажа, че наистина работим.

— Окей, става. Мога да почакам до утре — кимна Джеймс, изправи се и се протегна. Боже, този човек наистина е много висок! — Стига наистина да работиш, а не да използваш това като претекст, за да се криеш! Обещай ми, че повече няма да позволиш на никого да те кара да се чувстваш толкова гадно заради онези снимки!

— Тържествено обещавам! — вдигнах ръка аз. — И си прав. Наистина малко преигравам.

— Хубаво. И ако приятелят ти не ти е изпратил дузина рози в хотелската стая, когато се прибереш, ще трябва да отговаря пред мен! — отсече той и отвори вратата към яркото слънце. — Няма да му позволя да те тормози без никаква причина!

— Ако не знаех, че си омразна, егоцентрична филмова звезда, лесно щях да бъда заблудена, че всъщност си доста мил човек! — отбелязах, заслоних очи с ръка и погледнах в неговите. — Ти наистина трябва да си много добър актьор!

— Гледай да не забравиш да сложиш и това в интервюто! — размаха предупредително пръст Джеймс, а после набра номера на шофьора си. — Наистина съм добър актьор, но и говорех съвсем сериозно. Не трябва да позволяваш на никого да те кара да се чувстваш като боклук. Лично аз вече не държа около себе си подобни хора.

— Да бе, държиш само позитивни персони като Блейк! — изхилих се аз, докато гледах как лимузината се появява иззад ъгъла. — Той определено прави живота ти много по-приятен!

— Знам, че в очите на всички останали той изглежда като трън в задника, но истината е, че направо не знам какво бих правил без него. Въпреки че сигурно окончателно ще откачи, след като днес за пореден път му подложихме динена кора.

— О, не се притеснявай! Сигурна съм, че автоматично ще стовари цялата вина върху мен! — усмихнах се аз. — За пореден път.

— Така си е — съгласи се Джеймс. — За което съжалявам. Благодаря ти, че го търпиш така стоически. Както и мен.

— А аз ти благодаря, че улесни толкова много работата ми — изрекох и сложих слънчевите си очила, за да го погледна по-добре, без да усети.

— Сигурно няма да ми повярваш — рече той, също слагайки слънчевите си очила, — но аз наистина се забавлявам. Излизанията с теб ми напомнят за нещо, което отдавна вече не притежавам.

— И кое е то? Повече от три процента телесни мазнини?

— Не мога да го определя точно — отбеляза Джеймс, избута очилата ми навътре и ме погледна право в очите през своите. Имах чувството, че очите му се впиват директно в сърцето ми. — Но е факт.

— Тогава избирам да вярвам, че това нещо е добро — отсякох и свалих очилата си, защото точно в този момент лимузината се плъзна до нас.

И как, ако смея да попитам, ми помага фактът, че той е абсолютен ангел и разкошен във всички отношения, докато Алекс се държи с мен като пълен кретен?!

ДЕВЕТА ГЛАВА

Когато се върнах в хотела, от Джени нямаше ни следа, което ми предоставяше възможност за най-дългата дрямка на света. Но след близо час взирание в тавана бях принудена да приема, че сънят няма да дойде скоро. Толкова много неща се въртяха в главата ми, а, ако трябва да бъда честна, водката, която бях обърнала в бар „Дрезден“, с нищо не ми беше помогнала да си ги изясня.

Ако успеех да си изясня поне една от драмите в моя живот, можеше и да си спечеля поне половинчасов сън. Окей. Първо Алекс. Вторачих се в телефона си и се опитах да преповторя наум целия ни разговор. Но сега всичко звучеше още по-лошо, отколкото най-вече. Само да можеше да ми се обади! Само да можеше да ми каже, че всичко е наред! Само да можеше да ми каже, че ме обича!... Но това очевидно нямаше да се случи скоро. И, ало! Толкова ли съм отчаяна, че имам нужда да чуя от приятеля си, че ме обича, за да се почувствам по-добре? Добре де, много съм отчаяна. Но това не отменя наложителността на искането ми.

Добавих още една възглавницата към вече и без това голямата купчина зад главата си и грабнах блекбърито от нощното си шкафче. Никакви пропуснати повиквания, никакви нови имейли. Нито от Мери относно материала за блога, който ѝ бях изпратила тази сутрин. Независимо какво твърдеше Джеймс, работата ми все още висеше на косъм. А щом интервюто свърши, той вече няма да разполага с никакво влияние в списанието, така че ако Мери реши, че ще чукам всеки мъж, когото интервюирам, за мен просто няма да има повече никакви поръчки. Освен това Джени все още беше в такова странно настроение, че изобщо не ми помагаше.

И сякаш всичко това не беше достатъчно, а и се налагаше да се справям с един най-неочакван проблем. Джеймс със сигурност флиртуваше с мен. Сто процента! И какво се очаква от мен да направя сега? Работата ми висеше на косъм, гаджетото ми отказваше да разговаря с мен, най-добрата ми приятелка беше само на едно пропуснато

повикване разстояние от намерението да ми скрита задника, а ето че разполагах с един непоносимо красив мъж — при това не само мъж, но истинска филмова звезда, — който ми говореше, че съм удивителна, който ме галеше по косата и който ме канеше да прекарам нощта с него. А за разлика от него аз бях просто човек. Глупав гръцки бог, как смее той да се пробва на мен?! Не, сериозно, какво да правя сега!

Трябваша ми цели шест месеца да оправя живота си след пристигането си в Ню Йорк, където се сдобих с възхитителни приятели, прекрасно гадже и идеална работа. А ето че само четири дена в Лос Анджелис се оказаха достатъчни, за да разваля всичко. Аууу, това ще трябва да е своеобразен рекорд! Май ми оставаше само един изход.

— Ало?

— Ало, татко? Обажда се Анджеела.

— Анджеела, скъпа, полунощ е! Какво не е наред? — изрече с прозявка баща ми. От което веднага стана ясно, че поне те не са видели снимките.

— Извинявай, изобщо не помислих за часовата разлика — извиних се аз и погледнах към примигващия часовник на нощното си шкафче. — Всичко е наред. Просто исках да си поговоря за малко с мама. Тя будна ли е?

— Вече да — промърмори той.

— Какво става? Анджеела, да не би да се прибиращ вкъщи? — Класическата майчина паника. — Всичко наред ли е?

— Да, мамо — отговорих. — Просто исках да те чуя. Знаеш ли, че тази седмица работя в Лос Анджелис?

— Че кой да ми каже? Никога не знам къде си — въздъхна тя. — И от месеци не си се обаждала просто така, за да ме чуеш. Какво остава — посред нощ. Е, какво става?

— Но тук е само четири следобед! — заоправдавах се аз. — Извинявай, изобщо не съобразих! — Дали ми повярва?

— Е, откакто напусна, съобразителността надали е сред силните ти черти, скъпа — съгласи се мама. — Хайде, кажи какво става?

Беше будна едва от четири минути, а вече започваше да набира скорост. Защо не й се обадох по-рано?

— Нищо особено. Исках просто да ви се обадя за... ами... едни снимки. — Чудех се как да перифразирам израза „интернет бъка от

доста съмнителни снимки на единственото ти дете“ за петдесет и девет годишната си майка, но така и не измислих. Не знам защо. — Аз съм на едни снимки.

— Ти си на едни снимки ли? Затова ли си в Лос Анджелис? Защото ще участваш във филм?

— Не, мамо, просто вземам интервю от един човек. Не участвам във филм — отговорих и затворих очи. — Просто някакви хора направиха снимки на мен и човека, когото интервюирам и който е актьор, и сега всички разправят, че ние... че ние... ходим заедно.

— Ти ходиш с актьор? — До ушите ми достигнаха звуци от течаща вода и отваряне на шкафове. Ако ще прави чай, това определено ще продължи доста дълго. — Нали излизаше с онзи мъж с китарата?

— Аз все още излизам с мъжа с... Така де, казва се Алекс, запомни го най-сетне! — Точно в този момент една чаша чай нямаше да ми се отрази никак зле. Или даже нещо по-силничко. — А що се отнася до актьора, не излизам с него. Само исках да те уведомя, че от снимките човек би могъл да си помисли, че наистина ходя с него. Обаче не ходя.

— Изчакай малко, скъпа! Тъкмо правя чай. Ти сигурно вече пиеш само кафе. Обаче нищо не може да се сравни с една хубава чаша чай, нали? Онези американци могат и да поумнеят малко, ако започнат да пият за разнообразие и чай! От кафето получавам киселини.

— Разбира се, че продължавам да пия и чай — въздъхнах. — Тук също можеш да намериш чай.

— А пък баща ти вдига кръвното от кафето — продължи, без да ме слуша, мамо. — Хайде сега, кажи ми, какви са тези неща, че излизаш с актьор?

— Добре, ще започна отново — изрекох търпеливо и седнах в леглото. — Аз не излизам с този актьор, обаче в интернет има снимки, от които изглежда, че излизам! И затова не искам да се притесняваш, когато ги видиш!

— Че защо да се притеснявам? И къде точно в интернет, чакай да видя... — Сърбане на чай. — Къде са ми очилата?

— Ти имаш интернет? — провикнах се изумено и хукнах към лаптопа си. — А откога имаш и компютър?

— Татко ти ходи на един курс. А аз реших, че бих могла да ти изпращам имейли, обаче все още не съм напреднала много. Обаче баща ти вече се справя отлично с фейсбук. Вече сме качили всички снимки от сватбата на Луиза!

— Татко е във фейсбук?! — възкликнах, включих се и започнах да търся. О, боже! Ето го! Е, снимката не е особено добра.

— Точно така — отговори мама. — А сега ми кажи какво е името на този уебсайт?

— Мамо, не мисля, че е необходимо да гледаш снимките. Просто исках да...

— Ако просто те въведа в „Гугъл“, ще излязат ли?

— Ако какво?

— В „Гугъл“! Страхотна работа, ти казвам! Просто напечатваш нещо и то излиза! — продължи да се възторгва тя. — Точно оттук намерих една божествена рецепта за ябълков пай! Много по-добра е от онази на леля ти Сюзън. О, ето те и теб! Ето и снимката ти!

— Не, това трябва да е блогът ми, мамо! — Говорех много бързо. Направо вече не знаех какво говоря. Просто не можех да си представя, че тя ще види онези снимки! — Снимките не са свързани с името ми, обаче си помислих, че някой може да ги види и да ме познае, и да ти каже, и...

— Чакай, чакай! Тук изрично се казва, че си ти! — каза мама. — Ти и Джеймс Джейкъбс. Сигурна съм, че съм го виждала в някой филм... Ама той е много красив, Анджела!

— Ти почакай! В кой уебсайт се намираш точно? — Снимките са с моето име? Набрах името си в „Гугъл изображения“. И наистина — ето ги! Ето ме!

— В много уебсайтове са, Анджела. Че вие сте страхотна двойка, ако питаш мен! — Звучеше невероятно гордо. — Кога ще имаме честта да се запознаем с него?

— Мамо, аз не излизам с Джеймс Джейкъбс! — повторих за кой ли път. — Тези снимки не са истински!

— Това не си ли ти, дето те носи към голямата черна кола?

— Да, но...

— А това не си ли ти, дето излизаш от този хотел?

— Да, но...

— Прекрасна рокля, Анджеела! Ако се обличаше така и докато живееш с Марк, той може би нямаше да те напусне заради онази мръсница от тенисклуба! Всичките онези отвратителни дънки и размъкнати пуловери...

— Мамо! — Защо изобщо ѝ се обадох?!

— Няма значение! Сега Марк ще изглежда като пълен глупак, когато разбере, че излизаш с филмова звезда, нали? Малкълм, какъв беше онзи филм за казиното, дето го гледахме? Новият приятел на Анджеела играе в него! — провикна се тя, без да сваля телефона от устата си.

Подобавъчно оглушена, аз предпочетох да насоча вниманието си към първия уебсайт, който ми попадна.

„Най-сетне успяхме да потвърдим самоличността на новата любов на Джеймс Джейкъбс! Това е не коя да е друга, а нашата сънародничка Анджеела Кларк! Журналистка и според нашите източници понастоящем излизаща с вокалиста на нюйоркската рокгрупа «Стилс» Алекс Райд. Е, време за подмяна, момиче! Та след като стана въпрос за това, винаги сме смятали Алекс Райд за сладур — може би не от ранга на Джеймс Джейкъбс, но все пак, ако сега си търси някой, който да утеша разбитото му сърце, ние сме насреща...“

И точно там, до новата снимка, на която се вижда как Джеймс ме отнася от „Теди“ и където бикините ми са на показ пред всички, видях и снимка на Алекс — свит и прегърбен, вървящ към метростанцията на Бедфорд авеню. Не знаех дали снимката е нова или стара, но той със сигурност изглеждаше на нея като разбит.

— О, мамка му! — промърморих.

— Анджеела, внимавай какво говориш!

— Мамо, съжалявам, че те събудих! — изрекох и разтърках очи. Вече нямаше никакво време за дрямка. — Трябва да звънна на няколко места. Ще ти се обадя по-късно.

— Окей, скъпа! И ако бях на твое място, не бих се притеснявала за тези снимки! Нали знаеш какво казват? Днешният вестник е

утрешната амбалажна хартия за риба с картофки! Просто се постарай на следващата да не си показваш бикините! До скоро!

— Да се надяваме, че няма да има следваща! — промърморих, но почти на себе си, след което затворих и набрах друг номер. Мразех, когато майка ми се оказваше права.

— Алекс, аз съм... — За бога, няма ли най-сетне да се науча да обмислям какво съобщение ще оставя на гласовата поща, преди да се обадя?! — Знам, че ми каза да не ти звъня, но просто трябваше! Би ли ми се обадил, моля те? Просто искам да поговорим! Онези снимки са отвратителни! Говорих с майка ми и... Да, извинявай, на теб не ти пука какво съм говорила с майка ми. Както и да е. Просто ми се обади!

Е, не най-перфектното ми изпълнение, но и надали чак най-лошото. И това като че ли се отнасяше и за снимката на бикините ми, която в момента обикаляше интернет.

* * *

Посветих следващите два часа на усърдно писане на интервюто с Джеймс. Като за човек, който никога досега не е интервюирал звезда от първа величина, не изглеждаше чак толкова лошо. Ако не го познавах, това интервю със сигурност щеше да ме накара да се влюбя в него. За нещастие, аз вече го познавах, и колкото и да се преструвах, че не е така, чувствата ми не бяха изцяло професионални. Но като че ли най-добре е това да не го включвам в статията.

Точно когато се канех да си поръчам цялото меню от румсървиса, телефонът ми оживя. Грабнах го, молейки се да е Алекс. Моят прекрасен приятел Алекс, на когото никога няма да изневеря! Никога! Честна дума!

— Йо, Анджи! Още ли си с Джеймс? — изрева Джени в ухото ми.

— Не — отговорих и погледнах към часовника. Къде се мотае цял ден тази жена?

— Все тая! Окей, ние сме в „Гроув“, Дафни трябваше да вземе някои неща от „Нордстром“ — утре ще изгупва Рейчъл Билсън, можеш ли да повярваш?! Толкова е готина! Мъничка, но готина! — нареждаше Джени, без да си поеме дъх. — Обаче след двамайсет минути ще бъда във

фоайето, а после ще излезем на вечеря. А след това ще отидем още някъде. Дафни, за къде ни направи резервация?

Силният звук от клаксони удави името на ресторанта.

— Джени, да не би да говориш по телефона, докато шофираш?
— извиках и се хванах за главата.

— А, не.

— Моля те, внимавай! — Джени и в спокойни моменти не беше сред най-загрижените за личната си безопасност, така че сега представата за нея зад волана на кола направо ме ужасяваше. — Не съм сигурна дали ми се ходи на вечеря. Тази сутрин всичко беше отново много странно, толкова хора ме зяпаха...

— Да де, ама си била с Джеймс, нали? Значи тази вечер ще бъдеш с нас! Никой няма да те гледа, обещавам ти! Е, може и да гледат, но това ще се дължи на факта, че и трите сме толкова готини! Само се пригответи! Мамка му, тук май трябваше да завия надясно, нали?

И преди да успее да кажа каквото и да било, тя затвори. Или поне се надявах да е затворила, а не да е причинила верижна катастрофа.

* * *

Въпреки че никак не ми се искаше да излизам от стаята си в хотела, много повече се страхувах от евентуален нов скандал с Джени. Затова, вместо да се върна в леглото, аз се насочих към гардероба си и извадих оттам черната си копринена рокля на „Кериган“. Джени вероятно беше права. Като ще ме снимат по клюкарските уебсайтове, поне да изглеждам добре. А точно тази рокля беше перфектна — тежко падаща черна коприна с розов воал, завързващ се леко на кръста. С нея бях красива, но със сигурност не и секси, така че ако я комбинирам с ниски обувки, вместо с онези издигащи се до небето токчета, които Джени ме беше изнудила да взема, когато я купих, тя щеше да изглежда повече от сдържана. Сресях косата си, добавих един класически руж и едно бързо мацване със спирала. Напълно прилична и определено нетърсеща никакво внимание.

Което обаче не можеше да се каже за Джени и Дафни. Не бях сигурна дали просто ме чакат във фоайето на хотела, или се подготвят за представление на „Пусикет долс“ в бара. Косата на Джени

приличаше на грива — или от свръхентусиазирано тупиране, или от цял ден шофиране със спуснат гюрук на кабриолета. Великолепният ѝ тен беше подчертан от яркочервени устни, дванайсетсантиметрови токчета и прилепнала по тялото къса рокличка от черна кожа. Дафни с нищо не ѝ отстъпваше.

Черната ѝ коса беше изключително прецизно накъдрена и забодена (и всяка къдрица индивидуално напръскана с лак), гримът ѝ беше безупречен и напълно в стила на петдесетте. Чорапи с ръб, абсурдно стегната черна поличка и прилепнала по тялото бяла ризка с червен кожен колан обгръщаха финото ѝ кръстче и ѝ придаваха вид, който изобщо не можеш да се надявам да повтора по какъвто и да било начин. Най-голямото ми постижение досега беше да си сложа очна линия, без да си извадя очите. А как е възможно тя непрекъснато да се разхожда като модна икона?!

— И двете изглеждате страхотно! — изгуках с усещането, че съм се появила на училищен бал по пижама. — Нямах представа, че трябва да бъдем чак толкова изтупани.

— Нали е страхотно?! — завъртя се Джени пред мен. — Знаех си, че ще я харесаш! Това е Марк Джейкъбс. Дафни я взе назаем за сеанса си утре. — Погледна краката ми и възкликна: — Не си с новите „Миу Миу“?

Поклатих глава и скръбно сведох очи към леко очуканите си пантофки.

— О, рокля на „Кериган“! — отбеляза Дафни, като ме огледа. — Готино!

Кимнах, като се постарях да не зяпам непрекъснато Дафни. Отново. И да, колкото и да не е за вярване, можеш да повръщам пред филмова звезда, да се катеря върху него на плажа, но поставете ме пред една от онези напълно завършени, самостоятелни жени, и можете да бъдете сигурни, че ще изгубя ума и дума. Винаги съм си мечтала да бъда като тях, да се нося леко в живота на високи токчета без нищо друго, освен миниатюрна чантичка, а не момиче, което стъпва тежко с кубинки, изпуска торбата си в метрото и навсякъде пилее тампоните си. Това просто не ми беше писано. После обаче си спомних, че Дафни „го е правила с мъже за пари“, и вече не знаех накъде да погледна.

— И къде отиваме сега? — попитах, докато вървах след бляскавите амазонки към колата. — Ако трябва да се върна горе и да се

преоблека, а?

Джени ме хвана за ръка и отсече:

— Няма нужда! В колата имаме елегантни обувки!

— Едно обикновено „и така изглеждаш прекрасно“ би свършило отлична работа — смръщих се аз.

„Доминик“ беше приятно малко ресторантче на булевард „Бевърли“, пълно с красиви хора, но поне тези изглеждаха като че ли наистина похапват, а не просто бутат храната из чиниите си. Приех това като добър знак.

— Виждаш ли? — посочи Джени с вилица, пълна със спагети карбонара. — Никой не те гледа!

— Мен не, обаче гледат теб как непрекъснато капеш със сос взетата си назаем рокля! — отбелязах, като ѝ подадох салфетка. Противно на всички очаквания, ние наистина си прекарвахме страхотно. Аз бях овладяла нервите си, Джени беше овладяла вечното си мърморене, а щом преодолях желанието си да питам Дафни за кое по колко взема, установих, че тя е превъзходен източник на холивудски клюки. И тъй като вече бях послужила за храна на таблоидите за деня, реших, че съм в пълното си право да разбера какви номера дрехи носят актрисите от „Отчаяни съпруги“. — Е, какви са плановете за после?

— Във вторник вечер? — присви перфектно очертаните си устни Дафни. — „Лакс“? „Хайд“? Бар „Мармонт“ би бил идеален, обаче вече бяхме там в неделя.

— Ако бар „Мармонт“ има нещо общо с Шато „Мармонт“, не мисля, че става! — отсякох и си отразях огромно парче пържола. — А в „Хайд“ дали също ще гъмжи от фотографии?

— Захарче, това е Лос Анджелис! — сви рамене Дафни. — Навсякъде, където си струва да се отиде, бъка от фотографии.

— Май наистина ще започна да ненавиждам Лос Анджелис — промърморих, но по-скоро на пържолата си. — Така де, как изобщо се отпускате, щом не можете да излезете никъде, просто за да пийнете с приятели?

— Виж какво, не пренасяй личните си проблеми върху Ел Ей! — изрече предупредително Дафни. — Имай предвид, че злословиш по адрес на моето бебче!

— Именно! Лос Анджелис няма никаква вина, че ти си прекарваш гадно тук! — допълни Джени. — Градът е много красив!

Великолепно слънце, разкошни магазини, плажове, клубове и адски готини мъже! И това е, без да споменаваме и природните забележителности, като например възможностите за катерене на хълмовете — защото, ако трябва да бъдем честни, никоя от нас няма да хукне да се катери по хълмовете. Но иначе схвана идеята, нали?

— Ти нали беше писателка? — поде Дафни. — Не си ли забелязала вече, че тук всичко е сюжет за разказ, роман или филм? Ню Йорк е толкова отегчителен с прагматизма си! Тук всичко е много по-готино, отколкото в Ню Йорк!

— О, не мисля! — усмихнато поклатих глава. — Изобщо не може да се сравни с Ню Йорк!

— Тя е права, Анджи! — Пак дойде редът на Джени. — Ако просто се опитах да се забавлявах, нищо чудно и да се окаже, че си прекарвах добре!

— Джени Лопес, изневерявах на Ню Йорк! — помърморих. Но може би тя беше права. Може би градът наистина няма никаква вина, че ми е толкова гадно тук. Но си знаех, че ако не бях мърдала от Ню Йорк, нямаше да се чувствам толкова зле. — Днес Джеймс ме води на едно много приятно местенце — бар „Дрезден“. Каза, че там никога не ходели фотографии.

— Значи просто там не си струва да се ходи! — отсече назидателно Джени. — Виж какво, Анджи, престани да се вживяваш в тази история! Но мога да ти кажа едно — ако наистина искаш всичко да отшуми, просто трябва да излезеш и да се оставиш да те снимат!

— Какво имаш предвид? — попитах, като се опитах да не се разсейвам от абсурдно красивия сервитьор, който точно в този момент прибираше чиниите ни. Вече май наистина се превръщах в нимфоманка. Но защо всички в Лос Анджелис са толкова божествени?! Не е честно! Колкото и да е възпитан човек, не може нещо да не му трепне!

— Просто излизаш, папараците те разпознават, а ти получаваш шанса си да им предоставиш нещо, с което да те цитират. Докато изглеждаш зашеметяващо, разбира се! — добави с намигване. — И охранявана зорко от готините ти приятелки!

— Идеята не е никак лоша — отбеляза замислено Дафни. — Така можеш да им кажеш, че двамата просто работите заедно или че двамата с Джеймс сте стари приятели, или нещо подобно. Дори и да не

кльвнат, те все пак ще го публикуват, а това може и да те избави от неприятностите с редакцията на списанието.

— Може би — изрекох бавно, обаче разговорите с папараците някак си не ми се струваха особено добра идея. — Не знам.

— Успя ли най-сетне да говориш с Алекс? — попита внезапно Джени. — Той какво каза?

— От вчера не съм говорила с него — признах си аз, забила нос в менюто с десертите, за да избегна пронизващия поглед на приятелката си. — Не вдига телефона си.

— Майтапиш се! — извика Джени и трясна менюто на масата. — Той още не ти се е обадил?!

— Недей пак! — вдигнах ръка. Наистина не ми се навлизаше за пореден път в този спор.

— Ако през следващите десет секунди този кретен не ти се обади, за да ти каже: „Знам, че всичко, което прочетох в интернет, е чиста глупост, и аз имам голям късмет с гадже като теб!“, хващам първия полет за Ню Йорк, за да сритам мръсния му задник! — отсече тя с впити в мен очи.

— Джени, погледни го от негова гледна точка — изрекох спокойно, като си върнах менюто. Дори и само защото там имаше едно тирамису, с което отчаяно мечтаех да се запозная. — Аз съм в Холивуд, далече от него, интервюирам актьор с ужасна репутация, а след два дена из целия интернет плъзват снимки как той ме отнася в лимузината си или на моя милост как се показвам от хотелската му стая, облечена с неговия халат.

— Не забелязах никакви твои снимки с неговия халат! — погледна ме изненадано Дафни, повдигайки перфектно оформените си вежди.

— Откакто отново се събрахме, Алекс се държи перфектно! — побързах да сменя темата аз. — А после аз идвам тук и всичко отива по дяволите! Убедена съм, че когато се прибера, нещата ще се оправят.

— Да, далече от очите, далече от сърцето — изрече саркастично Дафни и ме дари с крива усмивка. Кое то изобщо не ми помагаше, разбира се.

— А може пък толкова много да му липсваш, че той не може да понесе дори мисълта, че трябва да говори с теб! — възкликна театрално Джени и постави ръка на сърцето си. — О, Анджи, толкова е

романтично! — А после: — Глупости! Той се държи като пълно магаре! Очевидно мъжките му гени отново са взели превес!

— Много благодаря и на двете ви, че ми помогнахте да се почувствам толкова добре! — отбелязах със смръщена физиономия аз. — Но вече нищо няма значение, нали? Какъвто и да му е бил проблемът, преди „Перез Хилтън“ да ме бележи като проститутка от световен мащаб, сега вече има съвсем основателни причини да ми е бесен. А знаете ли, че бившето му гадже му е изневерило? Кое не го превръща в най-доверчивия човек на света. Сигурна съм, че когато се върна в Ню Йорк, той ще се оправи! Няма начин!

— Значи какво, не можеш да напуснеш града, без той да обезумее от мисълта, че можеш да му изневериш? Та това си е връзка-мечта! — отбеляза Дафни в чашата си. — Единственото, което мога да кажа, е, че щом той така и така ти стъжва живота заради нещо, което не си направила, по-добре вземи го направи!

— Не сте честни! — промърморих аз и изгълтах половин чаша червено вино. — Освен това не е като да съм напълно невинна, нали? Може би съм била малко... Ами, Джеймс беше малко... Нямам дори сили да го изрека... Е, може и да сме пофлиртували мъничко... Вярно е, че не съм сторила нищо, обаче трябва да призная, че това неведнъж и два пъти ми е минало през ума!

— Анджеела, първо на първо, изобщо не ми пука, ако ще и да си правила свирки на целия екип на „Клюкарката“! Важното е, че щом си казала на Алекс, че не си го направила, а той не ти е повярвал, значи единственото, което заслужава, е да го изритаеш, когато се върнем! — отсече безапелационно Джени. — И второ на второ, смятам, че е добре да наблегнеш повечко на онова „флиртуване“.

— О, ама то не беше нищо! — свирнах набързо отбой аз. — Той просто отмята понякога косата от лицето ми, държи ме за ръка, казва разни неща... — Забелязах, че Дафни ме гледа зяпнала, а Джени си играе с десертната си лъжичка. — А след онова нещо в „Теди“ дори ми предложи да остана при него в хотела...

— И ти не го направи? — възкликна ококорено Дафни. — Анджеела, та ти заслужаваш направо награда, а не някакъв идиот, който вярва на всичко, което чете за теб!

— Е, може и да се е ядосал само заради папараците — отбелязах, макар отлично да знаех, че изобщо не е имал предвид папараците. —

Просто напоследък влагам прекалено голямо значение във всичко, защото не мога да изхвърля проблема с Алекс от главата си. Пък и съм абсолютна глупачка, когато става въпрос за мъже — никога не разбирам какво си мислят в действителност.

— Нито една жена на планетата не може да се похвали с подобен подвиг — поклати глава Джени. — Но все още не мога да повярвам, че в понеделник през нощта си се прибрала в хотела! Та пред теб е бил Джеймс Джейкъбс, петият най-сексапилен мъж на планетата според списание „Пийпъл“, а в моята лична класация трети! И същият този красавец ти се е хвърлил в краката, а ти си му отказала! Анджела Кларк, ти си по-силна и от най-силните на света!

— А кои са на първо и второ място? — подхвърлих просто от любопитство, докато си доливах вино от бутилката, поставена в средата на масата.

— На първо е Кристиян Бейл, а на второ — Джейк Гиленхал. Е, класацията е малко гъвкава, в зависимост от това, кой от двамата снима филм — допълни Джени и отвори менюто. — Обаче ти си от жените, които харесват кльоцави мъже. Вероятно това е единствената причина, поради която си отказала на Джеймс Джейкъбс. Господи, след цялата онази сцена в „Теди“ аз за нищо на света не бих могла да му устоя. И въобще не се опитвай отново да сменяш темата!

Довърших бутилката вино, като долях чашата на Джени. После я попитах:

— Кое е онова, което ще те накара да си затвориш устата?

— Да отидем някъде след вечерята! — автоматично отговори тя. — В някой нощен клуб. Да потанцуваме, да пийнем още малко... И да се забавляваме!

— Аз отказвам да приема онази част със забавлението — свих рамене. — Но точно сега едно питие няма да ми се отрази никак зле!

— Точка! — извикаха едновременно Джени и Дафни и си плеснаха ръцете. Дори и досега никой да не ни гледаше, вече целият ресторант се обърна към нас.

* * *

Един час, два десерта и три мартинита по-късно нашата кола все още си седеше на паркинга пред ресторант „Доминик“, а ние се носехме в такси към бар „Мармонт“. Всичко в мен (като изключим мартинитата) подсказваше, че идеята не е никак добра, обаче с Джени и Дафни беше започнало да ми става толкова забавно, че ми изглеждаше глупаво да се връщам в хотела само защото там можело да има някакви си фотографии, които да ме разпознаят. Освен това бях пийнала точно толкова, колкото да почувствам, че краката ме сърбят за танц.

— Е, Джени — попитах, като се хванах здраво за кожената дръжка над главата си, за да не падна при един по-рязък завой, — къде е Джо тази вечер?

— Работи — изгледа ме с присвити очи Джени. — Защото очевидно щеше да бъде с мен, ако не беше на работа!

— Ама вие да не сте... — Знаех си, че ако това беше станало, досега щях да съм запозната с всяка една отвратителна подробност от събитието.

— Не, не сме — нацупи се тя и освежи за пореден път гланца си за устни. — Мисля, че е болен. Но иначе ще го направим. Трябва да е болен, нали?

— Е, разполагаш само с четири дена, Лопес! — напомних ѝ. — Така че по-добре се захващай за работа!

— Освен ако не останеш за повече — изрече тихо Дафни и в този момент колата рязко закова.

— Не сега — промърмори Джени, докато я избутваше през вратата.

Огледах ги внимателно. Какво би трябвало да означава всичко това?

— Разполагаш само с четири дена! — повтори напевно Дафни, когато поехме по стъпалата към входа на бара. Лично аз не бях сигурна за кое да се притеснявам повече — за странното напрежение, което изведнъж беше обхванало Джени, за фотографите, подредени по тротоара пред нас, или за огромния мъжага с клипборда, който ни очакваше с подозрително присвити очи. И, честно казано, ако не ми се дадеше възможност да отида веднага до тоалетната, не гарантирах, че няма да направя някоя глупост точно пред входа. И изобщо не такава, каквато очакваше мъжът с клипборда.

— Добър вечер, дами! — огледа ни от горе до долу той и блокира вратата. — Тази вечер сме препълнени. Вие в хотела ли сте отседнали?

Паникьосах се. Оказа се, че кадифеното въже изобщо не ми е приятел. Но Дафни се оказа отлично запозната с него.

— Ние сме с Джеймс Джейкъбс — изрече спокойно тя. — Той е отседнал тук.

— Вие сте с Джеймс Джейкъбс? — изрече мъжът, без дори да ни погледне.

— Е, не точно аз — отбеляза Дафни и отстъпи крачка назад, — обаче тя е!

Портиерът погледна към мен. Очевидно до този момент не ме беше забелязал зад огромната коса на Джени и в очите му проблесна искра, подсказваща, че ме е разпознал. Но като че ли не таеше особено добри спомени за мен. Аз го дарих с най-хубавата си усмивка в стил „моля ви, пуснете ме да пишкам“, но тя като че ли се изгуби в превода. Или може би просто му се сторих пияна.

— Господин Джейкъбс вече е вътре. Може би ще трябва да вляза, за да го попитам дали очаква гости! — отсече мъжът, изпепели ме с поглед, след което тръшна клипборда в ръцете на едно доста подребничко и младо портиерче.

— Непременно го направете! — подвикна след него Джени с медно гласче.

Лично аз усетих, че вече започвам леко да се люлея — може би от мартинитата, или от ритъма, който долавях с краката си през пода, а може би и от високите обувки на Джени — докато бяхме в таксито, тя бе изрично настояла да си разменим обувките. Тя очевидно си оставаше все така готина и в пантофки, обаче на мен ми трябваше допълнителен отскок, за да изглеждам добре. И около двайсет пласта спирала, както и очна линия в количества, напълно достатъчни да стреснат и миеща мечка. Но преди портиерът да успее да мръдне от мястото си, на вратата се появи едно добре познато лице.

— Анджела! — изрева Джеймс, за да надвика музиката, която пулсираше отвътре. — Какво стана с ранното ти лягане?

— Здравей! — изписках, втурнах се покрай ошашавения портиер (Ха, на ти!) и позволих на Джеймс да ме притисне плътно до себе си, макар и за кратко, след което се отскубнах от него и се заоглеждах в търсене на тоалетните. Облекчението беше невероятно — вече бяхме в

бара, а мен ме деляха броени секунди от възможността най-сетне да изпразня бойлерчето.

— Джеймс, запознай се с Дафни! А Джени мисля, че вече познаваш! — представих ги набързо аз и допълних: — Ей сега се връщам!

Помахах им, след което се втурнах напред по един тесен коридор и заставах на къса опашка от момичета. Практиката сочеше, в Съединените щати жените се редят на опашка само за две неща: за разпродажби на маркови стоки и за тоалетната. Следователно стига тук някой да не продаваше нелегално чудесиите на Джими Чу, това тук беше тоалетната.

„За такъв тузарски клуб тоалетните са доста мизерни“ — казах си, докато затръсвах скърцащата врата на невзрачната кабинка за себе си. Иначе барът се оказа болезнено луксозен. От красивите тапети с пеперудки по стените до червените лампиони с дантелки бар „Мармонт“ излъчваше безсъмнено изискан блясък. А тълпите, които се трупаха около барплота, изобщо не му отстъпваха. Запитах се дали съвсем случайно не сме попаднали на кастинга за „Следващият топмодел на Америка“. Стига в „Следващият топмодел на Америка“ да приемаха мъже. И мъже, които не биха могли да се класират за модели, но се вписваха великолепно в средата с черните си кредитни карти. Но преди всичко тук ухаеше на спокойствие и безопасност. И нямам предвид само райбера на вратата в тоалетната — самият бар вонеше на неподправена ексклузивност.

Може би Джеймс беше напълно прав — може би шатото и неговият достолепно изискан бар наистина бяха безопасни. Достатъчно безопасни, за да се напия толкова, че да не мисля за Алекс поне два часа. Само че той си седеше там, в тълчето на съзнанието ми — усмихваше ми се, отмахваше косата от очите ми, докато неговата падаше пред бузата му. Долавях уханието на дезодоранта му, потната му тениска след изпълненията, и почти чувах тихия му шепот в ухото си въпреки надутите бас колони на бара. Защо не взема да му изпратя един есемес? Само да му напомня, че все още ме има. Но къде е този телефон? Измих си ръцете, подпрях се на стената и като обезумяла започнах да ровя из чантата си, изсипвайки на пода гланц след гланц за устни, докато накрая кабинката леко се завъртя. На кого му трябва толкова много гланцове за устни, между другото?! И слагах ли си

изобщо гланц за устни? Аха, ето го телефонът! Скрил се е под ролцето тоалетна хартия, което си бях щипнала преди малко, в случай че към края на вечерта хартията свърши. И преди да съм успяла да се разубедея, аз набрах едно бързо послание:

„Знам, че си ядосан, но всичко това са глупости!
Липсваш ми! А.“

Вторачих се в дисплея, докато иконката за изпращане на съобщението примигна няколко пъти. Изпращане, изпращане... изпратено. Още две секунди, за да проверя дали ще ми отговори. И още две.

— Хей, излизай вече! Не издържам! — изрева нечий не особено женствен глас отвън.

Знаех си, че райберът на тоалетната няма да издържи повече от едно сритване, а ако горката жена се чувства така, както самата аз преди две минути, със сигурност ще срита вратата. Хвърлих телефона на дъното на чантата си. Оставаше да направя само още едно нещо. Да продължа да пия. Сега щяха да ми трябва поне две мохито, за да ме върнат в предишното танцувално настроение, но бях твърдо решена да постигна тази цел.

Примъкнах се през бара, без да улавям нито един излишен поглед върху себе си. Което беше странно приятно. Джени и Дафни вече се бяха настанили при Джеймс, Блейк и малка тълпа натрапници, но дори и те не се обърнаха да ми помахат, когато влязох. Бях невидима. А преди си мислех, че единственият начин да станеш невидима в Лос Анджелис е да тръгнеш с униформа — руса коса, големи цици и фигура с размер нула и златист тен. Но очевидно и така можех да си вися в един готин бар, пълен с множество красиви жени, и никоя от тях дори да не изпърха с клепки, когато ме види. Иначе, що се отнася до силиконовите подплънки, не е зле да помисля за нещо подобно.

Нито един човек в целия бар дори не изпърха с натезали от спирала мигли, когато седнах. С изключение на Джеймс, който автоматично избута Блейк от мястото до себе си, за да ми направи място. Той или много държеше да бъде до мен, или смяташе, че

задникът ми е твърде голям, за да се побере в тясното пространство между него и Джени. И би бил прав за второто, разбира се. Аз се напъхах до него и вдигнах ръка за поздрав към хората на масата. Джени ме дари с ослепителна усмивка над ръба на чашата си с мартини, а Дафни намигна над рамото на висок, жилав тип. А в ъгъла беснееше старият ми приятел Блейк, който ме поздрави с обичайната зловна гримаса за добре дошла.

— Добър вечер, мадам! — извика закачливо Джеймс, облечен в обичайната си униформа от неприлично впити по краката дънки, също толкова впита в тялото черна риза и очи на същински идол. — Джени току-що ми каза, че те е измъкнала против волята ти.

— Хмммм. — Хвърлих поглед към приятелката си, която седеше вляво от мен. Тя вдигна чашата си за поздрав, след което пренасочи отново вниманието си към красивото подобие на Джо, което седеше срещу нея. — Да, действително имаше елемент на принуда.

— И може би няколко мартинита?

— И това ли ти каза?

— Не се тревожи! Просто не знаех какво да ти поръчам за пиене! — отвърна Джеймс и ми подаде една буквално препълнена чаша с мартини. — А и не знам какво обичаш.

— Благодаря! — Усмихнах се и отпих.

— Освен мен, разбира се.

Сбърчих вежди и се изкашлях.

— Е, успя ли да се свържеш с този твой приятел? — попита Джеймс, като се приведе към мен, за да надвика музиката.

— Не. — Довърших бързо питието си и внимателно поставих празната чаша обратно на масата пред нас. — Но няма проблеми.

— Ако все още се държи като кретен заради онези снимки, бих могъл да му се обадя — предложи Джеймс. — Макар нещо да ми подсказва, че аз съм последният човек, когото би искал да чуе.

— Ако бях сигурна, че ще вдигне телефона, щях да се радвам да му се обадиш — промърморих и притворих очи. Усетих, че ръката на Джеймс се премята нехайно през гърба ми и вече не усещам дървената седалка на сепарето. А после една гореща длан ляга върху рамото ми.

— Ако трябва да бъда честен, имам чувството, че каквото и да му кажа, той няма да се почувства по-добре — изрече в косата ми. — И да знаеш, че съм много щастлив да те видя тази вечер до мен!

Обърнах се рязко, за да погледна към Джеймс, обаче той вече се беше приближил толкова, че си ударихме носовете. Устните му докоснаха моите — толкова нежно, че бих могла да си помисля, че сънувам.

— Недей! — настръхнах. — Аз... съжалявам... но не!

Джеймс ми се усмихна накриво, напусна сепарето и се насочи право към бара. Красивите хора инстинктивно му направиха пътека и го проследиха с погледи. Странна работа как сродните души бързо се разпознават!

Проследих как стегнатото му в дънки задниче изчезва сред тълпите, как след него пътеката се затваря, а после се замислих и се опитах да прочистя ума си от разни мисли. Дафни беше започнала да се налива с водка директно от бутилката и аз не можах да не се запитам дали утре ще бъде в достатъчно добра форма, за да се справи с Рейчъл Билсън. И как Джени изобщо се надява да свали толкова много и различни петна от кожената си рокля. И точно кога Блейк ще се накани да стане от мястото си и да ми изкара ангелите, вместо просто да ме гледа на кръв. О, може би всеки момент.

— Какво точно си мислиш, че правиш? — извика той, като буквално се хвърли през масата и едва не събори Джени.

— Здравей, Блейк! — Реших, че ако откажа да споря с него, той накрая ще се предаде. — Извинявай за тази сутрин! Джеймс си помисли...

— Точно в това е проблемът — Джеймс не мисли! — отсече Блейк. Макар да говореше тихо, гневът му беше повече от осезаем. — Мисля аз! Това е моята работа! А той играе. Ти пък, доколкото знам, задаваш въпроси. А после се измиташ отгук.

Очевидно той си беше твърдо решил да спори, независимо от моето поведение.

— И макар че на теб може би не ти пука за твоята работа, твоят приятел и всичките онези твои глупости, моята работа пък е да се уверя, че Джеймс се придържа към нещата, които са важни за него! — Направи многозначителна пауза, погледна ме свирепо и допълни: — И гледай да не превръщаш в моя работа задачата да уредя да изгубиш всички неща, които са важни за теб!

Божичко!

— Блейк, аз...

— Млъкни! — вдигна ръка той. — Още от самото начало повтарях, че идеята не е никак добра. И сякаш понеделник вечер не беше достатъчно зле, та сега отново си довела развратните си приятелки, за да изнудвате Джеймс! Вие сте жалки същества!

Окей, това вече ме ядоса.

— Слушай какво, никога не съм замисляла да се озова по целия интернет по бикини! И второ, моля те, не наричай приятелките ми развратни! Изобщо не ги познаваш! Как смееш тогава да ги наричаш развратни?

Блейк приведе глава наляво, за да се огледа, и се изсмя.

Аз се извъртях рязко. Джени се бе разположила на стратегическа позиция до устните на човек, който приличаше на Джо, а Дафни танцуваше със своя тип. Е, танцуваше само тя, а той си седеше. Тя танцуваше в скута му! О, боже! Тя го възбужда!

— Не били развратни, а? Тук сте от колко? Двайсетина минути? — стисна злобно устни Блейк. — Да, познавам ви! Познавам цялата ви пасмина! Да не си мислиш, че си първата никаквица, която се е опитала да се сложи на Джеймс?!

— Блейк, това започва да става твърде отегчително. Започвам да се уморявам от повторения! — отбелязах и обърнах гръб на развратните си приятелки. Да, в това отношение не можех да му противореча. — Никой не се опитва да се слага на Джеймс!

И като се стараех да не се клатя на дванайсетсантиметровите си токчета, аз се изправих бързо.

— Джени! — изляях, без да свалям очи от самодоволното лице на Блейк. Оказваше се, че когато е ядосан, вече не е чак толкова красив. — Джени, може ли да поговорим, ако обичаш?

Тя вдигна очи и сбърчи чело в безмълвна молба да я оставя там, където си е!

— Джени! На бара! Веднага! — извиках, обърнах се и тръгнах с маршируваща крачка напред. Е, може би малко бавна, но все пак маршируваща.

— Анджи, скъпа, какво правиш с мен? — простена Джени и заоправя ръба на роклята си, докато я мъкнех през тълпата. По някаква неизвестна причина тя не се раздели магически за нас.

— Какво правиш, ако смея да попитам? — извиках, когато найсетне се озовахме до бара. — Аз съм подложена на върховно унижение

от Блейк, който нарича всички ни тълпа развратници, и какво мислиш виждам, когато се обръщам? Ти буквално се каниш да го направиш пред всички с един непознат! А Дафни дори вече го прави!

— Мамка му! — подсвирна Джени, когато погледна към Дафни. Около нея започваше да се събира малка тълпа, която ми пречеше да я виждам. И слава богу! — Толкова е секси! Какъв срам, че не остана в бурлеската!

— Джени, концентрирай се! Не това исках да ти кажа! — отбелязах и си поръчах диетична кола с пълното съзнание, че отдавна съм стигнала до нивото, при което едно безалкохолно изобщо няма да ми помогне да изтрезнея. — Сега ще отида да намеря Джеймс, за да му кажа довиждане, след което си тръгвам! Имам си предостатъчно неприятности, та да добавям към тях и причини за Блейк да съсипва живота ми!

— Анджи, много съжалявам, но ще ми се наложи отново да се превърна в Опра! — отсече Джени и стисна здраво устни. — Какво, по дяволите, ти става?

— Какво ми става ли? — погледнах я стреснато. — Не аз съм тази, която се натиска с един непознат наред бара...

— А аз съм. Е, какъв е проблемът? — извика тя и сложи ръце на кръста. — Ако искаш да знаеш, изобщо не възнамерявам да си затварям устата и да те слушам! Да, схванах, че онези снимки на теб и Джеймс се понасят много трудно, обаче те не са истински и всички скоро ще го разберат. Хората от списанието, майка ти, Алекс. И точно сега не смятам да споря по този въпрос, но знай от мен, че ако Алекс не го разбере, ако никога повече не ти проговори, значи просто не си е заслужавал всичките ти тревоги! Разбра ли ме, скъпа? Факт!

— Ама...

— Чакай, още не съм свършила! — прекъсна ме тя и отпи от колата ми. — Искам да отбележа още две неща. Първо, какво, по дяволите, се е случило с моята Анджи? Защо се носиш наоколо вайкаща се и подсмърчаща, защото гаджето ти се държи като пълен кретен, а в същото време една филмова звезда се опитва да ти влезе в гащите? Къде е момичето, което счупи ръката на един тип, когато разбра, че приятелят ѝ, ѝ изневерява? Кой хвана самолета за Ню Йорк, без дори да си позволи да размисли?

— Не знам. — Винаги съм се славела с красноречието си.

— И второ — и това е много, изключително важно, така че добре ме чуй! — Сграбчи ме за раменете и ме разтърси. — Майка ти е твърде далече оттук, за да ти обясни един от фундаменталните уроци на живота. А той гласи: когато един истински красив и неустоим мъж ти се сложи, трябва да му се оставиш! Знаеш, че харесвам Алекс — или най-малкото, когато не се държи като магаре, — но, Анджи, този тук е истинска филмова звезда! Един божествен, първокласен, завършен и огромен мъжки екземпляр! Който безсъмнено те желае! Та пак ще повтора: какво ти става, за бога?!

— Джени... — извисих немощен глас в протест аз.

— Алекс обади ли ти се? — попита тя.

— Не — отговорих аз.

— А ти търсила ли си го от последния път, когато те попитах?

— Не — отпих най-невинно от диетичната си кола.

— Изпращала ли си му есемеси? — изгледа ме с присвити очи Джени.

— Да — признах си пред пода.

— В такъв случай вече нямаш никакви извинения! Трябва да го направиш за мен! — Изглеждаше напълно сериозна. Не си спомнях кога друг път съм я виждала толкова отдадена на определена кауза. — Добре, не си длъжна да спиш с него, но какво му е лошото поне да потанцуваш с него, а? А може би и леко да се понатиснете, а? Алекс никога няма да разбере. Освен това в момента сте скарани, което ще рече, че на практика сте в почивка.

— Джени, ако научих нещо от сериала „Приатели“, то е, че да си в почивка не означава абсолютно нищо! — Извадих левия си крак от безсрамно високата си обувка и го отпуснах за малко на хладния под. Ааах, какво облекчение! — Освен това вече ти казах, че се прибирам. Тази вечер малко прекалих с пиенето.

— Добре де, само потанцувай с човека, че да те погледам! — примоли се тя. — Щом ще ми вменяваш чувство на вина, задето се натискам с онзи готиняга от масата, поне ми позволи да се насладя на живота чрез теб!

— Виж какво, ако можеш да ми кажеш името на този човек, веднага ще ти наема младоженския апартамент в „Холивуд“! — изгледах я предизвикателно аз.

— Джон? — погледна ме въпросително тя.

— Студено.

— Както ще да е! Сега има друго, далеч по-важно! — И посочи към Джеймс, който обикаляше бара и оглеждаше масата ни. Търсеше ни. Търсеше мен. — Само един танц! А после си тръгвай, щом толкова искаш! Лично аз ще те откарам!

— Може би точно в това е проблемът — отбелязах, долавяйки познатото пърхане в корема си. — Че ако танцувам с него, не съм особено убедена, че ще мога да се прибера.

— Жестоко! — ухили се Джени, издърпа ме от бара и ме придърпа към масата. На тези високи токчета изобщо не бях в позиция да ѝ се противопоставям.

Или музиката в бара ставаше все по-силна, или аз ставах все по-пияна. По дяволите тази диетична кола! Бас колоните пулсираха през пода и кацваха директно през тънките ми токчета чак до краката ми. И аз наистина изпитах желание да танцувам с Джеймс. Или да се прибера, да си легна и да проведе остатъка от интервюто си с него по телефона. Или да танцувам с Джеймс. Което дойде, за да ми подсказе, че вече наистина трябва да се прибирам в хотела. Обаче Джени ме влачеше напред, отново при Блейк, „Джон“, и после видях някаква невзрачна, миниатюрна брюнетка, която седеше непростимо близо до моя Джеймс. Не моя Джеймс. Просто Джеймс.

— Анджела! — вдигна ръка той и ме придърпа на седалката до него, където се отпуснах с трясък. Джени се плъзна величествено покрай Блейк и самата тя седна, като отвърна на злюбения му поглед със собствените си убийствено присвити очи. Боже, обичам това момиче! — Анджела, Джени, запознайте се с приятелката ми Теса!

Новото момиче, облечено в супермодерни дънки, огромни ботуши и широка бяла тениска, подаде ръка. Ала толкова миниатюрна, че направо не посмях да я хвана. Чувствах се като Джаба Хътянина, който се здрависва с феята Камбанка.

— Здравей! — ръкува се тя с Джени. — Не се ли познаваме отнякъде?

— Разбира се! Вие сте Теса Диармо, нали? — изрече любезно Джени и с отработен жест се ръкува с нея. — Срещнахме се миналата година в „Юниън“!

Гледах как Джени се подмазва на Теса съвсем професионално, изпаднала в тотално благоговение пред нея. Тя трябваше да

интервюира знаменитости, а не аз. Нищо не беше в състояние да я стресне. А нищо чудно, че лично аз не бях запомнила Теса — всичко, случило се в „Бръшляна“, ми беше като пълна мъгла. С изключение на пода на тоалетната. Когато живеех в Лондон с Марк, не можех и бутилка вино да отворя сама, ала откакто се преместих в Ню Йорк, се научих да вадя тапата дори и с преса за извиване на мигли, ако се налага. Предимствата и недостатъците на работата на свободна практика.

— Точно така, „Юниън“! Когато съм в Ню Йорк, не отсядам никъде другаде. Освен в „Грамърси“. И може би в „Бауъри“. Или в „Хотела на Ривингтън“ — изрече замислено Теса, на която очевидно изобщо не ѝ минаваше през ума, че Джени всъщност *работи* в хотел „Юниън“. — Трябва в най-скоро време пак да се отбия там. Изминаха... колко? Седмици? Или може би „Гранд“ в Сохо? Непременно трябва да се видим! Много харесвам тоалетите ти! Спешно се нуждая от нов стилист! А роклята ти е направо божествена!

Едва в този момент си дадох сметка, че широко ококорените очи на Теса са вперени в мен.

— Е, аз не признавам никоя друга стилистка, освен Джени! — усмигнах се и сведох поглед към роклята си. Така де, нали тя ми я избра?! — Тя е в състояние да сътвори чудеса с всяка жена!

— Така ли? А може би няма да откаже да помогне и на мен? Утре вечер имам едно раздаване на награди — продължи Теса в пълно неведение за нашето „ниско“ потекло. — А, честно да ви кажа, хората ми носят разни неща, обаче нищо не ми изглежда... не знам... интересно, може би?

Разсмях се на глас, обаче едно грубо ръгване с лакът в ребрата от страна на Джени преобрази смеха ми в кашлица. А после едно леко стисване от Джеймс преобрази кашлицата в писък. А след това в хълцане. Да, с всяка следваща секунда се напивах все повече и повече.

— Какво ще кажеш тогава утре да излезем заедно по магазините, а? — предложи небрежно Джени с отработен глас. — Сигурна съм, че все ще мога да ти измисля нещо!

— Разбира се! — усмигна се Теса. Очевидно беше ходила в същото училище по чаровност като Джеймс. Усмивката ѝ буквално ме свали от стола. — Къде?

— Може би на „Мелроуз“? Много ми се ще да те видя в нещо на Бетси Джонсън! — започна възторжено Джени, сграбчвайки ръцете на Теса. — Нещо късо, закачливо, може би леко пухкаво?

— О, но това изобщо не е в мой стил! — ококори се Теса и погледна към Джени със смесица от благоговение и страх. — Няма ли да бъде малко прекалено?

— Скъпа, времето на „Уг“ вече отмина! — потупа я по ръката Джени. — Повярвай ми, никога не греша за такива неща! И така, обувките! Та мисля си за малко Чу? Нещо в металик?

— Колкото и интересен да е този разговор — прошепна в ухото ми Джеймс, изваждайки ме от транса, — какво ще кажеш за един танц?

В другия край на масата Блейк и бившият обект на вниманието на Джени изглеждаха еднакво вбесени. Беше повече от ясно, че човекът на моята приятелка изобщо не изглеждаше очарован, че е изгубил завоеванието си заради някакво си обсъждане на дизайнерски обувки, а Блейк просто не се сдържаше на едно място от яд, докато наблюдаваше как Джеймс ме отвежда към дансинга. Обърнах се и погледнах за миг към Джени и Теса — размахваха дружно ръце, обсъждайки достойнствата на високите затворени обувки на Джудзепе Дзаноти пред платформите на Роже Вивие. Бях сигурна, че изобщо няма да усетят липсата ми. А и наистина ми се танцуваше, колкото и скрупули да имах във връзка с танцуването с Джеймс. Както и едно определено неподходящо, топло, дразнещо чувство. Мамка му! Така си казах и се оставих да бъда повлечена напред. Какво толкова — един танц! На кого ще навреди? Е, може би на Блейк, обаче точно в този момент това бе един огромен плюс за мен.

Музиката като че ли стана само с една идея по-силна и с една идея по-бърза, когато Джеймс ме придърпа към себе си и започна да се движи в нейния такт. За миг опря длани в моите, после преплете пръсти в моите и накрая ме придърпа още по-близо към себе си. За щастие, оказа се страхотен танцьор — движеше се с лекота по дансинга и ме увличаше след себе си, без да ми остави и секунда да помисля какво правя. Главата ми се отпусна върху гърдите му на нивото на сърцето му, топлата ми буза докосна ризата му. И когато най-сетне хармонизирахме ритъма си, Джеймс ме обърна с гръб към себе си, притисна гърба ми към гърдите си и уви ръце плътно около кръста

ми. Дванайсетсантиметровите токчета не бяха подходящи нито за бързи танцови стъпки, нито за светкавични измъквания. Джеймс плъзна ръце надолу към корема ми, предизвиквайки тръпки по цялото ми тяло, а след това вдигна ръцете ми над главата ми.

Намирах се в Лос Анджелис само от няколко дена, но вече имах чувството, че съм забравила как да се забавлявам. А нали Ел Ей би трябвало да е точно това — забавление? Бях толкова заета да се тревожа за интервюто, да се паникьосвам за неща като Алекс и неговата реакция относно онези глупави снимки, че се бях превърнала в опъната струна от напрежение. Но точно сега бях абсолютно убедена, че точно това, което правя, е забавление. Да бъда с хора, които не ме съдят и не ми се карат заради нещо, което не се е случвало. Значи това било то да бъда с човек, който иска да бъде с мен! Протегнах високо ръце над главата си, после ги спуснах по косата си, а след това наклоних назад глава, за да погледна очите на Джеймс. Бяха затворени. Той си тананикаше заедно с музиката. А как изглеждаше само! Божествено!

Завъртях се към него, все така в обятията му, и вдигнах ръце, за да обгърна врата му. Плъзнах пръсти по линията, където минаваше яката на ризата му. Очите на Джеймс се отвориха, той ме погледна, а после внезапно ме наклони назад толкова много, че едва не докоснах земята. Почувствах се като Бейби, а никой не поставя Бейби в ъгъла! Оттук нататък и в позицията, в която се намирах — напълно лишена от равновесие, абсолютно безпомощна в ръцете му, а лицето му само на сантиметри от моето, — можех да направя само две неща: да се засмея на глас или да го целуна.

Затова се засмях.

А той ме целуна.

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Извинявай! — прошепна Джеймс, когато ме вдигна нагоре. Вкопчих се в него, докато кръвта нахлуваше обратно в тялото ми. — Трябваше ли първо да попитам?

В момента през главата ми се въртяха твърде много мисли, за да имам сили да отговоря. Ако беше просто една бърза целувка, просто едно леко докосване с устни, можеше и да мога да реагирам със смях. Ала това си беше истинска холивудска целувка. Устните ми все още пареха от неговите, но по лицето си нямах и следа от отъркване на брада. Нищо чудно, че Джеймс бе успял да завоюва половин Холивуд — всяка частица от мен изгаряше.

— Анджела?

— Извинявай — примигнах, ръцете ми се свлякоха от ризата му и се стрелнаха директно към устните ми. — Какво...

— Добре ли си? Нали не се каниш да повръщаш? — Предвид злочастния ни опит заедно, въпросът му си беше съвсем основателен. Чувствах се като четиринайсетгодишна, застанала пред любимия актьор. Бях изгубила ума и дума. В най-буквалния смисъл на думата. — Анджела, сериозно те питам — добре ли си?

— Вероятно вече ще трябва да тръгвам — успях накрая да изломотя. — Към хотела си.

— Към хотела си ли? — смръщи се той.

— Аха.

Той плъзна едната си ръка през кръста ми, а с другата отметна косата от очите ми.

— Не искаш ли да отидем в моето бунгало?

Да!

— Не.

Аууу, казах не!

— Ти сериозно ли? — изгледа ме Джеймс сащисано. — А аз си помислих, че ти... нали се сецаш... би искала да... дойдеш с мен?

Ако той се смяташе за изненадан, трябваше да ме пита как съм аз.

— Обаче не мога. Просто идеята не е никак добра. — Насочих поглед към нашата маса. Теса си беше тръгнала, а Дафни не се виждаше никъде. Джени обаче си беше там, захласната изцяло по мен, широко усмихната и пляскаща с ръце. — Мисля да грабвам Джени и да се прибираме.

— Окей. — Той стисна ръката ми и кимна на Блейк. Не можех да не забележа, че асистентът му изобщо не беше на седмото небе. Меко казано. — Поне ми позволи да ти извикам кола. Не тръгвай още, става ли?

И преди да успея да се измъкна, Джени вече беше до мен.

— Анджела Кларк! Боже господи!

— Млъквай! Знам!

— Ти току-що се натисна с филмова звезда! — Джени се хилеше толкова широко, че сигурно устата ѝ вече я бе заболяла.

— Не мисля, че една целувка се равнява на натискане — отбелязах нацупено.

— Че кой е казал, че трябва да спреш след целувката?!

— Джени, ако толкова нямаш търпение някой да изчука филмова звезда, защо не вземеш да го направиш сама, а? — Затворих очи и се опитах да не мисля за предложението на Джеймс.

— Анджи, гарантирам ти, че ако можех, веднага щях да го направя! — отсече приятелката ми. — И щеше да бъде страхотно! За него!

— Няма значение! — магнах с ръка. Трябваше веднага да се омитам оттук. — Честно да ти кажа, ако не започнеш и да правиш секс, а не само да говориш за него, накрая ще се наложи аз да спя с теб! Започваш да ставаш отегчителна!

— Е, трябваше да ми кажеш по-рано! — Джени изглеждаше дълбоко обидена. — Нямах представа, че те отегчавам.

— Извинявай, не исках да кажа това! — усетих се аз бързо и се поправих.

— Не, моля ти се! — промърмори Джени, изведнъж превключила отново на мрачното си настроение. — Разкажи ми повече за моите проблеми!

— Не! Защото не мисля какво говоря! — въздъгнах прекалено объркана, за да призовавам силата на здравия разум. — Просто исках да кажа, че ти наистина ужасно много говориш за това, без всъщност да го правиш! И не е като да не можеш да си грабнеш някого, нали?

— А не ти ли е хрумвало, че може и да не желая да спя с някой случаен мъж, а? — погледна ме тъжно Джени. Макар че аз бях на нейните токчета, а тя — в моите пантофки и в момента се извисявах над нея, бях сигурна, че стига да поиска, винаги може да ми скрита задника.

Направих кратка пауза и накрая предпазливо изрекох:

— Н-н-не?

— Е, значи би трябвало да ти хрумне.

— Ама всичко, което приказваш... — Разтрих притеснено чело.

— Господи, Анджи, за една толкова умна жена като теб ти наистина си тъпа, когато се стигне до мъжки работи! — изрече сърдито тя и скръсти ръце пред гърди. — Ти наистина ли очакваш от мен да си стоя тук и да ти помагам да се почувстваш по-добре, защото някаква холивудска звезда се хвърля в краката ти, докато преданият ти приятел се коси по теб у дома? Искаш от мен да ти помогна да се почувстваш по-добре, когато имаш двама мъже, които си падат по теб, докато аз не мога да задържа дори един?!

С тези думи Джени профуча покрай мен и се втурна през тълпата. Напред към вратата. И беше права — аз наистина бях безкрайно тъпа, при това не само по мъжките въпроси. И по женските въпроси си бях съвсем същата тъпачка. Барът беше прекалено претъпкан, така че единственото, което успях да видя, бе горната част на косата ѝ как се подмята по посока на вратата, докато накрая не изчезна напълно.

— Как не те е срам, Анджела! — промърморих си на глас насред целия претъпкан бар. Вече наистина не знаех какво да правя. Имаше само една мисъл, която се виждаше кристално ясно в съзнанието ми, и това беше моята все по-нарастваща нужда да се изпишкам. Разбутах тълпата в посока на тоалетната. Вратата беше затворена. Почуках.

— Ехо! — опитах се да надвикам музиката. — Има ли някой там?

Никой не отговори, но стана ясно, че вратата е заключена отвътре, а последното ми мартини изобщо не беше подготвено да си

седи и да чака човекът отвътре да излезе още неопределено време. Реших, че по-добре е да се почувствам сконфузена от това, че виждам някого как пишка, отколкото целият бар да ме види как аз го правя. Огледах се, после сграбчих здраво бравата и тряснах вратата със задник. И за първи път, откакто прекрачих прага на бар „Мармонт“, изпитах благодарност към съдбата, че съм номер дванайсет.

Вратата поддаде много по-лесно, отколкото бях очаквала. Инерцията ме понесе напред и аз изгубих равновесие. Затворих очи и разперих ръце, за да избегна още една среща с под на тоалетна, но вместо на твърдата стена, на която очаквах да попадна, връхлетях върху нещо топло. И човешко.

— Какво, по дяволите, правите тук?! — изръмжа груб глас. Аз се извъртях от ужас и праснах окото си право в бравата на вратата.

— Обожикосъжالياваммногосъжالياвам! — изломотих несвързано, опитвайки се неистово да се измъкна от конфузната ситуация, обаче тъпите ми точета отказваха да ми позволят да се движа достатъчно бързо. Окото ми започна да пулсира и подобно на слепец, аз започнах да опипвам вратата, за да стигна до бравата. Тъпата врата пак беше заяла. Не, стига вече! Просто трябва да се махна оттук!

— Анджела?

Замръзнах на място и съвсем сериозно се запитах дали няма някакъв магически начин, по който бих могла да върна времето назад. Защото човекът, на когото бях налетяла, докато се разгорещява, изобщо не беше непознат. Ако беше така, щеше да бъде много лесно. Но естествено, че трябваше да бъде Джеймс. И сега, разбира се, всички ще решат, че аз просто съм дошла тук, за да споделя тоалетното му приключение. Ама чакайте малко! Щом това до него не съм аз, то тогава кой е човекът, притиснат до стената?

— О, мамка му!

Отворих бавно очи. Опрян о гърдите на Джеймс, заровил ръце в кестенявите му къдрици — същите къдрици, които само преди минути бях навивала на пръстите си, — стоеше разгорещеният и още поразрошен Блейк. И докато Джеймс бе успял да не ми зачерви лицето с наболата си брада, докато ме целуваше, Блейк не се бе оказал толкова талантлив. Линията на гладката загоряла челюст на Джеймс беше зачервена, очите му — тъмни и обезумели.

— Аз... аз... пишка ми се — запелтечих напълно шокирана.

Без да каже и думица, Блейк отпусна ръце. Погледна от мен към Джеймс, после обратно към мен, след което ме избута от пътя си (което впрочем ми оставяше само стената) и дръпна рязко вратата на тоалетната.

— Анджела, мога да обясня — изрече тихо Джеймс. — Не е това, което изглежда.

— Аз наистина трябва да пишкам! — прошепнах, без да отлепям очи от пода.

— Ясно. Разбрах — кимна Джеймс и бързо изтри устата си. — Аз... хммм... извиках ти кола. И ще те изчакам навън. Би трябвало да ти обясня. Искам да ти обясня! Ще те изчакам навън.

Затвори вратата внимателно зад себе си, обаче аз все така стоях като вкаменена на мястото си. Като че ли имах нужда от още доказателства, че Джени се оказа права. Аз наистина бях много глупава, когато станеше въпрос за мъжки работи.

Най-накрая успях да изляза от трансa си, пишках и си измих ръцете, обаче няхах никакво желание да се връщам в бара. Какво ще кажа на Джеймс? А той какво ще ми каже? И дали на Блейк вече наистина няма да му писне и да ми тегли куршума? Все още не бях в състояние да повярвам на онова, което видях.

Вторачих се в изображението си в огледалото. Не особено приятна гледка. Косата ми беше в хаос, очната ми линия беше размазана по лицето ми, а шокът очевидно се бе отразил на цвета на лицето ми. Никога досега не се бях виждала толкова бледа. Извадих кутийката гримове от чантата си. Може пък ако изглеждам по-добре, ще успея и да се почувствам по-добре. Намацах с прасковен цвят бузите и устните си. Току-виж съм заприличала на изненадан клоун. Чувствах се толкова глупава! Как можах да не забележа знаците?!

Отворих вратата на тоалетната с безумната надежда, че Джеймс и Блейк са си тръгнали, и се насочих право към бара. Ала ето ги и тях — Джеймс с напълно ужасена физиономия, а Блейк с изражение на невиджано до този момент блаженство. Повдигна една вежда към мен, прошепна нещо на Джеймс и си тръгна.

— Така — стисна Джеймс устните си. Устните, които бях целувала. Устните, които бяха целували Блейк.

Застанах пред него, вторачена в пода.

— Анджела, трябва да поговорим за това — започна той.

— Не, няма нужда! — отговорих. Искрах веднага да се махна от него. Искрах да съм у дома, увита под юргана, точно до Алекс.

— Анджела, моля те! — Той пристъпи напред и подаде ръка, обаче аз отскочих назад. Това вече беше прекалено. Трябваше веднага да тръгвам!

— Джеймс, моля те, просто искам да се прибирам в хотела! — промърморих, отдръпвайки се от ръцете му. После тръгнах през бара. Бях стигнала вече до вратата, когато той ме настигна.

— Почакай! — изкрещя той. Всички, намиращи се между него, мен и вратата, спряха онова, което правеха, и се вторачиха в нас. Той взе разстоянието между нас на няколко големи скока. — Трябва да поговорим за онова, което ти... което мислиш, че видя! — добави бързо.

— Имаш предвид, че се целуваше с Блейк ли? — попитах.

Джеймс пребледня и побърза да ме избута от вратата.

— Моля те, недей! — изрече и постави ръка на рамото ми.

— Какво искаш да ми кажеш? Че не се целуваше с Блейк ли? — извиках и се опитах да се откъсна от него. — А, да! Сигурно си му правил дишане уста в уста!

— Анджела, моля те! Тук има хора, папараците са навсякъде! — обгърна той улицата с ръка и се опита да ме избута към лексуса, паркиран до тротоара. — Просто влез в колата и ще ти обясня!

— Ще ми обясниш защо целуваше Блейк ли? — попитах.

Глутницата папараци се обърнаха като по команда, когато чуха тези думи.

— Джеймс, тук! — извика един от тях насред морето от проблясващи светкавици и камери. — Усмихни ни се!

— Е? — спрях аз в подножието на стълбите и свих рамене. — Ти ли ще им кажеш или аз?

— Хайде, скъпа, кажи ни! — провикна се друг. — Вече сме чували версията на Джеймс милион пъти!

— Анджела, моля те! — хвана ме за ръката той и ме стисна силно. — Недей!

Замълчах и го погледнах. Той наистина беше отвратително красив. Но пък аз не си спомнях кога друг път съм била толкова бясна. В целия си живот.

— Не, няма начин! Ти изобщо не си наред и...

Преди да успея да довърша, Джеймс сграбчи лицето ми в двете си ръце и закова устните ми със своите. Да, това наистина беше един от начините да затвориш устата на някого. Предателските ми очи инстинктивно се затвориха. Знаех, че светкавиците и камерите зад нас щракат с пълна скорост, обаче той внезапно ме прегърна толкова силно и започна да ме целува толкова страстно, че просто нямаше никакъв начин да се освободя. И преди да ми даде време да събера мислите си, Джеймс се отдръпна, грабна ме на ръце и се хвърли с мен в очакващата ме кола. Шокът от смразяващия климатик, меката кожена седалка и скоростта, с която колата се изстреля от тротоара, напълно блокираха способността ми за разговор.

— Анджела, много съжалявам! Наистина!

Впих очи в гърба на седалката пред мен.

— Това е... много е сложно.

Пълна тишина.

— Не съм искал да те подведа или нещо подобно. Изобщо не съм искал.

Обърнах се, за да го погледна.

— Не си имал намерение да ме подведеш?

— Не.

— Значи не си имал намерение да ме целунеш, докато танцувахме?

— Ами...

— И не си имал намерение да флиртуваш с мен цяла седмица?

— Не, изобщо не съм имал това предвид!

— Значи не флиртува с мен цяла седмица?

— Не това трябваше да се случи.

Обърнах поглед отново към седалката и отбелязах:

— Не знаех, че има някакъв план.

Телефонът на Джеймс извънтя.

— Блейк? — попитах, като същевременно се опитвах да различа нещо познато от нещата, които се стрелкаха покрай прозореца на колата. Нямах никаква представа къде се намираме.

— Блейк — въздъхна Джеймс.

— Сега сигурно си умира от смях заради мен, а?! — Прокарах пръсти през крайчетата на косата си. Да, слънцето наистина беше

започнало да я изсушава. Когато се прибера, ще трябва да отида да ми подрежат връхчетата. Шок за косата — още едно от гадните свойства на Лос Анджелис. — Е, какво всъщност трябваше да се случи?

— Какво искаш да кажеш?

— Щом това не е трябвало да се случи, тогава кое е трябвало? — попитах, загледана в отражението си в матираното стъкло. Момичето, което ме гледаше оттам, изглеждаше толкова жалко, че изобщо не го познах.

— Анджела, не съм искал да те поставям в неудобно положение! — изрече тихо Джеймс.

Просто не можех да повярвам каква жалка картинка съм. Джени беше абсолютно права — какво ми става наистина? Много лесно бях предала себе си.

— Джеймс, разказвала ли съм ти какво се случи с бившия ми приятел? — изрекох накрая.

— Алекс ли?

— Не, на практика той все още не ми е бивш. — Онази Анджела от прозореца ме погледна. Аз изтрих гланца, размазан около устните ѝ, и набухнах косата ѝ. Вече започваше да изглежда малко по-позната. Позната и много, ама много бясна. — Имам предвид бившия ми приятел в Лондон. Изневеряваше ми с едно момиче от тенисклуба. Заварих го да прави секс с нея на задната седалка на нашата кола по време на сватбата на най-добрата ми приятелка.

— О! — възкликна крайно смутен Джеймс. — Съжалявам!

— Ъхъм. Никога до този момент не бях поставяна в такова неудобно положение. — Проследих отражението си в стъклата на колата. — Беше ужасно... същински кошмар. Да бъда унижена по този начин пред всичките ми приятели и роднини! Да бъда предадена от човек, на когото вярвах! Честно да си призная, тогава си мислех, че никога няма да мога да го надживея.

— Да, представям си — изрече предпазливо той.

— Ала след като се изпишках в тоалетната му чантичка и изчезнах в другия край на света, се почувствах доста по-добре — допълних, протегнах се и хванах ръката на Джеймс.

— Така ли? — издиша шумно той.

— Аха! А, да, и май счупих ръката на младоженеца по време на първия му сватбен танц. — С тези думи стиснах невъзможно

изпотената ръка на Джеймс колкото ми беше възможно повече. — Защото той е знаел за тази афера и нищо не ми е казал! Не мислиш ли, че това е адски гадно от негова страна?

— Да? — Тенът на Джеймс избледня и се превърна в болезнено зеленикав цвят.

— И направо не ми се иска да си представям какво бих сторила на човек, който... ммм... който ме постави в неудобно положение пред цялото вманиачено по звездния блясък Западно полукълбо!

— Анджела, честна дума...

Стиснах ръката му още по-силно и продължих да размишлявам на глас:

— Знам ли? Може пък да взема да платя на няколко бездомници да се изсерат в колата му или нещо такова?

— Не, недей! Всичко ще оправя! — изквича Джеймс.

— Или пък бих могла да се върна и да си поговоря с папараците за тайния му гей любовник? — свих рамене.

В продължение на няколко минути Джеймс не каза нищо. Накрая:

— Няма да ти повярват.

— Джеймс, доколкото ми е известно, в този случай има две философски школи — отбелязах, забих нокти в дланта му, след което рязко изхвърлих ръката му обратно в скута. — Първата, към която се числях и аз до тази вечер, е, че да, никой не вярва на онова, което чете по клюкарските издания. Обаче втората като че ли е успяла да издържи повече проверката на времето.

Разкошните му сини очи излъчваха тотално неразбиране. Колко депресиращо.

— Нали знаеш онази приказка, че няма дим без огън, а? — присвих устни. — От това ще стане отлична клюка, не мислиш ли? Дори и никой да не ѝ повярва, тя със сигурност ще си струва да бъде показана.

— Никой няма да я пусне като новина — поклати глава Джеймс. — Твърде опасна е! Ще решат, че мога да ги съдя. А и ти няма да постъпиш така с мен.

Колата внезапно спря. Отворих вратата и зърнах на тротоара пред себе си цяла редица звезди. Намирахме се точно пред хотел „Холивуд“. Слава богу.

— Анджела, моля те, трябва да поговорим! — опита се Джеймс да ме придърпа обратно в колата.

— Толкова ли много държиш да продължиш да ме ядосваш тази вечер? — изсъсках и изтръгнах ръката си. — Говорех съвсем сериозно за бездомниците!

Той пусна ръката ми и направо ме изхвърли на тротоара. Препънах се и успях да запазя равновесие едва между звездите на Грета Гарбо и Джули Андриус. Страхотно — монахиня и отшелничка. Каквото е и моето бъдеще.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

— Вдигни телефона, вдигни телефона! — повтарях аз, докато крачех из стаята си в хотела и чаках Алекс да отговори. Лаптопът ми седеше отворен на масичката със снимките на мен и Джеймс — как той ме целува, как ме хвърля в колата, а шокът и гневът по лицето ми — удобно разпознати из целия интернет като нетърпение и страст. Разбира се, че няма да вдигне телефона.

„Може пък да е за добро“ — казах си и захвърлих телефона в другия край на стаята. За разнообразие този път наистина бях измислила какво ще му кажа: „Алекс, световноизвестната филмова звезда, за която цялата планета знае, че е преспала с половината жени на Холивуд, е всъщност абсолютен гей. Само че това е тайна, така че, моля те, не казвай на никого!“ Не, не става. Изобщо не звучи достоверно. Трябваше на всяка цена да измисля какво да му обясня, преди да ми позвъни.

Освен ако не ми позвъни веднага.

— Алекс?

— Анджела.

— Алекс — поех си дълбоко дъх, — трябва да говоря с теб, преди да си видял снимките!

— Анджела, вече видях снимките или вече си забравила? — изрече бавно Алекс. — И решихме да поговорим за това, когато се върнеш.

— Да де, ама... — Погледнах към компютъра. — Става въпрос за вчерашните.

— Което означава, че...?

— Че може би има още малко?

Приседнах на леглото и се втрених в ноктите на краката си. Предвид факта, че се намирах само няколко етажа над булевард „Холивуд“, в стаята беше забележително тихо. Непременно трябва да споменат този факт в уебсайта си. Абсолютна червена точка за хотела.

— От същата нощ?

— Не, но мога да обясня!

— На кой сайт са? — запита Алекс с абсолютно равен глас. — Или просто са всичките закуп?

— Алекс, моля те, не поглеждай! Нека първо ти обясня! — Примигнах при звука от тракане по клавиатура. Той, разбира се, веднага се беше озовал пред компютъра.

Накрая изрече:

— Не мога да не ти призная, че изглеждаш добре. Брей, какво нещо е интернет! Колко мъже имат възможността да наблюдават как гаджетата им им изневеряват в реално време?!

— Алекс, престани! — извиках и се изправих. Винаги съм намирала драмите за далеч по-управляеми, когато съм във вертикална позиция. Килимът също беше доста мек. Може пък да се хвана на работа като сценарист в Холивуд, след като Мери ме уволни. — Не е такава, каквото изглежда! Джеймс е...

— Далеч над твоята класа ли? Е, да, тук се справи удивително добре, Анджеа! — Този човек изобщо не звучеше като моя Алекс.

— Моля те, престани и ми позволи да ти обясня! — Опитвах се да намеря подходящите думи, обаче главата ми беше напълно изпразнена.

— Какво очакваш от мен да кажа? — Е, сега поне вече започваше да звучи леко ядосан. Ала това не се оказа голямо успокоение. — Първо бяха онези твои снимки как буквално преследваш първата звезда, с която си се запознала, после не вдигаш телефона си, после ми се обаждаш в четири сутринта, за да ми кажеш, че... Както и да е! Какво би трябвало да си мисля аз, а? Какво очакваш от мен да кажа?

— Недей да изкарваш нещата така, сякаш аз съм тази, която те игнорира! Откакто пристигнах тук, се опитвам да говоря с теб! — запротестирах аз. — Ти си този, който не иска да разговаря с мен! Ти си този, който не си вдига телефона!

— И фактът, че тук всъщност имам адски много работа, която трябва да свърша, без да се налага ти да ме държиш за ръка, означава, че веднага трябва да тръгнеш да се чукаш зад гърба ми, така ли? — изрева той.

— Какво?! — Едва не изпуснах телефона.

— Какво искаш да кажеш с това „както“?! — продължи да крещи той. — Един ден се държите за ръце на плажа, после излизаш от

хотелската му стая в един през нощта, а накрая го целуваш пред входа на някакъв клуб! И ще ми разправяш, че при теб не става абсолютно нищо, така ли?!

Не си спомням много мигове в живота си, когато съм губила ума и дума, но точно този определено беше такъв.

— Кажи ми, че не си спала с него! — избоботи в другия край на линията Алекс. — Кажи го! Сега!

— Аз... не съм спала с него — изфъфлих. Той изобщо не ме попита какво мисля по този въпрос. Попита ме дали съм го направила. Чух въздишка и ново тракане по клавиатурата. — Моля те, престани да гледаш тези снимки! Аз не съм направила нищо, Алекс! Никога не бих го направила! Моля те просто да ми повярваш!

— Ето точно тук вече имаме проблем! — изрече тихо той. — Не мисля, че мога да ти вярвам!

* * *

Телефонът все още прогаряше ухото ми, обаче не можех да го оставя. Дълго след като Алекс ми беше затворил, аз продължавах да си седя в средата на стаята, стиснала на живот и смърт малкото парче пластмаса, което бавно изстиваше. Той наистина ли каза това, което чух? След време, което ми се стори като цяла вечност, мозъкът ми се включи и аз пак набрах номера му. Няма начин да оставя тази работа така! Обаче телефонът на Алекс дори не извъня — веднага чух познатото: „Телефонът на абоната е изключен или е извън обхват“. Пробвах пак от стационарния телефон в стаята само за да се уверя, че не съм се излъгала. Не, не бях се излъгала. Сигурно е извадил батерията или нещо подобно.

Приседнах отново на масичката и започнах да разглеждам снимките онлайн. Разгледах и галериите, които вече се бяха пръкнали из клюкарските сайтове, посветени специално на мен и Джеймс. Всичко беше толкова сюрреалистично. И не само защото повечето от тях сипеха огън и жупел по повод тоалетите ми и размерите на задника ми — обаче никой не се сещаше да отчете, че всички снимки са направени под невероятно лоши ъгли. Честна дума! Най-странното обаче беше, че за стотици, ако не и за хиляди момичета по света това

сигурно изглеждаше като сбъднат сън. Едно обикновено момиче е изпратено да вземе интервю от филмова звезда, божествената филмова звезда се влюбва в обикновеното момиче и после следва спиращ дъха романс.

Да, в интернет историята определено изглеждаше далеч по-романтична, отколкото в действителност. А тя беше следната: едно обикновено момиче е изпратено да вземе интервю от филмова звезда, поддава се на клиширания фалшив флирт на звездата, позволява на въпросната филмова звезда да го целуне, после установява, че той е гей, междувременно снимките им са из целия интернет, поради което е изоставено от любовта на живота си и завършва съвсем само на този свят. Да де, ама кой ще плати, за да четете това, а?! Докато затварях капака на лаптопа си, изведнъж ми хрумна да се запитам дали от този ден нататък някой ще плати, за да четете каквото и да било, написано от мен. Няма съмнение, че днешната случка окончателно ще изкара Мери от равновесие. И ако някога съм се нуждаела особено много от Джени Лопес, то това беше точно сега, макар че от нея нямаше и следа. Отново. Вероятно все още ми е бясна след нашата размяна на любезности в бар „Мармонт“. Вторачих се в мобилния си телефон напълно отчаяна. А после едва не си изкарах ангелите, когато той зазвъня. Беше Луиза.

— Ало? — изрекох предпазливо. Лекцията ми беше гарантирана. Луиза беше истинска кралица на драмите по време на криза.

— Здравей, Анджеला! — изчурулика тя. — Просто реших да ти се обадя, за да ти кажа, че снощи имахме страхотна вечеря! Ходихме в онзи ресторант — „Алта“, за който ни спомена. О, боже! Просто нямаше как да не ти се обадя! Какви скарриди само! Божествени!

Слушах с леко озадачение нейния възторжен разказ за преживяното в ресторанта. Значи дори няма да ме пита за снимките?

— А после, за десерт, си поръчахме онова сиреново нещо! Ау-уу, нямам думи! Не мисля, че някога ще мога отново да сложа нещо в устата си! А ти забавляваш ли се добре в Лос Анджелис, скъпа?

Тук вече наистина не знаех какво да й кажа. Тя очевидно не знаеше. Луиза никога не си е падала по клюки за знаменитости. Но ако трябва да бъда честна, преди да се преместя в Ню Йорк, аз също никога не бях обръщала внимание на тези неща. Ала в Америка е твърде трудно да ги избегнеш.

— Ами, не особено — изрекох бавно. Всъщност оказваше се доста приятно поне за две минути никой да не ти крещи и да ти натяква. — Имам малко проблеми с интервюто. Освен това с Алекс се скарахме.

— О, скъпа! — възкликна Луиза по не особено добрата линия. — За какво?

— Той си е въобразил, че съм му изневерила. — „С Джеймс Джейкъбс“ — допълних мислено.

— Но, разбира се, че не си! Ти никога не би направила подобно нещо! И защо изобщо ще си мисли подобни неща? — Беше успокояващо да знам, че поне Луиза автоматично приемаше, че аз съм оцетената в цялата история, при това — без да беше чула и половината от историята. Но, от друга страна, все още не беше виждала снимките. Нито видеото по Ти Ем Зед. Нито новинарския бюлетин на „И нюз“.

— Така е, не съм — съгласих се аз. — Обаче е видял снимка, на която нещата изглеждат така, сякаш съм го направила. И просто отказва да ме чуе!

— О, скъпа, дай му време да се поуспокои, а после поговорете разумно! — възкликна тя. — Сигурна съм, че върнеш ли се в Ню Йорк, всичко постепенно ще отшуми! А сега се концентрирай единствено върху работата си!

— Да, може би си права — изрекох. Де да можеше нещата да не са толкова свързани! — Както и да е. Знам, че не ми се обади, за да слушаш проблемите ми. Много се радвам, че си харесала „Алта“!

— Направо се влюбих в нея! — поправи ме тя. — Непременно трябва да отидем там заедно, когато отново ти дойда на гости!

— Да, непременно — съгласих се аз. Освен ако междуременно не изгубя работата и визата си и тогава ще трябва да ходим на вечеря в „Нандос“ в Уимбълдън.

— Обади се, ако имаш нужда от мен, скъпа! А сега трябва да тръгвам! Чао! — И ми изпрати въздушна целувка по телефона.

— Чао! — казах и затворих. Тази работа действително беше адски странна. Но по същия странен начин в онова, което тя каза, имаше огромен смисъл. Аз наистина трябваше да се концентрирам върху работата си и да се постарая да оправя нещата.

Утрешният ден нямаше да ми бъде никак забавен, още по-малко на фона на главоболието, което вече си бях гарантирала. Започнах да

сменям каналите на телевизора (докога смятат да въртят тези „Приатели“?), като междувременно поставих на леглото си моята (вече леко поизносена, но все пак най-доброто нещо на света, което някога съм притежавала) чанта. Когато нещата тръгнат на зле, единственото, което е в състояние да накара едно момиче да продължава да се усмихва, е Марк Джейкъбс. Започнах да бърникам по дъното ѝ и накрая открих търсените от мен бележник и химикалка — блекбърито ми примигна нещастно.

— Понякога просто държа да си записвам нещата на ръка, ясно ли е? — казах му аз. Но преди да се сетя да се озърна, за да проверя дали някой не ме мисли вече за пълна откачалка, задето говоря с телефона си. А, да, само Рос и Рейчъл от екрана. Хубаво.

1. Да се обадя на Мери.

2. Да се обадя на Алекс или на приятелите му. Това последното можеше да се окаже малко трудничко, тъй като единственият телефонен номер на приятели на Алекс, с който разполагах, бе този на бившия на Джени — Джеф, а Джени ме беше накарала да го изтрия след една здравословна нощ в нашия апартамент на „Бен и Джери“, червено вино и изгаряне на всичко, до което той се беше докосвал, в това число и старата четка, с която някога са си тупирали косите за някакъв много забавен бал с маски през осемдесетте. Четката едва не беше вдигнала във въздуха целия блок, когато Джени я захвърли в горящата кофа. Това наше начинание се оказа не само отвратително, но и изключително пожароопасно. Все пак съществуваше един нищожен шанс да съм си го записала и в задната част на дневника — точно тогава бях прекалено пияна, за да се досетя.

3. Да говоря с Джеймс.

Колкото и да ми се искаше веднага да звънна в „Сън“ и да им съобщя, че Джеймс е изцяло хомосексуален, просто не можех да го направя. По дяволите това криворазбрано чувство за достойнство! Или може би беше гордост? Или може би онази фантазия за мен, изпъната на заглавната страница на „Нюз ъв дъ уърлд“ по нищо друго, освен дантелени бикини на „Ла Сенца“, с всичко по мен подплатено, издигнато и фризирано, а отдолу заглавие: „Брадата на Джеймс Джейкъбс ни казва всичко!“ ми идваше малко в повече? Всъщност „Нюз ъв дъ уърлд“ изобщо не биха използвали думата „брада“ — те по-скоро биха изкрещели директно: „Жалката драскачка Анджела

Кларк се изпуска за късните среднощни гей оргии на Джеймс Джейкъбс в публичните тоалетни на Холивуд.“ Майка ми би се гордяла с мен.

4. Да оправя нещата с Джени.

Не стига, че напоследък нещата между нас бяха станали твърде странни, особено на фона на всичко, случващо се тук, а и имах неприятното чувство, че ще станат още по-странни, преди да се оправят. Или може би беше онова ужасно усещане, че всеки момент ще повърна? Хвърлих химикалката и бележника, втурнах се в банята и се превих одве над тоалетната.

Точно навреме.

Кога ще се науча най-сетне?!

* * *

— За бога, Анджи, какво е станало с теб?!

Събудих се бавно. Лицето ми беше студено и като че ли залепнало за нещо твърдо. Някъде пред очите ми се мержелееше крак, обут в чехъл. Всеки опит за движение на главата ми причиняваше неописуема болка, а по някаква неясна причина лявата ми ръка беше напълно парализирана.

— Анджи, чуваш ли ме? Да не би да си взела нещо? — продължаваше гласът, но ми изглеждаше адски далечен. — Откога лежиш на пода в банята?

Аааа, сега вече ми се изяснява — все още съм на пода в банята. Ето защо ми е било студено. Ето защо не можех да помръдна ръката си. Ето защо краката на Джени почти докосваха носа ми.

— За бога, Анджи, пак ли само си мислиш отговорите, вместо да ги изричаш на глас?

„Да“ — помислих си аз.

— Ммммм — казах.

С помощта на Джени и на поставка за хавлиени кърпи, която надали е била предназначена да издърпа от пода едно десет тоново момиче с махмурлук, аз не след дълго седях — или по-скоро се отпуснах като торба — върху капака на тоалетната. С благодарност приех чашата вода, която тя ми подаде, без да ми пука, че идва от

чешмата в банята, и я изгълтах на един дъх. Което беше първата ми грешка.

След като издрайфах първата си чаша с вода, започнах да пия втората на бавни глътки, следена изкъсо от Джени, която седеше в другия ъгъл и клатеше глава.

— Не мога да повярвам, Анджи! — повтори за кой ли път, като отметна косата ми назад. — Какво стана, след като си тръгнах?

— Какво стана ли? — Отново затворих очи. Това обаче изобщо не ми помогна. — Искаш да знаеш какво стана?

— Аха — кимна тя, пое празната ми чаша и я напълни наново с чешмяна вода. Не знаех защо, обаче тя имаше вкус на амброзия! — Имам предвид снощи. Какво се случи с онова „никога не бих изневерила на Алекс, нищо, че сме в почивка“?

— Да, спомням си. Не бях чак толкова пияна — промърморих, макар да си давах ясна сметка, че това е пълна лъжа. — Какво искаш да кажеш?

— Новите ви снимки с Джеймс? — погледна ме Джени с изражение, от което се подразбираше, че отново ме мисли за пълна глупачка. — Онези, които и Ерин, и Ванеса, и Джина са ми изпратили по имейла днес? Честно да си призная, много не очаквах да те видя там. Как стана — той току-що си е тръгнал оттук или ти току-що се връщаш от неговия хотел, след като сте свършили работата?

— О, боже! — Изведнъж се почувствах отново зле. И пак ми се доповръща. — Изобщо не е това, което си мислиш!

— Значи не си го направила, така ли? — изгледа ме Джени, а дразнещо свежото ѝ лице сияеше като коледна елха.

Захлупих лице в ръцете си и промърморих:

— Джени, той е гей.

— Е, очевидно ти е отказал, щом говориш така! — подметна приятелката ми.

Вдигнах очи към нея. Новопридобитата ми и изключително привлекателна мъртвешка бледност очевидно добавяше допълнителна достоверност на сериозното ми изражение. Защото тя извика:

— Няма начин!

— О, да.

— Няма! Начин!

— С Блейк.

— Сериозно? Жестоко!

— Джени, изобщо не схващаш! — издърпах една кърпа от поставката, намокрих я със студена вода и я притиснах към лицето си. — Какво ще правя сега?

— Първо ще си вземеш душ! — отсече Джени, изправи се и дръпна завесата на душа. — А след това ще се заемеш да ми обясниш всяка дребна подробност за начина, по който си открила тази сочна, потенциално изключително доходоносна новина, и накрая ще дойдеш с мен да пазаруваме за Теса Диармо, за да я спретнем за шоуто с наградите довечера!

— Значи ти сериозно си се заела с това, а? — промърморих, докато смъквах от себе си подгизналата от пот рокля и влизах под душа. О, да! Блаженството на течащата вода!

— Никога не се съмнявай в мен, Анджела Кларк! — провикна се Джени, докато затваряше вратата на банята. — Хайде, измивай си задника и да си долу след десет минути!

* * *

Интервалът от десет минути вероятно завинаги ще си остане разтеглив, но поне петнайсет минути по-късно аз се появих от асансьора с изключително непохватно изсушена коса, набързо сложен грим и чанта, праметната през глава. Джени огледа дънките и тениската ми и въздъхна.

— Това изобщо не е тоалет за снимки, скъпа! — отбеляза, прегърна ме през рамо и ме поведе към колата. — Къде е голямата шапка? А очилата?

Извадих триумфално очилата от чантата си и извиках:

— Ама аз съм облечена по абсолютно същия начин като теб! — Макар това да не беше точно така, разбира се. Моите торбести мъжки дънки и обикновената розова тениска от „Американско облекло“ изобщо не можеха да се сравняват с прилепналите по тялото ѝ дънки „Севън“ и безупречната бяла блузка с дълбоко остро деколте. Е, поне черните ни джапанки бяха идентични.

По пътя спряхме, за да си купим айскафе — за мен превъзходна причина да се измъкна поне за малко от смъртоносния капан, наречен

кола, карана от Джени, а за нея поредната възможност да демонстрира способността си да пие фрапучино, докато кара. И междуременно я осведомих за всеки детайл от картинката „Джеймс — Блейк“. След като приключих с третото поред разказване на историята, наклоних назад глава и се загледах в красивото синьо, безоблачно небе над нас. Поне докато гледах нагоре, нямаше да виждам как Джени минава на червен светофар.

— И какво ще правиш сега? — попита тя, докато вземаше рязко поредния завой, за да излезем на Мелроуз авеню. — Оправи ли нещата с Алекс? Говори ли с Мери?

— С Алекс говорих, но не мина особено добре. — „И това е просто меко казано“ — добавих на себе си. — А на Мери все още се каня да се обадя, но засега го отлагам. Предполагам това, че все още не ме е потърсила, не е много добър знак.

— На мен всичко ми изглежда съвсем ясно, скъпа — отбеляза Джени и вкара колата в паркинга на някаква сграда, който изглеждаше покрит с трева. — Просто трябва да й кажеш истината. Това автоматично ще разреши всичките ти проблеми.

— Знам, но... всъщност не знам. — Вдигнах нахъдрилата ми се коса на конска опашка и бързо я стегнах с ластик. — Не мисля, че имам право да го издавам, нали? Сигурно си има сериозни основания, за да го крие толкова дълго.

Джени закова рязко колата, обърна се и извика:

— Ти подиграваш ли ми се?

— Джени...

— Този кретен те целува на публично място, позволява снимките ви да плъзнат из целия интернет, на практика разрушава връзката ти и поставя под въпрос кариерата ти, а ти се въздържаш случайно да се изпуснеш по време на разговор, че той е новият Клей Айкън^[1]?

Сбърчих нос.

— Да де, ама...

— Голям довод, няма що! — подвикна, докато прескачаше вече заключената врата на колата.

— Дали е отворено, а? — смотолевих. — И къде сме, между другото?

— А аз си мислех, че вече съм те направила шопингхоличка! — извика Джени и размаха възмутено ръце. — Това, моя скъпа британска

приятелко, е „Фред Сегал“. Модна империя и институция за Лос Анджелис. И точно тук трябва да се чакаме с Теса след половин час, така че първо трябва да се поогледаме, за да не се изложим!

— Значи Теса наистина ще идва? — попитах, свалих слънчевите си очила и тръгнах след Джени покрай редиците маси и столове, вече претъпкани с красиви хора. — Джени, това е невероятно!

— Да, знам. Напълно си права! — усмихна се приятелката ми и кимна по посока на мъжа, който ни отвори вратата. — Тази сутрин Теса ми изпрати есемес, за да ме уведоми, че ще ме чака тук. Дафни ще се побърка, когато разбере. Теса Диармо е голяма плячка за един стилист!

— Сигурна съм, че ще се зарадва заради теб — излъгах аз, но както винаги, не особено умело. — Тя къде се изгуби, между другото?

— Ами, прибра се вкъщи с онзи тип, с когото... говореше — промърмори Джени, вече потънала сред закачалките.

Магазинът изглеждаше разделен на множество отделни малки секции, обаче — и изобщо не изненадващо — Джени знаеше отлично къде отива. Сякаш притежаваше някаква вградена джипиес система за пазаруване. Бях убедена, че в която и голяма пазарна столица да бъде захвърлена, тя много бързо щеше да открие най-близкия „Старбъкс“, тоалетна и дори стоки на Марк Джейкъбс с големи отстъпки. Точно този талант се бях надявала да развия, когато порасна.

Ама не.

— Но пък ако беше останала, може би тя щеше да поеме Теса като стилист — отбелязах с най-непредубедения си тон. Който въпреки това си прозвуча напълно задръстено. — Както и да е. Искрах да поговорим за снощи. За онова, което каза, преди да... си тръгнеш.

— Извинете, преди няколко часа се обадох, за да резервирам пробна за Теса Диармо? — акостира безцеремонно тя една минаваща покрай нас продавачка. — Мога ли да ви помоля да проверите дали е готова? Съвсем скоро ще започнем да изпращаме там разни неща. Благодаря!

Момичето ни изгледа от глава до пети, кимна, а след това се втурна към задната част на магазина. Джени продължаваше да стои с гръб към мен.

— Мислиш ли, че това ще стои добре на Теса? — вдигна към мен една памучна рокля на „Двайсет & Дванайсет“. — Ама не! Твърде

обикновена е за подобно шоу! Но може би с високи токчета и подходящото сако...

— Джени, отлично знаеш, че няма да оставя този въпрос така! — отсякох и бутнах роклята от очите си. — За онова, което ми каза снощи! И не, няма да стои добре на Теса! Иначе на мен — да.

Тя ми подхвърли роклята, след което рече:

— Виж какво, докато Теса пристигне, трябва да открия поне десет предложения за нея, така че може ли да не говорим точно сега?

— Напротив, ще го направим точно сега! От опит знам, че най-ясно мислиш, когато пазаруваш. — Подадох роклята на асистентката, която се беше появила отново до Джени. — Имах чувството, че главната цел на това пътуване за теб беше да те опънат. Какво точно стана с Джо?

— Оказа се, че няма да бъде толкова лесно, колкото си мислех. Или поне той вече не е толкова лесен — отвърна тя и насочи вниманието си към една сива рокличка без презрамки на „Хаш“. — Гънките ѝ са много интересни. Това би могло да изглежда разкошно с... може би... късо кожено сако и някакви дебели токове?

— Да, би могло — съгласих се аз и предадох и тази рокля на асистентката до нея. — Тогава какъв е проблемът? Джо ли? Защото ако още не знаеш, можеш да си намериш мъже, много по-добри от Джо.

— Да бе, знам. Само дето се оказва, че много не ми се иска. А какво ще кажеш за това? — Извади торбеста рокля със златисти пайети.

— Джеф?

— Джеф.

— О, Джени!

Видях как устните ѝ се свиват до тънки безцветни линии, докато систематично преглеждаше закачалките с дрехи пред себе си — от ляво на дясно.

— Ще ви донеса вода, става ли? — изрече по едно време продавачката, опитваща се да избяга от неловкото мълчание. Аз ѝ кимнах, усмихнах ѝ се и тя се изниза.

— Виж какво, знам, че съм последният човек, който има право да дава съвети за човешките отношения, но смятам, че с течение на времето ще го превъзмogneш. Това всъщност е факт. И доколкото си спомням — факт, научен точно от теб! — Извадих един червен тоалет

на Ерве Леже и го вдигнах пред очите ѝ. — Просто искам да се научиш да говориш с мен по този въпрос. Да вършиш онова, което проповядваш — нещо такова.

— Да де, само дето не ме бива особено да слушам собствения си съвет — отбеляза тя и кимна по посока на червената рокля. — Знаеш ли, че ще се събира да живее с новата си приятелка? Обади ми се да ми каже да не би случайно да съм разберяла от Алекс. А аз, въпреки всичко, което се случи, все още не бях изгубила надежда, че в крайна сметка ще се събере с мен. Сега вече не съм толкова сигурна.

— Е, тази нова приятелка може да се окаже тотално неподходяща — изрекох замислено. — Човек никога не знае.

— Но аз вече не съм сигурна в нищо! — прошепна тя и когато се обърна, зърнах по бузите ѝ да се стичат безмълвни сълзи. — Може би ще ми се отрази добре да се махна от него за известно време. У дома Джеф е навсякъде, само дето не може да се нанесе.

— Мислиш да напуснеш Ню Йорк? — възкликнах аз. Нямах представа какво да ѝ кажа.

— Може би. За известно време. Всъщност не знам. — Хвана ръката ми и продължи: — Анджи, наистина много ми се иска днес всичко да мине перфектно! Не може ли наистина да отложим този разговор за след това? Не искам да изглеждам като съзливка крава, когато Теса се появи!

— Разбира се — кимнах и я прегърнах бързо, но топло. — Но веднага след като свършите и прецениш, че си готова, ще продължим. Вечеря?

Тя бързо кимна.

— Със сигурност! Но моля те, не бързай да се паникьосваш! Засега все още няма нищо, за което да говорим. А и имаме цял океан с неприятности, от който трябва да те вадим!

Смръщих се и казах:

— Знаеш ли, че за пет безценни минути почти бях забравила за това?

— Е, късмет с опитите! — засмя се тя.

— Ще се опитам пак да звънна на Алекс! — отсякох, извадих от закачалката до мен една сребриста балонеста рокля и ѝ я подадох. — Накарай я да пробва и това! Връщам се след минута!

* * *

„Фред Сегал“ представляваше един невероятен моден лабиринт. Всеки малък салон отвеждаше към поредната задънена улица — пределът на висшата мода. Накрая реших да следвам слънчевата светлина, за да се ориентирам за изхода, а навън успях да си намеря една свободна масичка. Вдигнах телефона до ухото си и затворих очи. Единственото, което трябваше да сторя, е да натисна един бутон. Вместо това обаче си поръчах кафе със сметана. И проверих имейлите си. И влязох в „Перез Хилтън“ на блекбърито си. Просто нямах представа какво да му кажа. Снощният разговор беше толкова ужасен, че изобщо не знаех как да спася положението по телефона. А след като видях изражението в очите на Джени, след като разбрах колко е разбито сърцето ѝ, когато е осъзнала, че никога повече няма да успее да възстанови връзката си с Джеф, перспективата да изгубя Алекс се очертаваше във все по-болезнено реални краски пред мен.

А когато телефонът ми наистина иззвъня, аз отговорих автоматично. Вярно, че трябва да съм натиснала някакъв бутон, за да отговоря, но все пак бях значително изненадана.

— Анджела? Обажда се Джеймс.

И автоматично ми се прииска изобщо да не го бях правила.

— Анджела, там ли си? — Не звучеше особено щастлив.

— Очевидно, да — отговорих напълно вцепенена.

— Добре ли си? Къде си?

— Всъщност съм много добре — отговорих. — Тъкмо се каня да изляза в шоуто на Райън Сийкрест, за да те изтропам пред всички. А след това излизам по „И нюз“.

— Моля те, наистина искам да оправим нещата! — извика притеснено той. — Моля те, не излизай в ефир!

Огледах кафенето. От време на време някой ме поглеждаше странно, но повечето хора полагаха огромни усилия да изглеждат максимално концентрирани в нищото.

— Въпреки че точно това заслужаваш, можеш да се успокоиш — въздъхнах аз. — Няма да излизам по радиото, за да те издавам. Просто се разхождам по Мелроуз и раздавам флайъри. Предпочитам личния контакт с хората. Доста по-ефективно е.

— Ти си на Мелроуз? Тогава ще дойдеш ли до хотела? Наистина трябва да поговорим! — изрече нетърпеливо той.

— Наистина не трябва — отговорих с равен глас. Дори само гласът му беше достатъчен, за да ми помогне да се фокусирам. Тази емоция се управляваше доста по-лесно, отколкото огромната снежна топка празнота, която се завърташе, когато се опитвах да мисля за Алекс. — За нищо на този божи свят няма да стъпя повече в твоя хотел!

— Но ако се срещнем извън хотела, автоматично ще ни снимат! — изтъкна Джеймс. — Помислих си...

— Казаха ми, че не си бил много добър в мисленето — отбелязах и засърбах кафето си. Беше много вкусно. — Няма да стъпя в твоя хотел и толкова! Сега се обаждам на редакторката си, разказвам ѝ всичко, а след това се връщам в Ню Йорк, за да се опитам да спася връзката си.

— Анджела, моля те! Ако споменеш нещо пред редакторката си, веднага ще ме изтропат в пресата!

— А знаеш ли на мен колко ми пука?

— Моля те, Анджела! — изви той. — Това е всичко за мен! Всичко, за което съм работил! Моля те, не го прави!

— Това не е мой проблем, Джеймс. — Да, вече не е време за демонстриране на слабост. Но пък какво ако го бях издала пред пресата? Ако бях разрушила кариерата му? И живота му, разбира се? Ужас! — Виж какво, имам си достатъчно свои грижи! Ще трябва да измисля някакъв начин как да свързвам двата края, след като ти вероятно вече си ми струвал работата!

— О, я стига! Не си толкова момиче! — вече запелтечи той. — Просто ела да се срещнем! Моля те! Ще се видим там, където ти кажеш! И ще измислим как да спасим работата ти и всичко, но моля те, не казвай нищо на вашето списание! Засега.

Сигурно трябваше просто да му затворя. И веднага да набера „Нюз ъв дъ уърлд“ и да им кажа да приготвят бельото на „Ла Сенца“. Обаче не го направих.

— Къде? — попитах.

— Имаш предвид някъде, но определено не и в хотела?

— Да, определено не и в хотела. Точно обратното на хотела. Възможно най-далече от каквито и да било легла. За предпочитане —

най-публичното място на света.

— Дисниленд?

— Майтапиш ли се с мен? — В този момент осъзнах, че държа празната си чаша от кафе със сметана точно на ръба на масата под изключително опасен за живота ѝ ъгъл. А двойката, седнала до мен, изглеждат ужасно нервни. — Не, не мисля. „Магическото кралство“ би трябвало да е напълно достатъчно за целта, Джеймс.

— Това е най-щастливото място на земята. — Като че ли долових намек за усмивка в гласа му. Как смее той да си мисли, че вече се е отървал, а?!

— Няма да ми бъде никак приятно да заливам с кръв реквизита ти. Сигурно е дяволски трудно да бъде оправен дори и с химическо чистене!

— Ясно. Окей — изрече той със значително по-малка доза самодоволство. — Значи си на Мелроуз, така ли? И искаш да се срещнем някъде, където няма дори и намек за сексуално преживяване? Къде си по-точно? Вече изпращам кола.

— Във „Фред Сегал“ — отговорих, поставих внимателно чашата обратно на масата и сложих чинно ръка в скута си, след което отправих към хората усмивка в стил „не съм луда, честна дума“. Обаче те бях твърде заети да щракат нещо по своите блекбърита, за да разпознаят здравия ми разум.

— Страхотно място да не се набиваш на очи! — отбеляза той. — Успя ли да срещнеш вече Парис?

— Искаш ли да дойда или не? — срязах го аз. Абе каква е тази работа? Защото когато се държа мило, никой не ме забелязва, а в момента, в който повиша глас, привличам вниманието на всички присъстващи? — Освен това изобщо не си въобразявай, че ще бъдем само двамата! Блейк също идва с нас!

— О, Анджела, не мисля, че ще стане! — побърза да каже Джеймс. — Той не е в особено добро настроение.

— А смяташ ли, че настроението му ще се подобри, когато ви изтропам двамцата?

Тишина. Въздишка.

— Хубаво. Просто си стой там. Изпращам колата.

* * *

Затворих и извадих тоалетната си чантичка. Беше ясно, че където е Джеймс, там са и папараците. А нещата бяха вече достатъчно зле, та да ги усложнявам с моите кръгове под очите. Вторачих се в огледалцето на компактната си пудра. Как стана всичко това? Как стана така, че от момиче, което не успяваше да накара сервитьорите в „Охлювът и марулята“ в Уимбълдън да му обърнат внимание, без да се разкрещи, аз се превърнах в жена, която се притеснява дали няма да попадне в клюкарските страници на някой таблоид с големи кръгове под очите, допълващи множеството ми недостатъци? Единственото, за което си мечтаех сега, бе да припълзя до леглото и да не излизам от него, докато всичкото това не отmine. Е, може и да изляза за малко за коледната вечеря, но после пак ще си легна.

След като се уверих, че торбичките са прикрити, а ружът — подобаващо слял се с кожата, реших, че вече е крайно време да хапна дръвцето.

— Офисът на Мери Стайн.

— Здравей, Сиси! — изрекох храбро. — Мери наблизо ли е?

— О, Анджеела! — Не знам как, но асистентката на шефката ми успя да разтегли името ми толкова, че изминаха има-няма три минути. Сигурно се наслаждава на този момент. — Не съм много сигурна дали точно сега ще може да говори с теб. В момента има конферентен разговор с издателя. Както сигурно се досещаш — за теб!

— Ясно. Но това е много важно! — изрекох през стиснати зъби. Божичко, тази част от процедурата винаги ми е била по-страшна от самия разговор с Мери. — Би ли опитала все пак да ме свържеш с нея?

— Тъхъ. — Злорадството в гласа ѝ беше непоносимо. — Но ако не може да говори веднага с теб, бих могла да те уведомя какво съм чула до момента. Нали се сецаш — за теб!

— Ще ти бъда вечно благодарна! А сега би ли опитала да ме свържеш, ако обичаш?

Музиката, която се включи за прехвърлянето на разговора, продължи сякаш цяла вечност.

— Е?

— О, Мери! — Определено бях изненадана. Най-вече защото не бях убедена, че Сиси изобщо ще си направи труда да ме свързва, тъй като очевидно изгаряше от нетърпение да ме осведоми за всичките прекрасни неща, които се говорят за мен в офиса. — Здравей!

— Никакво „здравей“! Е? — Мери определено беше бясна. Въпреки че не можех да я видя, бях напълно сигурна, че съм привлякла вниманието ѝ — което никога не е било добър знак. Мери беше далеч по-поносима, когато си щракаше на гигантския компютър, докато разговаряше с теб. — Даваш ли си сметка, че се издъни в грандиозен мащаб?

— Мери, моля те, нека ти обясня! Знам, че изглежда зле... — започнах.

— Само изглежда ли? — прекъсна ме тя, преди да успея да довърша дори първото си изречение. — То е зле! Ти прекрачи абсолютно всички граници!

— Мери, моля те! — На света нямаше достатъчно количество руж, който да върне цвета на бузите ми в този момент. — Позволи ми да довърша! Отлично знам как изглежда отстрани, но не е така! Между мен и Джеймс няма абсолютно нищо! И наистина съм ти подготвила най-доброто интервю на света! Когато го видите, ще се влюбите в него! А и Джеймс се съгласи да направим фотосесията. Значи все още можем да спасим положението, нали?

— Анджеला, имам чувството, че слънцето там ти е изпържило мозъка! Все още ли смяташ, че списанието ще пожелае да публикува твоето интервю точно сега? Та ти си разхвърляна по целия интернет като двулична мелачка на звезди! Едно интервю с бившия ти ще ни спечели много повече читатели, отколкото всичките твои глупости!

— Господи, защо всички непрекъснато го наричат „бивш“?! — простенах. — Та аз не съм сторила нищо, за бога!

— Освен ако не се съ согласиш да бъдеш прегледана на живо по телевизията, за да докажеш, че още си девствена, не мисля, че някой ще ти повярва на приказките! — отбеляза с трудно сдържан гняв Мери. — А защо не и по радиото? Сигурна съм, че веднъж слушах нещо подобно по „Шоуто на Хауърд Стърн“.

— Мери, честно, ти работиш в медиите! Как тогава можеш да вярваш на интернет повече, отколкото на мен?! — Бях твърдо решена да не се разплаквам. Не и тук.

— Още много отдавна се научих да не вярвам на нищо, което чета — отстъпи малко шефката ми. — Но всъщност няма значение в какво вярвам и в какво не. На хората изобщо не им пука дали е истина, или лъжа — единственото, което търсят, е забавления, тоест — кой предлага най-пикантната история. Така че твоето интервю с Джеймс вече не е най-добрата история, а ти самата!

— Аз не съм история! — запротестирах. — Аз съм си просто аз.

— Може. Но сега ти повтарям онова, което ми каза издателят — продължи тя. — Така че не си го изкарвай на мен! Нещата стоят така — блогът ти се затваря за няколко дена. Но не го сваляме! Просто имаме нужда от няколко дена, за да решим в каква посока ще поемем.

— Не разбирам — каква е тази посока? — Никога не съм се славела с особена прозорливост. — Та това е моят блог, моят дневник!

— Да, точно сега е такъв — съгласи се Мери. — Но от вчера насам е регистриран невидан бум в интернет трафика, а очевидно новите читатели искат да знаят всички подробности за теб и Джеймс. Обаче на издателите не им се иска да им го пускат безплатно.

— Но аз не разполагам с никакви подробности за тях — промърморих.

— Окей. Свърши ли вече? — сръза ме тя и без да изчака отговор, продължи: — Издателите държат да получат ексклузивната ти история — или на теб и Джеймс, или само на теб в броя на „Икона“ за следващата седмица! А след това вероятно ще решат да променят посоката на твоя блог така, че да пасне на новия ти... статус.

— Ама, Мери, нещата изобщо не стоят така! — Боже, това не може да е истина.

— Това е най-доброто предложение, което някога ще получиш, Анджела! — изтъкна Мери. — Ако не играеш по тяхната свирка, изхвърчаш!

— И какво да правя сега? Това не е истина! Ами Алекс? Все още не съм оправила нещата с него, а ако сега се появя в някакво списание и декларирам на всеослушание любовта си към Джеймс, няма да имам никаква надежда да си върна Алекс!

— А как смяташ, че можеш да си го върнеш от Великобритания, а? — отбеляза Мери. — Защото, изгубиш ли работата си тук, губиш и визата си!

— Изнудваш ли ме?

— Анджела, скъпа — въздъхна Мери, — това изобщо не е игра! Щом казваш, че не ходиш с Джеймс, вярвам ти! Но ето че това вече се случи! Тук не става въпрос за истината, не става въпрос и за теб — става въпрос за нещата, които продават списанията. А едно интервю с теб и Джеймс за „Икона“ ще продаде много повече списания, отколкото едно интервю с Джеймс за „Look“. Както и един блог за теб като приятелка на филмова звезда ще стане много по-популярен, отколкото блог за живота ти в Ню Йорк. Смятам, че не си глупава и прекрасно разбираш тези неща!

Замълчах. Това беше единственият начин да не се издрайфам наново. Може пък загубата на визата ми да се окаже най-добрият вариант. Така просто ще се прибера у дома. И ще се престоря, че нищо от това не се е случвало.

Освен ако не разполагам с друга история — такава, която да е по-интересна и доста по-ексклузивна.

— Мери, мога да ти докажа, че не спя с Джеймс — започнах бавно. — Но точно сега не мога да ти кажа за какво става въпрос. С колко време разполагам, за да се опитам да оправя нещата?

— За бога, Анджела, знам, че това е отвратително, но няма ли най-сетне да свикнеш? Не знаеш ли, че независимо дали си част от него, или не, те пак ще пуснат нещо за теб?! — излая Мери. — А аз просто се опитвам да ти помогна да се измъкнеш от тази каша, като ти предоставям известен контрол!

— Хубаво — рекох и издишах за първи път като че ли от цяла вечност. — Ако не успея да оправя нещата, ще направя интервюто. Моля те, Мери, моля те, просто задръж положението поне до края на деня, а ако не успея да оправя нещата, ще направя всичко, което поискате — снимки, интервюта, всичко! Аз и Джеймс!

— Окей, разполагаш с време до края на деня — каза тихо Мери. — Аз ще си бъда в офиса. Обади ми се, когато се сдобиеш с хлябовете и рибите.

— Хлябовете и рибите ли?

— Анджела, ще ти трябва чудо! Ни повече, ни по-малко.

[1] Американски попидол с бисексуална ориентация. — Б.р. ↑

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

Отне ми петнайсет минути да открия Джени, и то — изцяло благодарение помощта на три асистент-продавачки. Този магазин очевидно беше създаден с единствената цел да държи непосветените отвън. Накрая я забелязах. Беше вдигнала миниатюрно кожено сакенце тип смокинг до наметало със сребристи пайети. Когато ме видя, изражението ѝ премина от учудено към стресирано.

— Кожата ми харесва — отбелязах.

— Изглеждаш така, сякаш излизаш от моргата. Какво става? — извика тя, хвърли и двете сака на пода и ме хвана за раменете. — Добре ли си?

— Да, благодаря — издишах. Все още полагах огромни усилия да не повърна на първото място, където ми падне. — Току-що говорих с Мери.

— Толкова ли е зле? — примигна приятелката ми. — Анджи, просто трябва да им кажеш истината!

— И кой ще ми повярва? Я кажи? — поклатих глава. — Но можеш да ми вярваш, че скоро ще оправя тази каша. Засега дай да се уговорим за вечеря!

— Няма проблеми — кимна Джени и награби всички отхвърлени сака. — Къде отиваш сега?

— Имам среща с Джеймс.

Джени ме изгледа невярващо и извика:

— Да не би да си си изгубила ума? Я ми дай шибания си телефон! Още сега ще говоря с редакторката ти! Не, по-добре да се обадя на Ерин. Тя е отговорник за връзките с обществеността и познава на практика всички, с които си заслужава да се познаваш. Тя ще знае какво трябва да направим!

— Джени, моля те, недей! Просто ми дай един ден, за да оправя нещата! Моля те, позволи ми да опитам! Ако не стане, ще го направим по твоя начин! — „И по начина на Мери, и на Джеймс, и на всички други, само не и на мен“ — довърших наум.

Джени се смръщи. Очевидно изобщо не беше убедена.

— Ти сега се погрижи за Теса! — напомних ѝ.

— Кой трябва да се погрижи за мен? И защо? — изписка тънко гласче зад мен. Обърнах се и видях пред себе си Теса Диармо, облечена в роклята със златни пайети, която аз бях дала на Джени, сандали с огромни платформи и тънки каишки и маншети с капси. Изглеждаше като богиня.

— Аууу! — не успях да се сдържа. Краката ѝ сякаш нямаха край, а златистото подчертаваше кичурите в косата ѝ — нещо, което преди не бях забелязала. — Теса, изглеждаш невероятно!

— Сега облечи това — отсече Джени и ѝ подаде коженото сако. — Малко ще омекоти пайетите.

Знаех, че думата „пайети“ беше измислена само за да те накара да се почувстваш ужасно тъп, когато я чуеш.

— Много ми харесва! — изписка Теса и се завъртя, в резултат на което пайетите проблеснаха под светлината. — Точно така ще отида тази вечер на наградите!

— Фантастично! — възкликна Джени и лицето ѝ светна. Не я бях виждала толкова щастлива, откакто Райън Филип се регистрира в хотел „Юниън“ миналия октомври, а тя „случайно“ си присвои неговата непоръчана кошница за добре дошъл, докато той беше под душа. — Сега върви да пробваш „Леже“!

— Ама аз съм твърде кльоцава за „Леже“! — изви Теса, но въпреки това се насочи обратно към пробната. — В него изглеждам като клечка за зъби!

— Точно затова сега ще пробваш с по-обемния му стил — той ще ти даде илюзия за извивки! — провикна се Джени през вратата. — Никакви бижута и сложи онези лубутенки с каишките! А, да, и пак облечи коженото яке!

— Джени, теб наистина много те бива в това! — възкликнах и съвсем изненадващо за нея я прегърнах. — Тя изглежда възхитително!

— Нали? И аз така си мисля — измънка тя, изчерви се и ме прегърна в отговор. — Освен това тази работа е много забавна! Пазарувам с чужда кредитна карта, казвам на хората какво да правят и те не само ме слушат, но и ми *плащат* за това! Май това се наричаше „да сбъднеш мечтата си“.

— Много се радвам за теб! — усмигнах се аз и точно в този момент телефонът в джоба ми започна да вибрира. Колата сигурно вече беше пристигнала. — Виж какво, сега трябва да тръгвам. А ти се забавлявай и после ще се чуем!

— Само не забравяй, че тази работа, където сега отиваш, никак не ми харесва! — подвикна след мен тя. — И предай на онзи мръсник, че когато следващия път го видя, ще му сритам задника!

* * *

Джеймс очевидно беше решил, че за него не е безопасно да бъде в колата с мен, затова беше изпратил шофьора си сам. Не можех да не се запитам какви ли неща е виждал този човек, какви ли скандални тайни знае. Сигурно Джеймс му плаща цяло състояние, за да си държи езика зад зъбите. Или това, или наистина беше почтен човек. О, не! Не бях особено доволна от факта, че допускането той да е просто почтен човек дойде на второ място!

Потеглихме в южна посока в пълна тишина. За около десет минути. След което спряхме пред нещо, което приличаше на парк. Парк с мамут, който потъваше в басейн от воняща черна слуз.

— Тук ли? — обърнах се към шофьора, опитвайки се да зърна някъде Джеймс и Блейк. И да, те наистина бяха там — на пейка точно зад огромните порти.

— Тук — потвърди той. — Постарайте се да не ги измъчвате много!

* * *

Когато ме видяха да прекосявам окосената трева, и двамата се изправиха. Аз се заковах на място точно на сантиметър от прегръдката, която Джеймс се канеше да ми даде, и скръстих ръце пред гърди — абсолютно огледално отражение на едва сдържания гняв на Блейк. Кой би си помислил, че някога двамата бихме могли да имаме нещо общо?!

— Катранени ями, а? — отбелязах и огледах групите ученици от малките класове, които тичаха около нас. Те бяха твърде малки или

твърде щастливи, че са извън класните стаи, за да разпознаят Джеймс или изобщо да им пука за него. Обаче всичките им учители полагаха огромни усилия да не гледат към нас.

— Надявам се, че никой не би допуснал, че се чукаме в задния двор на музей, нали? — сви рамене Джеймс. — Тук е пълно с деца, а както знаеш, катранът надали би могъл да се определи като афродизиак.

— Все тая! — махнах с ръка аз и се подготвих за битката. Знаех, че нямаше да бъде лесно, и бях сигурна, че решимостта ми не може да бъде сломена от жалкия вид на Джеймс. Е, толкова по-зле за него. Косата му беше разрошена, а тъмните кръгове под очите му — точно толкова ярки, колкото бяха и моите. Ала въпреки това продължаваше да изглежда така, сякаш току-що е играл роля на мъж с разбито сърце. Докато лично аз приличах повече на Ейми Уайнхауз след особено тежка нощ. А той, дори и да изглеждаше като парцал, ухаеше все така приятно. — Не може ли вече да се заемаме с работата, за която сме се събрали?

Блейк поведе групата. Минахме покрай катранените ями и се озовахме наред огромно парково пространство в задния двор на музея. Асистентът се облегна на гигантска пластмасова скулптура, която, ако се вярваше на табелката, представлявала гигантски праисторически ленивец, и извърна поглед. Джеймс въздъхна и приседна на тревата, на няколко крачки от него. Огледах ги добре. Изражението на Блейк беше каменно, напълно неразгадаемо. Може пък недоспиването на Джеймс да се дължеше на нещо повече от обикновено притеснение за това, какво щях да направя или да кажа.

— Анджела — започна Джеймс и ме дръпна за ръката. Поради липса на по-добри идеи аз приседнах до него. — Първо, позволи ми да кажа колко много съжалявам!

— Мисля, че вече го каза няколко пъти — отбелязах, без да отлепям поглед от Блейк. — Мисля също така, че най-добре е аз да говоря първа. Извинявай, ако провалям репетицията ти!

— Окей, давай! — кимна той и стисна леко ръката ми, която аз бях забравила, че държи.

— Тази сутрин говорих с редакторката ми — изрекох, дръпнах си ръката и направих пауза, за да видя реакцията му. Обаче тъпият шибан актьор нямаше никаква шибана реакция! Би трябвало да се пробва като

професионален играч на покер. — Списанието вече няма интерес да публикува интервюто с теб.

— Какво? — изглежда ме шокирано той. — Какво им каза?

— Успокой се! Не съм им казвала нищо. Засега... — Направи ми впечатление, че тук почти успяхме да привлечем вниманието на Блейк. — Искат от нас вместо това да направим интервю в стил „толкова сме влюбени“. За „Икона“, за следващата седмица. Както става ясно, аз вече не ставам за интервюиращ, защото всички вече си мислят, че съм една изпечена мръсница, която е пристигнала тук с единствената цел да те съблазни!

— Ти сериозно ли? — изглежда ме невярващо Джеймс.

— Сериозно!

— Е, слава на всички светии за това! — засмя се той и ме бутна назад в огромна мечешка прегръдка. Твърде шокирана, за да се тревожа за нещо друго, освен за петната от трева по тениската ми, аз погледнах безпомощно към Блейк. — Брилянтно! — изрева Джеймс. — Това ще разреши всичките ни проблеми! Ще направим интервюто, ти ще се преместиш тук и всички ще си мислят, че сме гаджета. Направо перфектно! Ще си вземем и апартамент! Какво ще кажеш за Лос Фелис? Там ти хареса, нали? Или предпочиташ някъде по-близо до плажа? О, Анджела, това е фантастично! Защо не ми каза още по телефона?

Събрала някакви остатъци от сили, аз го избутах от мен и скочих на крака.

— Защото няма да правим нищо! — извиках. — Аз си имам свой живот и работа, и приятел, и изобщо не възнамерявам да се отказвам от тях, за да ти бъда удобно прикритие!

— Но ще бъде перфектно! — изглежда ме озадачено Джеймс. — Аз ще плащам за всичко! А в апартамента ти ще си имаш своя собствена стая и всичко останало! Защото няма наистина да бъдем гаджета, нали така?

— Ти чуваш ли се изобщо какво говориш?! — изкрещях. — Казах ти да не ме броиш за тази игра! Просто трябва да кажеш пред списанието истината! — Извъртях се на пети, погледнах към Блейк и допълних: — А ти? Не мога да повярвам, че си в състояние да приемеш спокойно подобно нещо!

Той сви рамене, обаче лицето му беше станало пепеляво, а очите му — два живи въглена. И... о, боже! Това червенина ли е, което виждам около тях? Той плакал ли е?

— Анджела, да не би да си мислиш, че това се случва за първи път? — извика на свой ред Джеймс, също скочи на крака и постави ръце на раменете ми. — А с теб се разбираме, нали? С теб сме приятели? А и това би било страхотно за кариерата ти. Помисли си колко готино ще бъде да живееш в Лос Анджелис на вечно слънце, да ходиш на купони, премиери... Истински сбъднат сън!

— Но не и моят! — откъснах се от ръцете му аз. — Джеймс, чуй ме! Аз си имам свой собствен живот! Имам си приятел! И ако ти не излезеш пред обществеността и публично не си признаеш истината, да знаеш, че няма да издържа! Ако наистина ме смяташ за приятел, трябва да го направиш!

Джеймс потърка бузите си и промърмори:

— Изобщо не знаеш какво искаш от мен. Държиш се като пълна егоистка!

— Кой, аз ли съм егоистка?! Ти въобще имаш ли някаква представа за жените, а? — срязах го аз.

— Няма голяма представа и за мъжете — обади се неочаквано Блейк.

Обаче аз продължих тирадата си:

— Единственото, което те моля да направиш, е да кажеш истината, а ти ме молиш да лъжа и да се откажа от абсолютно всичко в живота си. Кое според теб звучи по-логично, а?

— Но помисли си само за нещата, които ти предлагам! — възкликна той. — Готова ли си да се откажеш от всичко това заради някакъв мухльо, който е убеден, че се чукаш зад гърба му, и от една жалка работа на блогър?

И друг път съм била бясна. Ужасно побеснях, когато бях на десет години и майка ми изпра с вряла вода роклята ми от ангорска вълна вечерта преди дискотеката и я развали. Бях подобавъчно ядосана, когато в шести клас Питър Дженсън каза на всички, че съм лесбийка, след като ни завари на шестнайсетия рожден ден на Луиза в банята й да си говорим, докато аз пишках. И, разбира се, не може да се каже, че бях особено радостна, когато заварих приятеля ми да чука любовницата си на задната седалка на нашата кола в деня на сватбата

на най-добрата ми приятелка. Ала нито едно от тези усещания дори не можеше да се надява да се сравни с яростта, която изпитвах точно в тази секунда.

Стоеше си той там — този абсурдно красив мъж, за когото всичко в света винаги се нареждаше, — стоеше си и описваше картина, която в неговите представи отговаряше на идеалния живот, докато неговият таен любовник се намираще на шест крачки разстояние, облегнат на един гигантски бозайник от кафява пластмаса. И ще ми разправа, че аз съм била егоистка! Нищо чудно, че Блейк непрекъснато беше в гадно настроение.

Неговият приятел се държеше като най-големия идиот на вселената, а той не можеше да се оплаче на никого.

— Ти обичаш ли Блейк? — попитах внезапно.

— Какво?! — изумя Джеймс и обърна поглед към Блейк, който гледаше към нас измежду ръцете на ленивеца.

— Обичаш ли го? — повторих.

— Анджела, престани с тези игрички! Е, какво, решила си да ме съсипеш, така ли?

Не му обърнах внимание и продължих:

— Защото аз искрено обичам моя приятел и точно сега мисълта, че той изобщо не е сигурен в мен, ми се струва много по-кошмарна от всички останали глупости, с които се занимаваме!

И в мига, в който изрекох тези думи, аз разбрах, че са истина. Все още в главата ми се въртеше изражението върху лицето на Джени, когато говореше за Джеф, а аз за нищо на света не исках да изпитвам същото за мен и Алекс.

— Не мога да повярвам, че вие двамата сте влюбени — продължих. — Защото ако наистина беше така, нямаше да ти пука кой знае и кой не — просто щяхте да искате да бъдете заедно!

— Сякаш това е много лесно! Ха! — озъби се Джеймс. — Аз да не би да съм някой случаен тип, който може да си прави каквото си иска и когато си иска, а? Кариерата ми се крепи най-вече на моята репутация. И всичко е роля — всичко, което правя!

— О, я стига! Вече не сме в петдесетте! — Реших, че точно сега е мой ред да го бутна. За нещастие, почти двуметровото му туловище не помръдна. — На никого не му пука, че си гей!

— Дори и детството ми не беше през петдесетте, но и тогава на хората продължаваше да им пука! — изрече грубо той. — Виж какво, няма да играя по свирката ти и толкова! А що се отнася до Блейк, той отлично разбира защо трябва да правим нещата така, както ги правим!

— Сигурен ли си?

За първи път си дадох сметка, че Блейк всъщност вече не стои облегат на гигантския ленивец (който във всички други ситуации би изглеждал неудържимо смешен). Очите му вече не бяха само малко зачервени по краищата, но и пълни с истински сълзи.

— Сигурен ли си, че разбирам, Джеймс? — повтори той. И изведнъж се почувствах адски неудобно. По дяволите!

— Блейк, нали снощи говорихме за това? — изрече Джеймс с глас няколко идеи по-нежен от този, който използваше с мен. — И ти каза...

— Не, *ти* говори снощи, Джеймс! — Колкото повече заглъхваше гласът на Джеймс, толкова повече сили набираше този на Блейк. — И тогава аз не казах нищо. Но сега вече смятам да кажа. Кучката е права! Вече няма никакъв смисъл от тези глупости! Знам, че никак не ти е било леко, когато си бил малък, но сега всичко това е далече в миналото! Сега си тук и имаш мен! И ако се чувстваше по същия начин, както се чувствам аз, тогава нищо останало нямаше да има значение!

Заковах се насред отстъплението си от сцената. Блейк „кучка“ ли ме нарече? Задник! А аз бях на негова страна!

— Блейк, недей!

Красивото лице на Джеймс всеки момент щеше да се разпадне. Аз размених мястото си с Блейк — сега той държеше Джеймс за раменете, а аз стисках огромната лапа на ленивеца. А той изглеждаше очарован от разиграващото се пред него. За гигантско, лениво чудовище от пластмаса, разбира се.

— Какво недей? Спомняш ли си, когато ми каза да не те карам да избираш, а аз ти казах, че никога няма да го направя? — изрече тихо Блейк и постави ръка върху бузата на Джеймс. — Е, промених си решението. Сега те карам. Всъщност настоявам да избереш! Ако направиш това интервю с нея, няма да ме видиш повече! Обади се, когато решиш какво ще правиш. Или недей. Но когато се прибереш в хотела, аз вече няма да бъда там!

Загледахме се след Блейк как прекосява парка и се изгубва от погледа ни. И едва тогава Джеймс се обърна към мен.

— Да, човешката драма — промърморих.

— Твърде рано ли е за едно питие? — попита Джеймс и протегна ръка.

Поколебах се дали да я приема. Той изглеждаше точно така, както се чувствах аз. Изглеждаше точно така, както се чувстваше Джени онази сутрин. Изглеждаше като човек с разбито сърце.

— Е, може би е малко раничко — отговорих, плеснах ръката му и тръгнах напред. — Не че това някога ме е спирало.

* * *

След третата пресечка, измината в мълчание, аз изрових телефона от чантата си и се загледах в него с надеждата, че ще иззвъни.

— Хайде, обади му се! — каза Джеймс, без да се обръща към мен. — Това е като да гледаш кученца във витрината на магазин за домашни любимци. Виждам отражението ти в прозореца.

Усмихнах се криво и натиснах бутона за бързо набиране на Алекс. Обаче той си беше все така изключен — никакъв сигнал, никакъв секретар, нищо.

— Я задръж малко! — подадох телефона на Джеймс и изпразних чантата си на седалката до мен. Бях сигурна, че е някъде тук.

— Господи, жено, колко боклуци имаш в тази чанта? — промърмори той, докато аз прехвърлях разнообразни бележки, дребни банкноти и обвивки от дъвки. — Виждам съм апартаменти с много по-малко неща, отколкото съдържанието на твоята чанта!

— Да бе, знам — измънках и разтърсих адресника за пъхнати в него хвърчащи листчета. — Когато купих тази чанта, си обещах, че ще се грижа за нея, но просто съм си такава — малко немарлива.

— Чакай само да видя Марк и да му кажа какво си направила с чантата му! — измънка Джеймс, докато сортиреше тампоните и гланцовете за устни. — Ще бъде отвратен!

— Ти познаваш Марк Джейкъбс? — замръзнах наред търсенето си аз. — Наистина го познаваш?

— Е, правих няколко реклами за него — кимна Джеймс. — Готин е.

— Как не те е срам толкова време да го държиш в тайна! То бива мръсни номера, ама чак толкова... — Разтворих едно откъснато парче от стара рецепта, пъхнато в задната част на дневника ми, и извиках: — Ето го!

И веднага набрах, докато не съм се разубедила.

— Джеф, здравей! Обажда се Анджела Кларк, приятелката на Алекс. Спомняш ли си за мен? Приятелката на Джени? — побързах да изрека, за да не му предоставя възможност да затвори.

— Да, разбира се. Виждам, че си ти! Нали имам номера ти — отвърна спокойно Джеф. — Какво има?

— Ами питах се дали случайно не знаеш къде е Алекс? — запелтечих. — Не вдига телефона си, а аз самата не съм в града.

— Не си е вкъщи. Ти не знаеше ли? — изненада се Джеф. Е, поне един човек на света все още не беше узнал за „Приключенията на Анджела на холивудска земя“. Жалко, че беше бившият на най-добрата ми приятелка, с когото категорично ми беше забранено да говоря. Завинаги. — А как е Джени, между другото?

— Отишъл е някъде, така ли? — направих се, че не съм чула въпроса му аз.

— Ами да — отговори Джеф. — Снощи мина през нас и ме помоли да държа под око апартамента му. Беше със сак и очевидно много бързаше. А Джени добре ли е?

— А, Джени, добре е — излъгах. — Направо фантастично.

— Браво на нея! Поздрави я от мен — каза Джеф. — А що се отнася до Алекс, когато се прибере, ще му кажа, че си го търсила. Чао!

— Мамка му! — промърморих и се отпуснах на седалката. Чувствах се така, сякаш някой ми е ударил шамар.

— Лоши новини, а? — погледна ме Джеймс.

— Докато не ми кажеш: „Анджела, бих искал да организирам моето ексклузивно интервю в колкото е възможно по-посещаван публичен форум“, може би всички новини ще бъдат лоши — отвърнах и се смръщих. — Не си въобразявай, че ти е простено само защото приятелят ти те заряза! Имаш още много да ми връщаш!

— Разкажи ми за Алекс — изрече Джеймс и ме прегърна през рамо. Странно как жест, от който доскоро в стомаха ми започваха да

пърхат пеперудки, сега ми причиняваше неопишуемо раздразнение. — Кажи ми защо си струва всичко това!

— Реакцията ми не е свързана само с него — отвърнах аз. — Най-важното в случая е, че ти се държиш като кретен и отказваш да ми върнеш живота! Аз си имам само един живот, за бога, така че изобщо не е честно да го изгубя толкова бързо!

— Хубаво. Сега млъкни по тази тема и ми разкажи за него.

— Добре. Алекс е... — Не знаех откъде да започна. — Той е мил, интелигентен, сладък е, съобразителен е, творец...

— Все още не си казала „страстен“. Или „добър в леглото“. Хайде де, не го описваш пред майка си! — възкликна Джеймс и ме плесна по коляното. — Извинявай! Давай, слушам те!

Дарих го с най-мръсния си възможен поглед, след което продължих:

— Той е просто... ами, отдава се със страст на всичко. На музиката, на мен... Точно това ми липсваше толкова дълго в живота — страстта. Страст за каквото и да било, по всички направления.

— Знам, че следващите ми думи няма да ми спечелят особена популярност — отбеляза Джеймс, — но нали знаеш, че страстта не трае дълго? Надали хората го твърдят без причина. Така че просто не мога да повярвам, че ме караш да захвърля на бунището цялата си кариера само защото обичаш да се въргаляш в чаршафите с някакво момче от рокбанда!

А аз тъкмо бях започнала да си мисля, че сме постигнали някакъв пробив!

— Когато говорех за страст, нямах предвид единствено плътската! — изтъкнах. — Обичам го, защото той ме кара да се чувствам така, сякаш мога да постигна всичко, което си пожелаю. Той ми помага да се чувствам като човека, който искам да бъда! — Наклоних глава и допълних смръщено: — Много ми е жал за Блейк.

— Какво би трябвало да означава това?

— Ти не се ли чувстваш по същия начин за него? — изгледах го невярващо.

Джеймс просто не отговори.

— Извинете — приведох се напред към шофьора на Джеймс, — бихте ли обърнали, ако обичате, за да ме откарате до хотел „Холивуд“?

— Да, госпожо! — кимна учтиво шофьорът.

Джеймс ме изглежда косо и въздъхна.

* * *

— Е, ще го направиш ли или не? — попитах накрая, когато лимузината спря пред хотела ми.

— Очевидно все още не си даваш никаква сметка какво искаш от мен — поклати глава Джеймс. — Последниците от едно подобно действие биха засегнали не само твоето гадже!

— Да, знам — кимнах. — Ще засегнат работата ми, визата ми, апартамента ми, репутацията ми, респекта на семейството и приятелите ми. А, да, както и *твоя* приятел!

— Не си мисли, че ми е много лесно — промърмори той и притвори огромните си сини очи. На фона на сумрачната светлина на лимузината сенките под тях изглеждаха много по-ярки от преди. — Но наистина не мога да го направя! Съжалявам!

Наложи се да призова всичките си сили, за да отворя вратата на лимузината и да изляза на тротоара. Честно казано, много се бях надявала той да се съгласи — ако не заради мен, то поне заради Блейк. Лимузината потегли светкавично — много преди да съм успяла да се вмъкна обратно в нея и да започна да се моля на Джеймс да размисли. А аз останах на улицата, съвсем сама.

* * *

Поради липса на по-добри идеи за занимания набрах номера на Джени. А когато телефонът за четвърти път ме препрати директно към гласовата ѝ поща, аз се предадох. Знаех, че няма абсолютно никакъв смисъл да се опитвам да звъня пак на Алекс, а що се отнася до Мери, тя наистина не искаше да чува нищо друго от мен, освен ако не е „нямам търпение да се покажа като най-изпечената мръсница на света пред «Икона» следващата седмица“. И макар че последното започваше да изглежда неизбежно, просто не можех да събера сили да ѝ се обадя.

Гмурнах се в сумрака на фойето на хотел „Холивуд“ и влязох в асансьора. Позлатените стени омекотяваха отражението ми, но дори и

миниатюрната охранителна камера на тавана разбираше колко жалко изглеждам. Косата ми се беше отпуснала от влагата, а всичкият грим, с който се бях нацапала във „Фред Сегал“, се беше изтрил през последните три минути. Не бях много сигурна дали е добре или зле точно в този момент да зърна Алекс. Така той безсъмнено ще види в какво състояние се намирам, но също така ще види и че никак не мога да се намеря. В момента бях далеч от образа на „любовта на живота му“. Защо просто не му бях казала, че го обичам? Защо не му го бях казала още на сватбата на Ерин? Или най-малкото — преди да потегля за летището? Имах толкова много възможности. До една пропуснати.

Напълно изцедена, аз влетях в хотелската си стая, дръпнах завесите, за да закрия гледката на омразните хълмове на Холивуд, и се хвърлих в леглото си. Не ми оставаше нищо друго, освен да чакам обаждането на Мери и лошите новини.

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Събудих се леко дезориентирана. Шевовете на дънките ми се бяха впили в краката ми. Но ми трябваша само две минути и един бърз поглед към часовника, за да си спомня защо съм в леглото в сряда надвечер. В момента в Лос Анджелис беше шест часът, което ще рече, че в Ню Йорк е девет. Знаех, че вече нямаше никакъв начин да оправя нещата, преди Мери да даде зелена светлина на интервюто за „Икона“, а Джени да поеме ролята на моя лична стилистка, която издава пред пресата информация от кухнята. Е, поне бих могла да се постарая да изглеждам що-годе прилично на снимките, които ще съсипят живота ми следващия вторник. И наистина се нуждаех от нова снимка във фейсбук.

Едно от любимите ми неща, заради които обичах да отсядам в добри хотели, е тяхната политика на пълно мълчание относно деянията на гостите им. Ето, въпреки че камериерките вече бяха прибрали няколко хавлиени кърпи с повръщано от пода на банята, те автоматично бяха възстановили съдържанието на минибара. Даже, доколкото можех да преценя, вече бяха заредили много повече водка, отколкото вчера. Хванах мобилния си телефон и седнах по турски пред хладилника. Поради липса на по-добра идея смесих шишенце водка с диетична кола и изпих сместа до дъно.

След като се справих с останалите дребни шишенца водка, джин и бяло вино, аз сграбчих спасителния ръб на барплота и някак си успях да се надигна. Хмммм. Твърде пияна, за да стоя на краката си съвсем сама. Но не достатъчно, за да не мога да продължа с великолепните миниатюри на „Джак Даниелс“. После си мацнах малко гланц за устни, смених тениската си, грабнах ключовете от стаята и се изстрелях през вратата. В моменти на нужда имаше само едно място, където човек можеше да отиде. Място, където всички знаят името ти.

— Анджела?

Е, в дадения случай имаше само един човек, който знаеше името ми — Джо. Обаче барът си е бар, а питието — питие.

— Здравсти! — извиках и се тръшнах на високия стол пред него. Барът на покрива беше на практика празен — почитателите на слънцето вече се бяха прибрали по стаите си, за да се подготвят за поредната бурна нощ, а за редовните вечерни посетители беше твърде рано. — Как си?

— Аз ли? Аз съм добре — отговори Джо, но като че ли не беше особено убеден, че същото може да се каже за мен. — А с теб какво става?

— Печално нищо — изрекох отчетливо, акцентирайки всяка отделна дума с юмручен удар върху бара. — Той е една голяма лъжа, Джо! А всичко по интернет, всичко, което написаха през последните дни, са пълни измислици!

— Да се пробвам ли да отгатна? Май става въпрос за моя добър приятел Джеймс Джейкбс, нали? — изрече смръщено Джо, подаде ми купичка ядки и менюто с коктейлите. — Значи ти не си... така де...

— Мохито! — отсякох, без да отварям менюто, и грабнах шепа ядки. Между другото, кога точно ядох за последен път? — А на въпроса ти — не, не съм. Дори и не съм си го помисляла. Но очевидно съм прекалено добра за него. Не че би могъл да направи нещо, де! Дори и да имаше възможност, съмнявам се, че би се сетил какво да прави с мен. Ти това ли имаше предвид?

— Може би — ухили се Джо. — Но си напълно права — ти си прекалено добра за него!

— Така си е — закимах ентузиазирано, докато той се занимаваше с ментата, захарта и лайма. Брей, този човек наистина има страхотни ръце! Или поне толкова страхотни, колкото и тези на Джеймс. — А ти добре ли си, Джо? Не сме те виждали от понеделник.

— Добре съм — кимна той, докато ми подаваше питието през бара. — Когато човек пристигне в този град, бързо се научава да се справя с кретени. Но като че ли умението да се справяш с кретени може да бъде усвоено навсякъде, не съм ли прав?

— Ъхъммм — кимнах, отпивайки. Жестоко мохито! — Навсякъде!

— Е, имам ли шансове да те превърна в почитател на Лос Анджелис? — изглежда ме той. — След като, разбира се, стана ясно, че кретените са глобална епидемия?

Поклатих глава, но толкова енергично, че се наложи да се хвана за бара, за да не падна от стола.

— Не!

— Все така влюбена в Ню Йорк, а? — Джо пъхна втора сламка в питието ми и също отпи. — И в Ел Ей няма нищо, което да ти харесва?

— Ето това тук например — кимнах към питието и главите ни се сблъскаха, когато се приведох за следващата глътка.

— Съгласен! — изрече Джо и задържа погледа ми за момент. Нос до нос, око до око. Усетих как се изчервявам от главата до петите.

— По-късно съм на вечеря с Джени. Трябва и ти да дойдеш — изрекох, отдръпнах се рязко и пак едва не паднах. — Или си на работа?

— Всъщност смяната ми приключва в седем, но не мисля, че имате нужда от мен — отбеляза Джо, извади две чашки за шотове и бутилка текила. — Знам, че ще си говорите за гаджетата, за обувки и други глупости. Как бих могъл да се впиша в тази среда?

— О, я млъквай! — плеснах ръката му и причиних разплискване на текила извън чашките. — Ще ни бъде приятно да дойдеш с нас! И да знаеш, че няма да си говорим за мъже. Защото Джени в момента си няма гадже, ако не знаеш.

Джо хвана ръката ми и я целуна. А после, след една невъзможно дълга секунда, поръси сол върху влажното петно от устните си и каза:

— На три?

— Три ли? — прошепнах.

— Текилата! — уточни той и постави препълнен догоре шот в другата ми ръка.

— Ако изпия шота, ще дойдеш ли на вечеря с мен и Джени? — Вторачих се в златистата течност. Имах някакво смътно усещане, че идеята не е никак добра, но солта вече беше върху ръката ми. Какво можех да направя? Бях възпитана да не допускам хвърляне на храна. Или питиета. Или подправки.

— Ще дойда на вечеря — кимна Джо. — Хайде! Едно, две, три!

— Брррр! — Опитах се да игнорирам паренето на текилата върху гърлото си и инстинктивното желание да повърна и веднага ухапах парчето лимон, което Джо ми подаде. — Мразя текила!

— Обаче го направи като истински професионалист! — отбеляза Джо, като отново напълни чашките. — Още по едно, а после смятам, че вече мога да се махам оттук.

Кимнах и поех чашката. Слънцето се скриваше бавно зад хълмовете на Холивуд и едно по едно скритите имения на богатите започваха да проблясват. Ако трябваше да седя на покрива на „Юниън“ в седем вечерта през март, по дънки и тениска, и — о, вярно — забравила съм да си обуя обувки! — със сигурност щях да замръзна.

— Анджела?

— А? — излязох стреснато от транс си аз.

Джо вдигна шота си.

— Вече пет пъти ти повторих — на три!

— Окей. — Изгълтах шота, потреперих и тряснах чашката на бара. — Къде можем да отидем за вечеря? Умирам от глад.

— Може би първо би желала да се преоблечеш — отбеляза Джо, заключи касата и предаде смяната си на висока блондинка, облечена в същата като неговата черна риза без яка.

— Някое тузарско място ли имаш предвид?

— Не, обаче тениската ти е облечена на обратно и по нея навсякъде се виждат петна от грим — отбеляза Джо, грабна ме от стола и ме понесе към вратата.

Аз се изкисках. Отлепянето от земята често ме водеше до леко истерично състояние.

— Че какво? Така ходят всички бохеми в Ню Йорк!

— Е, в такъв случай... — Джо ме постави обратно на земята, съблече собствената си риза, обърна я наопаки и отново я облече. Добре че поне не я закопча. — Така по-добре ли е?

— Значително — изкисках се пак и буквално пропаднах в асансьора, когато вратите му се разтвориха.

* * *

— Не можеш да влезеш в стаята ми! — отсякох, докато се борех с картата ключ и ключалката. — След две минути излизам!

— Ще се държа прилично — изрече Джо и се намърда след мен, преди да съм успяла да затворя. — Кълна се!

— Окей! Гледай да го направиш! — промърморих и едва не се свлякох върху купчината бутилчици, чаши и мръсни тениски, която бях

образувала пред минибара. — Но главното ми притеснение е, че вече видя в какво състояние съм оставила всичко.

— Анджела, това е хотел! Виждал съм далеч по-лоши неща по стаите — отбеляза спокойно той, наведе се и вдигна захвърления ми сред бутилките мобилен телефон. — Имаш няколко пропуснати повиквания.

Грабнах телефона си, погледнах списъка и ахнах. Мери — два пъти. Джени — веднъж. Джеймс — нула. Алекс — нула. Хвърлих го на леглото си и се обърнах към гардероба, твърдо решена да не плача. Или да не се свличам на пода.

— Не онези, които чакаш, нали? — попита Джо. Отвърнах му с крива усмивка. — Анджела, нямам представа точно какво става тук, но онова, което със сигурност знам, е, че ти никога не би наранила никого! — изрече нежно той, прекоси стаята и ме прегърна топло. — Така че, каквото и да е онова, заради което се терзаеш, мисля, че е крайно време да спреш!

— Ъхъ — промърморих в ризата му, отпуснала безпомощно ръце.

— Спомняш ли си, когато за първи път пристигна в Ню Йорк и ходихме на караоке бар? — продължи той, като започна да гали косата ми. — И Джени ме изпрати в стаята ти, за да ти донеса закуска? Спомням си как тя ми разказа за бившия ти приятел, за това, как ти е изневерил и как ти си го хванала. Тогава изглеждаше напълно опустошена.

— Така си беше — изломотих с глас, приглушен от ризата на Джо. — Затова аз никога не бих изневерила на приятеля си.

— Да, знам — съгласи се Джо. — Ти просто не си такова момиче. Познавам те добре в това отношение.

— Обаче Алекс си мисли, че съм го направила — изрекох тихо. Боже, та той миришеше по-добре дори и от Джеймс! Стига това да беше възможно, разбира се. — И сега е изчезнал нанякъде.

— Тогава е още по-голям мухльо, отколкото го мислех. — Джо ме бутна леко назад и вдигна брадичката ми, за да ме погледне в очите. — Ако аз бях на негово място, никога не бих ти позволил да дойдеш сама в Лос Анджелис. Никога не бих те изпуснал от погледа си!

— И отказва да приеме обажданията ми! — изхлипах. Погледнах към леглото зад нас. Много исках да бъда в него. Сама. Но може би не

трябваше да оставам сама във време на криза?

— Не приема обажданията ти ли? — изгледа ме изумено Джо. — И не ти вярва?

— Аз никога не бих му изневерила. — Поклатих глава и сграбчих разтворените ръбове на ризата му. — Приятелят му каза, че бил заминал нанякъде. Аз... той... Аз се опитах да обясня, обаче... Мисля, че той не иска да има повече работа с мен.

— Тогава това няма да бъде изневяра. — Ръцете на Джо се плъзнаха нагоре по гърба ми и навлязоха в косата ми. Целувката му беше топла, мека и нежна, а гърдите му — горещи и твърди. Знаех си, че идеята не е никак добра — доста по-лоша от текилата, но точно толкова успокояваща. Не, аз бях лош, лош, много лош човек.

— Нали трябваше да се преоблека — промърморих и едва успях да се отскубна. Мммм, зашеметяващо. — За вечеря.

— Нека ти помогна — прошепна Джо, плъзна ръка под тънката материя на тениската ми, издигна я над главата ми и я смъкна. А след това ме придърпа към себе си. — Искаш ли да смениш и дънките си?

Кожата ми гореше там, където той ме беше докоснал, а устните ми жадуваха за още целувки, но най-главната ми грижа в момента бе да се задържа на краката си. Целувките бяха лошо нещо. Колкото и да бяха приятни, си оставаха лошо нещо.

— Всъщност с дънките съм си много добре — промърморих накрая. Джо отпусна за малко хватата си около кръста ми, но само за да се стоваря в обятията му. Предателски крака! Глупави предателски крака!

— Да, май наистина трябва да се преоблечеш — промърмори Джо и хвана колана на дънките ми. Боже, защо днес съм облякла широки дънки?! Ако бях с тесните, сега нямаше да може да пъхне в тях и клечка за зъби, а какво остава ръката си! Боже, а сега дори е към бикините ми! Стига стаята да благоволи за момент да спре да се върти, може би щях да успея да се стегна.

— Не, не, добре съм си — промърморих и го избутах от себе си. Или поне се надявах да съм го избутала. Съществуваше огромна вероятност всъщност да съм се набутала в него. Нещата започваха малко да се объркват. — Мисля, че трябва да си легна.

— И аз така мисля — прошепна той и усетих дъха му върху врата си. След това дойдоха устните му, следвани от пръстите му,

които се вплетоха в косата ми. Опитах се да не затварям очи, но беше трудно. Опитах се да не позволявам на Джо да ме бутва назад в леглото, но само след една крачка, която надали би могла да се определи като грациозна, решимостта и равновесието ми вдигнаха бяло знаме.

— Какво ще правим с дънките ти?

— Мисля, че трябва да се обадя на Алекс — прошепнах срещу легналия върху мен Джо. В подобни моменти големият тежък мъж винаги беше за предпочитане пред юргана — искам да кажа, след като човек си е пийнал. Защо беше така, не знам. Просто закономерност. — Това не е добре...

— Не е добре ли? — прошепна в ухото ми той и заля с букет от целувки врата и устните ми. Ама къде ми е тениската? Защо съм само по сутиен? — А така добре ли е?

— Не... — запротестирах безсилно и поставих ръцете пред лицето си. Но очевидно и това се възприе като покана за действие. Някой вплете пръсти в моите и вдигна ръцете ми над главата ми. Бях толкова уморена и толкова затоплена и толкова... Не, нещо не беше както трябва. И не само фактът, че вече не виждах нищо. — Трябва да говоря с Алекс!

— Какво ще кажеш аз да бъда Алекс? — изрече нежният глас в ухото ми. — А ти да си правиш просто онова, което си правиш?

— Ти си Алекс? — Затворих за миг очи. Но кога и как стана това? Както ще да е. Важното е, че е Алекс. — Алекс, обичам те!

— Да, аз също те обичам — прошепна ми в отговор гласът. — Нали сега няма да ми заспиш, а?

— Неее — отговорих и пак затворих очи. — Не мисля.

И наистина — загубата на съзнание надали би могла да се определи точно като сън, нали?

* * *

Събуждането с пулсираща глава, с уста, воняща като кенеф, и с непреодолимото желание да обърна стомаха си отвътре навън не беше нещо, което бях планирала да превърна в свое хоби. Но ето ме сега, втори ден в същото състояние. Бях започнала да се усъвършенствам.

Както и в поглъщането на слонски количества алкохол. Снощи очевидно бях забравила да дръпна завесите, така че болезнено яркото слънце на Лос Анджелис къпеше в непоносима светлина цялата стая, от пода до тавана. Лоша работа.

Обелих лицето си от възглавницата (слюнката се оказваше невероятно природно лепило) и се издигнах в полувертикална позиция. И точно в този момент осъзнах, че в леглото ми има и някой друг. И че съм само по сутиен. И — бърз поглед надолу, слава богу! — по дънки. Е, поне за това мога да бъда благодарна. Не че имаше някаква гаранция, че са били на задника ми през цялата нощ.

Сърцето ми падна в петите и усетих как заби бясно, очевидно съревновавайки се за приоритет с мозъка ми. Обаче там не открих нищо. Никакъв спомен. Приведох се над ръба на леглото и заопипвах пода в търсене на тениската си. Който и да беше този човек и каквото и да бях направила, не желяех да се изправям пред проблема по бельо. Ако ще и вече да ме е видял така. Кое то си беше безсъмнено.

Когато разхождащите ми се по пода пръсти най-сетне напипаха тениската, напипаха и нещо друго. Опитах се да фиксирам какво е. Да, това беше някаква тъмна риза. Черна риза без яка, която изглеждаше точно като милионите работни ризи от хотел „Юниън“, които Джени разхвърляше из целия ни апартамент. О, мамка му! Мамка му и хиляди дяволи! С дълбоко нежелание да потвърждавам едно свое крайно неприятно подозрение аз бавно извърнах глава. Опънат точно до мен лежеше Джо. Блажено заспал. Не посмях да надникна под завивката, но точно до ризата му се намираха и обувките му. А пък до тях — панталоните му. О, мамка му, мамка му, мамка му! На пълен автоматик аз скочих от леглото толкова бързо, колкото ми позволяваха нестабилните крака, грабнах телефона си от нощното шкафче и се втурнах към вратата.

* * *

— Джени! — изревах и започнах да удрям бясно по вратата ѝ, като междувременно нахлузвах тениската си. Кимнах на някаква преминаваща по коридора двойка, прекалено стресирана, за да се

притеснявам, че някой си ме е видял по бельо в коридора. — Джени, отвори, за бога!

Две секунди по-късно чух как резето прищраква и вратата се отваря, за да разкрие една твърде ядосана Джени.

— Анджела? Още е идиотски рано, за бога! Какво, по дяволите...

— Просто ме пусни да вляза — промърморих, избутах я и се намъкнах в идентичната на моята хотелска стая. Както можеше да се очаква от Джени, тук цареше пълен хаос. Навсякъде по пода се въргаляха дрехи, сакове, обувки и хавлиени кърпи. — Имам нужда от твоята помощ!

— Че за какво друго живея? — промърмори тя и затвори вратата зад мен. — Не е като да имам махмурлук или нещо подобно...

— Къде беше снощи? — извиках и огледах стаята ѝ, в която сякаш беше паднала бомба. От десетсантиметровите токчета и фината рокля, захвърлени край леглото ѝ, предположих, че е излизала някъде.

— Нали ти казах, че Теса ме покани на онези награди, на които трябваше да отиде? Получи съобщението ми, нали? — отвърна с прозявка приятелката ми и грабна телефона. — Здравейте, може ли да си поръчам кафе и... ммм... препечена филийка? — Замълча и ме погледна въпросително. Аз поклатих глава, защото от опит знаех, че поне още два часа няма да ми се яде абсолютно нищо. — Да, само кафе и препечена филийка. Благодаря! — После се отпусна назад в леглото си и започна да хвърля в устата си шоколадови бонбонки от кутийката на нощното ѝ шкафче. — Много обичам, когато съм в другия край на този телефон! — кимна по посока на хотелския телефон. — Е, какво става? Изглеждаш ужасно.

Приседнах предпазливо на леглото ѝ, като се опитах да не предизвикам някакъв отскок на пружината, за да не повърна.

— Ами... — започнах, — мисля, че сторих нещо много глупаво.

— Че какво ново? — повдигна вежди Джени. — Нали те предупредих вчера да не се срещаш с Джеймс, а? Сега какво пък стана?

— По-скоро с кого — промърморих.

— Какво?!

По бонбончето, което пропусна отворената ѝ уста и се приземи с тропот на пода, разбрах, че вече съм привлякла вниманието ѝ.

— Анджи, какво е станало?

— Ами срещата с Джеймс не мина никак добре, така че аз се върнах и си пийнах няколко питиета. — Както винаги, и този път не бях обмислила речта си. Как по-точно да се изразя? — Всъщност доста питиета. А после се качих горе, за да продължа.

— Когато се върнем в Ню Йорк, обещавам, че веднага ще те регистрирам в „Анонимните алкохолици“! — промърмори Джени. — Или най-малкото ще ти купя една от онези антиалкохолни гривни като на Линдзи Лоън. И си свали някого в бара, така ли?

— Ъхъммм. — Прокарах пръст по ръба на нокътя на палеца на крака си и се зачудих кога съм обелила педикюра си. — Джени, аз съм голяма идиотка!

— Анджи — започна Джени, заобиколи леглото и постави ръка на раменете ми. — Когато са под огромен стрес, хората често правят разни странни неща. Така че, успокой се! Какво каза майка ти, когато изгубих дрехите от химическото на Кирстен Дънст, а? Помниш ли? По море се случват и по-лоши неща!

— Мисля, че точно в този случай майка ми би казала: „Анджела, дърта развратнице такава, не мога да повярвам, че си се изучкала с бармана!“ — поех си дълбоко дъх и вдигнах очи. Този път обаче Джени дори не успя да си вземе шоколадово бонбонче — ръката ѝ просто застина във въздуха.

— Джо?

— Джо.

Сбърчих нос, като се опитах да не позволявам на сълзите си да си проправят път през очите ми.

— Спала си с Джо?

Внезапно ръката, поставена на рамото ми, се стегна.

— Така мисля — промърморих, грабнах едно червено бонбонче и ѝ го подадох. — Току-що се събудих и... нищо не си спомням, обаче той е в леглото ми, а дрехите му не са на него.

— И той все още е там, в стаята ти? — Скочи внезапно на крака тя.

— Аха. Затова пък аз съм тук — отговорих и се надигнах внимателно от леглото. Всяко прибързано движение би причинило незабавна реакция на стомаха ми. Гадна работа. — Какво ще правиш?

— Анджи, доколкото схващам, била си толкова пияна, че изобщо не помниш какво е станало, нали? — извика тя и се втурна към вратата. Аз я последвах колкото бързо можех. Е, не чак толкова бързо. — А той е работел, значи е бил трезвен. Е, поне би трябвало да е така. И изобщо не допускам, че ти си му се хвърлила на врата, защото не може да се каже, че си печена по едnodневните забивки. Значи ще го убия!

— Джени, почакай! — хукнах след нея към коридора. — Аз дори не знам какво точно е станало! Недей!

Но вече беше твърде късно. Тя вече беше пхнала картата ключ и отворила вратата на стаята ми, преди да успея да я спра.

— Окей, задник такъв! — чух я да изревава, докато се промъквах плахо през вратата.

— Джени, моля те!

Но с изключение на подивялата брюнетка, която нахлу в банята, в стаята ми беше празно. Никакви бармани в леглото ми, никакви скрити филмови звезди с хомосексуални наклонности в банята ми. Никого.

— Джени, би ли се успокоила, моля те? — изрекох и затваряйки вратата зад себе си, помахих любезно на същата онази двойка, която ме беше зърнала по сутиен. — Моля те! — повторих.

— Анджи, просто не мога да повярвам, че е имал наглостта да го направи! — извика тя, падна на колене и погледна под леглото.

— Не мисля, че се е скрил там — промърморих, заобиколих купчината бутилчици пред минибара и си грабнах последната останала диетична кола. — Пък и сигурно е бил не по-малко смутен от мен, когато се е събудил в леглото ми.

— Да гледа вече да е на самолета за Мексико! — промърмори Джени, докато се изправяше на крака.

— Аз не съм толкова лош човек — изрекох и дръпнах завесите, защото все още не се чувствах особено комфортно от ярката светлина. След подобни тежки нощи най-противопоказните за мен неща бяха ярки светлини (дори от лампи), яденето и пиенето. — Въпреки че това надали беше най-доброто, което можах да направя.

— О, я стига, Анджи! — извика Джени и за момент се закова на място. — Не това имах предвид! Не ти ли хрумва дори за момент да се почувстваш отвратена от случилото се? Не разбираш ли, че той просто

се е възползвал от теб по най-гадния начин на света, заради което направо ще го убия! Само да го видя някъде копеленцето!

— Значи не си ми ядосана?

— Че защо да съм ти ядосана?

— Защото съм гадна курва, която дори не си спомня дали е направила нещо с мъжа, с когото ти искаше да излезеш?

Джени се разсмя от сърце и накрая изрече:

— Скъпа, мисля, че вече си изяснихме, че все още не съм готова да излизам с когото и да било! Разбира се, че не съм ядосана — или поне не на теб! Та ти си ми най-добрата приятелка! И понякога вършиш глупости. Аз пък оправям нещата. Така е при нас, това ни е обичайното състояние!

— Права си — кимнах унило и започнах да отпивам на малки глътки от колата си. Поне тази драма бе пренасочила мислите ми далече от махмурлука. Досега. — Направо не мога да повярвам каква глупачка съм! И какво ще кажа сега на Алекс?

— Няма да му казваш абсолютно нищо!

— Но аз не мога да го лъжа!

— И какво ще стане, когато му кажеш? Ако приемем, че той най-сетне се вразуми относно тази глупост с Джеймс Джейкъбс и аз му позволя да се върне при теб, да знаеш, че ако му кажеш, той окончателно ще скъса с теб! — отсече Джени и ме придърпа към леглото. — Не че ще ти се размине лесно, повярвай ми, ще се чувстваш гадно още дълго време. Но да си признаеш пред Алекс би било най-глупавото нещо на света! По-глупаво от всички други глупости, които си вършила! Да, може и да освободиш съвестта си от товара, обаче той никога няма да ти прости! Бъди сигурна! Искаш ли да го изгубиш заради една пиянска забивка, а?

— Е, не точно. Не и ако вече не съм го изгубила заради една несъществуваща връзка. Направо не мога да повярвам какво се случи! — Зарових лице във възглавницата си. — Сякаш нещата вече не бяха достатъчно гадни, че и това...

— Окей, като изключим факта, че ще си държиш езика зад зъбите, а аз ще ритам задника на Джо по целия континент, какво стана вчера с Джеймс? — попита Джени, за миг омекнала. — Ще говори ли пред Мери?

Поклатих глава и промърморих:

— Не иска да рискува кариерата си. Ако трябва да бъдем честни, аз напълно го разбирам. Той изобщо не ме познава. Не може да се каже, че сме дългогодишни приятели, нали? А аз го моля да заложи на карта всичко, за което е работил, като си признае една огромна тайна, която завинаги ще промени живота му. Сигурно наистина има известна разлика между това той да загуби работата си и аз да загубя моята. Че коя съм аз в сравнение с него, нали така?

— Ти просто си човек, който казва истината! А това все трябва да значи нещо, нали? — отбеляза Джени, грабна телефона ми и огледа съобщенията.

— Очевидно не е достатъчно — отвърнах унило. — Мери заяви, че ще даде зелена светлина за интервюто в „Икона“, ако не ѝ се обадя до девет вечерта. Кое то беше снощи. Божичко, как изобщо успях да се доведа до подобно състояние?!

— Имаш предвид до състоянието, в което ние се оказваме две адски готини неангажирани мацки ли? — отбеляза тя и ми върна телефона. — И че ще натрупаш цяло състояние, като продадеш тази скандална история? Жестоко!

— Обичам как винаги успяваш да намериш положителната страна в нещата — усмихнах се притеснено аз.

— Такава ми е работата! — отсече тя. — Заедно с новата ми кариера на стилист на звездите! Ще мога да бъда стилист и на снимки, не мислиш ли?

— Ще можеш да бъдеш стилист на всичко, което пожелаеш! — промърморих.

И после избухнах в сълзи.

Джени ме придърпа за една топла, сърдечна, приятелска прегръдка.

— Анджела Кларк, какво ще правя с теб, момиче?

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

След като ми напълни ваната, премахна всички остри ръбове от пътя ми и метна един удобно безобиден тоалет на леглото, Джени напусна стаята ми с довода, че трябвало да звънне на Теса за някаква среща този следобед. Ала аз останах с неясното подозрение, че целта ѝ е да излезе и да открие, след което да набие и убие Джо. За щастие, точно в момента в главата ми се въртяха твърде много мисли, за да успея да асимилирам всичките — Джеймс, Алекс, Мери и — не на последно място — първата ми пиянска забивка за една нощ, която се оказа толкова безумно фантастична, че не си спомнях абсолютно нищо от нея, а обектът ѝ се оказа потънал вдън земя. Съблякох се и захвърлих тениската и дънките си директно в коша. Нямах никакво желание да си държа спомени от случилото се.

Ваната се оказа успокояващо топла и едва не ми секна дъхът, докато се зачервявах като рак под водата. Започнах да дишам бавно и още по-бавно да спускам тялото си надолу и постепенно изгарящата горещина се превърна в блажена топлина. Извадих ръка от водата и огледах аленото си тяло под нея, различаващо се драстично от бледата част над водата. И това беше максималното интелектуално заключение, което бях в състояние да направя.

След третия неуспешен опит да завъртя студения кран с левия си крак осъзнах, че настойчивото чуруликане от стаята ми е моят телефон. Оставих го да си звъни, докато накрая не си дадох сметка, че който и да звънеше, нямаше да се откаже толкова лесно. Измъкнах се от ваната и зашляпах през стаята, за да проверя кой толкова отчаяно държи да се свърже с мен. Две пропуснати повиквания — две от Мери, едно от някакъв непознат номер. Но никакви съобщения. И преди да успея да огледам по-внимателно непознатия номер, телефонът в ръката ми пак започна да вибрира. Отново Мери.

— Здравей, Мери — изрекох. Рано или късно трябваше да гризна дръвцето, така че защо не и докато си стоях чисто гола и капех.

— Защо, по дяволите, не отговаряш на хотелския си телефон? — изрева тя. Погледнах към въпросния виновник — слушалката му висеше унило край леглото. Очевидно жертва на моята страстна нощ. — Или на десетте хиляди имейла, които ти изпратих?

— Извинявай — промърморих и се озърнах за чантата си. Да не би да съм я взела с мен в бара? — Просто имах лоша нощ. — Единственото, което копнеех да попитам, бе дали съм уволнена или не, но като че ли повече се страхувах, че тя ще каже „да“.

— Имала си лоша нощ ли? Да не би ти да си била в конферентен разговор до единайсет часа с издателите, за да се опиташ да ги убедиш да задържат с историята за твоя Джеймс Джейкъбс?! Убедени са, че новината ще гръмне дори преди планираното от нас публикуване следващата седмица! Каж ми, че си го заковала за нас, моля те!

— Е, съмнявам се, че ще хукне да се хвали за мен някъде другаде, нали? — промърморих и се огледах за нещо, което бих могла да си хвърля на гърба. Климатичите в хотел „Холивуд“ не бяха особено доброжелателни към голите тела.

— Анджела, ти май нищо не разбираш! — продължи Мери. — Когато човек вземе подобно решение, обикновено не разполага с много време, за да извлече дивиденди от него. Последното, което искаме, е той да си промени решението или — и това е още по-лошо — да реши, че е толкова щастлив, че вече целият свят знае, че е гей, че да хукне из града с един бог знае кого, преди новината да гръмне!

Замръзнах така, както си бях — на четири крака, опитвайки се да отворя с една ръка чекмеджето под гардероба.

— Какво?!

— Какво искаш да кажеш с това „какво“? — Мери безсъмнено звучеше не по-малко объркана от мен самата. — Моля те, кажи ми, че вече си резервирала при него час за ново интервю!

— Ново интервю ли?

— С Джеймс и неговия приятел?

Приседнах на колене и промърморих:

— Ти знаеш?

— Разбира се, че зная. Хей, добре ли си? Да не би да си пила? — Тук вече започна да говори много бавно. — Вчера разговарях с Джеймс. Та именно той ми каза, че всичко било вече организирано, че ти ще направиш интервюто по този повод и че той иска да го пуснем

още в тазседмичния брой на „Икона“! Анджела, искам интервюто не по-късно от утре! Фотосесията ще я оставим за неделя, но за теб не е необходимо да оставаш там само за това. Освен това ми трябваш обратно тук! Хайде, кажи ми, че ще се справиш!

— Той ти е казал? — седях и се кокорех аз напълно замаяна. — Казал ти е всичко?

— Да, каза ми, че предпочита да целува момчета, а не момичета, ако това имаш предвид.

Изведнъж стаята под мен сякаш се разтресе и аз автоматично се стрелнах под леглото, след което надникнах като ужасена котка, за да проверя дали Великият разум вече не поглъща Лос Анджелис.

— Анджела, това не е игра! — изтъкна Мери. — И ако смяташ, че издателите не искаха да пращаме теб за първоначалното интервю, не можеш да си представиш какво им е мнението за теб във връзка с това сега! Така че до утре на обяд бележките по статията ти да са в имейла ми! Което ще рече — един следобед твое време. А след това искам и твоя милост обратно при мен! А до понеделник ще трябва да предадем цялата история, защото трябва да излезе във вторник. Сиси вече резервира полета ти за неделя следобед.

— Направо не знам какво да кажа — промърморих и се вторачих в прозореца. Не, не в хълмовете отвъд — само в прозореца. — Наистина не знам.

— По-добре вече започни да работиш върху самата статия за понеделник сутрин! — отсече шефката ми. — Искам те в офиса си точно в девет сутринта!

* * *

Затворих телефона и постепенно започнах да идвам на себе си. Това, разбира се, ме накара веднага да си сложа бикини и една тениска, след което се облегнах на таблата на леглото и опънах крака пред мен. Значи Джеймс се е обадил на Мери. И ѝ е признал. И е обещал, че ще даде интервю. Свих крака и усетих опъването в прасците си.

И защо тогава не ми се е обадил, за да ми каже? Протегнах ръка назад и хванах слушалката на хотелския телефон.

— Здравейте, обажда се Анджела Кларк от стая шестстотин и осем... Има ли някакви съобщения за мен?

Чух запъхтяното момиче от рецепцията да трака върху клавиатурата. След което изрече:

— Добро утро, госпожице Кларк. Наистина има съобщения за вас, при това доста. Да изпратя ли някого да ви ги донесе или да ви ги изчета сега?

Замислих се за момент.

— Бихте ли ми ги изпратили? — изрекох. — Много благодаря.

Като че ли изчитането им на глас не е особено добра идея. Изправих се бавно на крака и се опитах да си придам по-приличен вид. Майка ми би припаднала, ако знаеше, че отварям вратата в... ами... във вид като този. По същата логика, поради която преди заминаване за по-дълго изчистваше цялата къща от тавана до мазето — в случай че през нея наминат крадци. И така, косата на опашка, зъбите измити доста набързо и, естествено, не особено старателно, леко мацване със спирала и гланц за устни. Тъкмо се чудех какво подходящо да добавя за краката си към крайно неподходящата тениска и розови бикини, когато на вратата се почука. По дяволите! В този хотел били много бързи!

— Влез! — провикнах се откъм гардероба, но вместо да чуя познатото прищракване на ключалката и отварянето на вратата, чух ново почукване. Е, добре, значи просто ще се наложи да ми видят бикините. Отново. След като си спомних, че вече и без това половината хотел ме беше видял по бельо, какво толкова, че ще ме види и пиколото?!

И отворих вратата.

— Здравей!

Не беше пиколото. Беше Алекс.

— Наясно съм, че в Лос Анджелис ходят облечени малко по-леко, отколкото в Ню Йорк, но чак пък толкова, Анджела! — изрече той, свали чифт бели слушалки от ушите си и поклати глава.

Аз се хванах за вратата от страх, че може да падна. Това наистина беше той.

— Може ли да вляза? — попита. Дългият му черен бретон падна върху уморените му очи. Аз кимнах и се отдръпнах, като разтворих

вратата още по-широко, за да направя място за него и сака му. — Аха, значи вече успя да обърнеш стаята с главата надолу!

Аз отново кимнах, но все така продължавах да стискам вратата. Това наистина беше той. Застанал пред мен, в моята хотелска стая, с измачканите си до безбожие дънки, зелената като имел тениска и ожулените си стари маратонки, изглеждащ толкова не на мястото си в Лос Анджелис, че мозъкът ми отказваше да постави образа му на фона на прозореца и изгледа към хълма със знака на Холивуд.

— Анджела, кажи нещо, моля те! — изрече той след още една минута мълчание. — Или поне затвори вратата!

Отскубнах пръстите си от дървото и оставих вратата сама да се затвори с трясък. Ала не бях в състояние да направя и крачка напред. Ами ако го докосна и той вземе, че се изпари? Ами ако кажа нещо не както трябва и той завинаги си отиде?

— Окей, едно по едно — кимна Алекс и остави сака си на масата до моя лаптоп. — Първо трябва да използвам тоалетната, а след това може би ще поговорим?

И тръгна към мен, но не успях изобщо да разгадая изражението, с което се вмъкна в банята. Едно беше сигурно — изглеждаше много изморен. Изморен, защото току-що беше слязъл от самолета и очевидно изобщо не беше спал. И определено доста нещастен.

Когато вратата на банята отново се отвори, аз си стоях все там, застинала на първоначалното място. Алекс погледна към мен, погледна към купчината бутилки, които Джени беше преместила от пода в кош за боклук, а после обратно към мен. Лицето му беше влажно и леко розовеещо от наплискването с топла вода, а няколко дълги кичура коса се бяха залепили за бузите му. Вдигнах ръка, за да ги отметна, но Алекс веднага я хвана и я постави на бузата си.

— Здравсти — изрече нежно.

— Здравсти — отвърнах.

— Ако трябва, да изляза, а после отново да вляза?

Поклатих бавно глава. Да, той наистина беше тук. Докосвах го и той си стоеше все още тук.

— Много съжалявам за всички онези неща, които казах по телефона — промърмори той и прехапа долната си устна. — Аз... не знам... уплаших се...

— Няма проблеми — изфъфлих. Ръката му беше толкова гореща.

— Напротив, има. — Зелените му очи бяха толкова кръвясали, че едва издържах да ги гледам. Знаех, че той и в нормално състояние не е от онези, които обичат да спят много. — Дори не се опитах да те чуя какво ми казваш. Дори не направих опит!

— Няма проблеми — повторих. И може би беше точно така, но това беше преди да се изчукам с бармана.

— Андже́ла, престани да повтаряш, че няма проблеми. Защото не е така! — Той ме придърпа нежно към себе си. — След като говорихме, седях и гледах втренчено телефона сигурно три часа. Нямах никакво право да казвам онова, което казах!

— Това... така де, можеше да се обадиш — изрекох болезнено осъзнавайки, че 1) аз изглеждах като парцал и, 2) стаята ми вонеше на алкохол. — Защо не се обади? Защо не ми вдигна телефона, когато те търсих?

— Реших, че един подобен романтичен жест ще бъде далеч по-добре — промърмори Алекс и грабна и другата ми ръка, за да ми попречи непрекъснато да придърпвам надолу тениската си. — Освен това, след като говорихме и видях снимките ти по интернет, хвърлих телефона през прозореца. Кое то превърна обаждането ми в малко трудничка задача.

— Ясно — отговорих.

— Знам, че сигурно все още ми се сърдиш — продължи той. — Но ми позволи да обясня. Както и да ти кажа, че последните десет часа прекарах в репетиране на обяснението, така че позволи ми да го изрека, а след като приключа, ако искаш, ще си тръгна. Става ли?

— А ти искаш ли да си тръгнеш? — Не бях сигурна в каква паралелна вселена съм попаднала, където Алекс си мислеше, че неспособността ми да подредя едно изречение се дължи на факта, че му се сърдя. Да, бях сърдита, дори по-скоро бясна — обаче само на себе си.

— Окей. Та последния път, когато говорихме, аз се държах като пълен глупак, но това се дължеше единствено на моята налудничава ревност. Знам, че ти никога няма да... знаеш. Винаги съм го знаел. Ти не си нито бившата ми, нито... ами... мен. — Опитва се да ме издърпа напред в стаята, но аз не помръдвах. — Обаче в главата ми беше пълен хаос. Сигурно защото не исках да идваш в Лос Анджелис.

— Можеше да ми го кажеш, преди да тръгна — промърморих, идвайки на себе си. Усетих, че и силата на краката ми се възвръща, защото позволих да бъда придърпана навътре в стаята. — Можеше също така да дойдеш с мен!

— Тогава не смятах, че трябва. И тъй като между нас всичко отново беше тръгнало на бързи обороти, реших, че няколко дена раздяла ще ни се отрази добре. Но стана ясно, че съм грешал.

— Напълно вярно — прошепнах.

Алекс започна бавно да отстъпва назад към леглото. Леглото, което все още беше в пълен хаос от онова, което се беше случило в него тази нощ с Джо.

— И сигурно точно затова не вдигах телефона. — Той плъзна ръце нагоре по моите и ги постави на раменете ми. — Искях да си докажа, че ти не ми липсваш. Че няма да се разпадна без теб. Трагична работа, нали?

— Много трагична.

— Оказа се, че и за това съм грешал, затова от този момент нататък съм залепен за теб. Стига все още да ме искаш, разбира се!

— Естествено, че те искам! — промълвих и една малка сълза се промъкна надолу по бузата ми. — Но все още има неща, за които трябва да поговорим, които трябва да ти обясня. Не е толкова лесно, колкото...

— Ще бъде точно толкова лесно, колкото ние го направим. — Все така поставил ръце на раменете ми, Алекс ме придърпа силно към себе си и аз се стоварих върху гърдите му. Ухаеше на сън и на дезодоранта, който стоеше на прозореца в банята му. — Не е необходимо да ми обясняваш нищо! Ти вече ми каза, че с този тип не се е случило нищо и аз просто трябваше да ти повярвам. И никога да не ти задавам излишни въпроси. Толкова съжалявам! Но сега вече съм тук и искам да поправам грешките си! Само ми кажи какво да направя!

Никога през живота си не се бях чувствала толкова гадно. Ето го него тук, този красив мъж, който беше прелетял хиляди километри, за да се извини, че е повярвал на снимки, които целият шибан свят, в това число и майка ми, приемаха за божие откровение. Беше тук, за да ми каже, че не им вярва, че той е този, който е допуснал грешка, и сега се опитваше да ме придърпа в едно легло, което съвсем доскоро беше съдържало един гол барман и една огромна глупачка, тоест мен.

— Анджела, добре ли си? — прошепна той и вдигна мокрото ми от сълзи лице в ръцете си. — Знам, че нещата няма да могат веднага да станат такива, каквито бяха. И не очаквам веднага да ми простиш. Единственото, което искам да знам, е, че по-нататък ще можеш да го направиш.

— Аз... не мога да повярвам, че си тук — смотолевих. — Не мога да повярвам, че си тук!

— Няма къде другаде да бъда — прошепна той, опря чело о моето и сълзите ми намокриха бузите му. — Значи това са щастливи сълзи, задето съм тук, а не тъжни сълзи, защото ме мразиш?

— Аз не те мразя! *Tu* би трябвало да ме мразиш — простенах. Трябваше да му кажа. Едно беше да държа тази тайна за себе си, когато си мислех, че нещата между нас са приключили, и съвсем друго — да го лъжа в очите, когато човекът беше прелетял цялата страна, за да ме види. — Много съжалявам, Алекс!

— Млъкни за малко! — Устните му се плъзнаха по бузите ми и изпиха с целувки следите от сълзи. — Винаги прекаляваш с приказките.

И без да мисля, аз вдигнах лице към него и впих устни в неговите — солени от сълзите ми и изсушени от полета. Не знаех как нещо, което ме караше напълно да се разтапям, би могло едновременно да ми причинява такива неприятни изтръпвания в стомаха.

Алекс ме дръпна върху себе си на леглото. Аз непохватно го обкрачих. Устните му омекнаха, когато се насочиха към шията ми, а после и към ключицата под тениската ми. Позволих му да ме придърпа още по-близо до себе си и да бутне назад върху възглавницата, като междувременно се стараех да се концентрирам върху полузатворените му очи, накъсаното му дишане. Но всеки път, когато се опитвах да се отпусна, веднага усещах Джо в леглото до нас.

— Алекс, не мога — простенах и хванах ръката му, преди да е стигнал твърде надолу. — Извинявай. Налага се да си изясня едно нещо, а после трябва да поговорим.

Той отметна косата от очите ми и тихо въздъхна.

— Извинявай! Не трябваше да бързам толкова. — Изправи се и приседна на ръба на леглото ми. Отпусна глава в ръце и прошепна: — Искаш да си тръгна ли?

— Не, за бога! — Изстрелях се като стрела и веднага обвих ръце около врата му. Ами ако си тръгне и никога повече не се върне? — Просто не мога да го направя. Засега. Но ще останеш ли при мен?

— Никога повече няма да те напусна, освен ако ти не ме помолещ. — Отпусна се назад и отново ме целуна. Дълбоко и страстно. — Имаш ли задачи за днес?

Прехвърлих набързо списъка в главата си: да се свържа с Джеймс, да се уговорим за интервюто, да открия Джени, да удуша Джо и да избродирам златна буква „П“ за прелюбодейка върху всичките си дрехи. Нищо, което да не може да почака.

— Точно сега не. Не може ли просто да полежим тук заедно?

Алекс кимна, целуна връхчето на носа ми, изхлузи маратонките си и се намърда в леглото. Аз безмълвно се изтегнах до него, притиснах се до гърдите му и преплетох крака в неговите. Стиснах здраво ръката, с която той ме прегърна, и се заслушах в равномерното му дишане. Дъхът му топлеше тила ми и все повече се забавяше. Само след няколко минути той вече беше дълбоко заспал, обаче аз просто не можех да затворя очи, без да видя пред себе си голия гръб на Джо.

Божичко, какво направих?!

* * *

След като се уверих, че няма опасност да се събудя от моя сън или по-скоро кошмар и да разбера, че през последните двацет и четири часа леглото ми е било съвсем празно и не е пострадало от еднократни забивки, аз се измъкнах от прегръдката на Алекс и извадих едни стари дънки. Изнесох се колкото ми беше възможно по-тихо в банята и се вторачих в телефона си. С кого да говоря първо? И какво да кажа на когото и да било от тях? Но по-добре просто да се обадя, отколкото да си седя на тоалетната и да съзерцавам мобилния си телефон — което в крайна сметка не беше и особено хигиенично.

— Питам се кога ли ще се обадиш. — Джеймс изобщо не звучеше така щастливо, както се надявах да го заваря. — Станала си малко късничко, а?

— Няма да повярваш, но из моя офис се носи мълвата, че си гей — отбелязах и опънах крака върху загрялата поставка за кърпи. Ох,

много горещо! — Шокиращо, нали?

— Много смешно — смънка той. Може би банята не беше най-подходящото място за провеждане на разговор по мобилния телефон. — Е, кога ще дойдеш да приключваме с това? Защото аз наистина държа да ми се махне от главата.

— О, много благодаря! — дочух в далечината зад него гласа на Блейк. — Много се радвам да разбера, че толкова се вълнуваш от предстоящото събитие!

— Млъквай! — контрира го Джеймс, но в гласа му долових усмивка. — Окей, сериозно. Доколкото схванах от твоята ужасяваща редакторка, работата била май леко спешна.

— Да, и аз така разбрах — отвърнах и притиснах пръстите на краката си о студените плочки на пода. — Няколко пъти ми повтори относно спешността на въпроса. Единственият проблем е, че Алекс току-що пристигна при мен и аз някак си не мога да го оставя веднага. — Може би пропуснах да добавя, че ако го оставя сам дори за миг в моята стая, нищо чудно да открие някакви странични доказателства, че снощи съм се чукала с бармана.

— О, значи се е появил? Да се извини ли?

— Ъхъм.

— Някакви диаманти, придружаващи извинението?

— Не. — Не можех да си представя да се чувствам по-зле, отколкото се почувствах при появата му, но сега си дадох сметка, че ако имаше и диаманти, това вече щеше да прелее чашата. — Нещата са малко пообъркани при мен. Виж какво, трябва да предам черновата утре до обяд, така че в девет ще бъде ли добре? Това ще ни предостави два часа за разговор, след което ще имам още един час да го подреда.

— Наистина ли си толкова добър писател или просто си твърде нетърпелива да се видиш с твоя човек, че не можеш да го оставиш? — попита Джеймс. — Да знаеш, че очаквам честен отговор от теб — нали аз самият ще ти дам такъв в интервюто!

— О, значи в крайна сметка го правиш заради нея, така ли? — Това беше отново Блейк.

— Него трябва ли да го вода на интервюто? — попита Джеймс. — Направо е нетърпим, откакто се съгласих на тази работа. Но все още има време да си променя решението, нали?

— Не, няма! — побързах да кажа аз. — Значи ще го направим в твоя хотел?

— Няма проблеми. Тук открай време се вихрят най-пикантните скандали! — Чух поместване, а после изкискване. — Извинявай, обаче Блейк започва да се паникьосва, че аз организирам нещо съвсем сам. Хайде, чупка оттук! Нали трябваше да организираш фотосесията, а не да подслушваш разговора ми? Но трябва да кажа, госпожице Кларк, че малко ми е криво, дето вие няма да бъдете на снимките.

— О, вече бях на достатъчно снимки с теб! — отвърнах усмихнато. — Значи утре до девет, а?

— Окей — съгласи се той. — И, да! Анджела, много съжалявам за случилото се! Надявам се, че в крайна сметка всичко ще се нареди добре! И за двама ни!

Когато завърших разговора, се опитах да се усмихна, радостна от повторното събиране на Джеймс и Блейк. Обаче все още бях малко ядосана, защото си знаех, че ако онези снимки на мен и Джеймс не бяха плъзнали из интернет, аз никога нямаше да завърша в леглото с Джо. Реших да направя пауза между двата разговора, която използвах за измиване на ръцете и нанасяне на овлажнител — тук кожата ми беше станала суха като шкурка. Намазах се с дебел пласт крем и се вторачих в отражението си в огледалото.

Не изглеждах никак различно след тази странна забивка за една нощ, тогава защо се чувствах толкова различно? Същите сини очи, същата светлокестенява коса, същите „не особено лоши, но със сигурност понасящи една хубава скъпа процедура зъби, ако някога стана супер богата“. Само да можех да си спомня точно какво стана, може би тогава щях да престана да си представям най-лошото. Освен ако точно това е било най-лошото, а съзнанието ми просто се опитва да предпази и малкото ми останало чувство за самоуважение. И колкото и да се опитвах да стоваря цялата вина върху Джеймс и снимките, както и върху Джо, който се е възползвал от мен, най-лошото бе, че за случилото се не можех да обвиня никого друго, освен себе си. Затова се налагаше да се оправя с този проблем сама. Е, с малко помощ от Джени, разбира се.

Набрах мобилния й и веднага бях свързана с гласовата поща. Да знаете, че ако някога това момиче вдигне телефона си лично, това вероятно ще бъде краят на света. „Здрасти, Джени, аз съм. Не знам

къде си, но сега наистина трябва да говоря с теб! Алекс току-що се появи — тук е, в стаята ми и аз не знам какво да правя. Ужасно съм изплашена за... цялата ситуация. Помощ! Моля те!“

— Хей! — изрече Алекс, подавайки глава през вратата. — Добре ли си?

— Мислех, че си заспал — извиках и побързах да изтрия петната от овлажнителя от лицето си. — Просто оправям някои неща.

— Хубаво. Не е необходимо да ми се отчиташ. — Протегна се, хвана се за горната страна на касата и тениската му се вдигна, за да разкрие стегнатите му бледи мускули. Добре че се държах за мивката. — Да знаеш, че биологичният ми часовник е тотално объркан и затова сега умирам от глад. Ти гладна ли си?

— Даже много — отбелязах и си дадох сметка, че не си спомням кога за последен път съм яла. — Искаш ли да излезем?

Алекс пусна касата на вратата и пристъпи предпазливо в банята. Усмихна се и изтри някакви остатъци от овлажнител от бузите ми, с което ме накара да се изчервя като домати.

— А ти искаш ли?

— Не особено — поклатих глава.

— Аз също. — Съблече тениската си и разкопча колана си. — Но имам спешна нужда от душ. Ти ще дойдеш ли при мен?

Сведох очи към пода. Защо трябва да усложнява толкова много нещата? Болезненото чувство в стомаха ми се превърна в пърхащи пеперудки. И преди да успея да кажа каквото и да било, Алекс вече беше пред мен и ме целуваше толкова страстно, че ме остави без дъх. А когато ме подхвана под мишниците и ме вдигна на мивката, аз инстинктивно обвих крака около кръста му и му върнах целувката. Вероятно това беше най-добрият начин да си прочистя главата. Или поне ми се струваше като добра идея. Не че имам право да използвам случая като индикатор за добри идеи — предвид досегашния си опит, разбира се.

Осъзнах, че съм натиснала някакъв кран едва когато стряскаща струя леденостудена вода се спусна по гърба ми. Но пък бях толкова заета да помагам на Алекс да ме лишава от тениската ми, че изобщо не ми пукаше. И вместо да се обърна и да спра водата, аз зарових пръсти в косата му — точно каквото исках да направя още от мига, в който бе прекрачил прага на хотелската ми стая. После се хванах здраво за

врата му, а Алекс се заклати назад, дръпна ме от мивката и се блъсна в поставката за кърпи.

— Това добре ли е? — издиша тежко той между две целувки, от които коленете ми омекнаха. Дотолкова, че достигането до пода в най-скоро време беше единственото разрешение на проблема.

— А аз си мислех, че аз съм тази, която говори прекалено много — промърморих и го дръпнах към себе си върху студените твърди плочки.

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

— Направо не мога да повярвам, че този човек е гей! — възкликна по-късно Алекс, докато лежахме на пода в банята, увити в пухкавите хавлиени кърпи на хотел „Холивуд“. Не бях сигурна дали краката ми ще успеят да ме задържат, ако се опитам да вляза в стаята, а ми се струваше непристойно да започвам да пълзя. Да не говорим, че вкарването на двама мъже в леглото ми за един ден беше определено мръснишко.

— Да, знам — присламчих се към гърдите на Алекс аз. Колкото по-близо до него бях, толкова по-защитена се чувствах. — Луда работа, нали?

Въпреки че Алекс полагаше огромни усилия да въплъти в действие своето „няма нужда да ми се обясняваш“, на мен наистина ми се искаше да му разкажа цялата история — или най-малкото тази за Джеймс Джейкъбс — веднага щом се окажеше посткоитално възможно.

— Да, сигурно никога няма да се научим да се досещаме за подобни неща — отбеляза Алекс, като бавно галеше косата ми — вдигаше отделни кичури от нея, а после ги оставяше да си паднат сами. — Хората вярват в онова, в което искат да вярват. Единственото депресиращо нещо в случая е, че той не се е осмелил да бъде себе си още от самото начало.

— Много съжалявам, че те въвлякох във всичко това — измърках тихо, изпаднала в пълно блаженство от галенето на косата ми. — Едва не умрях, когато зърнах онази твоя снимка в интернет!

— Ама че смахната история, нали? — Гласът му звучеше гърлено и стържещо в затвореното пространство на хотелската баня. — Нямам представа откъде са изкопали тази снимка. Иначе хубаво е да знам, че интернет клюките ме определят като сладък, не мислиш ли? Момчетата не спряха да се смеят по този въпрос.

— Завиждат ти — отбелязах.

— Абсолютно — съгласи се той. — А най-смахнатото от всичко е, че продажбите на нашите дискове скочиха в пъти!

— Аз ще получа ли комисиона? — попитах и оправих кърпата, за да скрия всички неудобни местенца по тялото си. Едно е да си гола в разгара на страстта, а съвсем друго — да си по евино облекло под ярката флуоресцентна светлина в банята, след като приятелят ти си е взел своето.

— Не може ли да си изплатя дълга с работа? — прошепна в ухото ми той. По гръбнака ми пробягаха тръпки, които нямаха нищо общо с температурата на плочките на пода.

— Нали беше гладен? — подкачих го аз и отмахнах косата му от лицето си, паднала, когато се изправи върху мен. — Да знаеш, че от румсървиса няма да ни донесат нищо, ако продължаваме да си лежим на пода в банята.

— Не ми казвай, че нямаш някъде скрити запаси с нещо за хрускане! — Усетих отново горещия му дъх върху врата си и гръбнакът ми се стрелна към него. — Доколкото те познавам, където си ти, на не повече от петнайсетина крачки от теб има пакетче бонбонки „М&М“.

— О, я стига! — измънках, надявайки се, че няма да открие гигантския пакет бонбонки с фъстъчено масло, преди да съм успяла да ги скрия от него.

* * *

Денят се оттегли от мен, преди да успея да сторя с него каквото и да било, освен от време на време да протягам ръка, за да проверя, че моят Алекс си е все още тук, и да се унасям в първия си непредизвикан от алкохол сън от дни наред. В крайна сметка двамата успяхме да си облечем достатъчно дрехи, за да се приведем в прилична форма, и се замъкнахме към най-близкия „Макдоналдс“, за да си подкрепим душиците — както и да предоставим на камериерките достатъчно време, за да ни разчистят леглото. Тъкмо наблюдавах Алекс как забива зъби във втория си „Бик Мак“, когато телефонът ми изчурулика, за да ми съобщи, че имам текстово съобщение. Беше от Джени.

„Хей, нещата наред ли са с Алекс? Нали не си му казала за Джо? Аз съм с Теса, обади ми се, ако имаш нужда от мен. ХО–ХО“

Вдигнах очи точно навреме, за да видя как Алекс поглъща хамбургера си с такава скорост, сякаш се страхува, че всеки момент някой ще му го открадне. Не знаех дали да се смея, или да плача. Знаех само, че Джо може да се появи във всеки един момент и всичко да развали. Окончателно.

„Не съм казвала нищо, за момента. Приятно прекарване. До утре? А.“

Бутнах пилешкия си сандвич настрани. Внезапно установих, че не съм толкова гладна — повече от всичко на света си мечтаех да се върнем в хотела и да сложим на бравата отвън табела „Не безпокойте“.

— Не си ли гладна? — попита Алекс и фиксира остатъците в чинията ми.

Поклатих глава и казах:

— Пряхдох с бонбонки. — Отпих от диетичната си кола и се загледах в него как унищожаваша и пилешкия сандвич. — Как е умората от полета?

— Хмммм — отговори той и постави ръка пред устата си, препълнена с бърза закуска. — Вече нямам представа дори колко е часът. Но като гледам, започва да се стъмва. — И кимна към улицата отвън. Слънцето вече беше почти напълно залязло и целият булевард „Холивуд“ гъмжеше от туристи, маскирани хора и обикновени граждани. Опитах се да не зяпам много нахално Спайдърмен и Джак Спароу, които влязоха в заведението и си поръчаха две детски менюта. — Сигурна ли си, че днес нямаш какво да правиш? Това интервю няма ли да бъде трудничко, а?

— И да, и не — отвърнах, вдигнах назад косата си, а след това я пуснах обратно. — Сигурна съм, че каквото и да им предам, те буквално ще го пренапишат, но, от друга страна, не искам да им

подавам пълен боклук. Планирам да получа колкото е възможно повече информация по въпроса, да ѝ придам най-добрата форма, която ми хрумне, като същевременно оставя някаква работа и за редакторите. И без това вече разполагам с тонове информация за детството му, така че утре акцентът ще бъде върху неща от рода на „Ние се обичаме“ и други подобни. И точно това ще бъде трудната част. Ако трябва да бъде честна, някак си не си ги представям да се разкрият напълно. Особено Блейк — той ме мрази.

— Хубаво. Значи аз мога да оглеждам обратните полети. А за Джени знаеш ли нещо със сигурност? — запита той и се зае с пържените картопки.

— Не — отговорих и започнах да въртя сламката в чашата си. Не може ли малко да побърза с това ядене? — Но на мен ще ми резервират полет за някакъв час в неделя. Сиси би трябвало да го направи утре. Искаш ли да проверя дали няма да може да те качи и теб на моя самолет?

Алекс кимна и отбеляза:

— Моят велик романтичен жест не беше много добре планиран.

— Романтичните жестове обикновено са точно такива — прошепнах, пресегнах се през масата и стиснах ръката му. Кое то беше невероятно глупаво от моя страна, защото това забави още повече скоростта му на ядене.

— А какво става с Джени, между другото? — Най-сетне смачка кутийката с картофките. И се прехвърли на колата си. — Успя ли да се вреди с онзи сервитьор?

Тук вече усетих, че леко позеленявам. Реших да изместя темата колкото е възможно по-далече от Джо и изрекох:

— Оказва се, че все още не била готова да бъде с никого. Толкова е била отдадена на Джеф, че не знам колко време ще ѝ трябва, за да се отърси от него. Не че страда от липса на мъже, които ѝ се хвърлят сами в краката. И освен това продължава да ходи по заведения и барове. — В този момент се опитах телепатично да внуша на Алекс да изгълтва по-бързо колата си, за да се връщаме в моята стая. — Не знам, може пък раздялата да ѝ се отрази добре. Напоследък се среща често с една своя стара приятелка от тук, която работи като стилистка. И двете си играят на стилистки, докато аз работя. Иначе Джени е много добра в тази игра.

— Джени да е добра в това да казва на хората какво да правят?
— възкликна Алекс, разклати хартиената си чаша и изсмука и последната глътка кола. — За нищо на света не мога да го повярвам!

* * *

В петък вечерта изобщо не успях да мигна и това нямаше нищо общо (или поне не чак толкова, колкото бихте допуснали) с факта, че Алекс лежи гол до мен. Колкото и да бях щастлива да заваря стаята си възстановена в предишното си състояние, преди онази най-гадна нощ в живота ми, все още продължавах да изпитвам известно неудобство. Как мога да лежа до Алекс и да се преструвам, че всичко е наред, когато съм му изневерила на същото това легло?! Едва не изстрелях бившия си приятел през предното стъкло на колата, когато го хванах да ми изневерява.

На следващата сутрин станах рано и преди Алекс да успее да отвори очи, аз вече бях изкъпана и облечена. Новият ми план беше много прост: правя това интервю с Джеймс, отмахвам го от графика си, изкарвам Алекс от хотела, а после изкарвам и всички останали от Лос Анджелис. Вече знаех, че Джени е абсолютно права — по-добре нищо да не казвам на Алекс, а успея ли веднъж да оставя моята жалка еднократна забивка далече зад гърба си, в друг град и много далече от мен, всичко ще бъде много, много по-лесно. А сега, когато той беше тук, на самото местопрестъпление, се чувствах като абсолютна мръсница.

Грабнах прекрасната си и вярна чанта и тръгнах към вратата, като междувременно не пропуснах да оставя бележка на Алекс. Още ми беше рано да ходя в хотела на Джеймс, но тъй като Джени ми беше оставила ключовете от колата, реших, че е най-добре да изляза — не можех да продължавам да си седя в стаята си и бавно да полудявам. След едно не особено умело изкарване на кабриолета от паркинга на хотела аз се подготвих за пословичния трафик на Ел Ей колкото ми бе възможно по-добре. Което ще рече, че си сложих плажно масло, червило и слънчеви очила и включих навигационната система на колата. Никога досега не бях карала на автоматична скорост — всъщност откакто бях в Съединените щати, изобщо не бях карала кола,

— но предполагам, че и това е като карането на велосипед. Очевидно. За нещастие, дори и в шест и половина в събота сутрин пътищата на Лос Анджелис не бяха благосклонни нито към велосипедистите, нито към международните шофьори. Схванах цаката на шофирането от грешната страна на пътя доста бързо, обаче десният завой на червен светофар просто не ми се отдаваше. За щастие, тук имаше изобилие от прави пътища точно като за мен, по които да се упражнявам, докато събера сили да спра пред някой отворен „Старбъкс“, да грабна кафе и кифличка и да задам на сателитната система задачата да ме откара до Грифит парк.

* * *

Паркът беше много красив и адски различен от всичко, което бях зърнала до този момент в Лос Анджелис. Доста по-широк от Сентръл парк и на милиони километри разстояние от прецизно поддържаните открити пространства на Лондон. Паркирах пред едно кино на открито, взех кафето си, сложих си слушалките на айпода и се насочих към зеленината, следвана от бягащи и разхождащи кучета. След двайсет минути опити да удавя мислите си в най-силната музика, която открих, аз се озовах пред обсерваторията „Грифит“. Отпивайки бързо изстиващото си кафе, аз се отпуснах на тревата и се загледах в града, окъпан в лъчите на току-що изгряващото слънце. Да, наистина бях доста далече от дома.

От тази позиция Лос Анджелис изглеждаше съвсем различно. За първи път усетих, че съм далече от дома. Ню Йорк беше толкова гъст и висок — тясно резенче земя, растящо нагоре, което сякаш се опитваше да вдигне колкото му е възможно по-високо ръцете си, за да привлече вниманието на света. Ню Йорк ме караше да ускорявам крачката си, да се опитвам да бъда висока и бляскава като небостъргачите му двайсет и четири часа, седем дни седмично. А погледнат оттук, въпреки целия си блясък и слава Лос Анджелис приличаше повече на град, който току-що си е поел дъх, сритал е обувките от краката си и е отворил прозорците си. Тук сградите бяха малко по-ниски, поизбелели от слънцето и доста по-отдалечени една от друга, а не сбутани, нито стремящи се към небесата. Това беше град толкова уверен в себе си, че

просто не му беше необходимо да се бори за внимание. Пък и беше толкова слънчев и топъл. Как да не се отпусне човек!

Но както винаги, така и сега избързах със заключенията. И този път почивката се отлагаше. Телефонът в чантата ми се събуди за живот. На кого толкова съм притрябвала в този ранен час? Върху дисплея проблесна надпис „Мама, у дома“.

— Ало?

— Анджела?

— Мамо!

— Здравей, скъпа! Тъкмо говорех за теб! Да не би да си с твоята филмова звезда?

— Мамо, защо пак използваш превзетия си глас? — попитах и автоматично съжалих, че ѝ вдигнах телефона.

— Не знам какво ми говориш, скъпа — продължи тя със същия глас, който някога използваше за учителите ми, както и за инженера, който беше дошъл да им инсталира „Скай +“. — Както и да е. Наскоро се отби Шийла. Спомняш ли си я? Шийла от библиотеката? Та тя казва, че твоят приятел някога ходел с онова момиче от онзи филм, който харесваш... сецаш се, дето се разказваше за онзи човек от „Ловци на духове“, дето той отива в Китай, а тя е толкова красива!

Оцелях след първото си шофиране в Лос Анджелис. Това ли ми е наградата? И кога точно се превърнах в мазохист?

— Мамо, той не ми е приятел. Алекс е моят приятел! Мисля, че вече обсъдихме този въпрос.

— Знам, че сега е много модерно да ходиш с двама души едновременно, но, често казано, Анджела, да знаеш, че всичко ще завърши със сълзи! — продължи да си бърбри тя, без да ме слуша. — И не си мисли, че не го знам какво е! И аз се виждах с още един човек, когато се запознах с баща ти, и може би между двамата имаше известно припокриване, но...

— Мамо! — изкрещях, привличайки вниманието на няколко лабрадора и едно чихуахуа. — Между мен и Джеймс няма абсолютно нищо! Аз ходя с Алекс!

— О! — Майка ми прозвуча странно разочарована, особено предвид факта, че не познаваше нито един от тях. — Е, много жалко. Изглежда прекрасен.

— Е, много съжалявам!

— Да не би да искаш да ми кажеш, че няма да се омъжиш за онзи актьор или има нещо друго? Тъкмо се каня да направя на баща ти един сандвич.

Вдишах и издишах много бавно, загледана в изгрева, разстилащ се над града. Ето колко различни могат да бъдат нещата! Ако не бях спасила позициите си в списанието, най-вероятно точно в този момент и аз щях да похапвам сандвич с татко.

— И аз мислех да ти звънна — изрекох, въоръжавайки се с максимална доза търпение. — Да ти кажа, че всичко е наред. Че не съм покрусена от раздялата с Джеймс Джейкъбс.

— Не се коси! Онова русо момиче всъщност е много красиво! Е, не че ти не си, Анджела, скъпа, но нали знаеш... Е, колко още ще останеш в Лос Анджелис? Резервира ли си вече билета за дома?

Постарах се да не се обиждам от факта, че майка ми не ме мислеше за толкова красива, колкото е Скарлет Йохансон. Така де, нали майките са единствените хора на света, които биха си помислили нещо подобно за собствените си дъщери? Освен ако не си майка на Скарлет Йохансон, разбира се — тогава сигурно единственото ти спасение е да си казваш, че и сестра ѝ е красива. Стига да има сестра.

— Налага ли се да ми задаваш този въпрос всеки път, когато ми се обаждаш? — попитах, пресушавайки изстиналото си кафе. Уф, отврат! — Иначе не знам, мамо. Предполагам, че за Коледа може би ще успее да се върна у дома — стига пак да не сте на някой круиз, разбира се.

— Нямах предвид за тук — изцъка тя, сякаш съм голяма глупачка. Кое то, предвид събитията от последните няколко дена, можеше и да се окаже вярно. — Питам те просто кога летиш обратно за Ню Йорк?

— О! — усмигнах се аз на недоразумението. У дома. — В неделя.

— Не се тревожи, Анджела! — въздъхна драматично мамо. — Ние вече като че ли започнахме да свикваме с мисълта, че си ни изоставила. Вече си имаш нов живот с твоя приятел и с приятелките ти там. Как е Джени, между другото? Тя определено е хубаво момиче!

— Добре е — отговорих уклончиво, защото нямах представа какво точно очаква да чуе от мен. — Мамо, може ли да те питам нещо?

— Какъв глупав въпрос! Разбира се, скъпа, нали за това са майките!

— Пазила ли си някога някаква тайна от татко?

Тук вече тя замълча. Накрая изрече:

— Имаш предвид тайна като в „онова, което не знае, няма да му навреди“ или тайна като в „той все още си въобразява, че сама правя пудинга, а не го купувам от близкия магазин“?

— Първият вид — отговорих, но вътрешно се отвратих. Боже, замръзнал йоркширски пудинг!

— В такъв случай, да, разбира се — отговори тя. — Във всяка връзка си има някакви малки тайни.

— Така ли? — Тук не можех да не призная, че бях доста любопитна относно тайните на мама. Стига да не бяха мръсни, разбира се. Уф! — Например?

— Ами, от една страна, са малките бели лъжи, като например тази за йоркширския пудинг. И за печените картофи. И че веднъж използвах онова картофено пюре на прах за неделния обяд, защото цял ден гледахме един филм с леля ти Лес, а той нищо не разбра — отговори майка ми. — Но има и още няколко нещица, за които съм убедена, че за него ще бъде по-добре да не ги знае. Просто в такива случаи трябва да използваш интуицията си, Анджела — тя е съществена част от поддържането на здравата връзка!

— Но не смяташ ли, че той заслужава да знае? — попитах. — Не трябва ли да бъдеш искрена за всичко?

— А ти би ли искала да знаеш? — Тук вече майка ми беше започнала да говори много бавно, подбирайки всяка своя дума много внимателно. Което беше изключително рядко явление за нея. — Представи си, че този твой приятел леко си е пийнал и е целунал момичето от пекарната под имела по време на коледното парти, а после тя си е помислила, че това е истинска целувка, а той не го е мислел така, обаче тя може би го е целунала по устните, вместо по бузата, и...

— Мамо, да не би да си целунала господин Оуенс от пекарната?! — изкрещях в телефона.

— Именно заради тази реакция баща ти не знае нищо по този въпрос — изрече чинно майка ми. — Поради което каквото и да си сторила, предлагам ти изобщо да не го казваш на този твой приятел,

освен ако не искаш след това да го отлепват от тавана. Успокой се, Анджела!

Тя беше права, разбира се. Мразех, когато винаги се оказваше права.

— Добре, мамо. Сега ще трябва да затворя. Имам да свърша още малко работа, преди да се прибера в Ню Йорк. Излитаме утре. Да, ще ти се обадя, когато се приземим — обещах, макар отлично да знаех, че няма да го направя и че тя ще е забравила изцяло, че съм го казала, още преди да се е заела отново със сандвича на татко.

— Добре, скъпа. — Сега поне вече използваше собствения си глас. — И помисли върху онова, което ти казах. И никога, за нищо на света не казвай на баща си за йоркширския пудинг! Мисля, че за него е много по-вероятно да ми прости целувката, отколкото факта, че използвам замразени пудинги!

Гризейки бавно кифлата си, аз хвърлих още един поглед на Лос Анджелис. Изгревът бавно го будеше, галейки един след друг покривите на града — от Лос Фелис точно под мен, пред блестящия Холивуд, след това над Бевърли Хилс и накрая огря вълните на Венис и Санта Моника. Надигнах се от земята, изтупах дънките си и се върнах към колата с нещо като усмивка, която започваше да се разлива върху лицето ми. Нямах съмнение, че щом мама бе в състояние да държи толкова дълго за себе си тайната за замразените пудинги, то нямах никаква причина аз просто да не забравя, че инцидентът с Джо някога се е случвал.

* * *

Четирийсет минути по-късно аз спрях пред „Кофи Бийн“ за няколко кафета и кифлички като знак на добра воля към Джеймс и Блейк, както и за да се подготвя за ужасяващото каране през Лос Анджелис. Щом успях да отлепя пръстите си от волана, забелязах, че телефонът в дъното на чантата ми проблясва. За разлика от всички останали по пътищата на Ел Ей аз не бях в състояние едновременно да шофирам и да говоря. Всъщност не можех дори едновременно да шофирам и да мисля! Бях получила два есемеса. Първият от Джеймс:

„Не си спомням какво се бяхме уговорили, затова ние ще дойдем при теб. Среща в бара на покрива в 9?“

Мамка му! Колко е часът сега? 8,40.

Мамка му!

И още един от Алекс:

„Не мога да повярвам, че си се измъкнала. Чувствам се грозно използван! Ще те чакам тук, докато се върнеш. Май някъде имах някакви бански...“

Мамка му и три пъти мамка му!

Захвърлих чантата с телефона си на задната седалка и включих двигателя. Никога повече няма да се намесвам в анално задържащото управление на програмата на Джеймс, което прави Блейк. И никога повече няма да се уговарям с куклата вместо с кукловода. За момент си дадох сметка какво сравнение съм направила, след което се гмурнах в жестокия трафик.

* * *

Не можех да стигна до покрива абсолютно навреме. Натиснах бутона на асансьора за терасата и усетих как новопридобитото ми усещане за спокойствие бавно изтича между пръстите ми, когато си представих конфронтацията между Джеймс и Джо. Както и конфронтацията между Алекс и Джеймс. И между Блейк и Алекс. И как Джо изтропва всичко на Алекс.

Асансьорът се отвори и аз се втурнах напред колкото ме държаха краката — и най-вече чехлите ми. Изобщо не ми се искаше да виждам какво става. Обаче ето ги и тях — Джеймс, Блейк и Алекс, разположили се на една от масичките, пият кафе и — о, господи! — смеят се!

— Хей! — извика Алекс, изправи се и се приведе към мен за една бърза целувка. Аз погледнах първо единия, после другия и накрая спрях поглед върху Блейк, който — нечувано! — ми отвърна с усмивка на ангел. Ангел, който знаеше нещо, което аз не знаех. — Вече се запознах с Джеймс и Блейк — допълни.

— Виждам — отвърнах, приседнах предпазливо и приех кафето, което Джеймс ми наля. Крадешком огледах бара и за мое огромно облекчение не зърнах никъде Джо. Слава богу! — И как върви запознанството?

— Ами, аз му сритах задника, задето те притесни толкова с онези снимки, после той ми срича задника, задето бях такъв идиот да им се вържа, а най-накрая каза, че много харесвал групата ми и ето че сега си прием дружески кафето — отговори Алекс и примижа срещу слънцето. — Мисля, че долу-горе тук беше моментът, когато ти се появи.

— Сериозно? И сега сте приятели? — Не бях в състояние да отлепя поглед от Блейк. Той изглеждаше невъобразимо доволен от себе си. И, ехо! Алекс не би ли трябвало да е все още бесен заради мен?

— Мисля, че имаш предвид най-добри приятели — намеси се Джеймс. — Ние сме в Холивуд, скъпа!

— А и, честно да си призная, не мисля, че ако се стигне до бой, бих могъл да го победея — прошепна ми драматично Алекс. — Но ще приема, ако много държиш!

— О, за нея не би имало нищо по-приятно на света! — обади се вече и Блейк. — Да гледа и двама ви, съблечени до кръста, разменящи си юмруци.

— Ясно. Окей, това е много хубаво! Предвид факта, че трябваше да се срещнем във вашия хотел — измънках и се заех с кафето си, макар и леко притеснена за невероятно високите нива на кофеин, които бях започнала да приемам. Притеснена също така и от факта какво още би могъл да подхвърли Блейк. — Но сега поне се радвам, че сте се запознали, и наистина бих предпочела да не ставам свидетел на разни прояви на насилие!

— Да бе, разминаха се на косъм — вметна Блейк. — Но пък иначе, когато срещнем твои приятели, Анджела, насилието рядко ни се разминава.

— Да не би Джени да го е ударила? — погледна ме Алекс.

— Не! — побързах да изрежа Блейк. Дааа, очевидно е твърдо решил да не ме оставя на мира. — Дълга история, за която в момента нямаме никакво време. Не знам дали си спомняте, но трябва да направим едно интервю, а не мисля, че е препоръчително да дискутираме такава чувствителна тема тук, където биха могли да ни чуят. Какво ще кажете?

— Тогава хайде обратно в шатото! — предложи Джеймс. — Колата е долу.

— Няма време — въздъгнах. Глупавите мъже никога не правят онова, което им кажеш. — Ще се наложи да го направим в моята стая. Извинявай, Алекс, но имаш ли нещо против да ни изчакаш тук? Няма да се бавим повече от два часа.

— Разбира се — кимна той. — А за банските се шегувах. Все пак недалеч оттук има един доста хубав музикален магазин, така че може да отскоча да го огледам.

— Окей. — Що се отнася до мен, за Алекс беше най-добре да напусне хотела. Засега Джо не се виждаше никъде, но човек никога не знае. — Ще ти звънна, когато приключим.

— Какво ще кажете всички да отидем на вечеря довечера? — предложи Джеймс. — Това е най-малкото, което мога да направя за вас! Честна дума! Позволете ми да ви заведем на някое наистина хубаво място!

— Звучи страхотно! — съгласи се Алекс. — И без това нямаме никакви планове, нали?

— Че какви планове би могла да имаш? — ухили ми се невинно Блейк.

— Никакви — свих устни. На него очевидно му харесваше да ме тормози. — Вечерята е страхотно предложение!

— И ще доведеш Джени, нали? — изрече Блейк и ме прегърна през раменете, докато вървахме към асансьора.

— Стига да е свободна. — Не исках да изглеждам твърде напрегната. Не би било добре да събуждам у Алекс никакви подозрения спрямо Блейк, нито пък да ядосвам Джеймс преди началото на интервюто.

— И нали знаеш кого още трябва да доведеш? — стисна леко рамото ми Блейк. — Онзи тип Джо. Така де, да му докажем, че не храним към него лоши чувства.

— О, Блейк, стига вече! — намеси се Джеймс и се отпусна на стената до асансьора.

— Да не би да искаш той пръв да си продаде историята преди излизането на интервюто следващата седмица? — изгледа го Блейк. Джеймс поклати глава. — Тогава трябва да поканим и него. Анджела?

Чувствах се като хобит наред трима двуметрови великани, притисната в тясното пространство между тях, и всички до един втренчили погледи в мен.

— Ъхъммм.

— Страхотно! Тогава ще направим резервация за шестима! — отсече усмихнато Блейк и точно в този момент асансьорът спря със звън на нашия етаж. — Може би „Долче“?

— Каквото изберете — казах, поведох ги напред и за малко се обърнах да погледна към Алекс, който се прозяваше шумно, в блажено неведение за кашите, които се опитваше да забърка Блейк. Не че би могъл да знае колко неприятности причинява този човек. — До скоро! — извиках му.

— Да, до скоро! — отговори ми той с онзи дълбок, кадифен глас, който караше стомахът ми да се преобръща. Още една бърза целувка и той изчезна.

— Така! — отсече Джеймс, едва успявайки да потисне широката си усмивка. — Вече разбирам какво виждаш в него.

— О, я млъквай! — срязах го аз и тръгнах бързо към моята стая. — Сега няма да говорим за мъжки работи.

— Тогава какъв е смисълът да излизаме? — простена Джеймс и се понесе след мен.

* * *

Четири часа по-късно аз съзерцавах черновата си на „Предстоящото интервю с Джеймс Джейкъбс“. Като че ли изразите от рода на „Бях толкова объркан“ и „Минах през мрачен период“ бяха дошли малко в повече, но пък поръсени обилно с чувството за хумор на Джеймс, както и — колкото и да ми беше неприятно да го призная — с неговата неподправена любов към Блейк. Плюс внимателно обмислената реплика на Блейк: „Никога до този момент не се бях

смятал за гей — просто се влюбих в мъж. Мисля, че всеки би могъл да се влюби във всеки.“ Не можех да не му призная — беше много добър в работата си. Така, благодарение на Блейк, дори и когато прочетат истинското интервю с Джеймс Джейкъбс, легионите негови почитателки вероятно няма да се простят с надеждата, че все още съществува шанс да го върнат към правата вяра.

Прикрепих текста към имейла и го изпратих на Мери, като не спирах да си стискам палци. Щом видях, че писмото минава през кутията ми, грабнах телефона и набрах Сиси.

— Офисът на Мери Стайн — изрече автоматично тя.

— Здравей, Сиси! Обаждат се Анджеела!

— О, момичето, което направи Джеймс Джейкъбс гей — изрече с равен тон тя. — Единственото, което мога да кажа, е благодаря, че осра работата си толкова царствено, че сега трябва да работя и в събота!

— О, извинявай! — Наистина не знаех какво да й кажа. Освен, разбира се, моето „Ха!“, което надали би се възприело като особено любезно. — Хммм, обаждам се само за да потвърдя полета си за утре.

— Три и трийсет от ЛАКС^[1]. И Мери те иска в офиса в девет в понеделник сутринта. И освен това каза, че ще ти се обади, след като огледа интервюто. Което едва сега получихме!

— Не съм закъсняла! — запротестирах аз. — Мери каза, че трябва да стигне до нея до четири по вашето време!

— И ние всички се наслаждаваме на престоя си в офиса, за да го чакаме! — отвърна студено Сиси. — Все още не мога да повярвам, че успя да го направиш гей!

— Той си е бил гей много преди да се запознае с мен.

— Да бе!

— Хей, нали знаеш, че Дядо Коледа всъщност не съществува?

— Все тая. В момента ти изпращам детайлите за полета.

— Същото е и с феята на зъбчетата.

— Чао, момиче, което направи Джеймс Джейкъбс гей! И гледай на връщане да не се сблъскаш с Джейк Гиленхал!

* * *

Затворих и после прочетох статията още веднъж. Беше станала добре. Бях щастлива. Затворих лаптопа си, отворих гардероба и извадих оттам пътната си чанта. Събирането на багажа означаваше заминаване. А заминаването означаваше, че никога повече няма да видя Джо. А това на свой ред означаваше, че Алекс никога няма да разбере какво е станало. А това ме изпълни с още по-голямо щастие.

Само още една вечеря и край. Но какво да облека? Определено не дънките, които бях изцапала в парка — както забелязах, докато минавах покрай огледалото. Как така никой не ми каза, че цял ден се разхождам с петна по задната част на краката си?! Извадих зелената си рокля на Робърт Родригес, която бях носила при запознанството си с Джеймс. И веднага я сложих настрани. Независимо колко красива беше роклята, не беше необходимо да предизвиквам Джеймс да разказва смешни истории за това, как съм повърнала пред прага на бунгалото му. Хмммм, в тази връзка вероятно не е добре да облека и жълтата рокля на Филип Лим. Една по една аз сгънах в багажа новите си рокли, като се опитвах да не мисля как са се отразили на кредитната ми карта. Докато накрая не остана нищо, освен две тениски и банския на Джени. Е, надали би могъл да се определи като най-подходящия тоалет за официална вечеря.

Поради липса на по-добра идея грабнах телефона и набрах Джени.

— Здравсти, захарче! Всичко наред ли е? — Боже, тя вдигна телефона си! Това ѝ беше за първи път.

— Почти — отговорих, докато хвърлях неизползвано бельо в сака си. — Джеймс и Блейк ни канят на вечеря. Ще дойдеш ли?

— О, Анджи, не знам — разсмя се тя. — Смяташ ли, че идеята е добра?

— Вероятно, не — признах без заобикалки аз. — Обаче Джеймс държи да ни се извини или нещо такова, като ни черпи една вечеря. И Алекс май прие вместо мен, а аз пък приех вместо теб.

— Значи всъщност ми се обаждаш, за да ми кажеш, че трябва да дойда на вечеря?

— Долу-горе, да. Но пък може да се окаже забавно — опитах се да я изкуша. — Сигурно накрая ще отидем на някое приятно местенце, а и защо да не си направим последната нощ в Лос Анджелис

незабравима? Поне след тази вечер няма да се озовем на първа страница в „Перез Хилтън“.

— Ами, може — промърмори неопределено тя. — Просто аз... Надявах се тази вечер да отидем на вечеря заедно, само ти и аз. Трябва да говоря нещо с теб.

— Да, знам, и аз имам чувството, че не съм те виждала цяла вечност. — Подуших черната си рокля на „Кериган“. Не става. Втори път не може да се облече, без да бъде изпрана. — Защо не вземем да се срещнем на по едно питие преди вечеря? Сигурна съм, че Алекс ще успее да издържи един час без нас. А между другото, сигурно нямаш какво да ми предложиш за обличане, ти, стилистке на стилистите?

— Може и да ти донеса нещо. — Като че ли долових усмивка в гласа ѝ, но въпреки това не ми звучеше особено весела. — В колко часа е тази вечеря?

— Ами... може би в осем? — Погледнах към часовника. Беше едва малко след един следобед. — Джени, ти добре ли си?

— Нека поговорим по-късно, става ли? — Линията започваше да се разпада. — Ще дойда в твоята стая към шест. Ще те направя страхотна, а после ще отидем да пийнем по едно.

— И обещавах, че няма да пребиеш Джеймс, нали?

— Обещавам.

— И Алекс?

— Може би.

— Джени!

— Добре де, ще се държа прилично! — смили се тя. — Просто ми се щеше да бъдем само ние двете на тази вечеря.

— Можеш да вземеш и Дафни, ако е някъде наблизко — предложих, за да я умилостивя, въпреки че мисълта да добавим и Дафни към групичката не ме изпълваше с особена радост. Не бях я виждала откакто изчезна с онзи непознат през великата нощ в бар „Мармонт“ и няхах усещането, че съм ѝ липсвала особено.

— О, не мисля — спаси ме Джени. — Нека просто се срещнем на по едно питие.

— Е, ако си промениш решението, да знаеш, че Блейк е започнал да се ръководи от принципа „колкото повече, толкова по-весело“. — Извадих чехлите си от гардероба и хвърлих и тях в сака си. — Между другото, той иска от мен да поканя и Джо.

— Мамка му! Ти какво каза? — извика приятелката ми. — Не си мисли, че съм забравила за този мръсник! Само да го видя, ще го пребия!

— Честно да ти кажа, много се надявам изобщо да не го видя в интервала между днес и утре. — Насочих се към леглото с намерението да подремна. — Но ако някога отново дойдем в Лос Анджелис, имаш официално разрешение от мен да го сриташ дори право в лицето! При това повече от веднъж.

— Жестоко! — разсмя се Джени. — Значи до шест!

Точно в момента, в който Джени затвори, чух прищракването на ключалката. И вратата се отвори.

— Хей, свърши ли или трябва да се омитам? — извика Алекс отвън.

Усмихнах се и отворих:

— Свърших! Можеш да влезеш!

Той отвори широко вратата и вдигна една пластмасова торбичка.

— Страхотно! Виж какъв голям пазар направих!

— Жалка история! — поех торбичката от него и огледах компактдискете. Не бях чувала нито едно от имената на бандите, но сигурно бяха много добри. — И ти наричаш една торбичка голям пазар?! Джени би ти се изсмяла в лицето!

— Джени непрекъснато ми се изсмива в лицето — отбеляза ухилено той, пое дискете от ръцете ми и ги постави на масата. — Е, какви са планове за следобед, Скуби Ду?

— Хмммм. Мисля, че имам една изключително важна дрямка — отговорих, отпуснах се обратно в леглото и поех ръцете му в своите. Бледата му нийоркска кожа беше порозовяла от слънцето. Сладко! — А ти?

— Аз също не бих отказал една дрямка — отбеляза той и се поклати върху мен. — Обаче не съм чак толкова уморен.

— Направо не знам какво да ти кажа — измърках и се отпуснах върху него. Не само лицето му беше хванато от слънцето — целият беше топъл. — Но аз съм съсипана.

— Тогава остави цялата работа на мен, става ли?

И устните му докоснаха тила ми, а аз затворих очи. Наистина имахме няколко часа за убиване, освен това би било неппростима загуба на хотелска стая, ако не се възползваме от нея, нали така? И докато

ръцете на Алекс се плъзгаха около кръста ми, единственото, за което бях в състояние да мисля, бе, че трябва да се научим по-често да го правим следобед.

[1] LAX — Международното летище на Лос Анджелис. — Б.р. ↑

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

— Чук-чук, тук е феята на модата! — заяви Джени и се намъкна в стаята, без изобщо да чука. — О, боже! Предполага се, че съм ти ядосана, Бруклин, защо не вземеш да си сложиш поне едни гащи?

Отворих очи и зърнах Алекс пред лаптопа ми. Беше с боксерки. Слава богу.

— Окей, Лопес! — кимна той и грабна дънките си от пода. — Обаче тениската ми е върху нея, така че ще се наложи да взема онова, което носиш в чантата.

— Оооо! Това за мен ли е? — Изведнъж се събудих много бързо. Джени държеше много голяма твърда чанта от... О, спри мое диво сърце! От Марк Джейкъбс!

— Ако някой попита, сега е твоя. А после е за Теса Диармо. — С ефектен замах Джени измъкна зашеметяваща рокля от пурпурна коприна. — Какво ще кажеш?

— Много е красива, Джени! — ахнах аз, скочих и се втурнах напред, за да огледам красивата, много красива рокля. — Мисля, че никога досега не съм виждала подобно красиво нещо!

— Ехоооо! Гаджето е все още в стаята! — изкашля се Алекс откъм масата.

— Да, знам, аз съм невероятна и прочее. Просто исках да изглеждаш зашеметяващо за последната ти нощ с папараците! — обяви Джени и закачи роклята на вратата на гардероба. — И така, бързо си хвърляй душ, нахлузвай твоите лубутенки и изнеси задника си горе в бара. Имаш трийсет минути!

* * *

Четирийсет минути по-късно аз бях облечена с най-скъпия тоалет, украсявал някога тялото ми, най-високите сандали, с които някога съм се опитвала да ходя, и различно по цвят бельо — както

обикновено. Да се надяваме, че Джени няма да провери — ще бъде адски разочарована от мен. Освен това се надявах да ми прости за допълнителните десет минути, които прекарах върху моя златистоопушен грим, тъй като само той си пасваше с тоалета ми.

— Изглеждаш невероятно! — промърмори Алекс, докато оправяше финия златен колан около кръста ми. — Сякаш си си забравила бикините, но изобщо не ти пука за това.

— Нищо подобно! Аз съм си с тях! — промърморих объркано. Да не би да ми е твърде къса? Дали не ми се вижда задникът?

— Езиково недоразумение — отбеляза той и я дръпна силно надолу. — Исках да кажа панталони.

— О, модно недоразумение! — плеснах го през ръцете аз. — Точно така трябва да изглежда! Окей, значи среща във файла.

Една бърза целувка и аз се изстрелях от стаята. Роклята трябваше да бъде навън, за да могат всички да я видят.

* * *

Усещането при излизането на терасата беше съвсем различно от всички други преди това. Съзнавах, че днес за последен път ще видя панорамата, което се разкрива от покрива, ще огледам за последен път хората по бански. Но днес вече не бях с банския на Джени и с червен обрив от скоростна кола-маска, а с рокля за петнайсет бона. Чувството беше доста приятно. Джени вече ме чакаше на една от масите, вторачена в хълмовете и отпиваща като че ли второто си мохито. Стига де, закъснях само с десет минути!

— Започнала си без мен? — отбелязах, издърпах си стол и приседнах много внимателно на него. Колкото и да харесвах тази рокля, знаех, че утре ще трябва да я върна. Въздиш!

— Закъсня — отбеляза Джени и ми подаде една от чашите пред себе си. — Но пък си жестока! Боже, много съм добра!

— Напълно вярно. Ти самата също изглеждаш много добре — отвърнах и се приведох внимателно напред, за да не разлея дори капчица кондензирана пара върху роклята си, като междуременно огледах възхитено удивителното дълбоко деколте на аленочервената рокля на приятелката си. — Ако не знаех истината, бих предположила,

че от години се занимаваш със занаята на стилист. Очевидно цялото това пражосване на мои пари си е заслужавало. Не смяташ ли да се пробваш съвсем сериозно в този бранш, когато се върнем? Защото безплатните рокли ще ми дойдат много добре!

— Да бе — промърмори тя и се загледа в ноктите си. — Хайде, пий си питието!

— О, не! — възкликнах и се постарях да не гледам моя маникюр. По дяволите, лакът ми е олющен до неузнаваемост! Очевидно бях обречена все нещо да не ми е наред. — Обаче тази вечер смятам да не прекалявам. Тази сутрин бях невероятно щастлива, когато се оказа, че няма да повръщам, така че се надявам пак да опитам същия подход. Макар че сигурно ще имам нужда от едно питие, като се има предвид, че Блейк ще бъде в апогея си. Нещо ми подсказва, че ще се постарая да ми стъжни живота.

— Не е необходимо да бъдеш екстрасенс, за да се досетиш. Всеизвестна тайна е, че Блейк е отвратителен — отбеляза Джени и шумно засмука мохито през сламката си.

— Джени! — За първи път от сигурно два дена насам насочих съзнателно вниманието си към своята приятелка. И едва сега схванах, че тя не изглежда никак щастлива. — Джени, какво не е наред?

Тя се усмихна и отбеляза:

— Всъщност всичко си е наред. За първи път от много време насам всичко си е наред.

— Ще ми обясниш ли?

— О, Анджи! — Джени отметна назад буйните си шоколадови къдрици, постави ръце върху масата и изрече: — Мога да кажа само това — оставам в Лос Анджелис!

— Какво?

Тя отлепи замръзналите ми ръце от чашата с мохито и повтори:

— Оставам тук. С Дафни. Няма да се върна в Ню Йорк!

— Оставаш тук? — извиках изумено и леко стиснах ръцете й. —

И за колко време?

— Нямам представа — стисна тя моите. — За известно време.

— Нещо не разбирам — няма да се върнеш с мен?

— Не.

— Няма да се върнеш утре с мен?

— Не, бе!

— Нито следващата седмица?

Джени въздъхна, усмихна се и изрече:

— Имам нужда да се откъсна за известно време от Ню Йорк, от работата там. Имам нужда от време, за да си поема дъх.

— Ама не можеш просто ей така, внезапно, да решаващ, че няма да се върнеш! — извиках паникьосано. — Не можеш просто да ми заявяваш: „О, мисля да поостана още малко в Ел Ей!“ Хората не правят така!

— Но ти го направи! — напомни ми тя нещо, което нямаше нужда от напомняне. — И всичко се нареди много добре!

— Само защото имах теб! — Мразех, когато хората използват факти от живота, за да докажат тезата си. Това правеше оборването й напълно невъзможно. — Не можеш просто ей така да се втурваш напред и да вземаш прибързани решения! Това е моя работа! Пък и така балансът на нашето приятелство ще бъде напълно разрушен! Може и Вселената да откаже да се върти, знам ли? Хайде, кажи нещо друго. Какво не е наред?

— Вече знаеш.

— Джеф?

— Да, Джеф.

Изпепелих я с най-добрия си поглед в стил Опра Уинфри и отсякох:

— И смяташ да скъсаш всичките си корени само заради един мъж?

— Точно както направи и ти.

— Ще престанеш ли да ме използваш като пример, ако обичаш? — смръщих се аз. — Защото аз не съм никак добър пример.

— Скъпа, ти си най-добрият възможен пример на света! — отбеляза Джени и стисна ръцете ми, само че този път доста по-силно. — Ти си единственият и неповторим пример! Веднъж вече ти казах, мисля, че ти си моят личен герой — и това е самата истина! Не съм на себе си вече от доста време — нещо, което отлично знаеш. Не вярвам сега да ми излезеш с номера, че нищо не си забелязала!

— Е, може и да съм.

— Точно заради това трябва да се махна. Беше ми много приятно да живея с теб и ако смятах, че бих могла да те накарам и ти да се

преместиш в Лос Анджелис, досега бих го направила! При това с удоволствие! Но сега просто трябва да го направя, Анджи! Налага се!

Никак не ми се искаше да чувам всички тези неща. Ама никак! Мисълта да се върна обратно в Ню Йорк без Джени беше направо ужасяваща.

— Ами работата ти? — опитах се да открия някакъв разумен довод аз.

— Всичко вече е уредено. Управата прояви огромно разбиране. Съгласиха се да ме преместят временно на работа тук — докато видя дали ще ми провърви като стилист. А после, ако не се получи, ще ме приемат обратно в Ню Йорк. Така че не губя абсолютно нищо.

— И ще живееш с Дафни? — продължих да разпитвам, като наум си отбелязах никога повече да не проговоря на управителя на хотел „Юниън“.

— Аха! — кимна тя, пусна ръцете ми и се върна към своето мохито. — Съжалявам, че не го обсъдих по-рано с теб. Просто нещата се завъртяха много бързо, пък и ти си имаше предостатъчно проблеми, за да се притесняваш и заради мен!

— О, Джени! — Чувствах се отвратително. Дори по-отвратително от мига, в който се бях събудила до Джо в леглото ми — стига това да е възможно. — Ще ми се да ми беше подсказала поне! Защо не ми каза колко гадно се чувстваш още докато бяхме в Ню Йорк?

— Ами сигурно защото не съм осъзнавала колко гадно е било преди да пристигна тук — изрече тя и плъзна поглед по терасата. — Наистина се чувствах отвратително заради Джеф, работата беше започнала да ми писва, но тогава просто си казвах: „Е, зима е. Ще ми мине.“ И — надявам се да не ти прозвуча като пълна кучка, но по едно време като че ли наистина те ревнувах, когато се събра отново с Алекс. Но смятах, че и това ще успея да преживея.

— А сега не се чувстваш по този начин, така ли?

— Сега смятам, че няма да ми се отрази зле да постоя известно време тук.

Замълчах. При това повече от секунда. Как е възможно Джени, моята Джени, да смята, че тук няма да ѝ се отрази зле? И това означава ли, че тук ще се чувства по-добре?

— Аз гледам на Лос Анджелис по-различно от теб, Анджи — отбеляза накрая тя, сякаш разчела мислите ми. Досаден телепат! — Знам, че досега ти нямаш никакви приятни спомени от този град, но да знаеш, че точно така се чувствах и аз в Ню Йорк! При това в продължение на цели десет години! Нали си спомняш каква промяна усети в себе си само броени дни, след като се появи при нас? Е, точно така се чувствам аз сега, обаче тук, в Ел Ей! Имам усещането, че мога да постигна всичко, че тук ми се предоставят милиони възможности, които бих могла да опитам. Единственият минус ще бъде фактът, че ти няма да бъдеш тук.

— И нищо, което ще кажа, не би могло да те върне у дома, при мен? — отбелязах унило, макар вече да знаех, че това е предварително изгубена битка. — Защото мисля, че всеки момент ще се побъркам!

— Съжалявам, но е точно така.

За нищо на света не трябваше да се разплаквам! Залогът тук беше много по-голям от внимателно поставения ми грим! Не мислех, че е много прилично да рониш сълзи, когато си облечена в Марк Джейкъбс.

— Недей да съжаляваш. Щом имаш нужда да се махнеш за известно време. — Обаче една издайническа сълзичка все пак проби щита на грима ми и остави миниатюрно тъмно петно върху коляното ми. Да го вземат мътните! — Имам чувството, че съм те предала!

— Анджи, ако трябва да бъда честна, и аз не се чувствам много добре, че те изоставям. И от няколко дена се измъчвам от мисълта, че трябва да ти го кажа! Но така стоят нещата при мен и просто нищо не мога да сторя! — прошепна тихо тя, протегна ръка и попи следващата сълза от бузата ми. — Не искам да виждам никакви сълзи! Няма време да ти оправям грима, а никак не обичам да те гледам като парцал!

— Значи следващата порция никак няма да ти хареса — изхълцах и ето че още една сълза последва предишната. А после, постепенно, вече бях една жалка, сълзяща, хълцаща, ридаеща и подсмърчаща развалина.

— О, само това не! — простена Джени, протегна и двете си ръце и задържа две салфетки под очите ми. — Престани да плачеш, иначе ще те хвърля през терасата! И задръж тези салфетки под очите си! Но без да триеш нищо!

— Благодаря ти — подсмръкнах жалостиво. — Много съжалявам. Трябва да постъпиш така, както е най-добре за теб. Знам го и искам да го направиш. Дори се радвам за теб. Ако ми е мъчно за нещо, то е заради самата себе си. Защото, нали знаеш... винаги всичко се върти около мен.

— Да бе, знам — кимна Джени и ме прегърна. Опитах се да спра да плача, но единственото, за което успях да се сетя, бе колко ще ми липсват прегръдките ѝ, гъделичкането на къдриците ѝ по носа ми и нейният сладък парфюм. Не беше честно! — Ще видиш, че ще си струва, когато стана някой мегастилист и тогава няма да се налага да връщаш тази рокля! — допълни, като се откъсна от мен.

— Вярно — съгласих се аз. — Окей, та дали имаме време за още по едно дружеско питие, или трябва да...

— Мръсник такъв!

Преди да успея да довърша изречението си, Джени вече беше на крака и крачеше с бясна скорост към бара. Лицето ѝ беше истинско олицетворение на яростта. Лично на мен обаче ми трябваха няколко секунди, докато осъзная какво точно става и преди да бях успяла дори да се изправя, Джени вече се беше покатерила на един от високите столове и с развята коса летеше към... О, боже мой! Към Джо!

— Мръсен кретен! Идиот! Скапаняк! — изкрещя и го бутна с все сила към редицата бутилки зад него. И ако до този момент не беше успяла да привлече вниманието на десетината човека, които се мотаеха около басейна, след трясъка на бутилките по пода нещата вече бяха съвсем различни.

— Джени! — изкрещях и се втурнах напред, но не особено бързо предвид високите си токчета. Тя безсъмнено знаеше как да постави кулминацията на един силно емоционален момент. — Джени, престани!

— Какво ти става, по дяволите? — изрева Джо и най-сетне успя да хване дребните юмручета на Джени на една ръка разстояние от себе си. — Лопес, охлади страстите!

— Не смей да ми казваш да охладя страстите! — изпищя приятелката ми. — Как можа да го направиш?! Как не те е срам?!

— Какво да направя? — изрева той и очите му започнаха да се стрелкат във всички посоки. После забеляза моя милост и се ухили разбиращо. — Аха, ясно! Ревнуваш значи!

След като едва устоях на изкушението да не се присъединя към побоя, оставих Джени да му нанесе още няколко юмручни удара и чак след това се намесих.

— Джени, престани! Ще си счупиш някой нокът! — извиках и леко я издърпах назад. Опитът ми сочеше, че мъжете нямат никаква представа как да се справят с агресивни жени. Така де! Само да се беше сетил да погледне към краката ѝ — и най-лекото бутване можеше да наруши равновесието ѝ и да я запрати на земята!

— Хей, англичанке! Прибери кучетата си! — ухили ми се похотливо той. — Съжалявам, че не ти звъннах после, но се надявах, че след като се събуди и се изпари, сама ще дойдеш да ме намериш! Когато ме поискаш, де!

И ме погледна многозначително. Аз пък го изгледах на кръв.

— И защо толкова бързаше да се махнеш, а? Ако толкова държеше да се похвалиш на Лопес, можеше просто да ѝ звънеш от стаята?! — допълни саркастично той.

— Анджи, вече може ли да се заема сериозно със задника му? — изпищя Джени.

— Джени! — извиках предупредително, въпреки че много ми се искаше да я оставя. Тази човек наистина бил огромен мръсник! Невероятен!

— Причината, поради която се изпарих, беше, че... защото аз... бях доста объркана. Ако трябва да бъда честна, изобщо не си спомням какво се е случило!

— Така ли? — изгледа ме притеснено Джо. — Оооо!

— Точно така! — изкрещя Джени. — И господ да ми е на помощ, но сега, Джо, ще си получиш заслуженото за това, че се възползва от най-добрата ми приятелка, докато мен ме нямаше!

Усетих как се изчервявам от главата до петите. Малцината присъстващи около басейна вече се споглеждаха и си мърмореха нещо под носа. Че какво друго могат да очакват, освен драма? Нали все пак бяха в Холивуд!

— Успокой се, Лопес! — изрева смръщено Джо и скръсти надменно ръце. — Не съм ѝ сторил нищо, което тя да не е искала! Нали така, англичанке?

— Не си спомням — изломотих, като се чудех къде да си дяна очите.

— Сигурно защото надали е бил чак толкова добър, така че сигурно е за добро, че не си спомняш — изрече нечий глас от другия край на бара. Вдигнах очи и видях Джеймс и Блейк, застанали точно срещу нас. Джеймс стоеше с леко разкрячени крака и скръстени пред гърдите ръце, докато Блейк бе избрал доста по-лежерния подход с ръце в джобовете и традиционното си „ха, знаех си“ изражение.

— Никой не говори с теб, човече — изръмжа Джо и се обърна към момчетата. Ще ми се да можем да признаем, че изобщо не ми е пукало, но не беше така. На този етап от сцената любопитството ми определено взе връх.

— Като гледам, никой не изгаря от нетърпение да разговаря и с теб! — сви рамене Джеймс, но очите му придобиха леко застрашителен блясък. — Но така и така си тук, може би е добре да се извиниш на Анджеला и после да се изпариш от очите ни по живо, по здраво!

— Че за какво да ѝ се извинявам? — подвижна Джо, заобиколи бара и излезе отпред. — Задето довърших онова, което ти не можа да направиш, така ли?

— Моля ви, не може ли да... — обадох се аз, но незнайно защо гласът ми прозвуча много по-пискливо, отколкото бях възнамерявала. — Джеймс, Блейк, какво ще кажете просто да отиваме на вечеря? И, Джо, аз наистина не си спомням какво е станало онази нощ, но каквото и да е, трябва да знаеш, че много съжалявам и никога повече не желая да говоря за това!

— Все тая! — махна презрително с ръка той, огледа ме от горе до долу и допълни: — Само да не вземеш после да ме молиш да го повтора, когато този педал тук не успее да го вдигне!

— Е, вече наистина си го изпроси!

Това беше Джеймс. И само с едно бързо движение се оказа пред Джо, постави ръка на врата му и го вдигна от земята на забележително количество сантиметри, след което го бутна назад и опря тила му о ръба на бара. Не останах с впечатлението Джо да се чувстваше особено удобно.

— Джеймс! — провикна се Блейк. — Мисли какво правиш!

Джеймс кимна, но продължи да държи Джо в същата позиция, без да сваля очи от него.

— Извини се на Анджела, а после, ако тя остане доволна от извинението ти, ще се престорим, че това не се е случвало! Имам предвид всичко.

— Няма да се извиня — закашля се Джо. — И без това нищо не се случи — тя беше твърде пияна за това!

— Така ли? — изписах аз. — Тогава защо дрехите ти бяха на... — Тук вече се изчервих до най-силния нюанс на червеното. — Защо и на сутринта беше все още там?

Джеймс го стисна още по-силно за врата и го натисна още повече о ръба на бара. След което просъска:

— Сега добре си помисли какво ще отговориш, човече!

— Ами... — задавяне. — Помислих си, че после може да поизтрезнееш малко! Обаче ти непрекъснато говореше за бившия ти, после повърна и отново заспа. А за мен вече беше твърде късно да се прибирам, защото на сутринта трябва да застъпя на смяна.

— Значи ние не... — изрекох бавно.

— Не, нищо не стана! — изписка на фалцет Джо.

— Обаче си я оставил да си мисли, че е станало, а?! Ама ти си бил голяма работа, бе! — извика Джеймс, бутна го още веднъж назад, след което пусна врата му. — Е, значи вече всички ще можем да спим по-спокойно тази вечер. Очевидно ти не си достатъчно добър за нея!

— Исусе, щом толкова искаш да я чукаш, твоя е! — промърмори Джо, докато се изправяше и кашляше неистово. — Мръсна английска кучка!

И точно на това място в сцената Джеймс се извъртя и нанесе мощен ритник с крак на Джо, приковавайки го директно на студения и неприятно твърд мраморен под на терасата. По гръб.

— Май съм изпуснал нещо, а?

Извъртях се на пети и зърнах Алекс да съзерцава озадачено картинката пред очите си.

— Алекс, това е... хммм... това е Джо — промърморих и посочих към окървавената и стенеща купчинка плът на пода до нас. От изражението на Алекс беше невъзможно да се разбере какво е видял. Или чул.

— Чаках, чаках долу, но после никой не се появи, та реших да се кача да ви видя дали все още не сте тук — изрече Алекс, без да излиза от разтворения асансьор. — Нямах престава, че тук има... бой.

— Няма проблеми, Алекс — отбеляза спокойно Джеймс, прескочи ридаещия от болка барман и допълни: — Имахме малко неприятности с този тип тук, обаче вече наистина трябва да тръгваме. Резервацията ни е за след около половин час, така че всички трябва да се изнасяме към „Мондриан“. Хубава ризка!

Блейк и Джени се намъкнаха след Джеймс в асансьора, като Джени едва успяваше да съдържи нервното си кискане. Аз също прескочих Джо и веднага поех подадената ръка на Алекс.

— И за какво беше всичко това? — попита той, като прие леката ми целувка по устните му.

— Ами и аз не разбрах точно — махнах с ръка и го дръпнах по-близо до себе си. — Нали ти споменах, че в понеделник имаше нещо като сбиване. Мисля, че това беше продължението му.

— Ясно — кимна Алекс и се загледа в Джо, а аз тихичко се замолих болките му да продължат достатъчно, та да не успее да изрече нищичко, докато не се махнем оттук. — Мисля, че мога да се считам за голям щастливец, че Джеймс не реши да изкара и на мен ангелите онзи ден!

— Абсолютно! — кимнах и натиснах бутона за партера.

* * *

Не знам дали беше възможно, но вместо да се подобрява, вечерта стана още по-неприятна. За наше щастие управителят ни настани доста далече от останалите гости на ресторанта, така че поне не успяхме да развалим вечерта на хората с градоносния облак неудобство, увиснал над всички нас. Като познавах таланта си да изричам най-неподходящото нещо в най-неподходящия момент, аз предпочетох да се храня в пълно мълчание. Държах крака си плътно притиснат до крака на Алекс, като от време на време се опитвах да го разсея с леко щипване по бедрото. Той пък ми отговаряше с инцидентни прокарвания на ръка по гърба.

Иначе в интервалите между пълненето на масата ни с всевъзможни луксозни менюта и неизброими количества вино, Джеймс умело поддържаше учтивия разговор, като засипваше Алекс с въпроси за групата му, за Ню Йорк и — най-опасните — за мен. Алекс се

справяше отлично със светските приказки — усмихваше се, кимаше и само от време на време ме сритваше под масата, като се опитваше да измести темата към Джени и Блейк. Обаче Джени беше твърде заета да изпълнява ролята си на прекалено отдадена на чашата си, която пък Джеймс се стараяше редовно да пълни.

И докато пристигне патицата, която си беше поръчала, тя вече беше на втората си бутилка вино и се люшкеше между свръхвъзбудена дискусия на новия си живот в Лос Анджелис с Блейк и угризения за това, че ме оставя сама в Ню Йорк. Що се отнася до Блейк, докато не навиваше Джени с имената на хилядите знаменитости, на които би могъл да я представи, той бе зает да ми задава все по-неудобни въпроси — за предпочитане, докато Алекс ни слуша. Така, когато сервитьорът дойде да ни пита дали искаме десерт, за мен беше истинско облекчение да чуя един задружен отговор „не“, да видя как Джеймс оправя сметката и как всички се качват по такситата и колите си. Не си спомням друг път да съм се чувствала толкова некомфортно.

— Желая ви приятен полет до Ню Йорк! — изрече Джеймс, стисна ръката на Алекс и го привлече за една бърза, типично мъжка прегръдка. — Радвам се, че се запознахме с теб! Грижи се за нея, защото, доколкото успях да я опозная, много я бива да се забърква в разни неприятности!

— Това е напълно вярно! — намеси се Джени, като се хвърли на врата ми. — А и сега няма да ме има наоколо, за да я вадя от кашите, които забърква! Бруклин, колкото и да не ми се вярва, че ще го кажа, но искам да ти дам номера си, за да ми се обадиш в мига, в който тя пропадне в първата отворена шахта по тротоара!

— Няма да пропадна в отворена шахта! — промърморих възмутено в косата ѝ. — Джени, ще се оправя, не се притеснявай! — Но вътрешно си реших, че непременно трябва да се огледам за отворена шахта, за да пропадна в нея.

— О, само гледай! — изписка тя и се прехвърли на Алекс, който вдигна ужасено ръце. — И да знаеш, че мога да бъда стилист и на групата ти! Обади ми се, ако имаш нужда от мен!

— Обещавам! — кимна той и я отдръпна от себе си. — Анджеला също обещава.

Двамата се качиха в очакващото ни такси, като ме оставиха с Блейк и Джеймс пред входа на ресторанта.

— Е, Блейк, знам, че беше малко странно...

— Не мисля, че е необходимо! — прекъсна ме той, обърна се по посока на тяхната кола и помахаша. — Довиждане, Анджела!

— Е, поне тази част мина добре — промърморих и се оставих на огромната мечешка прегръдка на Джеймс.

— Така е! Да благодарим на бога и за малките благини — промърмори той. Дори и сега, след всичко, което знаех за него, не можех да не забележа колко приятно ухае този човек. — Съжалявам, че тази седмица се оказа толкова трудна за теб, но пък наистина се радвам, че се запознахме. И смятам, че всичко, което стана, е за добро. Макар да не си личи на пръв поглед, Блейк всъщност е много щастлив — и то изцяло благодарение на теб!

— Е, радвам се, че съм го дарила с щастие — излъгах. — И нали ми обещавах, че ще се грижиш за Джени?

— Честна скаутска! — вдигна ръка за обет той. — А ти нали ми обещавах, че ще ме поканиш на сватбата си?

— Внимавай! — погледнах го многозначително. — Предпочитам да вървя на малки стъпки. И сега най-главната ми задача, когато се върнем, е да преодолеем случилото се!

— Всичко ще се оправи! — отсече той, целуна ме по бузата и ме бутна към таксито. — Вие сте толкова явно и недвусмислено влюбени един в друг, че съм убеден, че ще успеете да изгладите всички различия помежду си!

— Да се надяваме — кимнах и хвърлих един поглед към задната седалка. Алекс държеше в скута си ридаещата и хълцаща Джени и очите му ме викаха на помощ. — Да се надяваме!

— Сигурен съм, че ще бъде така! — отсече той, докато аз се плъзвах под протегнатата ръка на Алекс.

— Не се приближавай много до мен, че ще изцапам роклята ти със сълзи! — изхлипа Джени. — За нищо на света няма да мога да я платя!

— Не се тревожи! Джеймс ще я плати! — извиках, като я прегърнах през Алекс.

Джеймс се засмя и затвори внимателно вратата зад мен.

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Не бях очаквала, че ще ми бъде толкова тъжно, когато напускам хотел „Холивуд“. Но след като двете с Джени събрахме багажа си и го нахвърляхме на задната седалка на мустанга, изпитах твърде странно чувство, когато за последен път излязох от вратите му.

— Сигурна ли си, че взе всичко? — запитах приятелката си, страдаща от доста тежка форма на махмурлук. Тя само кимна и се сви между куфарите си.

— Анджи, аз просто се местя на десетина минути път оттук — изрече измежду косата си. — Дори и да съм забравила нещо, утре, когато се явя на работа, ще си го прибера.

— Говори ли с някого за случилото се снощи? Дали ще се чувстваш спокойно да работиш тук?

— При мен всичко е наред — промърмори тя, отпивайки от шишето с минерална вода. — Джо го изритаха безславно, така че не очаквам да имам каквито и да било неприятности.

— Изритали са го?! — просъсках, като погледнах към Алекс в далечината, който се озърташе и ни търсеше. — И защо?

— Не мисля, че на управата ѝ е много приятно, когато някой от персонала се забърка в неприятности с прочута филмова звезда. Или когато спи с гостите.

— Ама той не е спал с гостите! — побързах да ѝ припомня, когато видях, че Алекс най-сетне ни забеляза, помаха и тръгна към нас. — Освен това Джеймс беше този, който удари Джо. Не че го защитавам, разбира се!

— Разбира се — промърмори Джени. — Но просто — и не се ядосвай, моля те! — те си мислят, че стана така, защото аз им казах, че Джо го е ударил първи. Освен това няма никакво значение кой е започнал първи — не забравяй, че това е Холувид! Знаменитостите никога не са виновни! Пък и, да си признаем, Анджи, но той си го заслужаваше! Така че не е необходимо да изпитваш никаква вина заради него!

— Ама аз не изпитвам вина! — отвърнах не по-малко изненадана от реакцията си от самата нея. — Той е абсолютен мръсник!

— Така си е — кимна Джени и ми даде слабоват знак с ръка. — Здравсти, Алекс!

— Здравсти — кимна той и застана до шофьорската врата. — Аз ли ще карам?

— Е, във всеки случай няма да е тя — отговорих аз и погледнах към Джени, която с всяка следваща секунда ставаше все по-зелена. — А що се отнася лично до мен, нещо не ми се понрави да карам из Лос Анджелис. Освен това нямам никаква престава накъде отиваме.

— Окей. Значи аз ще карам — кимна той, отвори вратата и седна до мен. До този момент изобщо не се бях замисляла по този въпрос, но след като никога не го бях виждала да кара из Ню Йорк, някак си бях предположила, че не може. Затова бях значително изненадана, когато той професионално си сложи чифт слънчеви очила „Рей Бан“, включи двигателя и се плъзна леко в трафика по булевард „Холивуд“.

— Какво? — обади се той, без да ме поглежда.

— О, нищо! — усмихнах се щастливо. — Просто не знаех, че можеш да караш.

— Очевидно има много неща за мен, които не знаеш — отбеляза той, докато намаляваше скоростта, защото приближавахме червен светофар. — И подозирам, че има и много неща за теб, които аз не знам.

— Хора, спрете! — простена Джени и ме цапна по главата. — Ще повърна!

— Е, с това сега стават с едно по-малко — отбелязах към Алекс и започнах да галя косата на Джени, докато тя повръщаше в чантата си. И същевременно се опитвах да не мисля какво е имал предвид с тези думи.

* * *

— Та така. Значи ще ти се обадя, когато пристигнем в Ню Йорк — казах на Джени, докато внасях чантите ѝ в дневната. Апартаментът на Дафни беше много красив — открито пространство, големи

прозорци и тераса с изглед към целия Лос Анджелис. Останах с впечатлението, че тук е намесен някой щедър благодетел.

— Аха! Непременно! — кимна Джени, като се подпря на касата на вратата. — Може би ще се наложи да ми изпратиш някои неща.

— Може би — промърморих, като си мислех колко странно ще бъде да вляза в нашия апартамент без нея, без да знам кога ще се прибере у дома. Ако изобщо се прибере.

Джени се плъзна надолу по касата и натисна собствения си звънец.

— Мисля, че пак ще драйфам.

— Искаш ли да поостана още малко с теб? — предложих и рискувайки да получа повръщано по гърба, я прегърнах.

— Няма проблеми! Върви да не си изпуснеш самолета! — кимна Джени и отново се тръшна върху звънеца. — Абе какъв е този шум? — Пауза. — Анджи, нали не ме мразиш, задето оставам тук?

— Естествено, че не те мразя! Прекрасно разбирам основанията ти — отвърнах неохотно аз. — Просто ми се щеше да не ти се налагаше да бягаш толкова далече, за да оправиш живота си.

— Е, ти винаги можеш да се пренесеш тук, при мен, ако желаеш.

Погледнах назад към колата. Главата на Алекс се тресеше в ритъма на онова, което слушаше по радиото.

— Или пък да останеш в Ню Йорк, при него — допълни тя.

— Ако все още ме иска след всичко това — промърморих.

— Господи, Анджи! — Джени пусна вратата само толкова, колкото да ме плесне през главата. — Очевидно ще трябва да си взема абонаментен план с повече минути за разговори, за да ви оправям всеки път, когато се скарате! Единственото, от което имате нужда сега, е да се метнете на колата, после на самолета, там може би малко да се погушкате, а после да се престорите, че всичко това никога не се е случвало!

— Звучи добре — кимнах аз. — Обичам те, Джени! Винаги знаеш какво да кажеш!

— Е, това ми е номерът в живота, нали? — кимна тя. — Аз също те обичам, Анджи! Ти пък винаги знаеш как да забъркваш разни каши и да ме караш да се чувствам полезна!

* * *

Докато вървях обратно към колата, полагах огромни усилия да не се разплача, но някак си не ми се получаваше. Досега, когато нещо в живота ми се объркваше, Джени винаги беше до мен, за да ми помогне да дойда на себе си. Какво щеше да стане отсега нататък? И защо за нас винаги е било толкова лесно да си изясняваме причините, поради които се обичахме, а аз не можех да го кажа пред човека, който имаше най-голяма нужда от това?

— Добре ли е? — попита ме Алекс, като изключваше радиото.

— Ще се оправи — кимнах аз.

— А ти добре ли си? — попита той, като забърса сълзите, които се стичаха по бузите ми.

— И аз ще се оправя — кимнах и прокарах пръсти под очите си, за да изловя разни издайнически черни струйки спирала. — Е, сега на летището, нали? — опитах да се усмихна.

— Всъщност имаме още два часа — отговори той, докато отново се включваше в движението. — И, честно да ти кажа, нямам никакво желание да ги прекарвам в задуха на летището.

— Тогава какво искаш да правим? — попитах и усетих, че сега, когато останахме съвсем сами, започвам да ставам нервна.

— Знам, че сигурно ще ти се стори смешно, но много ми се искаше да видим за последно плажа. Кой знае кога ще дойда пак в Лос Анджелис. Би било добре да видя за последен път Тихия океан.

— Алекс Райд, гларус такъв! — подкачих го усмихнато и свалих жилетката си, за да се насладя на последните лъчи слънчева светлина. — Кой би си помислил, че си такъв романтик!

* * *

Поспрых в края на плажа, за да сваля сандалите си, а Алекс тръгна директно по пясъка. На фона на небето и океана той изглеждаше като персонаж от сюрреалистична картина. Дотолкова, че почти не ми се искаше да тръгвам след него, да не би внезапно да се изпари като мираж. Само дето вместо палма пред очите си виждах

черни дънки и неизгладена тениска с логото на „Корнфлейкс Келог“, изпълнена от силните му рамене и увиснала на тънката му талия. Той се обърна и ми се усмихна, нахално прекъсвайки моето безсрамно оглеждане.

— Май нещо ме проверяваш, а? — подсмихна се той и заслони с ръка очи, дотолкова непривикнали към слънцето на Лос Анджелис, че дори и очилата „Рей Бан“ не можеха да ги спасят.

— Може би — промърморих и стъпих в пясъка. Боже, колко е страхотен моят Алекс! Много по-страхотен дори от Джеймс Джейкъбс! Всеки може да ходи ежедневно на фитнес и да харчи по двеста долара за прическа. Но само Алекс бе в състояние да си пусне тази коса, в която не бях виждала някога да влиза гребен, и пак да изглежда страхотно! Колко мина, откакто я подстрига за последен път? Месец? Та дори повече? Пристъпих на пръсти след него и промърморих: — Ще изгориш дори по-лошо от мен! Имаш ли плажно масло?

— Нищо ми няма — отвърна той и пое ръката ми. — Не казвай на никого, но всъщност хващам страхотен тен! Просто по нашия край няма чак толкова много слънце.

— Е, сигурно е трудно да видиш рокзвезда с тен, нали така? — усмихнах се аз щастлива, че не говорехме за сериозни неща. — Не е много рокерско да имаш тен. Не е...

— Анджела, обичам те!

Бях наясно, че устата ми се беше отворила по твърде нелицеприятен начин, но някак си не бях в състояние да я затворя.

— Анджела?

Примигнах. Не, все още си беше тук. Значи не беше сън. Може пък да съм претърпяла слънчев удар, задето не си сложих шапка. Или може би бях все още пияна от... ами, от цялата седмица наливане.

— Добре ли си?

— Да — изломотих накрая. — Какво каза, моля?

— Нещо, което трябваше да ти кажа много преди да тръгнеш, обаче не исках да те плаша, а после ти се оказа твърде далече, за да сторя каквото и да било по въпроса. Обичам те, Анджела!

— Защо?

— Какво?

— Защо ме обичаш?

Така де, защо да не разваля прекрасния момент?! Браво на теб, Анджела!

— Седни — въздъхна Алекс и ме придърпа на пясъка до себе си. Наистина беше много горещ. На него нищо му нямаше в тези дънки, но моите крака направо изгоряха. — Бях очаквал от теб хиляди отговори, но точно този — не! Искаш да ти кажа защо те обичам?

— Да, моля — прошепнах, без да смея да го погледна в очите. Не че не му вярвах — всъщност точно така си беше. Но тъй като сцената ставаше все по-сюрреалистична — Алекс седеше до мен в тесни дънки, намачкана тениска, бледа кожа и черна коса, влизащи в ярко противоречие със слънцето на Лос Анджелис, — чувството, че сънувам, се засилваше все повече.

— Окей. Обичам те, защото в банята си имаш цял рафт книги, извити по краищата, защото прекарваш с тях прекалено много време във ваната, когато би трябвало да работиш. Обичам те, защото слагаш чорапите ми на радиатора, когато станеш преди мен, което винаги правиш. Обичам те, защото ти ме караш да правя неща, за които преди шест месеца никога не бих се сетил. — Поклати глава, усмихна се и добави: — Обичам те и защото ме накара да поискам да долетя до Лос Анджелис, за да ти кажа, че те обичам!

— Така ли? — промърморих, бутнах косата си зад ушите и се опитах да се усмихна на пясъка. — Дори и след цяла седмица глупости?

— Да не би да имаш предвид някоя конкретна глупост? — погледна ме той.

Не бях напълно сигурна какво точно имам предвид.

— Не — изрекох предпазливо.

— А някакви странни обаждания в четири през нощта, за които би искала да ми обясниш по-подробно?

Е, можеше да бъде и по-зле.

— А, да. Една от онези глупости — кимнах и зарях поглед в океана пред мен. — Имаш предвид онова обаждане, когато ти казах, че те обичам.

— Да, точно за него си мислех — изрече с равен тон той. — Защо, какво друго според теб съм имал предвид?

Свих рамене и започнах да рисувам осмица на пясъка пред себе си.

— Просто седмицата ми беше прекалено луда. Иначе нищо конкретно не съм имала предвид.

— Значи не си имала предвид онази нощ, която си прекарала с онзи тип Джо и си била много пияна? — изрече той.

Ръката ми се закова на място и аз си поех дълбоко дъх. След което издишах.

— Не точно.

— Анджела, знаеш, че това е много важно за мен — каза той и хвана ръката ми. — Не че вече не сме водили този разговор, но все пак.

„О, господи! — казах си аз, като стиснах очи. — Не позволявай това да се случва отново! Не му позволявай да го прави пак!“

— Ще ти бъда много благодарен, ако лично ти ми кажеш какво точно се е случило, за да не се налага да се опитвам да си реда картината сам от случайно дочути или подхвърлени фрази. Защото съм убеден, че картината, която си рисувам сам, е далеч по-черна от реално случилото се.

— Нямах представа, че си там — промърморих. — Значи си чул всичко, така ли?

— Не знам. Защо не ми кажеш сама, а?

— Окей. — Опитах се да подредя разказа в главата си, преди да започна да говоря несвързани глупости. Но имаше ли начин, по който да му разкажа всичко, без да го накарам накрая да стане и да си тръгне? Вероятно, не. — Ето кратката версия. Мислех, че съм си загубила работата, мислех, че съм загубила теб, Джеймс отказваше да си признае и да оправи всичко и аз се напорках яко в бара на терасата. Джо ми помогна да се прибера в стаята си, целуна ме, след което аз съм заспала. Следващото, което помня, е, че когато се събудих, той беше до мен, аз се ужасих и — толкова. И разбрах истината едва снощи. Кое се оказва абсолютно нищо. Просто съм била пълна глупачка. Пълна, свършена глупачка.

— Значи не възнамеряваше да ми кажеш, така ли? — попита той.

— Не знаех какво има за казване — отбелязах и го погледнах. Обаче той не гледаше към мен — беше се подпрял на лакти и съзерцаваше морето. Носът му беше станал яркорозов. — Добре де, нямаше да ти кажа.

— Дори и когато си смятала, че си спала с него?

Възможно ли е да има правилен отговор на този въпрос?

— Мисля, че щях да ти кажа, когато се приберем. Но когато се оказа, че нищо не се е случило, реших, че просто няма смисъл да ти казвам.

Той не помръдна. Не каза нищичко.

— Не виждах смисъл да влошавам нещата още повече. В крайна сметка нищо не беше станало. И не виждах смисъл да те наранявам безпричинно.

След време, което ми се стори като цяла вечност, той издиша, кимна и изрече:

— Всъщност имало е смисъл.

— След всички онези глупави снимки по интернет? — изгледах го аз. Толкова ми се искаше той да ме погледне!

— Знаеше ли, че Джеймс е гей, когато беше онази нощ в стаята му? — попита внезапно той.

Хей, ама какво стана с онова „Не искам нищо да ми обясняваш“, а?! Поех си дълбоко дъх и отговорих:

— Не. Но и без това нямаше нищо между нас. — Това беше лъжа. Но пък и между нас наистина нищо нямаше.

— Не ми се ще да изглеждам параноичен, но ми се струва странно да ми се обаждаш в четири сутринта и да ми казваш, че ме обичаш, само броени часове преди излизането на онези снимки! — Тук вече той обърна глава към мен и свали очилата си. — А ти защо ме обичаш, Анджела?

Гадно! Да обръща разговора така!

— Защо те обичам ли?

— Да, знам, че е много лесно да кажеш на някого, че го обичаш. Но е твърде трудно да обясниш — допълни той. — Както ти много добре знаеш, разбира се.

— Ясно — кимнах и отново затворих очи. Наистина не беше чак толкова лесно. Но да му го бях казала още преди седмици! Тогаваш нямаше да ни се налага да водим този разговор. От друга страна, не е чак толкова трудно — нали и без това напоследък все обяснявах на разни хора защо го обичам!

— Обичам те, защото винаги си имаш по една тениска под възглавницата за мен, дори и да не си сигурен дали ще остана при теб. Обичам те, защото помниш, че пия сутрешния си чай със захар, но вечерния — не, и защото винаги се преструваш, че си забравил, че

обичам обезмаслен горещ шоколад в „Старбъкс“, защото всъщност си наясно, че предпочитам пълномаслен, но не смея да си го поръчам, защото ме е страх, че момичето зад щанда ще ме помисли за дебела.

По устните на Алекс проблесна усмивка. Затова аз продължих:

— Обичам те, защото когато изляза от станцията на метрото и те видя в кафенето до вас или когато се връщам у дома, а ти си в магазина и ми купуваш сладки, в корема ми започват да пърхат пеперудки. Всеки път! Както когато чукам на вратата ти и точно преди да отвориш — пак се появяват. И както когато се събудя и започна да се озъртам за теб, дори и да те няма. Сякаш мозъкът ми си мисли, че винаги трябва да се събуждаш до мен като че ли си ми закодиран в програмата. — Тук вече се облегнах назад като него и също се подпрях на лакти. По дяволите! Пясъкът си беше все така горещ! — Е, това стига ли? Издържах ли изпита?

Той се приведе и ме целуна топло по устните. Усетих как кожата му пари заедно с моята. И после, за един продължителен миг, никой не каза нищо.

— Извинявай, това не беше изпит — изрече той, като леко се отдръпна. — Беше по-скоро за мен. Не съм искал да те карам да се чувстваш отвратително. Никога не съм искал да бъда един от онези мъже, които не вярват на приятелките си, но — и макар че това изобщо не е извинение — очевидно все още не съм успял да преодолея случилото се с бившата ми приятелка. И вече си давам сметка за това. Обещавам ти, че никога повече няма да те разпитвам! Никога! Напоследък се държа като истински мръсник и го осъзнавам.

— Това ли е?

— Не е ли достатъчно?

— Искам да кажа, че няма да ми кажеш, че ме обичаш, обаче не можеш да бъдеш с мен? — отроних, опрях чело о неговото и се запитах кога най-сетне ще си затворя глупавата уста.

— Тъкмо се канех да спра на „обичам те“ — отвърна той, бутна ме назад в пясъка и отново ме целуна.

— Е, мисля, че това ми стига — промърморих и се претъркулих върху него.

Пясъкът продължаваше да си бъде все така нетърпимо горещ.

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

— Джени, аз съм! — прошепнах в мобилния си телефон. — Вдигни, ако си там, моля те!

Нищо. А бях приклещена в апартамент, тъмен като в рог, в който нито една от лампите не желаше да светне. Независимо колко пъти се опитвах да щракам ключовете. Майка ми щеше много да се гордее с мен.

— Мамка му! — въздъгнах. — Окей. Ако чуеш това, би ли ми звъннала, ако обичаш, за да ми кажеш къде е таблото с бушоните? Сериозно! Какво си мислеше, когато ме остави сама тук?

Натиснах червения бутон за край на обаждането и помахих с все още светлия дисплей на телефона си, за да се опитам да си проправя път през тъмния коридор. Това табло би трябвало да е някъде тук, нали така? Живеех съвсем сама в апартамента само от седмица и ето че вече се наложи да извикам водопроводчик, когато изпуснах огърлицата си „Тифани“ в канала на мивката в кухнята, унищожител на вредители, когато сбърках старите кичури за удължаване на коса на Джени за мишка, и някакъв случаен непознат от улицата, когато един огромен паяк реши, че иска да сподели душа ми. Обаче с тази криза бях твърдо решена да се справя съвсем сама.

Глупавият Алекс и неговото глупаво обаждане в три посред нощ! Погледнах към пространството над входната врата. Да не би това голямо бяло нещо да е таблото с бушоните? Но колкото и да ми беше приятно да получа неговото полупияно среднощно обяснение в любов, ако не ми се беше обадил по това време, аз нямаше да се събудя, нямаше да се наложи да стана да пишкам и нямаше да разбера, че нямаме ток. Което щеше да означава, че нямаше да се паникьосам толкова, че нарочно са ни изключили тока заради предстояща бомбардировка, което пък щеше да означава, че нямаше да му се наложи аз да му звъня, само и само той да ми обясни, че нещо е изгоряло само в моето електрическо табло. Очевидно това живеене сама нещо не ми се получаваше.

Прехапах долната си устна и притиснах ръка към челото си, чудейки се какво да направя. Огледах се в търсене на някакво спасение и като че ли го открих през прозореца. Градът проблясваше в дневната — Крайслер Билдинг светеше в яркочерна светлина в долния край на нашата улица. Проправих си опипом път през стаята, като успях да си ударя палеца на крака само два пъти.

Подпрях се на перваза и се загледах във все още натоварената улица под нас. И постепенно започнах да дишам малко по-спокойно. Не можех да повярвам, че Джени се реши да напусне всичко това. Как биха могли някакво си целогодишно слънце и някакъв си кабриолет да се сравняват с град Ню Йорк?! Дори и сега, в средата на нощта, улиците гъмжаха от народ. Там Джени ще може ли да си нахлузи ботушите и само пет минути по-късно да хапва китайско? Надали. Е, може и да е възможно, но най-малкото ще ѝ се наложи да скочи в онзи неин кабриолет и да шофира петнайсет километра, докато открие подходящ ресторант. По улицата под мен преминаха колона таксита, следвани от полицейски коли. Видях и двойки, хванати за ръка или преминаващи на бегот от единия тротоар на другия — всевъзможни образи, които се мотаеха наоколо абсурдно рано за вторник сутрин и които не се паникьосваха излишно, задето им е спрял токът.

— Хайде, Анджеа — промърморих си аз, — държиш се като пълна глупачка!

За момент ми мина през ума, че просто мога да се върна в леглото и да оставя решаването на този проблем за сутринта, обаче си знаех, че няма да мога да заспя. Налагаше се да го победя! Върнах се обратно през дневната и пътьом си халосах коляното някъде.

При по-близък и внимателен оглед бялото нещо над вратата май наистина се оказа електроразпределителна кутия. Само един от превключвателите беше надолу, което, според моите не особено добри познания, означаваше, че е изгорял бушон. Обаче аз, разбира се, не притежавах стълба. Нито дори една стъпка. Или каквото и да било друго, което би могло да се използва за бърз достъп до таблото. Погледнах телефона в ръката си — дали да се обадя на Алекс? Той сигурно щеше да стигне дотам, но пък това доста би наподобявало на признаване на поражение, нали?

Освен това в девет сутринта трябваше да бъда в офиса. А ако той пристигне сега, както е подпийнал, това би означавало, че изобщо няма

да мога да спя. Е, не че тази мисъл беше чак толкова ужасяваща. Но не, трябваше да се справя сама с това! Отказвах да бъда жена, която нищо не може да направи сама! В този момент ми дойде вдъхновение. Втурнах се обратно в стаята си и започнах да се оглеждам за най-високите си токчета. Две минути по-късно аз вече бях съчетала моето страстно розово горнище за пижама от „Виктория Сикрет“ и страстните си панталонки в същото горещо розово от „Американско облекло“ с моите неповторими златисти сандали с невероятно високи и тънки токчета на Кристиан Лубутен. Адски секси!

Пътюм грабнах един лак за коса, преминах внимателно през коридора и когато стигнах до вратата, започнах да удриям бясно с лака за коса по капака на таблото, докато той не падна.

— Хайде де! — изрекох запъхтяно, невероятно доволна от себе си. После се вдигнах на пръсти, опитвайки се да бутна нагоре предпазителя, но без да напръскам очите си с лак за коса. Всяка частица от мен се напъна. Ако направех това, значи щях да мога да направя всичко! Щях да мога да се справя със сметките, които трябваше да прехвърля на мое име. Щях да измисля какво означава онзи странен код на хонорарния ми лист от списанието. Щях да се сетя какъв е еквивалентът на „нощна сестра“ в аптеката и точно от колко вариации на лекарства за настинка се нуждае един град.

При седмия скок успях да ударя превключвателя с капака на шишето с лака, обаче се стоварих директно върху вратата.

— Анджела? — изрева нечий глас от другата ѝ страна.

Подскочих от страх, а сърцето ми се разхлопа при звука на този среднощен посетител, както и от изненадата, че всъщност успях да оправя бушоните.

— Анджела, добре ли си? — чух някакво трополене.

Издигнах се на крака с помощта на купчината обувки, върху която се бях приземила — Джени непрекъснато ми се караше, че не ги прибирам по местата им, — и надникнах през ключалката. Беше Алекс.

— Анджела, пусни ме! — Стоеше, подпрян с една ръка на стената, и гледаше към пода. — Не съм пиан. Е, не особено.

Отворих бавно вратата толкова щастлива, че сърцето ми пропусна едно биене, когато го видях.

— О, колко секси! — измърка той, промуши се и веднага ме хвана през кръста. — Обещай ми, че винаги ще ме посрещаш с високи токчета, когато идвам в три през нощта!

— Ох! — сведох притеснено глава, докато се опитвах да изритам обувките от краката си. — Ще видя какво мога да направя по този въпрос. — Бях посветила месеци на създаването на илюзията, че спя изключително и само по секси нощнички или старите тениски на Алекс. Точно това не беше видът, който бих избрала за подобни неочаквани среднощни посещения.

— Хей, тази работа с тока да не би да беше просто извинение да ме докараш дотук, а? — попита той, като ме дръпна нежно към спалнята.

— Нищо подобно — запротестирах аз. — Бушоните изгоряха, обаче аз ги оправих! Не се ли гордееш с мен?

— Абсолютно! — усмихна се той, докато изгасяше всички лампи по пътя си. — Но по-добре сега да ги изключим, просто за всеки случай!

— Добре, за всеки случай — съгласих се аз.

Значи утре пак ще се появя като разбита в офиса. За кой ли път.

* * *

— Добро утро, Сиси! — изрекох и се прозях, плъзгайки се покрай бюрото й росна-прясна и абсолютно разбита. — Мери пристигна ли?

— Добро утро, момиче, което направи Джеймс Джейкъбс гей! — отвърна ми тя. — Разбира се, че пристигна. Да не се опиташ да направиш и нея обратна, ей!

— Сиси, мина цяла седмица! Не се ли умори от тази шега, а?

Тя поклати глава и се усмихна мило.

— Това изобщо не е шега! Ти направи гей един от най-жестоките мъже на планетата! И би трябвало да ти ритам задника оттук до края на света! Да не би да си успяла да направиш гей и онзи рокаджия, гаджето ти?

— Доколкото ми е известно, не. — След тази нощ можех да бъда напълно сигурна, че не е гей. Както и след тази сутрин. И да се

надяваме — и след тази вечер.

— Хубаво. Защото и него си го бива. За рокаджия, де — сви рамене тя. — А до мен изобщо не се приближавай! Напоследък излизам с един, който не ми се струва тотален неудачник, така че не желая и мен да ме правиш гей!

— Ще се постарая да се държа на разстояние — обещах. Не че щеше да ми бъде особено трудно.

* * *

Както винаги, Мери седеше пред компютъра си и скоростно тракаше по клавиатурата. Сивото ѝ кокче подскачаше в такт с цялото ѝ тяло, а правоъгълните ѝ очила се бяха свлекли към средата на носа ѝ.

— Анджела, скъпа!

Замръзнах на мястото си. Скъпа? Какво не беше наред?

— Заповядай, скъпа, седни! — заяви тя, вдигна очи към мен и изключи монитора.

Два пъти „скъпа“? Да, тук нещо наистина не беше наред. А и никога досега не беше изключвала компютъра си в мое присъствие. Надявах се да не се е разболяла нещо.

— Цифрите за продажбите на броя на „Икона“ с интервюто на Джеймс Джейкъбс пристигнаха! — обяви тържествено Мери. — И са много добри!

— Колко по-точно? — затаих дъх.

— Колкото два и половина милиона! От един и половина! — възкликна Мери, едва сдържайки се на стола си. — И тази сутрин зърнах доста щастливи лица при срещата на борда!

Прехапах устни, но като че ли една идея по-силно. Два и половина милиона души четат моето интервю? Добре де, два и половина милиона души всъщност четат, че Джеймс Джейкъбс е гей, но все пак интервюто си беше мое!

— И това, без да броим посещенията в уебсайта, повишаването на трафика в твоя блог, та дори и абонаментите! И за двете списания! — При това изявление устните на Мери се разшириха в нещо, което определено беше усмивка. При това широка. — Анджела Кларк, толкова се гордея с теб! И толкова много съжалявам за това, колко

трудно ти беше, докато стигнеш дотук! Знам, че се държах малко гадно, докато беше в Лос Анджелис, но...

— О, нищо подобно! — махнах с ръка, макар да си мислех точно обратното. Ала все пак бях твърде много англичанка, за да призная истината. — Значи не съм загазила пред никого, така ли?

— О, точно обратното! — светнаха очите на моята редакторка. — От мига, в който получихме тези цифри, ти си златното момиче номер едно на „Спенсър Медиа“! И ако точно сега влезеш горе при шефовете, много е вероятно да изискаш и свое собствено списание, ако желаеш!

— О, това ми звучи твърде амбициозно — промърморих, като се изчервих от главата до петите. Окей, сега или никога! — Иначе си мислех...

— Това е доста опасен начин за прекарване на времето — усмихна се закачливо Мери и ме погледна.

— Какви според теб са шансовете ми да започна да пиша по-често за „Look“? Имам предвид за самото списание.

— В смисъл?

— В смисъл може би на самостоятелна рубрика? Или някакви отделни статии? — Тук вече седнах върху ръцете си, за да предотвратя издайническото гризане на нокти. — Или каквото и да е в този дух?

— Нали знаеш, че се шегувах за онова твое списание, а? — поклати кокчето си Мери. После постави пръст върху устните си и отбеляза: — Значи искаш своя самостоятелна рубрика в „Look“, така ли?

Стиснах притеснено устни и кимнах. После попитах предпазливо:

— Има ли някакви шансове за това?

— Анджела, много добре знаеш, че аз не работя върху списанието. Не е като да имам право да разрешавам рубрика в него, де.

— Но все пак би могла да говориш с някого, нали? — прошепнах, осъзнавайки, че твърде бързо бях започнала да губя статуса си на златно момиче.

— Да, бих могла да говоря с този-онзи. Но ти също би могла да го направиш.

— Знам, че бих могла да говоря с редакторката си от списанието, но всъщност не я познавам толкова добре, колкото теб. Тя просто ми

изпраща компактдискове и други подобни неща за рецензия, но иначе почти никога не я виждам. Та...

— Точно това имах предвид, Анджела — отбеляза Мери. — Така де, в позицията, в която си точно сега — а под точно сега разбирай точно днес, — би могла да отидеш и да потърсиш работа в някое друго списание. Позициите ти действително са много силни в момента, но да знаеш, че това няма да продължи дълго.

— Ама аз не искам да ходя никъде другаде! — извисих глас в протест аз. — На мен ми харесва да работя за вас и...

— Да де, ама представи си следното! Влязла си при мен тази сутрин и си ми каза, че с теб се е свързал друг издател, най-вероятно някой от главните ни съперници, и са ти предложили невероятно голям блог и собствена рубрика, а ти сега обмисляш предложението...

— Аха, представям си — изрекох бавно.

— И ако си ми каза, всичко това, аз не виждам как ние бихме могли да си позволим да те изпуснем, така че бих ти предложила повишение на хонорара за блога ти и веднага да говоря с главния редактор на списанието по другия въпрос... Та... Да имаш да ми казваш нещо, Анджела?

— С мен се свърза друг издател?

— Аха! И?

— И ми предложиха голям блог и собствена рубрика?

— О, ясно.

— Та...

— Значи мога да предложа повишение на хонорара за блога ти и още днес ще говоря с редакторите на списанието! — отсече Мери, обърна се към компютъра си и го включи. — Ще се свържа с теб по-късно.

— Благодаря, Мери — промърморих и станах, за да си тръгна, макар да не бях напълно сигурна какво стана току-що. — Значи ще говорим по-късно?

— Няма съмнение! — отговори тя, без да вдига очи от монитора. — И още веднъж, браво за интервюто, Анджела! Страхотна работа, наистина! Като изключим всички съпътстващи глупости, ти свърши голяма работа!

— Благодаря — кимнах и се измъкнах не особено убедена дали да приема тези думи като комплимент или нещо друго. — Чао, Сиси!

— подвикнах пътъом на секретарката.

— Чао, момиче, което направи Джеймс Джейкъбс гей!

Да, направо изгарях от нетърпение да прекарвам повече време тук.

* * *

— Значи оправи бушоните?

— Да, Джени — въздъгнах, докато бързах по Четирийсет и втора улица по посока на Брайънт парк. Малкото квадратче зеленина вече се пълнеше с уморени служители от съседните офиси, жадуващи за пет минути пролетно слънце. През последната седмица времето внезапно се бе променило и аз отново се оказах в онзи Ню Йорк, който ми харесваше, а не в онзи смразяващ леден враг на пантофките и приятел единствено на грозните ботуши „Уг“. Последния път, когато бях седяла в този парк (правейки неуспешни опити да поправа счупен ток), беше толкова студено, че почти не можех да си поема дъх. — Но пак повтарям, че не трябваше да ме оставяш сама! Сигурно вече съм развалила фурната.

— Имаш фурна?

— Да, ние имаме! — изкрещях в телефона си. — Фурната си е твоя и моя, ако не знаеш! И да, все още си е там. Обаче вътре открих някакви стари кутии със зърнени закуски. Използвала си я като шкаф.

— Значи още не си си намерила нова съквартирантка, така ли? — извика от другия край на континента тя.

— Тук съм едва от седмица — напомних ѝ аз и изцяло по навик се озърнах и наляво, и надясно по улицата, макар да знаех, че тук трафикът се движи само на север, след което спринтирах през цялото Шесто авеню. — Още не ми е останало време да си търся съквартирантка.

Кое то не беше напълно невярно. Така разполагах с цяла седмица, за да наваксам с телевизията, пък и все още продължавах да се надявам, че на вратата ще се позвъни и ще отворя, за да видя пред нея Джени, разплакана и оплакваща се от Лос Анджелис и повтаряща през сълзи, че у дома си е най-добре.

— Заета си да правиш и други мъже гейове, така ли?

— О, не започвай и ти! — промърморих аз. — Е, как си ти? Отегчена? Липсвам ли ти? Няма ли да се връщаш у дома?

— Истината ли искаш или отговора, от който ще се почувстваш по-добре?

— Второто.

— Тук е отвратително. По цял ден вали. Нямам никакви поръчки като стилист. И вчера изобщо не съм срещала Райън Филип, и тук изобщо не ми харесва!

— Така си и знаех — отбелязах през смях на фона на шумовете от коли около нея. — Джени Лопес, нали отново не говориш, докато караш?

— Изобщо не говоря, докато карам.

Добре де, аз я бях помолила да лъже.

— Как е Алекс? Всичко наред ли е при вас? — изрева тя, ала не за да надвика собствения си клаксон, защото нали не караше.

— Да, мисля, че е наред. Онзи разговор, за който ти споменах, го проведохме, преди да тръгнем, но оттогава насам не сме говорили на подобни теми.

— И използвате ли вече онази думичка с „о“?

— Ами, доста.

— Ама я използвате не само когато сте пияни или в леглото? Или пияни в леглото?

— Ами, долу-горе. Имам чувството, че цялата история в Лос Анджелис никога не се е случвала. Всичко ми е като сън.

Тя замълча за момент. След което изрече:

— Това не означава нищо, Анджи.

— Хмммм.

— Не може да се каже, че и преди е преливал от емоции, нали?

— Да бе, така е.

— Да, нали?

— Да.

— Но нали не мислиш, че нещо не е наред? — попита тя. — Може би той просто изразява чувствата си без думи!

— Джени, той си изкарва прехраната с писане на песни! — изтъкнах очевидното. — И не мисля, че думите са му проблем. Не знам... Просто започвам да се уморявам, опитвайки се да отгатна какво чувства, но не смея да кажа нищо, за да не навлезем в нов

пространен и философски период. Ами ако нещо действително се окаже не наред и той започне да се страхува, че оправянето на нещата би струвало твърде много усилия от негова страна?

— И на теб какво ти пука, а? — извика тя. — Просто ще му теглиш една майна и ще се върнеш при мен в Ел Ей! Нищо не ти пречи и отгук да си пишеш блога! Освен това двамата с Джеймс бихте могли да направите някое интернет шоу! Ще бъде страхотно!

— Може би — усмигнах се аз. Наистина би било страхотно. — А него виждала ли си го скоро?

— Ами не, защото него го нямаше там, когато снощи не се запознах с Райън Филип. И той изобщо не ми е казал да те поздравявам.

— Окей. Засега няма да обръщам внимание на тази история с Райън Филип, докато не мине и третата ви среща. А той добре ли е?

— Абсолютно! — потвърди тя. — Толкова е открит, че вече дори не е смешно. Двамата с Блейк са неразделни из града. Не видя ли снимките?

— Ако щеш вярвай, но от известно време изобщо не съм отваряла клюкарските сайтове — отбелязах. — Но иначе много се радвам, че всичко при него се нарежда добре. Не и за Блейк, разбира се.

— Да бе, така е — изрече тя и прекъсна, за да залее с порой цветисти изрази нещастника в колата до нейната. — Нали знаеш, че изобщо не карам, а? Ами точно затова току-що не завих по грешка в една еднопосочна улица, така че ще трябва да затварям, защото съм... заета.

— Внимавай! — извиках аз. И как се предполага, че ще мога да се грижа за нея, когато тя е на четири хиляди километра от мен? — По-късно ще се чуем! Обичам те!

— Заври си го ти, задник мръсен! О, и аз те обичам, Анджела! — бе последното, което чух от нея. И затвори.

* * *

Нарамила неизброими количества зърнени закуски и кутии с прясно мляко, аз се заизкачвах с мъка по стъпалата. Когато стигнах

вратата на апартамента, се изправих пред следващото препятствие — да отключа, без да си изсипя продуктите. Подпирайки под буза торбата със зърнените закуски и с рамо — тази с прясното мляко, пъхнах найсетне ключа в ключалката и зачаках прищракването.

— Да ти помогна?

— О, боже мой, Алекс! — стреснах се аз и разсипах всички покупки по стълбищната площадка, като едва не го цапнах през окото с една кутия „Кап енд Крънч“. — Не те чух зад мен!

— Сигурно защото говореше с покупките си през цялото време, докато се изкачваше по стълбите — отбеляза той, пое две кутии от ръката ми и ме целуна по челото.

— Ами вече си нямам съквартирантка, та... — промърморих. — Все трябва да разговарям с някого, нали?

— Да бе. И аз исках да поговорим за това — изрече Алекс зад гърба ми. Обаче аз не го слушах особено. Апартаментът, в който се озовах, беше пълен с цветя. Не просто някакви си букети на перваза на прозореца и на барплота — наистина пълен! Всяка възможна повърхност наоколо буквално стенеше от красиви букети с рози, кутии с лилиуми, вази, които преливаха от гербери — и всеки отделен цветен аранжимент беше в различен цвят. Беше толкова красиво, че за момент изобщо не осъзнах, че някакъв непознат е проникнал незаконно в апартамента ми. Обърнах се и погледнах към Алекс. Освен ако не е съвсем непознат. Може пък да е някой, който просто досега се е криел на стъпалата ми.

— Ти ли направи това? — извиках и пуснах покупките си на пода. — Невероятно е!

— Много ми се ще да можех да кажа „да“ — отбеляза той, като тръгна след мен, — но истината е, че не съм аз.

Пое ръката ми и я покри с двете си ръце, при което остави нещо малко и топло в дланта ми. Беше ключ.

— Взел си резервния ключ? — извиках, все още замаяна от всичките тези цветя. Сладкият аромат на розите беше почти непоносим. Сложих ключа на барплота и отидох да отворя прозореца. — Така ли пусна човека с цветята?

— Никого не съм пускал тук — отговори Алекс. — Просто те чаках в отсрещния ресторант. И както вече казах, това не е мое дело. И

вече все по-силно ми се иска да беше. Защото това със сигурност щеше да улесни значително задачата ми!

— Да я улесни ли? — подвикнах, докато търсех някаква картичка. Все трябваше да има нещо някъде из тези кошници! Най-накрая забелязах нещо, което се подаваше от една от кутиите с фрезии и момини сълзи. — О, боже! От Джеймс са!

— Страхотно — изрече мрачно Алекс.

— „Скъпа Анджела — зачетох на глас, — надявам се да не съм прекалил! Но просто не мога да се сдържа — както знаеш, аз съм гей! Джени ми даде своя ключ, а аз помолих куриера после да го остави в спалнята. Тя казва, че можеш да ѝ го върнеш, когато СЪВСЕМ СКОРО ни дойдеш на гости! С обич: Джеймс.“ Божичко, не е ли прекрасно?!

— Направо великолепно — промърмори с равен тон Алекс, все така застанал на прага на вратата, от двете страни на когото имаше две гигантски еднометрови вази, натъпкани с огромни лилиуми.

— Само да намеря ключа и ще приготвя по едно питие! — подвикнах откъм спалнята. — Ти май искаше да ми кажеш нещо, а? Извинявай, все още не съм те поздравила, но всичко това е истинска лудост! О, божичко!

— Какво има пък сега?

— Не знам, обаче е от Марк Джейкъбс! — изписках и разкъсах втори бял плик, поставен върху огромна снежнобяла чанта. Ключът на Джени изпадна от него и се пъкна под леглото ми. — „От приятеля ми Марк! Поръча да се грижиш по-добре за тази!“

В чантата имаше огромна опаковъчна бяла торба, а в тази торба — гигантска чанта в кралско синьо. Хвърлих старата си най-любима чанта на пода и метнах през глава нежните дръжки на новата, като я оставих да падне на бедрата ми. После се завъртях пред Алекс, за да му я покажа, ухилена до уши. Той ми се усмихна накриво и се наведе, за да вдигне резервния ключ.

— Не е ли божествена? — извиках, като разтеглих максимално думата „божествена“, след което се обърнах към огледалото, за да огледам новата си разкошна чанта. — Джеймс е възхитителен, не мислиш ли?

— Да бе — промърмори Алекс и се почеса по косата, която падна над една определено нещастна физиономия. — Къде да сложа този ключ, между другото?

— Ами всъщност, мислех си... — Изчервих се, търсейки подходящите думи. — Мислех си, че ти може би би могъл да го задържиш!

— Така ли? — извика той и по устните му започна да се прокрадва усмивка.

— Тъкмо смятах да ти направя един — кимнах щастлива, че той очевидно не се плашеше от чутото. — След онова фиаско с бушоните, мисля, че трябва. Така де, Ерин също има ключ от нас, обаче тя живее твърде далече оттук, затова е доста по-разумно да имаш и ти, нали така?

— Окей. Значи искаш да пазя ключа за спешни случаи, така ли? — изрече той и усмивката му се превърна в тънка нещастна линия.

— Не само. Просто за да можеш да влизаш сам. Такива неща. За да не ти се налага да ме чакаш отсреща в ресторанта — добавих бързо, като стиснах здраво тънката дръжка на новата си чанта. Защо имам чувството, че пак обърках нещо? — Просто искам да имаш ключ за моя апартамент! — отсякох накрая.

— Благодаря.

После извърнах очи към миниатюрния сребърен ключ, който проблясваше наред цветята на барплота.

— Алекс, щом този ключ, който ми даде, не е резервният ми, то тогава кой е?

Той въздъхна и отпусна рамене.

— Това е ключът за моя апартамент — въздъхна.

— Искал си да ми дадеш резервен ключ за твоя апартамент?! — извиках. Щом толкова иска да ми даде резервния ключ от апартамента си, то тогава какво има против моя? — Не мога да разбера.

— Не е резервен — промърмори той, като приседна на ръба на леглото ми. — Знам, че не искаш нова съквартирантка, а смятам, че Джени не възнамерява скоро да се връща, така че мислех да ти предлага да се преместиш при мен.

Аз приседнах до него на леглото.

— Всичките тези глупости, които се случиха миналата седмица, Анджела, се дължат до една на твоите глупави игрички! Знам, че първия път наистина не започнахме както трябва, но сега съм сигурен, че те обичам, така че какво още чакаш? В мига, в който тръгна за аерогарата, усетих, че ми липсваш. В мига, в който зърнах онези

снимки по интернет, издивях от ревност. И толкова се изплаших да не те изгубя, че скочих на първия самолет, за да бъда с теб!

— Аха — кимнах.

— И колкото повече мисля за това, толкова повече осъзнавам, че ще се чувствам най-щастлив тогава, когато знам, че за да те видя, не ми трябва да отида по-далече от съседната стая! — изрече, постави ръка на коляното ми, а после я отпусна на леглото. — Така че ако тази седмица съм се държал малко странно, то е, защото много мислих.

— Аха.

Прокарах пръст по златистия цип на чантата си. Жестока изработка!

— Не те моля веднага да си стягаш багажа и да тръгваш с мен — продължи Алекс, — но все пак ще ти оставя ключа, става ли?

— Окей — кимнах, докато плъзгах ципа напред-назад.

— Знам, че не мога да се конкурирам с твой холивудски приятел, но все пак ти взех това. — Вдигна капака на кожената си чанта, извади оттам един слънчоглед и го постави в скута ми. — Сигурно съм си мислел, че ще бъде романтично или нещо такова. Анджела, ще кажеш ли нещо най-накрая?

Затворих внимателно ципа и още по-внимателно измъкнах чантата през главата си, като я върнах обратно в опаковъчната торба. Нямах никаква представа къде е торбата от първата ми чанта. Май наистина не трябва да ми се позволява да имам красиви неща, щом не мога да се грижа за тях. Колкото и да ги исках.

— Всъщност не знам какво да кажа — промърморих, като все още не смеех да го погледна. Хванах се здраво за ръба на леглото и допълних: — Но не защото не искам да живея с теб! Просто съм изненадана!

— Да, аз също — издиша той и постави ръка върху моята. Неговата беше топла и напълно покри моята. — Е, ще си помислиш ли поне по въпроса?

— Непременно! — обещах и най-сетне прекъснах състезанието си по взирание с килима, за да хвърля крадешком поглед на зелените му очи. Те бяха огромни, дълбоки и излъчващи надежда. — Ще помисля, обещавам! Всичко, което каза, е напълно вярно. Наистина ще помисля сериозно по въпроса!

— Е, в такъв случай засега и това ми стига — кимна той и постави слънчогледа в дланта ми. — Обаче вече трябва да тръгвам. Имам жестока алергия към полени, а това място тук в момента е лошо и от цветарски магазин!

— Ти си едно голямо момиче! — засмях се аз и тръгнах след него по коридора. — Искаш ли после да се видим?

— Имам репетиция, така че може и да се позабавя — изрече той и сбърчи нос, докато минавахме покрай розите на барплота. — По-добре до утре.

Кимнах, целунах го още веднъж и се загледах след него как слиза бързо по стълбите. После затворих вратата и се облегнах на нея, все така продължавайки да стискам слънчогледа. После го сложих в единствената моя ваза, която имах в апартамента си, и я поставих на перваза на прозореца, но преди това се наложи да посбутам малко цветята на Джеймс, за да ѝ направя място.

Отпуснах се на дивана и се прозях. Беше приятно да живея отново по нюйоркско време, пишейки блога си от собствената си дневна. Беше дори успокояващо. Боже, тази история с преместването ще иска доста мислене. Може пък съжителството с Алекс да се окаже много приятно. Да се будя до него, да заспивам до него, да не заспивам до него... Но едно сериозно решение не се взема на базата на подобни съображения, нали така? Ето го отново онова лудо сърцебиене.

— Първо блога, после повратните житейски решения! — отсякох аз към лаптопа си и се включих.

„Приключенията на Анджеела — Искам да съм част от всичко това...

Е, както изглежда, интервюто ми с Джеймс Джейкъбс се оказа истински хит! Надявам се всички да сте се забавлявали! Нямайте никаква представа какво преживях, докато го получа, ама нейсе! О, не, всъщност май имате доста ясна представа. Колкото и да ми се иска да мисля противното, подозирам, че се включвате и в блогове, различни от моите, та... Но сега, в ретроспекция, мога да кажа, че всички неприятности си заслужаваха! И че те

вероятно имат известен пръст в разкошната чанта, която ми беше доставена. Благодарение на Джеймс.

И докато така и така сме на темата, искам веднъж завинаги да си изясним нещата. Никога през живота си не съм превръщала никого в гей (поне доколкото ми е известно). Просто се случих човекът, който да доведе този факт до знанието на целия свят. Така че ако някой толкова се тревожи за магическите ми способности да превръщам хората в гейове, вече може да спи спокойно.

Но да се върнем на блога. Забелязахте ли колко красиво е днес навън? Не съм сигурна дали е защото пролетта вече чука на прага ни, или защото доскорошният мраз така и не успя да ме лиши от някой пръст на крака, но съм много щастлива, че съм отново в Ню Йорк! Не ме разбирайте погрешно! Холивуд е приятно местенце и вече подobaващо заето от най-добрата ми приятелка, така че съм наясно, че много скоро пак ще отскоча дотам, обаче има ли друго място на света, което може да се сравни с Ню Йорк?! Тук не е необходимо да се тревожа за папараците, защото — нека бъдем честни — не съм новина за Ню Йорк. Не е необходимо също така да се кача в колата си, само и само да отида до супермаркета и да си купя прясно мляко, защото магазинът на нашия ъгъл е отворен двацет и четири часа в денонощието. Не е необходимо и да се тревожа дали съм подновила навреме плажното си масло върху лицето, при това — дванайсет месеца в годината. Не е необходимо и непрекъснато да се мацам с овлажнител. Макар че, ако трябва да бъдем честни, събуждането под ярките слънчеви лъчи не беше сред неприятните неща от миналата седмица. Особено на фона на факта, че броени дни преди това си се навличала с два пуловера, четири чифта чорапи и халат, само и само да преминеш сутрин от леглото до банята — и така, от декември до март. Както и да е. Но засега не се очертава да заминавам никъде. Или поне не чак толкова далече...“

Изпратих блога на Мери и се проснах на дивана. Ама този апартамент наистина беше започнал да вони! Цветя на стойност хиляди долари може и да изглеждат страхотна идея, но всъщност е все едно да живееш на щанда за парфюми в „Блумингдейл“. Прекалено е! А пък апартаментът на Алекс винаги си миришеше по един и същи начин — силно кафе в кухнята, свежият му душ-гел в банята, а ако прозорецът е отворен — сладостта от близката захарна фабрика.

Станах и се опитах да отворя прозореца, за да пусна малко свеж въздух, обаче той отказа да се отвори. Сетих се, че тук майстор по отварянето на прозорците винаги е била Джени. Въздъхнах безпомощно и се отказах с този в дневната. Реших да опитам с прозореца в кухнята. Слънчогледът на Алекс стоеше самотен в средата на всички останали сложни букети. Може би наистина не бях родена да живея сама, но дали това е достатъчно основателна причина, за да се преместя при него? Божичко! Къде беше Джени, когато имах най-голяма нужда от нея?! Знаех, че тя ми каза да я търся по всяко време, но бързо изчислих, че в момента е твърде рано, а откакто вече не работеше на смени, тя си поспиваше повечко. Но преди да се обърна към единствените други хора, за които бях сигурна, че могат да ми помогнат — което ще рече екипът на „Приятели“, — дочух нещо от коридора.

Надникнах над дивана като котка и видях как входната врата се отваря и на прага ѝ се показва Алекс, хванал кутия „Чириос“.

— Намерих това долу, та реших, че сигурно си го изпуснала — отбеляза с детинска усмивка той.

— А бе, ти не си ли тръгна преди... половин час ли беше?

— Да бе, обаче оттогава си седя на предните стълби — призна си той и пхна ключа си в задното си джобче. — Размишлявах.

— Размишлявал ли си? — Това никога не е добър знак!

— Знам, че имаш нужда от време, за да обмислиш предложението ми за преместването си — изрече той и хвана ръцете ми. — Затова исках да ти дам нещо, върху което да размишляваш и ти.

И ме дари с нежна целувка, която постепенно ставаше все по-силна и по-страстна, докато накрая не ме остави без дъх, затисната на вратата на хладилника.

— Но не мисля, че това ще помогне — промърморих, като накрая успях да го избутам от мен. — Как сега ще мисля трезво, а?

— Няма да мислиш! — ухили се той като котарак и се приведе за нова целувка. — Просто от теб се очаква да се преместиш при мен!

— Искаш ли да дойдеш по-късно? — запитах, докато той отместваше назад косата ми. — След репетицията?

— Ще позакъснеем — прошепна той между две целувки.

— Е, вече имаш ключ, можеш и сам да си влезеш — промърморих, едва поемайки си дъх.

— Звучи добре като идея — прошепна той, целуна ме за последен път и се измъкна през вратата. — Тогава до скоро!

Заклучих вратата и се хванах за главата. Божичко, това решение нямаше да бъде от лесните! Но, от друга страна, какво му е забавното на лесните решения?!

ПЪТЕВОДИТЕЛ НА АНДЖЕЛА ЗА ЛОС АНДЖЕЛИС

Първо и най-важно — като прероден нийоркчанин, за мен бе истински шок да науча, че ако смяташ да прекараш каквото и да е време в Лос Анджелис, непременно, ама стопроцентово се нуждаеш от кола! За предпочитане готин кабриолет, въпреки че и не чак толкова сексапилен хибрид би ти спечелил известни екоточки, особено ако налетиш на Лео Дикаприо. Знам, че е против правилата на всякаква логика, но ще се озориш значително, ако разчиташ на обществения транспорт, със сигурност ще се разориш, ако избереш да се придвижваш с таксита, и никога няма да напуснеш хотела си, ако възнамеряваш да отидеш пеша, където и да било. Имайте предвид, че хората в Ел Ей карат като откачени и въпреки че това безсъмнено и по всички линии си е незаконно, голяма част от тях се качват зад волана пияни. Така че, отваряйте си очите на четири, особено през нощта!

Ако държите на най-доброто, резервирайте нещата онлайн, при това овреме. Можете да си вземете кола под наем на различни места из града, както и в някои хотели — стига да не държите да яхнете магистралата още от самолета. Просто бъдете колкото ви е възможно храбри и безочливи. Повечето от вас към края на престоя си с радост ще установят, че са се научили едновременно да шофират, да пращат есемеси от телефона си, да пият кафе и активно да псуват съседната кола. Велико умение, да знаете!

Другият ми ключов съвет е на всяка цена да си носите ПЛАЖНО МАСЛО. По принцип аз не съм кой знае какъв фен на постоянното излагане на слънце, поради което през повечето време там ми се налагаше да се опаковам от главата до петите, за да избегна редовното съприкосновение със слънчевите лъчи. През март! Сложете в багажа си едно шишенце плажно масло със слънцезащитен фактор 40 (минимум), но да знаете, че докато сте там, ще ви се наложи да си купите още няколко.

ПАЗАРУВАНЕ

Мисля, че най-страхотното нещо на Лос Анджелис са невероятните имена на магазините. Задължително с театрален елемент. Искате да си купите тенисракета? Значи трябва да отскочите до „Тенисианският търговец“. Официално събитие с кратко предупреждение? „Манастирските смокинги“ ще ви свършат отлична работа. Класика, да знаете! Чувството за хумор в Ел Ей невинаги става очевидно от пръв поглед, но изобщо не се опитвайте да ме убеждавате, че мениджърът на „Тенисианският търговец“ не е пълна смешка!

Мелроуз авеню

Мелроуз е жестоко място. Притежава невероятна смесица от магазини, предвидливо редуващи се с кафенета и ресторанти, и великолепни възможности за зяпане на звезди.

„Марк“ на Марк Джейкъбс

Откъм западната страна, в съседство с Феърфакс авеню, Мелроуз е изпъстрен от приказни дизайнерски бутици, в това число моят любим „Марк“ на Марк Джейкъбс. Съдържа всички мъжки и дамски линии, в това число някои специални оферти от лимитирани колекции, които се намират изключително трудно на други места. И ако и това не ви е достатъчно и се чувствате притеснени, първият магазин на Марк Джейкъбс с основните му колекции е право пред вас! Ура!

„Бетси Джонсън“

Обожавам „Бетси Джонсън“. Не мога да се побера в дрехите им, обаче **ОБОЖАВАМ** „Бетси Джонсън“! Непременно надникнете и огледайте великолепните момичешки чуднотии! Всеки, който не може да живее без балонеста рокличка на точки и без презрамки, да вдигне ръка! Защо виждам само моята? Хайде де, вдигнете ръка!

„Фред Сегал“

„Фред Сегал“ е истинска институция в Лос Анджелис. Освен това е покрит с трева. Не, съвсем сериозно ви казвам — всички външни стени са покрити с трева! А вътрешността е като лабиринт, така че ако успеете да се намърдате там, купете си онова, което ви харесва, обаче гледайте да побързате, преди да се е появил Дейвид Бауи по клин с ликра и да се е опитал да ви разсее с кристално кълбо! Освен това кафенето им е истинска легенда, така че гледайте предварително да си резервирате масичка и не пропускайте да се отбиеете там за закуска или леко похапване след уморителна шопинг фиеста.

„Уейстленд“

Ако държите магазините, които посещавате, да имат впечатляващи фасади, то тогава непременно ги гръмнете! Честна дума! Фасадата на „Уейстленд“ изглежда като след експлозия във фабрика за кич. Жестока работа! Много ми хареса. Харесаха ми също така и хилядите им чудати и действително дизайнерски предложения. Обаче не ходете там, ако не разполагате с достатъчно време! Защото за там определено ви трябва време! И пари. Но щом веднъж сте минали оттам, можете да спите спокойно — за известно време няма да имате нужда от обувки.

„Япония в Ел Ей“

Хелюу, Кити! Хелюу, кич! Як магазин, да знаете! Леко встрани от Мелроуз. Мъничък е, обаче е пълен с множество неща. Мънички. И колкото и да е необичайно предвид името, тук има доста висок процент японски стоки. Но пък кой не държи да узнае откъде може да си купи плюшена Годзила или гигантски клип „Ноктите на Мрачната мечка“?!

„Родео Драйв“

Отлично знаете, че дълбоко в себе си копнеете за преживяване в стил „Хубава жена“! Че кой няма да се почувства като звезда, докато се носи по тази абсурдно чиста, мраморнобяла улица, въоръжен с по десетина маркови чантички в ръка?! Но един съвет от мен — не опитвайте онзи проститутски номер! Полицията не е във възторг от него, а нищо от разпродажбите на „Родео Драйв“ не си заслужава преживяването! Е, може би само „Миу Миу“... Или „Тифани“... „Ла Перла“ също не са лоши... Така де, нищо.

„Гроув“

Единственото място, което не ми е никак по вкуса, е „Бевърли Център“. Това наистина е един най-обикновен търговски център. Ако толкова държите да наминете през някой мол, по-добре пробвайте „Гроув“. Там може и да няма чак толкова много магазини, но е навън, има кино, приятен френски ресторант и голяма част от любимите ми магазини. Имат си и „Нордстром“, който е жесток универсален магазин, съдържащ повечето велики марки: „Антрополоджи“, „Виктория Сикрет“, „Абъркромби“, а ако чак толкова копнеете по Ню Йорк, има си дори и малки филиали на „Барнис“. Освен това можете да минете през Селския пазар и да се натъпчете до премала. И ако и това не ви е достатъчно, оттам бихте могли да си хванете и такси — стига да сте готови за приключението.

„Китсън“ на „Робъртсън“

„Китсън“ е прочут с това, че привлича такива като Парис Хилтън и ако трябва да бъда честна, в началото никак не ми се искаше да го харесам, но какво да правя — съдба! Лесно се подвеждам. Имат си много красиви неща и персоналът е великолепен — два фактора, които са напълно достатъчни, за да спечелят такъв клиент като мен.

„Скуеърсвил“

Ако се осмелите да излезете извън пределите на Ел Ей и да стигнете до Лос Фелис (което непременно трябва да направите), не пропускайте да се отбиете в „Скуеърсвил“. Това е определено най-

добрият магазин за стари неща, в който някога съм влизала! Гаранция! Там има всичко — от плажни рокли от 1970-те до сватбени рокли от 1950-те, та чак до яко изтъркания деним на дънките и оригинални тениски „Джоан Джет“ и такива от турнето на „Блекхартс“. Купища страхотни чанти, обувки, както и — о, да! — интересни шапки! Как да не харесаш това място?!

„Нордстром Рек“

Ако разполагате с кола — а няма начин да не разполагате, — непременно трябва да отскочите до някои молове в покрайнините на Лос Анджелис или най-малкото — до „Нордстром Рек“. Страхотни сделки! Та пригответе лактите, поемете си дълбоко дъх и давайте!

ХРАНЕНЕ

„Бръшляна“ на „Робъртсън“

Това е абсолютно клише, но пък храната в „Бръшляна“ действително си я бива. Все още не мога да повярвам, че хората са в състояние да поръчат нещо, а после изобщо да не го пипнат, но да знаете, че съм го видяла със собствените си очи! Резервирайте си маса на верандата за обяд, сложете си огромните слънчеви очила и дръжте главата си ниско. Всички ще решат, че сте някоя знаменитост. И каквото и да изберете за хапване, не забравяйте да си оставите място за сладолед — божествена работа!

„Доминик“

Недалече от „Бръшляна“ и неприлично вкусно! Някога в „Доминик“ са висели величията на Холивуд, така че заведението все още носи старата атмосфера. Опитайте се да си вземете маса навън, ако времето е хубаво (а няма как да не е хубаво — нали сте в Лос Анджелис!), поръчайте си артишок като за начало и се наслаждавайте на суперготините сервитьори. Не, сериозно ви казвам! Супер, суперготини! Не че съм ги гледала, де.

„25 градуса“/„Дакота“ в хотел „Рузвелт“

Безбожно хубава храна! „25 градуса“ — за вкусни хамбургери, а „Дакота“ — ако държите да минете на пържола. Лично аз съм доста лакома, така че се нуждая от пържени картофки и лучени кръгчета с бургера си, но: а) порциите са доста големи, така че е добре да си имате компания, за да ги споделите, и б) сервитьорите като че ли се шашкат малко от момичета, които наистина ядат. Млечните им шейкове също са много приятни. „Дакота“ е класно местенце — кожени завеси и слабо осветление. И там също не пропускайте лучените кръгчета или пържените картофки, но звездата в менюто им е пържолата. Но не се тъпчете с хляб! Повтарям, не се тъпчете с хляб!

„Селският пазар“

О, боже, господи мой! Толкова много вкусоти на едно място! Честно, за град, който не яде, Лос Анджелис може да предложи безброжно много божествени храни! Можете да избирате между барбекюто „Подземието на Брайън“, „Китайският склад“, „Гурме пица при Дийно“, „Гърнето“ и ами, в общи линии всякакви други неща за похапване, които могат да ви хрумнат. Лично аз избрах „Гърнето“ и въобще не бях разочарована. Вземете си „хъш пъпис“. Не знам точно от какво са направени, но иначе са добре изпържени, вкусни и не са обувки!

ПИЕНЕ

Бар „Дрезден“ в Лос Фелис

„Дрезден“ не само е суперготин в ретро стил, но също така и звездата на рокаджиите. Подгответе се да се превърнете в най-готиното гадже на сезона, ако отидете там с момчето си. Поръчайте си коктейла „Кръв и пясъци“ и гледайте да имате под ръка номера на някоя таксиметрова компания.

„Скайбар“ в хотел „Мондриан“

Казват ми, че „Скайбар“ не е онова, което е бил някога, но и сега е доста забележителен. Гледката е възхитителна, хората са си все така красиви, а и до днес е все така трудно да влезеш в него. Но пък си заслужава, честна дума! Разкошна панорама, коктейли на открито и импровизирани среднощни танци в този изключително забавен бар.

Бар „Мармонт“

Ако наистина държите да видите някоя звезда или най-малкото черна карта „Американ Експрес“, наминете през бар „Мармонт“. Като част от Шато „Мармонт“ — втори дом за повечето холивудски знаменитости от десетилетия наред, той е прочут със своята дискретност. Освен това е невероятно красив — червени лампиони с дантелки, пеперудки по стените и разкошни хора, с които да размениш някоя приказка.

И не че има някаква връзка, но тоалетната във фойето на самия хотел е доста по-голяма от тази в бара. Сериозно ви казвам! Има си дори малка чакалня, преди да влезеш в същинското място (плюс душ-кабина) — с канапе и масивен телевизор, който е по-голям от целия ми апартамент.

ХОТЕЛИ

„Ренесанс“ на комплекс „Холивуд и Хайленд“

Ако си търсите централно местенце, „Ренесанс“ е перфектният избор за вас. Стаите са чисти и просторни, на покрива има басейн с изглед към знака на Холивуд, има гигантски статуи на слонове (сериозно!) и което е най-важното, хотелът е част от огромния комплекс „Холивуд и Хайленд“ — минимол с няколко страхотни магазина и божествени ресторанти. Винаги съм смятала, че човек спи по-спокойно, когато знае, че е само на пет минути път от „Сефора“. Впрочем най-важният фактор за избора му е, че последните кръгове от „Американски идол“ обикновено се провеждат в „Ренесанс“.

„Уолдорф“

Всички харесват „Уолдорф“, а точно това лошо момче си има малки апартаменти в бунгалца. Божествено! Леглата са неприлично удобни и най-малкият елемент от мястото е плод на старателен дизайн, а персоналът е невероятно любезен. Очевидно е, че за всичко това си има цена, но все пак сте в Лос Анджелис, нали така?! И вероятно цената си заслужава.

„Рузвелт“

Това е истинска останка от холивудската история! Първата церемония за наградите „Оскар“ се е провела точно тук, а мозайката на външния басейн е изработена специално от Дейвид Хокни^[1]. Разкош! Поставен точно в сърцето на Холивуд, този хотел е избор номер едно и за делови срещи, и за удоволствие. Но най-вече за удоволствие, предоставяно от бар „Теди“, бар „Библиотеката“, бар „Тропикана“ (пословично труден за проникване, но за гости на хотела сигурно е полесно), както и ресторантите „25 градуса“ и „Дакота“. Хотел „Рузвелт“ непрекъснато се появява по телевизионни сериали и филми, защото в него е пълно с горещи млади парчета.

„Тауър“ в Бевърли Хилс

Хотел „Тауър“ не е сред най-тузарските в Лос Анджелис, но иначе е прекрасен. Има си страхотно басейнче, два компютъра във фойето с безплатен достъп до интернет, а всяка стая си има балкон. Освен това е на десет минути път пеша от „Пинкбъри“, на петнайсет минути път пеша от „Родео Драйв“ и ако сте от смелите, на половин час път с автобус от плажа на Санта Моника. И което е най-важното, не е безбожно скъп, което ще ви остави достатъчно пари за всички прекрасни шопинг изненади, които ще ви поднесе градът!

[1] Най-значимият жив английски художник, повлиян от Анри Матис и Пабло Пикасо. — Б.р. ↑

Издание:

Линдзи Келк. Аз обичам Холивуд

ИК „Кръгозор“, София, 2010

Английска. Първо издание

Коректор: Мария Тодорова

Технически редактор: Ангел Йорданов

Предпечатна подготовка: Георги Иванов

ISBN: 978-954-771-231-7

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.